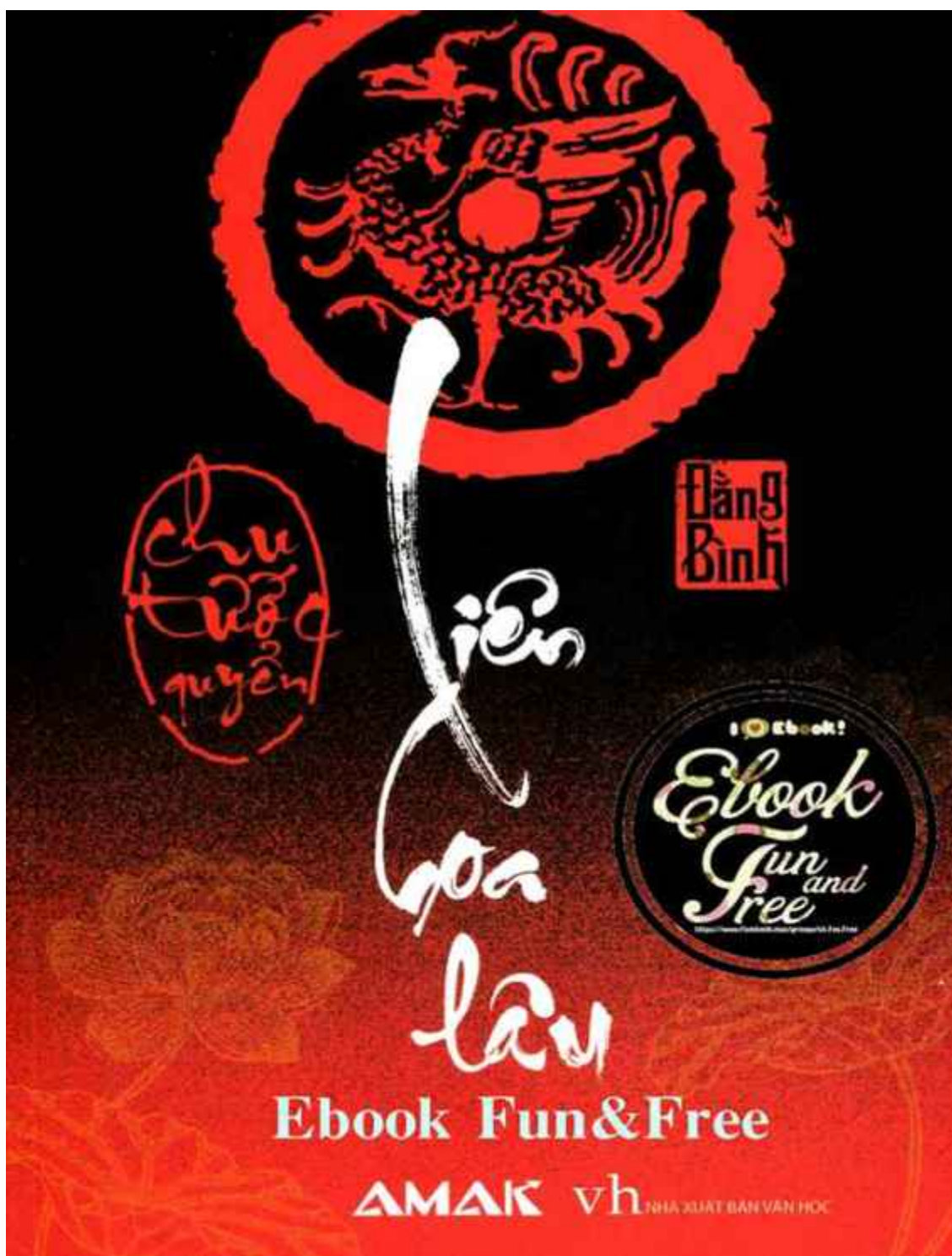

Đặng
Bình
lưu
gia
lưu

AMAK vh ĐẠI XUẤT BẢN VĂN HỌC

LIÊN HOA LÂU

Liên Hoa Lâu: Chu Tước Quyển (Tập 1)

Tên tác giả: Đặng Bình

Dịch giả: Mai Dung – Chí Thanh

Kích thước: 14 x 20.5cm

Số trang: 520 trang

Ngày xuất bản: 07/2015

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Công ty phát hành: AMAK

Ebook: Mây Chelski

Chụp pic: Chu Tu

Nguồn: Ebook Fun&Free - fb.com/groups/eb.fun.free

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu nội dung

“Liên hoa lâu vân cát tường” là một y quán. Chủ nhân của nó họ Lý tên Liên hoa, được xưng tụng là thần y. Nhưng sự thật hẳn chẳng biết tí y thuật nào, ngược lại, lại vô cùng thích xía vào các vụ án kỳ lạ khắp giang hồ. Chùa Phổ Độ trên núi Thanh Nguyên ở Phật Châu có một mật đạo nối liền với Bách Xuyên Viện, trong mật đạo bỗng xuất hiện một xác chết cháy bị lột da; những cái chết ly kỳ của người trong Mã gia bảo, sát nhân lại là một cánh tay cụt; ông chủ Kim Mãn Đường trong giang hồ bị kinh sợ mà chết; bảo vật hiếm có "Bạc Lam nhân thủ" được cất giấu trong sơn trang không cánh mà bay...

Rốt cuộc là ma quỷ làm loạn hay là lòng người khó lường?

Người nào có thể tháo gỡ biết bao nhiêu bí mật đen tối cất giấu trong giang hồ đây?

"Thần y" không biết y thuật Lý Liên Hoa sẽ làm sáng tỏ chuyện này thế nào?

CHÚ Ý

Ebook Liên hoa lâu được thực hiện bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, lưu hành trong nội bộ nhóm và khuyến khích mua sách từ nhà xuất bản.

Các bạn chưa là thành viên có thể gia nhập nhóm bất cứ lúc nào để down ebook trực tiếp từ nhóm. Bản quyền truyện thuộc về tác giả và nhà xuất bản.

Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách từ nhà xuất bản. Xin cảm ơn!

Xin chân thành gửi lời cảm ơn tới các bạn

Tram Cao

Mun Mun

Thảo Sugar

Rùa Tai Đỏ

Lan Hương Mai

Hương Lý

Chu Tu

Đã góp công sức tạo nên ebook này!

Mục Lục

CỬA SỔ XANH CÓ QUỶ GIẾT NGƯỜI

Liên Hoa Lâu Vân Cát Tường

Trong Ngọc Thành

Tươi Hoa

Lời Quỷ Trong Đêm

Một Đời Thần Y

Hung Án Kỳ Lạ

Nữ Quy

NHẤT PHẨM PHẦN

Đường Ở Phương Nào

Người Chết Thứ Ba

Địa Cung Hi Lãng

Quan Âm Thùy Lệ

Nghi Ngờ Trên Tuyết

Võ Đang Kim Kiếm

Y Thuật Thần Thông

VÁY THẠCH LỰU GIẾT BỐN NGƯỜI

Áo cưới xui xẻo

Nửa gương mặt quỷ

Hung thủ giết người

Phù sinh tam nhật

Sau ngày thứ tu

KINH THANH PHẬT HỎA(*)

Người Xuất Gia Không Nói Dối

Tương Phùng Nơi Ngõ Hẹp

[Chẳng Còn Gì Nữa](#)

[Chảo Dầu](#)

[Nấm Thử](#)

[Mã Gia Bảo](#)

[Ruồi Không Đầu](#)

[Dấu Răng](#)

[Bất Quý](#)

[Thần Lẫn](#)

[Dương Châu Mạn](#)

[Danh Y Hội](#)

[Tiền Có Thể Sai khiến Ma Quỷ](#)

[Chiếc Lược Ngọc](#)

[Mật Thất](#)

[Cải Tử Hoàn Sinh](#)

CỬA SỔ XANH CÓ QUỶ GIẾT NGƯỜI

Khách điếm Tiêu Miên, thành Thường Châu.

Đêm mười bảy tháng Sau, canh ba.

Tổng phiêu đầu của Hạc Hành tiêu cục(*) Trình Vân Hạc áp tải mười sáu hòm vàng bạc châu báu lên đường đã hai ngày nay. Suốt dọc đường đi mọi việc diễn ra suôn sẻ bình an, nhưng tinh thần ông căng thẳng mệt mỏi vô cùng. Ông vốn đã ngủ thiếp đi rồi, không biết tại sao đột nhiên tỉnh lại.

(*) Tiêu cục: Cơ quan, tổ chức tư nhân thời xưa nhận hộ tổng hàng hóa từ nơi này tới nơi khác.

Căn phòng tối đen tĩnh lặng như tờ.

Ngoài cửa sổ... có tiếng hát.

Từng làn âm thanh xa tím thăm thẳm vọng về, giống như ai đó đang hát vô cùng say sưa, nhưng âm điệu thật kì quái... giọng hát như thể... được hát từ một cái lưỡi đã bị cắt.

Trình Vân Hạc mở tròng mắt, nhìn về phía cửa sổ đối diện với giường đang nằm. Trong bóng tối, những cái bóng lơ lửng màu xanh biếc lúc ẩn lúc hiện, lúc gần lúc xa, lại chỉ trên cánh cửa sổ đối diện giường ông mới có. ngoài, tiếng hát vẫn văng vẳng xa xôi, kẻ bị cắt lưỡi kia đang hát một khúc ca mê lương ai oán mà người sống không thể nào hiểu được.

Trình Vân Hạc đã luyện võ công gần bốn mươi năm nay, tai mắt mặc dù không phải loại tốt nhất trong giang hồ song chẳng tới nỗi kém cỏi, nhưng ông... không nghe thấy bất kì âm thanh nào của “con người”. Gió hun hút luôn qua khe cửa chưa đóng kín, ông mở tròng mắt nhìn về phía khung cửa sổ có những cái bóng màu xanh biếc lập lờ kia. Đây là lần đầu tiên trong đời ông nghĩ đến một từ: “Ma?”

Liên Hoa Lâu Vân Cát Tường

Trời xanh mây trắng, càn khôn xán lạn.

Trần Bính Sơn là vùng đất nhỏ không có gì hấp dẫn, không có kì trân dị bảo cũng chẳng địa linh nhân kiệt. Giống đại đa số những vùng đất khác trên giang hồ, dân chúng nơi đây rất thuần hậu, hoa màu trồng lên thì xác xơ cần cỗi, nước sông vẫn đục, cũng chẳng có mấy đề tài mới mẻ hấp dẫn để ngồi chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu... Chính vì thú vui quá ít nên hẳn có chuyện là mọi người đều rôm rả bàn tán rất lâu. Huống hồ gần đây lại xảy ra một chuyện vô cùng kì lạ.

Chuyện là thế này: ngày mười tám tháng Sáu, khi những người ở trấn Bính Sơn mở cửa quét đường, đột nhiên phát hiện ra trên con đường quen thuộc hàng ngày xuất hiện một tòa lâu hai tầng bằng gỗ. Tòa lâu này không hề thấp, bên trong không những ở được mà còn có thể sống rất thoải mái. Cả tòa lâu được làm hoàn toàn bằng gỗ, trên đó chạm trổ những hoa văn vô cùng đẹp mắt và tinh xảo, kể cả có là người mù cũng vẫn sờ soạng biết được trên đó khắc liên hoa và tường vân(*).

(*) Liên hoa: Hoa sen. Tường vân: mây lành.

Sau khi bàn luận cả nửa ngày, vài người tinh mắt cuối cùng cũng nhận ra tòa lâu này “đột ngột xuất hiện” như thế nào. Thì ra kết cấu tổng thể của nó là một tòa lâu, nhưng không hề đóng thẳng xuống đất... Tóm lại, tòa lâu này được người ta dùng xe kéo tới đường phố trong trấn Bính Sơn của họ, đặt ở đó. Mọi người xì xào bàn tán, không hiểu kẻ đột nhiên kéo cả tòa lâu bằng gỗ đến đặt trên đường vào lúc nửa đêm nửa hôm thế này rốt cuộc có dụng ý gì, không lẽ hẳn định dùng làm miếu thổ địa cho trấn Bính Sơn? Nói ra mới nhớ, miếu thổ địa của trấn Bính Sơn hương lụi khói tàn, không được tu sửa đã nhiều năm nay...

Vụ việc được bàn tán xôn xao suốt ba ngày, cho tới khi có một người làm nghề áp tiêu cho tiêu cục tình cờ về nhà, vừa nhìn thấy tòa lâu đã kinh ngạc thất sắc, điên cuồng hét lên một tiếng ngay tại chỗ:

- Lâu Cát Tường!

Sau đó ông ta cũng chẳng màng về nhà, quay đầu bỏ chạy, suốt dọc đường cứ gào thét “Lầu Cát Tường!”. Đột nhiên căn lầu này bị coi là lầu ma, những người nhìn thấy nó sẽ phát điên.

Cho tới bảy ngày sau, người áp tiêu đó đem theo tất cả đám người trong tiêu cục quay về trấn Bính Sơn, lúc ấy mọi người ở đây mới biết thì ra tòa lầu này chẳng phải lầu ma lầu quỷ gì cả mà còn là một tòa lầu may mắn, cực kì may mắn.

“Lầu Liên Hoa vân cát tường” là một y quán. Chủ nhân của nó họ Lý, tên là Liên Hoa.

Lý Liên Hoa là người thế nào? Thực ra trên giang hồ chẳng ai biết về hắn. Lai lịch học vấn không ai rõ, võ công cao thấp chẳng ai hay, tuổi tác lớn bé thế nào, ngay cả diện mạo xấu đẹp cũng chưa ai từng biết. Người này xuất hiện trên giang hồ đã sáu năm nay, tổng cộng chỉ làm có hai việc, mà hai việc này lại khiến “lầu Liên Hoa vân cát tường” trở thành truyền thuyết khiến người trong giang hồ tò mò nhất.

Hai việc đó như sau: Việc thứ nhất là cứu sống Thi Văn Tuyết - kẻ được mệnh danh là “Hạo Thủ Cùng Kinh”(*), Trạng nguyên trong giới võ lâm, trong khi quyết đấu với người khác đã bị trọng thương mà chết, thậm chí đã được chôn nhiều ngày. Việc thứ hai là cứu sống Hạ Lan Thiết, “Thiết Tiêu Đại Hiệp”, chết vì rơi xuống núi, xương cốt toàn thân gãy vụn, cũng đã được chôn cất nhiều ngày.

(*) Hạo thủ cùng kinh: Nghiên cứu kinh điển đến già; Bạc đầu với kinh sách.

Chỉ riêng hai việc đó thôi đã khiến Lý Liên Hoa trở thành nhân vật được người trong giới giang hồ muốn kết giao và làm quen nhất, huống hồ hắn còn có một căn nhà cổ quái có thể vác theo bất cứ khi nào nếu muốn. Điều này giúp Lý Liên Hoa trở thành truyền thuyết trong truyền thuyết.

Tổng tiêu đầu của Hạc Hành tiêu cục đem theo toàn bộ người trong tiêu cục vội vàng vàng thúc ngựa tới trấn Bính Sơn, sau ba ngày tắm rửa đốt

hương, cuối cùng họ run run rẩy rẩy dâng lên tòa lầu bằng gỗ nam(*) được chạm trổ tinh tế một tấm thiếp xin gặp mặt: Trình Vân Hạc của Hạc Hành tiêu cục có chuyện quan trọng muốn bái kiến.

(*) Gỗ nam: Cây nam, thân cao hơn mười trượng, lá dài hình bầu dục, hoa xanh lục nhạt, quả đen, gỗ chắc và thơm, dùng làm cột nhà rất tốt.

Tấm thiếp đó được nhét vào qua khe cửa sổ.

Toàn tiêu cục khắp từ trên xuống dưới tổng cộng khoảng bốn mươi năm mươi người đứng bên ngoài đợi cùng Trình Vân Hạc, cứ như trong lầu kia có Diêm La Vương đang hành hình... Rất nhanh, từ trong căn lầu gỗ im ắng như không có người ở kia bỗng phát ra những tiếng “cọt kẹt” rất khê. Toàn bộ Hạc Hành tiêu cục nín thở, ngay cả người đi đường cũng đứng im, mở to mắt chờ đợi xem từ trong căn lầu ấy sẽ xuất hiện thứ quỷ quái thể nào.

Cánh cửa gỗ được mở ra, nhưng không mở chậm rãi giống như trong tưởng tượng của đám người. Từ bên trong “soạt” một tiếng, một đám bụi đất hất ra, bay tứ tung khắp mặt khắp đầu Trình Vân Hạc, người ở trong nhà thốt lên “ái chà”, sau đó đầy khiêm nhường nói:

- Đang quét dọn sắp xếp lại đồ đạc, không biết bên ngoài có khách đứng chờ, thật xấu hổ xấu hổ quá.

Mặt mày đầu tóc đầy bụi đất, đám người của Hạc Hành tiêu cục kinh ngạc nhìn kẻ cầm chổi đứng ở cửa, trên cây chổi còn kẹp một tấm thiếp màu đỏ nhức mắt. Hắn khá trẻ, cùng lắm cũng chỉ khoảng hai bảy hai tám, nếu không phải trên người hắn mặc một bộ đồ bằng vải màu xám xịt thì có lẽ trông còn trẻ hơn. Da trắng, dung mạo nho nhã, nhưng diện mạo không anh tuấn tới mức khiến người khác gặp rồi không thể quên. Tay phải của hắn cầm chổi, tay trái đang xách một cái mẹt, vẻ mặt khiêm nhường nhìn thế trận mà bốn năm mươi người đang dàn trước cửa nhà mình. Trình Vân Hạc húng hắng ho một tiếng, ôm quyền hành lễ:

- Tại hạ là “Hạc Hành Vạn Lý” Trình Vân Hạc, muốn bái kiến Lý tiên sinh, chủ nhân của lầu Cát Tường. Mong các hạ thông báo giúp, rằng Trình mỗ có chuyện quan trọng xin được thỉnh giáo Lý tiên sinh.

Người trẻ tuổi áo xám “a” lên một tiếng, hỏi:

- Thông báo hả?

Trình Vân Hạc trầm giọng đáp:

- Mong Lý Liên Hoa Lý tiên sinh cho được gặp mặt, tại hạ có chuyện quan trọng cần bàn.

Người trẻ tuổi mặc áo xám kia bỏ chổi xuống.

- Ta chính là Lý Liên Hoa.

Trình Vân Hạc đột nhiên trợn tròn mắt, há hốc mồm, lúc ấy, những người xung quanh bỗng dừng nghĩ, có nhét vào miệng ông ta năm, ba quả trứng gà có lẽ cũng vừa. Rồi ông nhanh chóng khép miệng, lại nặng nề ho thêm tiếng nữa.

- Ngưỡng mộ đại danh của Lý tiên sinh đã lâu...

Về sau ông không biết phải nói thế nào, đầu đuôi câu chuyện ông đã ghi chép rất chi tiết vào tấm thiệp kia, mà tấm thiệp ấy đang bị kẹp trên chiếc chổi của Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa đáp:

- Ngại quá, ngại quá... Nhà ta đồ đạc vương vãi đầy đất... - Hắn đưa tay mời Trình Vân Hạc vào trong ngôi.

Quả nhiên trong lầu Liên Hoa vân cát tường đồ đạc vương vãi khắp nơi, có búa đinh cửa rìu, có chổi có giẻ lau, bụi bặm mùn gỗ phủ khắp chốn, còn cả mấy cái hòm không biết bên trong đựng thứ gì. Sảnh trước chỉ độc một chiếc bàn một chiếc ghế, đều được đan bằng mây, không đáng hai mươi đồng. Lòng Trình Vân Hạc đầy nghi vấn, nhưng danh tiếng của lầu Liên Hoa vân cát tường nổi như thế, kẻ mặc áo xám kia lại ngồi trong lầu, bảo ông phải nghi ngờ hắn là giả, thật sự ông không dám, đành cung kính ngồi xuống trước mặt Lý Liên Hoa, kể lại một lượt chuyện đáng sợ mà mình đã gặp vào nửa tháng trước cho hắn nghe.

... Nửa đêm canh ba, trong khách điểm Tiểu Miên.

Trình Vân Hạc kinh hãi phát hiện những cái bóng màu xanh biếc lập lòe trên cửa sổ, khi bên ngoài vang lên tiếng hát quỷ dị ấy, trong lòng ông đã nghĩ ngay đến từ “ma”, nhưng sau đó ông đã phá lên cười ngất. Hành tẩu giang hồ hơn hai mươi năm nay, chưa bao giờ Trình Vân Hạc tin trên thế gian này có ma. Đúng vào lúc ấy, từ căn phòng của đại đệ tử ngay bên cạnh phát ra một tiếng thét thê thảm, Trình Vân Hạc kinh ngạc thất sắc vội vàng chạy sang xem. Đại đệ tử Thôi Kiếm Kha của ông cũng nhìn thấy bóng ma trên cửa sổ xanh, đứng dậy kiểm tra hàng hóa, khi mở rương gỗ được đóng gói cẩn thận ra thì phát hiện hàng hóa trong rương đã biến mất, vàng bạc châu báu mà họ nhận vận chuyển nay không cánh mà bay, có điều việc ấy cũng không tới mức khiến Thôi Kiếm Kha - một kẻ làm nghề áp tiêu hơn mười năm - phải kêu rú lên thảm thiết như vậy. Thứ khiến hắn rú lên chính là trong rương không những không còn hàng hóa, mà thay vào đó là một hòn đá lớn thô sơ, bốn vách quanh rương in đầy dấu tay máu.

Dấu của năm ngón tay trông như có kẻ bị nhốt trong rương gỗ cuống quýt muốn trèo ra nhưng bị nắp rương chẹt lại, mà rõ ràng trong rương chẳng có gì.

Nửa đêm canh ba, bóng ma trên cửa sổ xanh xuất hiện ngay sát bên cạnh, lại còn có những âm thanh quái gở vang lên, rồi đột nhiên lại nhìn thấy những dấu tay đầy máu trong rương khiến Thôi Kiếm Kha, kẻ hành tẩu trên giang hồ hơn mười năm nay phải rú lên thê thảm. Trình Vân Hạc vừa kinh hãi vừa tức giận, lệnh cho các đệ tử mở hết mười sáu chiếc rương lớn còn lại ra, trong mười sáu chiếc rương đó mười chiếc vẫn chất đầy vàng bạc châu báu, thứ nào thứ nấy đều hiếm có trong nhân gian, nhưng có sáu chiếc rương trống rỗng: một chiếc dính đầy dấu tay máu, ba chiếc chứa đầy bàn thờ người chết, hai chiếc còn lại, một nén đầy đá gồ ghề lồi lõm, một chứa thi thể.

Thi thể của một thiếu nữ mặc áo trắng, dung mạo kiều diễm xinh đẹp hãy còn rất trẻ. Vẻ mặt trước lúc chết của nàng ở trong trạng thái kinh hoàng tột độ.

Vừa nhìn thấy thi thể, Trình Vân Hạc và Thôi Kiếm Kha vô cùng kinh hãi. Người trên giang hồ không ai không biết nữ tử áo trắng này, nàng chính là “Thu Sương Thiết Ngọc Kiếm” Ngọc Thu Sương, con gái của Thành chủ Ngọc Thành. Thành chủ Ngọc Thành Ngọc Mục Lam xưng bá sơn vực Tây Nam, lừng lẫy đoạn mỏ ngọc Côn Lôn, là hào phú đứng đầu trong giới võ lâm, chuyện ông ta vô cùng cưng chiều con gái cả thiên hạ ai cũng biết. Ngọc Thu Sương sao lại chết một cách bí ẩn trong một rương chứa vàng bạc châu báu do Hạc Hành tiêu cục áp tải thể này?

Người tại các phòng khác trong khách điểm Tiểu Miên cũng xì xào bàn tán, thoát cái đã mấy chục người chạy vào phòng của Thôi Kiếm Kha, kẻ nào kẻ nấy giật mình thất sắc, vẻ mặt trắng nhợt. Lúc đó Trình Vân Hạc mới biết, thì ra đêm hôm nay Ngọc Thu Sương cũng nghỉ chân tại khách điểm Tiểu Miên. Lúc năm sáu mươi kiếm sĩ của Ngọc Thành đi theo bảo vệ nàng giật mình tỉnh giấc bởi bóng ma nơi cửa sổ xanh, thì người bạn thân ở cùng phòng với nàng là Vân Kiều đột nhiên phát hiện Ngọc Thu Sương đã biến mất không tăm tích. Bọn họ lung sục đi tìm khắp nơi, vô cùng bất ngờ khi phát hiện nàng chết trong rương hàng của Trình Vân Hạc!

Đây chính là chuyện “Cửa sổ xanh có quỷ giết người” xôn xao trong giới võ lâm suốt nửa tháng nay. Ngọc Mục Lam đau lòng thương xót con gái chết một cách vô duyên vô cớ, trong lúc tức giận bức sát toàn bộ kiếm sĩ theo hầu Ngọc Thu Sương vào đêm hôm đó, đồng thời phát lệnh truy sát, muốn giết toàn bộ người của Hành Hạc tiêu cục. Trình Vân Hạc bị dồn vào bước đường cùng, đang định đem theo già trẻ lớn bé trong nhà bỏ đi nơi khác lánh nạn, giải tán tiêu cục, thì bỗng nghe được tin tức về lầu Cát Tường.

Lý Liên Hoa có thể cứu sống người chết. - Trình Vân Hạc trộm nghĩ. - Nếu Lý Liên Hoa có thể cứu sống Ngọc Thu Sương, không chừng mọi chuyện sẽ được giải quyết cũng nên? Cứu sống người chết, nếu là nửa tháng trước Trình Vân Hạc quyết không bao giờ chịu tin, nhưng việc đến nước này cũng đành “có bệnh thì vái tứ phương”, nếu ông trời đã run rủi cho ông

gặp được Lý Liên Hoa, mát mát gì mà không thử một lần? Nếu... truyền thuyết là thật, thì vạn sự đại cát.

Có điều khi nghe ông kể xong chuyện “Cửa sổ xanh có quỷ giết người”, Lý Liên Hoa chẳng có biểu hiện ngạc nhiên hay kinh hãi gì mà chỉ “à” một tiếng, gật gật đầu.

Uống xong trà, Trình Vân Hạc đành phải cáo từ. Ông thực chẳng nghĩ ra lý do gì để ở lại căn lầu rồng với tạp vật vút lung tung dưới đất cùng vẻ mặt “mờ mịt ơ hờ đầy ôn hòa” của Lý Liên Hoa. Trình Vân Hạc đi rồi, trên lầu hai của lầu Liên Hoa vân cát tường mới có người điềm điềm lên tiếng:

- Chuyện đã xảy ra được năm năm rồi vậy mà ngươi vẫn rất nổi tiếng nhỉ...

Lý Liên Hoa ngồi trên ghế nhắm nháp chén trà, “à” một tiếng, chẳng hiểu hẳn “à” cái gì.

eb.fun.free

- Thực ra ta nghĩ mãi chẳng hiểu... - Người trên lầu hai chậm chậm đi xuống. Người này gầy trơ cả xương, sắc mặt thì trắng bệch, nếu béo thêm độ hai mươi cân(*) nữa thì có lẽ sẽ là một mỹ nam ngồi ngồi, nhưng trước mắt trông y giống một kẻ chết đói. Vậy mà cái kẻ chết đói ấy còn mặc một bộ y phục màu trắng đẹp đẽ, đặc biệt tinh xảo, trên eo cài một miếng ngọc bội dưới kết tua dài hình bông lúa - thứ chỉ có đám công tử trọc thể mới thích, trên lưng y đeo một trường kiếm với hình dạng vô cùng nho nhã. - Trên thế gian này sao lại có kẻ tin vào chuyện hồi sinh người chết chứ? Đã năm năm qua rồi, mọi người vẫn chưa quên được hai vụ đó của ngươi...

(*) 01 kg của Trung Quốc bằng 0.5 kg của Việt Nam.

- Bởi vì họ đâu có thông minh như ngươi. - Lý Liên Hoa mỉm cười, đứng dậy khua khoắng chân tay giãn gân giãn cốt, cầm chổi tiếp tục quét nhà.

- Ngươi có thể dừng quét nhà không? - “Xác chết” đi từ trên lầu xuống đột nhiên trừng mắt. - Đường đường Phương đại công tử ta đang ở trước mặt ngươi, vậy mà ngươi vẫn còn tiếp tục quét được? Ngươi có biết nếu

vừa rồi Trình Vân Hạc biết ta đang ở đây, nhất định hẳn sẽ quỳ xuống cầu xin ta đi gặp Ngọc lão đầu để xin tha cho cả nhà hẳn không? Một người anh tuấn tiêu sái lại có thân phận hiển hách như bọn công tử ta đang ở trước mặt ngươi, vậy mà ngươi cứ mãi mê quét nhà mãi như thế?

- Không thể. - Lý Liên Hoa đáp. - Đã lâu rồi ta chưa dọn dẹp sắp xếp đồ đạc trong căn lầu này, rất bẩn, nếu trời mưa sẽ bị dột.

“Xác chết” áo trắng trợn trừng mắt nhìn hẳn hồi lâu, rồi buông tiếng thở dài.

- Nhà ngươi vừa không biết đánh nhau vừa không biết trị bệnh, chẳng thể trông trọng mà cũng không có gan cướp bóc, bao nhiêu năm nay rốt cuộc làm sao ngươi có thể sống sót, lại còn nổi tiếng như thế chứ? Ta thực không hiểu.

“Xác chết” áo trắng là “Đa Sầu Công Tử” Phương Đa Bệnh, đại công tử của Phương thị. Y quen Lý liên Hoa đã sáu năm, lâu tới mức y biết rất rõ lý do vì sao người này lại nổi tiếng: Thi Văn Tuyệt quyết đấu với người khác bị trọng thương, thi triển *Quy Tức Đại Pháp* bẻ khí dưỡng thương, dân làng ở đó tưởng gã đã chết bèn đem chôn, Lý Liên Hoa đào gã lên, đương nhiên Thi Văn Tuyệt sống lại; còn về Hạ Lan Thiết, tiểu tử đó đi hỏi vợ nhưng không thành, bèn diễn màn kịch nhảy núi tự tử, vờ chết tự chôn mình dưới đất, Lý Liên Hoa vô tình đi ngang qua, thế là đào tên tiểu tử đó lên.

Người đời đều tò mò rốt cuộc Lý Liên Hoa làm thế nào mà khiến người chết sống lại được, còn Phương Đa Bệnh chỉ muốn biết rốt cuộc làm sao hẳn biết dưới chỗ đất nào chôn người sống để mà đào lên thôi.

- Ta vẫn còn chút bạc để dành từ trước. - Lý Liên Hoa cẩn thận quét dọn sảnh trước, thu cái mẹt lại. - Chỉ cần tính toán một chút vẫn có thể sống qua ngày.

Phương Đa Bệnh trợn mắt lườm.

- Ngươi còn bao nhiêu bạc nữa?

- Năm mươi lượng. - Lý Liên Hoa mỉm cười. - Đối với ta mà nói đã có thể đủ dùng cả đời rồi.

Phương Đa Bệnh “xì” một tiếng.

- Trong giới võ lâm mà lại có kẻ hà tiện cả đời chỉ định tiêu có năm mươi lượng bạc như ngươi, thật đúng là một sự sỉ nhục của người trong giang hồ. Nếu Trình Vân Hạc biết ngươi là loại người này, để xem hắn còn tới tận đây tìm ngươi không... Hừ hừ, tới cầu xin một thần y không hiểu chút nào về y thuật, keo kiệt tới mức không chịu bỏ xu nào ra ở quán trọ, chỉ còn cách cõng cái nhà trên lưng chạy long nhong khắp nơi để cứu người chết sống lại, vậy mà Trình Vân Hạc cũng nghĩ ra được. - Phương Đa Bệnh đảo tròn mắt, nhìn nhìn Lý Liên Hoa từ trên xuống dưới mấy lần. - Có điều, tiểu tử ngươi có định giúp hắn ta cứu sống người chết thật không đấy, ta thật không nghĩ ra ngươi sẽ trả lời thế nào.

Lý Liên Hoa ngồi trên ghế, tay đang tỉ mỉ nghịch mộng bàn lục cà lục cục, nghe vậy thì mỉm cười đáp:

- Tại sao lại không? Dù sao ta chẳng biết buôn bán lại không rành nuôi trồng, cũng chẳng thiếu bạc, nếu không có việc gì đó để làm, con người chẳng phải sẽ rất buồn chán ư?

- Một khi Ngọc lão đầu phát hiện ra ngươi là một đại phu lừa bịp, muốn giết cả nhà ngươi, thì đừng mong Phương đại công tử ta sẽ cứu ngươi. - Phương Đa Bệnh chậm rãi nói. - Ngươi đi đi, bọn công tử không tiễn.

Sau đó Lý Liên Hoa thu dọn đồ đạc trong lầu Liên Hoa vân cát tường suốt ba ngày liền, không biết trong tay nải của hắn đựng những gì, chỉ biết hắn viết một phong thư tạm thời giao lầu Liên Hoa vân cát tường cho “Hạo Thủ Cùng Kinh” Thi Văn Tuyệt trông coi, sau đó lên đường.

Hắn muốn đến Ngọc Thành, muốn thấy thi thể của Ngọc Thu Sương.

Trong Ngọc Thành

Lý Liên Hoa lấy danh nghĩa tới “cứu sống Ngọc Thu Sương” quang minh chính đại bước vào Ngọc Thành ở núi Côn Lôn. Ngọc Thành được xây dựng trên núi cao căn cỗi hoang tàn, trong trửu kì trần dị bảo, trong giới võ lâm không quá mười người có thể đường hoàng bước chân vào Ngọc Thành, trong số đó người thứ mười chính là Lý Liên Hoa, người thứ chín là Tông Chính Minh Châu.

Lý Liên Hoa là tuyệt thế thần y tới để cứu sống Ngọc Thu Sương, song địa vị của Tông Chính Minh Châu còn cao hơn cả hắn. Y là vị hôn phu của Ngọc Thu Sương, cháu trai của Thừa tướng đương triều, quan ngũ phẩm của triều đình, còn là một vị công tử tài mạo song toàn gia thế hiển hách, nhìn thì ôn hòa nho nhã nhưng tay lại cầm kiếm đầy uy vũ, là người mà những thiếu nữ trong nhân gian đều ao ước mơ tưởng.

Tông Chính Minh Châu đến sớm hơn Lý Liên Hoa nửa tháng. Ngày thứ hai sau khi hay tin Ngọc Thu Sương xảy ra chuyện, y đã tới Ngọc Thành, chỉ có điều Ngọc Mục Lam quá đau lòng trước cái chết của ái nữ, sau khi nhận được thi thể của con thì gần như phát điên, bức năm, sáu mươi kiếm sĩ phải tự tận theo môn quy, phóng hỏa đốt cung điện Ngọc Thành, đến nay thần trí vẫn chưa tỉnh táo.

- Thế nào?

Vị công tử áo trắng quần là áo lượt nho nhã cao quý lúc này đang đứng sau lưng Lý Liên Hoa, nhìn Lý Liên Hoa với vẻ mặt căng thẳng lo lắng. Lý Liên Hoa khom lưng nhìn Ngọc Thu Sương được đặt trong quan tài bằng băng đã nửa canh giờ, mãi chẳng có động tĩnh gì. Chỉ nghe Lý Liên Hoa “a” lên một tiếng, Tông Chính Minh Châu hoàn toàn không hiểu hắn “a” cái gì.

- Lý tiên sinh?

- Nàng ta là Ngọc Thu Sương? - Lý Liên Hoa hỏi.

Tông Chính Minh Châu thoáng ngần ra.

- Lúc Thành chủ Ngọc Thành phóng hỏa đốt thành, Thu Sương không may bị lửa liếm vào...

Thì ra trong quan tài bằng băng đặt một thi thể bị cháy tới nhẵn nhúm, chỉ là vì chưa cháy khô nên trông càng đáng sợ, cho dù Đại La Kim Tiên có hồi sinh được một “người chết” như thế này, chỉ e ngay cả bọn dân đen vô tri cũng sẽ không tin, huống hồ Lý Liên Hoa hoàn toàn không phải Kim Tiên. Nhưng hắn là thần y, Tông Chính Minh Châu ít nhiều gì cũng muốn thấy hắn có chút động tĩnh.

- Nàng ta thật sự là Ngọc Thu Sương? - Lý Liên Hoa lại hỏi.

Tông Chính Minh Châu gật đầu. Mặc dù thi thể đã bị biến dạng tới đáng sợ, nhưng vẫn có thể nhận ra rất nhiều đặc trưng của Ngọc Thu Sương. Lý Liên Hoa lấy một con dao nhỏ trong tay nải màu xanh in hoa nhí mà hắn luôn đem theo bên mình ra, thận trọng rạch một đường xuống phần bụng của Ngọc Thu Sương. Tông Chính Minh Châu thất kinh, vội giơ tay ngăn lại.

- Lý tiên sinh?

Tay phải cầm dao của Lý Liên Hoa bị Tông Chính Minh Châu giữ chặt, hắn bèn dùng mấy ngón tay trái ấn lên đó, phần bụng của Ngọc Thu Sương bật tung. Móng tay Lý Liên Hoa đã được cắt tỉa gọn gàng, nhưng thi thể Ngọc Thu Sương đã thối rữa, muốn rạch cũng chẳng khó khăn gì. Tông Chính Minh Châu giật mình thu tay lại, đột nhiên y thấy con dao nhỏ trên tay phải của Lý Liên Hoa khều ra một vật gì đó từ bụng Ngọc Thu Sương.

- Đó là cái gì?

- Máu đông. - Lý Liên Hoa đáp.

Đó là một cục máu đã bị đông cứng từ khá lâu, Tông Chính Minh Châu không hiểu.

- Máu đông?

Những người có kiến thức thông thường sẽ lý giải có máu trong bụng nghĩa là bị thương ở bụng.

- Ý của Lý tiên sinh là?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Phương thức giết người của con quỷ này vô cùng kì lạ, nó không hút máu, không lột da, mà lại cắt đứt ruột của nàng, khiến nàng nội thương, chảy máu tới chết, nhìn bên ngoài không hề thấy.

Tông Chính Minh Châu cau mày.

- Điều đó có nghĩa Thu Sương không phải bị quỷ giết, mà là có người đã hại nàng?

Lý Liên Hoa trả lời một câu chẳng liên quan:

- Ta chỉ biết nàng ấy chết quá lâu rồi, lại bị thiêu, không thể cứu sống lại được nữa.

Bộ dạng của hắn khi nói những lời ấy ung dung bình tĩnh, cứ như hắn thật sự có bản lĩnh khiến người chết sống lại, và điều đáng tiếc nhất của Ngọc Thu Sương chỉ là nàng đã chết quá lâu mà thôi. Tông Chính Minh Châu xóc xóc lại ống tay áo rộng bằng lụa trắng thêu chỉ vàng của mình.

- Ta thật không hiểu, cho dù Thu Sương bị người ta giết đi nữa thì hà tất kẻ ấy phải cắt đứt ruột của nàng? Quyền pháp chương pháp của các môn phái tuyệt đối không có chiêu nào nặng tay vào chỗ cách tim năm tấc tính từ trên xuống, việc này không hợp tình hợp lý.

Lý Liên Hoa lại “à” lên một tiếng. Tông Chính Minh Châu ngăn người, y vẫn không biết Lý Liên Hoa đang “à” cái gì, ngập ngừng hồi lâu, y chuyển đề tài:

- Gần đây vào ban đêm trong Ngọc Thành thường xuất hiện một chuyện rất lạ...

Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Ta sợ ma lắm.

Tông Chính Minh Châu trong lòng rất hiếu kì, *người này dám dùng ngón tay để giải phẫu tử thi thối rữa, vậy mà lại bảo là sợ ma?* Nhưng ngoài miệng y vẫn đáp:

- Vậy tôi nay Lý tiên sinh hãy ngủ cùng phòng với ta là được.

Lý Liên Hoa đồng ý ngay, nhưng vẻ mặt khá ngượng ngùng.

- Xấu hổ, xấu hổ quá.

Hôm đó, Lý Liên Hoa dùng cơm với toàn bộ trên dưới trong Ngọc gia. Ngoài Ngọc Mục Lam ra, phu nhân Ngọc gia là Ngọc Hồng Chúc khiến Lý Liên Hoa vô cùng bất ngờ. Con gái chết, chồng phát điên nhưng vị phu nhân ấy vẫn xử lý mọi việc đầu vào đáy, không hề bị rối loạn, nhanh nhẹn kiên cường còn hơn cả những nam tử khác trong Ngọc gia, hơn nữa tuổi gần tứ tuần mà da vẫn trắng như tuyết, dung mạo như hoa, kiều diễm vô cùng.

Thì ra Ngọc gia trên núi Côn Lôn chỉ có một người con gái độc nhất là Ngọc Hồng Chúc. Vì muốn có người lo hương hỏa, Ngọc gia đã thu nhận thư sinh bất đắc chí Bồ Mục Lam vào ở rể, để ông đổi sang họ Ngọc. Ông ta mặc dù nổi danh thiên hạ nhờ danh Thành chủ, nhưng mọi việc trong thành đều do một tay Ngọc Hồng Chúc chăm chút lo liệu, thật làm khó cho vị nữ trung hào kiệt hiếm thấy này. Nghe Lý Liên Hoa nói đến để cứu sống con gái mình, Ngọc Hồng Chúc rõ ràng không tin nhưng cũng không nói toạc ra, chỉ để mặc Lý Liên Hoa muốn làm gì thì làm.

Đêm.

Trong phòng dành cho khách của Ngọc Thành

Tông Chính Minh Châu cùng Lý Liên Hoa ở chung một phòng, Lý Liên Hoa ngủ trên giường, Tông Chính Minh Châu ngủ trên một chiếc giường khác, nhưng y không ngủ được. Y chưa bao giờ ngủ cùng phòng với kẻ khác, cho dù đã có vị hôn thê, nhưng cũng chưa từng thân mật gần gũi, huống hồ người nằm trong phòng y bây giờ không phải Ngọc Thu Sương xinh đẹp như hoa, mà là một nam nhân rất bình thường, hành sự khiến

người khác cảm thấy kì quái. Ấn tượng của Tông Chính Minh Châu về Lý Liên Hoa là một kẻ làm việc chuyên tâm, khá cứng nhắc giống kiểu một sách, không hiểu nhiều về nhân tình thế thái. Nhưng nếu hẳn đúng là một sách không hiểu nhân tình thế thái thì sao lại biết cấy vào danh tiếng của mình để đi lại tự do trong Ngọc Thành? Nếu nói hẳn tâm địa sâu xa, suy nghĩ kín kẽ, thì thật y không hiểu việc Lý Liên Hoa đến Ngọc Thành rồi giả ngây giả ngốc nói muốn cứu sống Ngọc Thu Sương sẽ mang lại lợi gì cho hẳn. Ngọc Thu Sương bị người ta cắt đứt ruột chảy máu tới chết, bên ngoài chẳng hề có bất kì thương tích nào, Lý Liên Hoa sao có thể nhận ra? Bao nhiêu nghi vấn khiến Tông Chính Minh Châu không thể ngủ được.

Bỗng dung y mở trừng mắt. Bên ngoài hình như có động tĩnh bất thường.

Y còn do dự chưa biết có nên mở cửa kiểm tra hay không, đột nhiên phát hiện trên cửa sổ đối diện với cửa chính xuất hiện rất nhiều những cái bóng lốm đốm màu xanh biếc, chập chờn lúc ẩn lúc hiện, rồi ngay sau đó một giọng hát với âm điệu kì lạ vang lên, giọng hát giống như phát ra từ trong đình viện xa xăm ngoài kia.

Đó là một giọng hát khiến người ta nghe phải dựng hết lông mao trên người. Giọng nữ, âm điệu vô cùng kì quái, hát đầy say sưa một khúc ca tha thiết... Giọng hát đó nghe cứ như giọng của người đã bị cắt lưỡi sau đó buông lời hát tình ca, mặc dù bị thương nhưng những giai điệu ấy không phải là thứ mà người sống có thể nghe hiểu.

Đây chính là bóng ma trên cửa sổ mà mọi người nói đã nhìn thấy vào ngày Ngọc Thu Sương chết!

Tông Chính Minh Châu đang ở trong phòng tối, nhìn những cái bóng quỷ dị trên cửa sổ, đột nhiên cũng rùng mình mà dựng hết lông mao. Hít sâu một hơi, ngưng thần lắng nghe hồi lâu, y chẳng nghe thấy giọng của bất kì “người” nào. Y ngồi phắt dậy, nhanh nhẹn lao tới, giơ tay nhấc cánh cửa sổ lên. Bên ngoài trắng sáng sao thừa, không khí hơi lạnh, chẳng có gì cả.

- Trên cửa sổ.

Tông Chính Minh Châu giật mình, y không bị dọa bởi bóng ma trên cửa sổ xanh, mà toát mồ hôi lạnh vì câu nói quá đột ngột đó của Lý Liên Hoa. Nghe vậy y tiện tay kéo cửa sổ xuống, Lý Liên Hoa châm nến, xuống giường, chầm chậm đi về phía y. Khi ánh nến chiếu sáng bóng ma trên cửa sổ, những cái bóng màu xanh biếc quỷ dị đó hoàn toàn biến mất, giống như chúng sợ ánh nến vậy. Lý Liên Hoa đưa ngón trỏ phải ra, dùng lực vạch một đường trên giấy dán cửa sổ, chỉ nghe toạc một tiếng, giấy dán cửa rách nhưng không hề lọt sáng, ngược lại có vài thứ gì đó luồn ra từ trong kẽ giấy.

Tông Chính Minh Châu cười khỏ. Trên cánh cửa sổ này dán hai lớp giấy, vài con đom đóm được thả vào giữa hai lớp giấy ấy, hễ tới tối là đuôi đom đóm phát ánh sáng xanh lập lòe, trong căn phòng tối mù nhìn ra sẽ có cảm giác như bóng ma lúc ẩn lúc hiện, còn ban ngày và khi có ánh nến, vì ánh sáng và ánh nến mạnh hơn so với ánh sáng phát ra từ đuôi đom đóm, nên không nhìn thấy gì.

- Thì ra bóng ma xanh trên cửa sổ là những con đom đóm. - Y nhìn Lý Liên Hoa, không kìm được lên tiếng hỏi. - Làm sao tiên sinh biết bí mật trên cửa sổ?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Ta sợ ma. Người chỉ lắng nghe xem có tiếng người hay không, còn ta lại nghe xem đó có phải tiếng người hay không.

Tông Chính Minh Châu đã không còn biết nên tin hay không tin hẳn nữa, đành chỉ biết cười khỏ. Lý Liên Hoa lắc lắc cánh cửa sổ.

- Người có ngửi thấy mùi mê hương không? Những con đom đóm này bị đánh thuốc tới hôn mê, cho tới tận canh ba nửa đêm mới tỉnh lại. Bên ngoài cửa sổ có rạch một đường nhỏ, hễ đom đóm tỉnh lại sẽ tìm đường bay ra, và thế là “ma” liền biến mất.

Tông Chính Minh Châu gật đầu.

- Quả nhiên bên trong cái chết của Thu Sương có nội tình, đúng là đã có kẻ giở trò ma quỷ trong chuyện có bóng ma trên cửa sổ xanh.

Đang lúc nói chuyện, giọng hát đang ngân nga bản tình ca kia bỗng rít lên một tiếng thê thảm lời lập tức im bặt. Tông Chính Minh Châu giật nảy mình, khuôn mặt anh tuấn trắng trẻo bỗng trắng bệch tới thảm hại,

- Bóng ma xanh tiên cửa sổ sao lại xuất hiện ở Ngọc Thành vào lúc này... đêm nay lẽ nào...

Lý Liên Hoa “à” lên một tiếng, lần này thì Tông Chính Minh Châu đã hiểu hẳn “à” điều gì rồi. Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Bởi vì có người không tin có ma, vì vậy “ma” liền xuất hiện. - Ngay sau đó hẳn ngáp dài, - Ta buồn ngủ lắm, ngủ thôi.

Tông Chính Minh Châu không thể tin sau khi hẳn vạch trần bí mật bóng ma trên cửa sổ thì lại đưa ra kết luận rằng “Ta buồn ngủ lắm” lại còn bảo y “Ngủ thôi”. Trong lúc y ngăn người đứng đó, Lý Liên Hoa đã quay về giường tiếp tục ngủ ngon lành. Y không ngủ được, đành ngồi xuống giường thẩn thờ nhìn về cánh cửa sổ vừa bị vạch rách phía đối diện, đầu óc rối bời.

Thu Sương bị người ta giết, nhưng thi thể tại sao lại xuất hiện trong rương chứa đồ của Trình Vân Hạc? Ai đã động chân động tay tạo ra bóng ma trên cửa sổ? Tối nay kẻ nào đã vờ thần giả quỷ? Vì Lý Liên Hoa xuất hiện nên “nó” cảm thấy bất an ư? Bao nhiêu câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu y.

Công tử áo trắng phong thần tuấn lãng nhưng sắc mặt trắng nhợt như người chết ngồi giữa căn phòng ngập ánh trăng, trong đôi mắt lộ vẻ hoang mang sợ hãi, nếu những thiếu nữ đang mê đắm y mà nhìn thấy cảnh này chắc sẽ thất vọng vô cùng. Còn người nằm trên giường sau lưng y kia lại đang ngủ rất ngon lành, hoàn toàn chẳng chảy dù chỉ một giọt mồ hôi, thậm chí ngủ một cách đầy vui vẻ thoải mái, không vương bận âu lo.

Tươi Hoa

Ngày hôm sau, khi Tông Chính Minh Châu tỉnh lại trong tình trạng đầu óc mơ mơ màng màng, y đã thấy Lý Liên Hoa không còn trên giường nữa. Hẳn đang cầm bầu hồ lô tưới hoa ngoài vườn, rất chăm chú tỉ mỉ, thỉnh

thoảng còn lẩn lẩn sờ sờ những búp lá non, tâm trạng có vẻ rất thư thả thoải mái.

Trong hoa viên còn có ba người khác, bọn họ mỗi người mang một biểu cảm khác nhau nhìn Lý Liên Hoa tưới hoa. Người đầu tiên là Ngọc Hồng Chúc, người thứ hai là bạn thân của Ngọc Thu Sương - Vân Kiều, người còn lại chính là quản gia của Ngọc gia - Chu Phúc, về mặt Ngọc Hồng Chúc đầy sát khí, còn Vân Kiều thì nước mắt long lanh, Chu Phúc lại vô cùng bất mãn.

Tông Chính Minh Châu đứng dậy đi rửa mặt, lúc bước ra ngoài y mới hiểu, Lý Liên Hoa đã cho Ngọc Hồng Chúc biết về nguyên nhân cái chết của Ngọc Thu Sương. Ngọc Hồng Chúc tức giận vô cùng. Ái nữ của mình bị người ta giết, vậy mà hung thủ còn giả trò thần thần quỷ quỷ với bà, không băm vằm hung thủ ra làm trăm nghìn mảnh, bà không phải là Ngọc Hồng Chúc nữa!

Về mặt kinh hoàng của Vân Kiều có vẻ vô cùng kích động, Chu Phúc thì nửa tin nửa ngờ. Còn Lý Liên Hoa sau khi ôn hòa thuật lại tại sao trông Ngọc Thu Sương “nhìn không giống như bị quỷ giết” thì vô cùng nghiêm túc hỏi Chu Phúc bầu hồ lô ở chỗ nào, rồi hẩn lấy lại tinh thần, hào hứng bỏ đi tưới hoa.

Ánh mắt Tông Chính Minh Châu lướt qua lan can bằng bạch ngọc trên hành lang của Ngọc phủ, nhìn về phía bóng lưng đầy ung dung giữa những khóm hoa của Lý Liên Hoa, y ngẩn ngơ hồi lâu, sau đó thở dài. Y phải nghĩ suốt một đêm mới có thể tìm ra câu trả lời mơ hồ cho những nghi ngờ của mình.

Trong chuyện trên cửa sổ xanh có quỷ giết người, tổng cộng có bảy điểm khó giải thích:

Thứ nhất, tại sao hung thủ lại giết Ngọc Thu Sương bằng cách “cắt ruột”?

Thứ hai, tại sao Ngọc Thu Sương lại nằm chết trong rương hàng của Trình Vân Hạc?

Thứ ba, bóng ma trên cửa sổ xanh do kẻ nào tạo ra?

Thứ tư, giọng hát ma quỷ bên ngoài cửa sổ là chuyện thế nào?

Thứ năm, con “ma” đó đi từ khách điểm Tiểu Miên tới Ngọc Thành như thế nào?

Thứ sáu, tại sao hung thủ lại giết một thiếu nữ yếu đuối kiêu diễm như Ngọc Thu Sương?

Thứ bảy, tại sao hắn phải tạo ma tạo quỷ?

Bảy nghi vấn này, Tông Chính Minh Châu chỉ có thể trả lời được hai câu, và người mà y hi vọng sẽ trả lời được nhiều hơn lại đang đứng tuổi hoa ngoài vườn. Đúng vào lúc y đang hoang mang, Lý Liên Hoa đột nhiên cầm bầu hồ lô quay người lại mỉm cười.

- Mặt trời lên rồi, Thành chủ Ngọc Thành chắc cũng đã dậy rồi nhỉ? - Hắn nhìn Ngọc Hồng Chúc, nho nhã nói. - Lý Liên Hoa bắt tài, mặc dù không cứu sống được Ngọc cô nương nhưng có thể hiến chút sức mọn này cho Thành chủ, cũng không uổng công tại hạ đến đây lần này. Ngọc phu nhân có tin tại hạ không?

Hắn hỏi như thế, cho dù là người ngàn vạn lần muốn hắn đi thì lúc này cũng khó lòng từ chối, huống hồ Lý Liên Hoa lại muốn khám bệnh cho Ngọc Mục Lam, Ngọc Hồng Chúc cầu còn chẳng được, lập tức gật đầu nhận lời ngay. Vân Kiều lau lau nước mắt, khẽ nói:

- Vậy ta về phòng nghỉ ngơi trước.

Lý Liên Hoa dịu dàng đáp:

- Mời Vân cô nương cứ tự nhiên.

Ngọc Hồng Chúc đưa hắn đến phòng Ngọc Mục Lam. Dọc đường hắn được chứng kiến sự xa hoa giàu có của Ngọc Thành. Trên hành lang mái nhà mình châu bích ngọc dát lấp lánh, đúng là sự xa xỉ mà người trong nhân

gian khó lòng tưởng tượng. Lý Liên Hoa mỉm cười, nhướn mắt nhìn đám vàng bạc châu báu ấy vài cái, vòng mấy lượt, cuối cùng cũng đến phòng Thành chủ.

Ngọc Mục Lam đang ngồi trong phòng, nghệt như con gà gổ, hai mắt nhìn thẳng, dù người khác hỏi gì, nói gì ông ta cũng chẳng có phản ứng. Ngọc Hồng Chúc nói:

- Từ sau đêm nổi lửa đốt thành đó, ông ấy luôn ở trong tình trạng thế này, chẳng thiết ăn uống, cũng không ngủ nghỉ, bất kì ai nói chuyện ông ấy cũng như không nghe thấy.

Bà đã im đi một câu: Những đại phu tới thăm bệnh cho Ngọc Mục Lam đều nói Ngọc Mục Lam bị trúng tà, có một đại phu sau khi bắt mạch cho Ngọc Mục Lam đã đột nhiên phát điên.

Lý Liên Hoa nhìn thẳng vào mắt Ngọc Mục Lam một lúc, sau đó lấy ra một cây kim bạc từ trong tay nải in hoa xanh của mình chậm chậm đâm vào mắt Ngọc Mục Lam, Ngọc Hồng Chúc giật mình, bà chưa từng thấy đại phu nào lại chữa bệnh như thế. Tông Chính Minh Châu đứng bên cạnh, trải qua chuyện cửa sổ xanh, y đã hiểu Lý Liên Hoa không phải kẻ mù mờ hồ đồ, chỉ có điều hành động cử chỉ của hắn luôn rất khó hiểu.

Cây kim bạc của Lý Liên Hoa đã chậm chậm đưa tới trước mắt phải Ngọc Mục Lam, vậy mà hắn không hề dừng lại, mặc dù rất chậm, nhưng cũng không hề giảm tốc độ, tiếp tục đâm vào mắt Ngọc Mục Lam. Tông Chính Minh Châu và Ngọc Hồng Chúc nhẩn nhịn rồi lại nhẩn nhịn, cuối cùng vẫn không đưa tay ngăn. Đúng vào lúc cây kim gần chạm vào nhãn cầu của Ngọc Mục Lam, Lý Liên Hoa dừng tay, di chuyển vị trí nhưng vẫn nhắm vào mắt của Ngọc Mục Lam.

Ngọc Mục Lam chẳng buồn chớp mắt, đúng là bị đờ đẫn thật rồi.

- Xem ra bệnh của Ngọc Thành chủ rất nặng.

Lý Liên Hoa khẽ thở dài một tiếng. Người mới quen biết như Tông Chính Minh Châu ngàn vạn lần cũng không ngờ rằng hắn là người chẳng

biết chút y thuật nào. Nghe hẳn thở dài, cả Tông Chính Minh Châu lẫn phu nhân Ngọc Hồng Chúc đều cau chặt mày.

- Trong hoa viên của phu nhân có trồng một loại kì thảo chữa bệnh điên, không biết tại hạ có thể hái dùng một chút để điều trị căn bệnh khó chữa này của Ngọc Thành chủ không?

Lý Liên Hoa thản nhiên ung dung hỏi. Ngọc Hồng Chúc gật đầu.

- Mời tiên sinh tự nhiên.

Lòng Ngọc Hồng Chúc đầy thắc mắc. Hoa cỏ trong vườn đều do chính tay bà trồng, chẳng qua chỉ toàn hoa nhài, mẫu đơn, ngọc lan... những loài hoa hết sức thông thường, làm gì có thứ gọi là “kì dược”? Lẽ nào những loại hoa này còn có công dụng chữa bệnh mà bà không hề biết?

Lý Liên Hoa bước chân ra khỏi phòng, đột nhiên trèo lên lan can bạch ngọc, đứng từ trên cao nhìn khắp xung quanh, rồi lại trèo xuống khỏi lan can, chậm rãi đi về phía căn phòng cách nơi hắn đứng không xa, ở góc tường của căn phòng đó mọc một nhúm cỏ xanh, Lý Liên Hoa bước lại vặt hai lá. Tông Chính Minh Châu càng nhìn càng thấy lạ, không kìm được buột miệng hỏi:

- Lý tiên sinh, đó là Đoạn trường thảo... trong chứa kịch độc...

Lý Liên Hoa nhướn một bên mày đáp:

- Không sao.

Hắn bỏ thứ cỏ Đoạn trường có chứa chất kịch độc đó vào trong người rồi nhìn căn phòng, hỏi:

- Đây là phòng của ai?

Ngọc Hồng Chúc đáp:

- Là một căn phòng trống.

Lý Liên Hoa gật gật đầu, vòng đến chỗ khóm hoa mẫu đơn, ngắm nhìn những đóa hoa đang nở rộ một lúc, đột nhiên cúi xuống nhổ một khóm cỏ

có hình dạng kì quái dưới gốc mẩu đơn lên. Ngọc Hồng Chúc và Tông Chính Minh Châu quay sang nhìn nhau, còn Lý Liên Hoa chuyên tâm đi đi lại lại trong vườn hoa, tổng cộng ngắt khoảng sáu loại cỏ dại hình dạng kì quặc. Trong sáu loại cỏ dại này, Tông Chính Minh Châu biết ba loại. Đoạn trường thảo chứa chất kịch độc, hai loại kia chứa một hàm lượng độc nhỏ, ba loại còn lại y không biết.

Khi Lý Liên Hoa thu thập những loại cỏ này, hần đột nhiên khẽ “à” một tiếng. Tông Chính Minh Châu hề nghe hần “à” thì lại giật thót cả mình theo phản xạ.

- Sao thế?

eb.fun.free

Trên con đường bên ngoài hoa viên thông sang hành lang, có dấu chân rõ ràng và còn mới. Sáng nay Lý Liên Hoa đứng tưới hoa trong vườn nên khiến cả đình viện đều bị ướt. Vừa rồi lúc mọi người ở trong phòng Ngọc Mục Lam, không biết ai đã đi ngang qua hoa viên này, để lại dấu chân trên đất. Chỉ có một dấu chân, hình như người đó chỉ giẫm một bước nhảy lên hành lang.

Lý Liên Hoa cúi xuống nhặt một viên đá từ dưới đất lên, đặt bên cạnh dấu chân làm kí hiệu, sau đó đứng dậy chỉnh sửa lại y phục, Tông Chính Minh Châu kinh ngạc nhìn dấu chân đó, lập tức ngẩng phắt đầu nhìn về phía hành lang.

- Ai...?

Ngọc Hồng Chúc bỗng lạnh lùng nói:

- Là Vân Kiều!

Lý Liên Hoa nghi hoặc nhìn Ngọc Hồng Chúc.

- Sao phu nhân có thể nhận ra?

Ngọc Hồng Chúc cười nhạt một tiếng.

- Từ sau khi Sương nhi chết, nàng ta cứ ở lì trong Ngọc Thành không chịu đi, gặp ai cũng nói là tử muội thâm tình với Sương nhi, xì! Nàng ta... Hừ! Nàng ta đến đây vì Minh Châu, đã không dưới một lần ta thấy nàng ta lén lút đi lại trong thành, ngấm trộm Minh Châu rồi.

Lý Liên Hoa lại “à” một tiếng, lắc lắc đầu. Về mặt Tông Chính Minh Châu đây bồi rồi.

- Bá mẫu, cháu không...

Ngọc Hồng Chúc ngắt lời y:

- Ta biết, nếu không ta đã sớm đuổi cậu ra ngoài rồi.

Tông Chính Minh Châu lại càng ngượng ngập, Lý Liên Hoa mỉm cười, không buông bất kì lời bình phẩm nào đối với mối quan hệ tay ba rắc rối giữa Ngọc Thu Sương Tông Chính Minh Châu và Vân Kiều.

- Tông Chính công tử, công tử có thể giúp ta một việc không?

- Việc gì? - Tông Chính Minh Châu hỏi.

Lý Liên Hoa vẫy vẫy tay ra hiệu cho y lại gần, rồi khẽ ghé tai y thì thầm vài câu. Tông Chính Minh Châu tò mò hỏi:

- Sao ngươi biết?

Lý Liên Hoa lại mỉm cười.

- Đoán thôi...

Ngay sau đó hắn lại thì thầm nói thêm vài câu nữa, Ngọc Hồng Chúc ngưng thần lắng nghe. Nội lực của Lý Liên Hoa không cao, không thể tập trung đưa âm thanh vào thẳng tai của Tông Chính Minh Châu được, bà dùng *Thiên Thính Chi Thuật* nghe được loáng thoáng, “Lửa... công tử đi... Ngọc Mục Lam là... chân tướng...” vài từ như vậy, lòng vô cùng tò mò. Lẽ nào người này chỉ cần đi quanh Ngọc Thành hai vòng, tưới hoa ngấm cây, dùng kim bạc thử mắt của Ngọc Mục Lam là đã tìm ra đáp án mà hắn muốn?

- Lý tiên sinh. - Bà xưa nay chưa từng coi trọng câu trả lời của ai đến thế.
- Lễ nào ngài đã biết chân tướng của những chuyện thê thảm gần đây xảy ra trong Ngọc Thành của ta rồi?

Lý Liên Hoa “à” một tiếng. Lần này Ngọc Hồng Chúc nghe tiếng “à” của Lý Liên Hoa bèn hiểu ra rằng đó là âm thanh phát ra theo thói quen mỗi khi hấn lơ đễnh hay tập trung suy nghĩ điều gì đó. Quả nhiên, hấn quay lại nhìn Ngọc Hồng Chúc hoang mang hỏi:

- Thật xấu hổ quá, vừa rồi phu nhân hỏi ta điều gì?

Lý Liên Hoa rút cuộc nhờ Tông Chính Minh Châu giúp việc gì? Ngọc Hồng Chúc còn chưa kịp đoán, Lý Liên Hoa đã xoay người lấy sáu loại cỏ dại trong áo ra nhét vào tay bà.

- Phiên phu nhân thái nhỏ sáu loại cỏ này, ngâm trong nước sạch, nửa ngày sau không cần đem sắc mà cứ thế uống luôn cả nước lẫn cái. - Hấn nói rất nghiêm túc. - Đảm bảo sau khi Ngọc Thành chủ uống vào sẽ hiệu nghiệm ngay.

Ngọc Hồng Chúc đón lấy những “thảo dược” đó, bà vốn tưởng mình đã nhìn thấu gã thư sinh viễn vông này rồi, nhưng sau thời gian quan sát thêm, bà bỗng cảm giác mình chẳng hiểu gì về hấn. Đến khi Lý Liên Hoa đưa cho bà sáu loại cỏ dại này, bà cũng giống hệt Tông Chính Minh Châu, hoàn toàn chẳng hiểu dụng ý thật sự của hấn là gì. Lý Liên Hoa là một câu đố, từ đầu tới chân đều vô cùng bí ẩn.

Lời Quở Trong Đêm

Đêm khuya.

Tông Chính Minh Châu đã xuống núi làm việc mà Lý Liên Hoa nhờ.

Trong ánh nến bập bùng, Lý Liên Hoa đứng một mình trước thi thể đặt trong quan tài bằng băng của Ngọc Thu Sương. Vốn Ngọc Hồng Chúc cũng định đến, nhưng xảy ra vài chuyện nhỏ cần bà giải quyết, nên lúc này chỉ có mình Lý Liên Hoa châm nến ngắm thi thể trẻ trung đang rửa nát đó thôi.

- Ôi...

Lý Liên Hoa cầm nến đứng nhìn nàng thật lâu, thở dài lắc đầu. Một thiếu nữ xinh đẹp mười bảy mười tám tuổi bị biến thành bộ dạng thế này, dù hẳn từng thấy nhiều thi thể đáng sợ hơn trước đó nhưng cũng cảm thấy hung thủ của vụ này tàn nhẫn tới đáng căm hận.

Ngoài cửa phòng Ngọc Thu Sương có các kiếm sĩ của Ngọc Thành đứng canh giữ cho nàng, Lý Liên Hoa dùng con dao nhỏ trong tay nài màu xanh của mình vạch vết thương trên bụng Ngọc Thu Sương ra. Hôm qua hẳn khêu ra một cục máu đông từ trong đó, còn phát hiện ruột bị đứt, tối nay không biết sẽ thấy gì.

Bên ngoài cửa sổ trời tối đen, đêm khuya mây dày đặc, không trăng không sao, Lý Liên Hoa buồn chán giải phẫu thi thể Ngọc Thu Sương... Đối với một kẻ chẳng hiểu gì về y thuật như Lý Liên Hoa mà nói, ngoài việc tìm xem trong đó có thứ gì khả nghi không, hẳn hoàn toàn không biết kiểm tra thương thế hay khám nghiệm tử thi.

Con dao gỗ qua gỗ lại, không ngừng phát ra những âm thanh khiến người nghe phải dựng tóc gáy trên thi thể đã đóng băng cứng đờ. Lý Liên Hoa lại mỉm cười, tựa như cái trò dùng dao gỗ lên thi thể này rất thú vị.

Kiểm sĩ bên ngoài lặng lẽ đứng nghiêm, đột nhiên có một loạt những âm thanh rất nhỏ vang lên. Trong đêm khuya yên tĩnh, họ bỗng lại nghe thấy giọng hát của “kẻ” bị đứt lưỡi kia. Âm thanh phát ra từ sau cái cây lớn trong đình viện, nhưng ở đó chẳng có bóng dáng người nào, chỉ hát có hai câu sau đó ngừng bật. Các kiếm sĩ của Ngọc Thành quay sang nhìn nhau, có hai người khẽ rít một tiếng rồi rẽ ra đằng sau cái cây. Đình viện vắng tanh không một bóng người, hai người đó vượt qua tường bao, chia ra hai hướng để lùng sục.

Lý Liên Hoa cầm nến, mỉm miệng cười. Kiếm sĩ của Ngọc Thành được đào tạo bài bản, quả nhiên danh bất hư truyền. Lúc này xung quanh không một bóng người, đêm khuya tĩnh lặng.

- Thật đúng là một buổi tối thích hợp để quý ra ăn thịt người... - Hấn lẩm bẩm nói một câu, rồi ngáp dài. - Ta vẫn nên về phòng tránh đi là hơn, thấy hơi sợ rồi đây...

Bỗng một luồng gió lạnh thốc tới từ sau lưng, một bóng người cao lớn tóc tai rũ rượi đột ngột xuất hiện ở cửa, vẻ như không có đầu, trên chỗ vốn là của cái đầu lúc này là một búi tóc rối xõa xượi. Con gió lạnh đó thổi bay vạt áo của Lý Liên Hoa, hấn lẩm bẩm nói:

- Sợ quá...

Rồi hấn thận trọng thu con dao nhỏ vào trong tay nải, chẳng thèm quay đầu, chậm chậm ra ngoài bằng cửa sau. Hấn không nhìn thấy con quỷ đứng ở cửa chính.

Quỷ tóc dài đứng trước cửa chính chờ người... Hình như nó tức tới mức toàn thân phát run. Ngập ngừng, nó lặng lẽ đi theo sau Lý Liên Hoa, lặng lẽ vào phòng khách dành cho Tông Chính Minh Châu.

Sau khi về phòng, Lý Liên Hoa châm nến, đóng chặt cửa sổ cửa chính, nghĩ thế nào còn khóa cửa vào, cứ như hấn thật sự rất sợ ma. Sau khi khóa chặt toàn bộ các loại cửa, hấn thở phào nhẹ nhõm, yên tâm thổi tắt nến, trèo lên giường kéo chăn trùm kín mặt bắt đầu ngủ.

Khoảng nửa canh giờ trôi qua, quỷ tóc dài buồn bực nhảy xuống từ trên xà nhà. Nó đã nhanh chân nhảy phốc lên đó ngồi ngay sau khi theo Lý Liên Hoa vào phòng, lúc Lý Liên Hoa chậm chạp châm nến, đóng cửa khóa cửa đã cho nó đủ thời gian để tìm được chỗ ẩn mình trên đó. Nó lặng lẽ đi tới bên giường Lý Liên Hoa, chậm chậm giơ cao thứ gì đó lóe sáng trong tay hướng về người đang nằm quần chặt chăn trên giường, sau đó lại từ từ hạ tay xuống.

- Vân cô nương. - Từ trong chiếc chăn phát ra tiếng gọi, hơn nữa giọng người gọi câu ấy hết sức bình thản ôn hòa, hoàn toàn không có ý dọa dẫm, nhưng cũng đủ khiến quỷ tóc dài vừa nghe đã run rẩy toàn thân. - Tối nay Tông Chính công tử đi vắng.

Quý tóc dài không đầu giật lùi về phía sau hai bước, mạnh tay đâm cái thứ sáng lóe kia vào người trên giường. “Bụp” một tiếng đâm vào dát giường, nó thu tay rút thứ đó về, hàn quang lóe lên trong phòng. Thứ phát ra hàn quang đó là một con dao găm liền chuôi, vỏ dao mắc kẹt trên giường. “Soạt” một tiếng vừa khéo rút dao khỏi vỏ, nó lật tay cắt ngang cổ Lý Liên Hoa! Động tác một đâm một cắt này vô cùng nhanh nhẹn và dứt khoát, thân thủ tuyệt đối không phải bình thường.

Lý Liên Hoa vẫn đang nằm trong chần, lưỡi dao găm lạnh lẽo của quý tóc dài quét qua cổ hắn mang theo tiếng gió. Một góc chần đột nhiên nhấc lên, rồi một luồng lực không nặng không nhẹ vỗ vào cổ tay cầm dao của con quý. Con dao găm tuột đi bay xéo ra xa khoảng ba thước, cắm phập vào cánh cửa! Quý tóc dài đầy kinh hãi, buột miệng kêu thất thanh. Tiếng hét đó đã lộ rõ là tiếng một người con gái. Lý Liên Hoa lại nói vọng ra từ trong chần:

- Vân cô nương... - Giọng nghe có vài phần bất lực. - Lịch sự một chút.

Không biết tại sao hắn không chui ra khỏi chần mà chỉ trốn trong đó để nói chuyện.

- Tông Chính công tử tối nay không có nhà, ta có chuyện muốn bàn với Vân cô nương.

Quý tóc dài cúi đầu, đột nhiên lảng lạng quay người, bước nhanh ra cửa, đang định đẩy cửa phòng chạy ra ngoài thì kinh ngạc nhận ra cửa đã bị khóa. Phòng khách dành cho Tông Chính Minh Châu là loại phòng có thể dùng khóa vàng khóa cả từ bên trong lẫn bên ngoài, nhất định phải có chìa mới mở được. Nó quay ngoắt người lại, rút con dao găm trên cánh cửa ra, ánh mắt nhìn Lý Liên Hoa đầy sợ hãi. Cái đóng trên giường lồi lên trông rất tức cười, nhưng trong mắt nó lại vô cùng đáng sợ. Tối nay quý lại rơi vào bẫy của người! Lý Liên Hoa dịu giọng nói:

- Tối nay chắc Vân cô nương phải trang điểm ăn mặc rất khác thường, ta sẽ không nhìn cô nương đâu.

Quỷ tóc dài ngấn người, toàn thân run lẩy bẩy, rồi nó giật phắt mái tóc rồi xuống, cởi áo ngoài ra.

- Người... có thể bỏ chần ra được rồi. - Vân Kiều lạnh lùng lên tiếng, trên mặt vẫn còn vương nét sợ hãi, giọng nói hơi run.

Lý Liên Hoa chậm chậm kéo chần ra. Lúc hấn kéo chần ra, Vân Kiều có cảm giác như mình vừa thấy ảo giác... Đó là một khuôn mặt... một khuôn mặt ôn hòa, hoàn toàn không mang lại cảm giác ghê sợ cho người khác, nhưng nàng có ảo giác hình như nàng đã từng nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu đó... vì vậy nàng không sợ nữa. Lúc nhìn thấy Lý Liên Hoa, cả người Vân Kiều như được thả lỏng. Nàng dựa lưng vào cửa, hít sâu một hơi, nước mắt vô duyên vô cớ lăn dài trên má, rơi xuống đất. Căn phòng yên lặng, không biết tại sao Lý Liên Hoa lại không lên tiếng trước, Vân Kiều bỗng run rẩy nói:

- Không phải ta...

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Ta biết

Toàn thân Vân Kiều như mềm nhũn, trượt dài theo cánh cửa ngội bệt xuống đất

- Người... Sao người có thể biết...?

- Ngọc cô nương bị người ta cắt đứt ruột, xương cốt không hề hấn gì, có lẽ là bị ai đó dùng *Phách Không Chưởng* ép vào bụng dưới gây ra, Vân cô nương mặc dù võ công không tệ, nhưng sở trường không phải là nội lực. - Lý Liên Hoa mỉm cười giải thích bằng thứ giọng nghe như rất vui vẻ. - Hung thủ giết chết Ngọc Thu Sương không phải là nàng, nhưng... - Hấn ngập ngừng chậm rãi nói tiếp. - Ngọc Thu Sương chết thế nào, hấn Vân cô nương rất rõ.

Sắc mặt Vân Kiều trắng bệch, nàng lặng thinh, Lý Liên Hoa lại mỉm cười nói tiếp:

- Chuyện ta muốn bàn với Vân cô nương, chính là liệu cô nương có thể cho ta biết rốt cuộc Ngọc Thu Sương đã chết thế nào không?

Vân Kiều chậm chậm lắc đầu đầy kiên định, Lý Liên Hoa lại điềm điềm nói tiếp:

- Vân cô nương... chuyện này rất quan trọng.

- Tối nay ta chỉ mặc y phục của nam nhân mà thôi, lý do nào khiến người nghĩ ta biết chuyện đó? Sương nhi cô ấy... cô ấy vốn bị quỷ giết, chết tại khách điểm Tiểu Miên... thì liên quan gì tới ta? - Ngực Vân Kiều phập phồng, thái độ nàng bỗng trở nên cứng rắn, tâm trạng lo lắng sợ hãi khi nghe Lý Liên Hoa gọi “Vân cô nương” vừa rồi đã hoàn toàn tan biến. - Không phải do người giết... Xưa nay không có chuyện người giết người... và ta lại càng không giết người...

- Thế ư? - Lý Liên Hoa thở dài. - Từ sau khi Trình Vân Hạc cho ta biết chuyện Cửa sổ xanh có quỷ giết người, ta liền biết ngay Vân cô nương không tránh khỏi có liên quan, hôm qua lại nhìn thấy bóng quỷ ở đây, nghe thấy giọng quỷ ma, càng khiến suy luận của ta thêm chắc chắn.

- Nói nhăng nói cuội... - Sắc mặt Vân Kiều trắng bệch. - Chẳng qua người nghe Ngọc phu nhân nói linh tinh, bà ấy vốn chưa bao giờ thích ta...

Lý Liên Hoa nhìn nàng, thở dài lần thứ hai.

- Vân cô nương, nàng quên rồi sao? Từ khách điểm Tiểu Miên đến Ngọc Thành, Trình Vân Hạc phải lưu lạc trên giang hồ, Ngọc Thành chủ hạ lệnh truy sát cả nhà hần từ già tới trẻ không sót bất kì ai, toàn bộ kiếm sĩ có mặt tại khách điểm đêm đó cũng bị Ngọc Thành chủ đuổi cùng giết tận, người duy nhất “có thể” sống sót, chỉ có một mình nàng. - Hần từ từ ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt Vân Kiều. - Bóng ma trên cửa sổ xuất hiện từ khách điểm Tiểu Miên tới phòng dành cho khách của Ngọc Thành, mà người xuất hiện cả ở hai nơi này cũng chỉ có mình nàng.

- Thế thì đã sao? - Vân Kiều cắn chặt môi. - Là ma... ma cũng có thể làm thế, ta không giết nàng ấy.

Hắn nhìn Vân Kiều mỉm cười, dường như rất nhẫn nhịn sự phản kháng giữa của nàng.

- Nếu là ma, sẽ không lừa người.

Sắc mặt Vân Kiều thoát trắng như mặt người chết.

Lừa... người?

- Trong chuyện Cửa sổ xanh có quỷ giết người, tình tiết li kì nhất chính là việc thi thể của Ngọc Thu Sương đột nhiên xuất hiện trong rương hàng đựng đầy đồ quý của Trình Vân Hạc. Hạc Hạnh tiêu cực mặc dù không phải nơi tập trung toàn cao thủ, nhưng lại rất có danh tiếng và uy tín trong giang hồ, được mọi người kính trọng. - Lý Liên Hoa dịu dàng nói. - Trình Vân Hạc sẽ không nói dối, ông ta nói không có ai động vào những rương hàng đó, tức là thật sự không có. Trong rương hàng đựng đầy châu báu, không có bất kì ai động vào đột nhiên lại xuất hiện thi thể Ngọc Thu Sương, nghe đã thấy rất khó hiểu, nhưng thực ra lại rất đơn giản. Hắn vẫn mỉm cười với Vân Kiều. – Chỉ cần nghĩ thông một chuyện là có thể biết Ngọc Thu Sương vào rương hàng bằng cách nào.

Sắc mặt Vân Kiều không chỉ nhợt nhạt, mà khí thế ngang ngạnh vừa khôi phục lúc này cũng mềm nhũn.

- Chuyện gì?

- Trình Vân Hạc là người thật thà, điều đó không có nghĩa tất cả mọi người đều thật thà. - Lý Liên Hoa vẫn giữ nụ cười điềm tĩnh và vui vẻ. - Trình Vân Hạc không nói dối, nhưng Vân cô nương sẽ nói dối, chỉ cần nghĩ thông điểm này thì sẽ thấy thực ra chuyện của Ngọc Thu Sương không hề phức tạp.

Nàng ngậm miệng, lẳng lặng lắng nghe, Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Người của Hạc Hạnh tiêu cực hoàn toàn không biết chuyện đêm đó Ngọc Thu Sương cũng có mặt trong khách điểm Tiểu Miên, khi họ nhìn thấy nàng, nàng ấy đã chết rồi, đúng không?

Vân Kiều cứng người lại, gật gật đầu.

- Những kiếm sĩ có mặt ở hiện trường đêm đó sau khi đưa Ngọc Thu Sương về Ngọc Thành, cũng đã chết cả rồi, đúng không? - Lý Liên Hoa lại hỏi.

Vân Kiều lại gật đầu.

- Vậy thì, thực ra Trình Vân Hạc hoàn toàn không biết tình hình đêm đó của Ngọc Thu Sương, kiếm sĩ của Ngọc Thành được đào tạo bài bản có tiếng, việc Ngọc Thu Sương đột ngột chết, họ cũng sẽ không kể cho người khác biết về chuyện xảy ra trong đêm ấy. Chỉ trong vòng nửa tháng họ đã đưa thi thể của Ngọc Thu Sương về núi Côn Lôn, điều đó cho thấy nhất định là họ phải đi ngày đi đêm để kịp lộ trình... Đáng tiếc vừa về tới Ngọc Thành cũng đã bị bức tử bởi Ngọc Thành chủ phát điên trước cái chết của ái nữ.

Lý Liên Hoa chậm rãi nói tiếp.

- Vậy thì... Trên giang hồ dấy lên những lời đồn đại, những gì Trình Vân Hạc biết vào đêm ấy, rốt cuộc Ngọc Thu Sương sống hay chết, có ở trong phòng hay không đều được kể từ miệng người bạn thân của nàng ấy, chính là Vân cô nương đây... Nhân chứng cũng chỉ có một mình nàng, nếu Vân cô nương nói dối thì sao? - Mắt hắn nhìn thẳng vào mắt Vân Kiều. - Đêm đó, Ngọc Thu Sương rốt cuộc thế nào, có ai biết không?

Vân Kiều không đáp, giống như đã hóa ngây hóa dại.

- Nếu như nàng đang nói dối, vậy thì chuyện lại đơn giản. Ngay từ đầu Ngọc Thu Sương đã ở trong rương hàng của Trình Vân Hạc rồi. - Lý Liên Hoa lại nói từng từ một, giọng hết sức ôn hòa, hoàn toàn không cao hay nhấn giọng. - Nếu như rương hàng không bị tráo đổi, cũng chưa từng có ai động vào, vậy thì cái rương đó chính là cái rương cũ, chỉ là đến tối ngày hôm đó thi thể mới được phát hiện ra mà thôi, chuyện này trở nên không có gì kì lạ nữa.

- Nếu ta không nói dối thì sao? - Nàng khẽ hỏi.

- Thế thì trên thế gian này có ma thật - Hấn đáp. - Ta thì sợ ma, vậy nên ta không tin.

- Nàng ấy... cũng không thể nằm trong rương hàng của Trình Vân Hạc, nàng ấy vốn không quen biết ông ta... - Vân Kiều nói như người hết hơi.

- Nàng ấy chẳng qua được gửi vào một trong mười sáu rương hàng của Trình Vân Hạc mà thôi. — Lý Liên Hoa đáp. — Chủ hàng vốn là người ở Ngọc Thành, việc Ngọc Thu Sương xuất hiện trong rương cũng chẳng có gì lạ.

- Sao người biết chủ hàng là người Ngọc Thành? - Vân Kiều đột nhiên buột miệng hỏi, vẻ mặt đề lộ sự kinh ngạc vô tận. Những chuyện khác hẳn có thể dùng suy luận và phỏng đoán để biết, nhưng chuyện này sao có thể đoán mò mà ra?

Tiếng hét thất thanh này của nàng không khác gì khẳng định của chủ hàng đến từ Ngọc Thành. Lý Liên Hoa cười.

- Núi Côn Luân khai thác bạch ngọc, đá trên núi phần nhiều là đá vụn, lẫn trong đó sẽ có mỏ ngọc thạch. Ngọc Thành được xây dựng trên mỏ ngọc, bên cạnh sông băng, đá trong thành không giống với đá ở những nơi khác. Đá rải dưới rương hòm giống hệt đá rải trong hoa viên của Ngọc Thành chủ, trong mười sáu rương hàng có mười rương đựng đầy vàng bạc châu báu, nếu không phải do Ngọc Thành ủy thác vận chuyển, lẽ nào là hàng của Hoàng đế?

- Cái đó... - Nàng cắn chặt môi, đôi môi trắng bọt run rẩy.

- Ngọc Thành giàu có vô cùng, có lẽ còn giàu hơn những gì người ta biết - Lý Liên Hoa nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng. - Mười rương hàng này dù có là của những quan lại hào phú cũng thực sự quá nhiều. Ta không biết người gửi hàng là ai, nhưng đều đó không quan trọng. - Hấn chậm chậm nói. - Quan trọng là... số hàng quý đó có lai lịch từ Ngọc Thành, Ngọc Thành không thể không biết. Nàng đã nói dối chuyện của Ngọc Thu Sương, còn cả bóng ma trên cửa sổ xanh xuất hiện cùng nàng nữa... Những con

đom đóm đó... Vân cô nương, đây không phải ma, ma không cần phải đóng giả ma trôi hay đóng giả chính mình.

Nàng cúi đầu nhìn bộ y phục màu đen trên người mình và bộ tóc giả rồi bời dưới đất, nước mắt đột nhiên tuôn rơi lã chã.

- Ngọc Thu Sương không phải do nàng giết, nhưng nàng đã che giấu cho người khác, vì người đó mà giả thân giả quý ư? - Lý Liên Hoa mỉm cười nói. - Thực ra chỉ cần biết Ngọc Thu Sương chưa hẳn đã chết trong khách điểm Tiểu Miên thì sẽ dễ dàng đoán ra nàng đang che giấu cho ai, nhưng ta hi vọng Vân cô nương đừng vì vậy mà quyết định gánh tội này.

Vân Kiều chậm chậm cúi đầu.

- Nếu người thông minh như vậy, chuyện gì cũng biết cả rồi... vậy thì người đi bắt hung thủ đi.

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Từ sau khi Ngọc Thu Sương chết, tất cả những trò giả thân giả quý đều do Vân Kiều cô nương làm, không phải thế ư? Bao gồm cả việc giết Lý Liên Hoa tối nay, đều là Vân cô nương đích thân đến, người mà Vân cô nương bảo vệ hoàn toàn không có ý định cùng lao vào nguy hiểm với nàng, nàng hiểu không?

Ánh mắt và giọng nói của Lý Liên Hoa đều rất dịu dàng, đó là một tính cách vô cùng khéo léo, hẳn không hề có ý ép buộc người khác. Vân Kiều ngẩn người nhìn hắn, nàng luôn cảm thấy Lý Liên Hoa trông rất quen, hình như đã từng gặp ở đâu rồi... nhưng nàng sao có thể từng gặp hắn rồi? Có lẽ chỉ là nàng đã gặp qua người có tính cách vui vẻ ôn hòa rất giống thế này mà thôi, khiến nàng hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi hay bức bách.

- Người... hình như ta đã gặp người ở đâu đó rồi... - Vân Kiều lẩm bẩm nói. - “Nàng hiểu không”? “Nàng hiểu không” ư?... Đương nhiên ta hiểu... Nhưng ta... nhưng ta...

- Nàng nguyện chết thay “nó”? - Lý Liên Hoa hỏi.

Nước mắt Vân Kiều rơi như mưa.

- Ta không biết, cũng có thể.

Lý Liên Hoa nhìn nàng chăm chăm, nhìn một lúc rất lâu rồi khẽ nói:

- Ngọc Thành nhiều vàng bạc châu báu, quả nhiên là nơi hại người... Ta buồn ngủ lắm rồi. – Hắn đột nhiên kéo chăn lên quá đỉnh đầu. - Đêm cũng đã khuya, cô nương nên về phòng đi.

Vân Kiều kinh ngạc. Hắn khóa nàng trong phòng nói chuyện hồi lâu, nhìn thấu mọi trò giả thần giả quỷ của nàng, vậy mà không trói nàng lại giao cho Ngọc Hồng Chúc, còn hạ lệnh tiễn khách? Ngập ngừng một lát, nàng không thấy sợ nữa, thả lỏng cơ thể, nhưng có phần bối rối.

- Cửa... khóa rồi.

Giọng Lý Liên Hoa vọng ra từ trong chăn:

- À... khóa rồi, nhưng chưa chốt.

Chưa chốt? Vân Kiều ngạc nhiên nhìn cửa lớn bị khóa chặt... Quả nhiên khóa vàng đã khóa rất ngay ngắn, nhưng ba chiếc then cửa xếp hàng trên đó đều chưa chốt, đầu kia của khóa không móc vào cửa, chỉ là khép hờ mà thôi. Bỗng dưng nàng không biết nên kinh ngạc, nên tức giận hay khóc hay cười, thần thờ đẩy cửa bước ra ngoài như một cái xác không hồn.

Một Đời Thần Y

Bảy, tám ngày sau cái đêm Lý Liên Hoa “gặp ma”, đã không còn thấy bóng ma bóng quỷ hay tiếng ma quỷ hát nữa. Đêm đó, mặc dù Vân Kiều đã ra khỏi phòng của Tông Chính Minh Châu nhưng nàng nhanh chóng bị kiểm sĩ trong Ngọc Thành phát hiện. Vì nàng ăn mặc kì quặc, hành tung đáng ngờ, nên Ngọc Hồng Chúc đã bắt giam nàng lại. Vân Kiều không hề khai bất kì điều gì trước mọi hình thức tra khảo tàn nhẫn của Ngọc Hồng Chúc, việc này khiến Lý Liên Hoa cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Hôm nay đã là ngày thứ tám Ngọc Mục Lam dùng món canh có sáu vị cỏ dại do Lý Liên Hoa kê, bệnh tình không có chuyển biến. Ông vẫn ngệt ra

như con gà gổ, hoàn toàn không bận tâm tới người và vật quanh mình. Ngọc Hồng Chúc loáng thoáng đoán được những thứ Lý Liên Hoa nhờ về chẳng phải “kì diệu” gì cả, nhưng Lý Liên Hoa đã nói cho Ngọc Mộc Lam uống nên hàng ngày bà vẫn đem ngâm như thường lệ, sau đó bung một bát vào cho chồng uống.

Món canh chứa sáu vị cỏ đại này rốt cuộc có “công hiệu kì diệu” thế nào? Không chỉ Ngọc Hồng Chúc, mà ngay mọi người trong Ngọc Thành cũng vô cùng nghi hoặc. Đến ngày thứ chín, bệnh tình của Ngọc Mộc Lam đột nhiên có chuyển biến tốt.

Sáng sớm ngày thứ chín, cửa phòng Ngọc Mộc Lam mở tung. Hôm qua ánh mắt vị Ngọc Thành chủ này vẫn còn đờ đẫn, sáng nay lúc ông mở cửa đi ra, trên người mặc áo tím, tinh thần đã hùng hực, thần sắc tươi tắn. Khi tinh thần được phục lại, quả nhiên không còn giống với khi bị bệnh, Ngọc Mộc Lam lúc này nhìn đã khôi phục lại dáng vẻ thường thấy, một thư sinh trung niên phong độ ngời ngời, mắt sáng mũi cao. Ông đã hoàn toàn quên hết những chuyện xảy ra sau khi mình phát điên, không hề nhớ mình đã phóng lửa đốt Ngọc Thành, cũng không nhớ đã hạ lệnh ép năm sáu mươi kiếm sĩ hộ tống tiểu thư hồi thành phải tự tử, sau khi nghe tin thì giật mình kinh hãi, đứng trước mộ những người đã chết tuôn nước mắt như mưa, cảm hận bản thân vô cùng.

Ngọc Hồng Chúc thăm thở dài, không dám để chồng thấy thi thể đáng sợ của Ngọc Thu Sương, chỉ khuyên chồng tĩnh tâm tu dưỡng, chăm sóc bản thân trước. Còn Lý Liên Hoa, sau khi đến thăm bệnh cho Ngọc Mộc Lam, chỉ luôn miệng lẩm bẩm thắc mắc tại sao đến ngày thứ chín thuốc mới có hiệu quả, thật là kì lạ.

Sau bữa sáng.

- Sau khi phu nhân bắt giam Vân Kiều, thật sự không điều tra ra rốt cuộc là kẻ nào đã sai nàng ta ăn vận kì quái, giả thần giả quỷ trong Ngọc Thành ư? - Ngọc Mộc Lam nghe nguyên nhân Vân Kiều bị giam, bèn kì lạ hỏi. - Lẽ nào mọi chuyện kì quái thần bí trong thành đều do Vân Kiều gây ra? Nàng ta và Sương nhi là bạn thân, sao có thể làm những chuyện như thế?

- Nàng ta và Sương nhi đều si mê Minh Châu như nhau, nếu Sương nhi không chết, sao nàng ta có thể có được trái tim Minh Châu? - Ngọc Hồng Chúc lạnh lùng đáp. - Cái chết của Sương nhi chắc chắn do ả tiện nhân đó giở trò, giết con gái ta rồi lại còn dám giả thần giả quỷ đến Ngọc Thành ta tác quái! Thật to gan!

- Nàng ta giết Sương nhi? - Ngọc Mộc Lam thất thanh hỏi.

- Nửa đêm canh ba nàng ta mò đến phòng Lý tiên sinh đóng giả ma quỷ, lúc đi ra bị kiếm sĩ bắt được, sao có thể là giả? - Ngọc Hồng Chúc cười nhạt. - Thiếp thật không ngờ ả tiện nhân đó lại dám phạm tội tà đình như thế trong Ngọc gia ta. Nếu không thiêu nó chết giống Sương nhi, thiếp không xứng làm mẹ! – Ánh mắt Ngọc Hồng Chúc toát ra vẻ oán hận ngút trời.

[Tải eBook: www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

- Phu nhân, chi bằng giờ Ngọ hôm nay, chúng ta hãy xử tử nàng ta, báo thù cho Sương nhi!

Ngọc Hồng Chúc gật đầu.

- Thiếp cũng đang có ý đó, ả chẳng bị ai sai khiến cả, giả thần giả quỷ tất cả đều do một mình ả làm, tối hôm ấy còn định mưu hại Lý tiên sinh, cũng may bị Lý tiên sinh phát hiện và đuổi ra ngoài.

Ngọc Thành phu nhân khẳng định Vân Kiều chính là hung thủ giết Ngọc Thu Sương. Trong lúc nói chuyện, bên ngoài lấp ló một cái bóng trắng, kiếm sĩ áo trắng vội chạy vào báo:

- Thành chủ, phu nhân, thuộc hạ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.

- Chuyện gì? - Ngọc Hồng Chúc dịu xuống.

- Tông Chính công tử quay về rồi. - Kiếm sĩ áo trắng đáp.

- Tông Chính công tử quay về cũng là chuyện quan trọng? - Ngọc Mộc Lam thoáng tức giận.

Tông Chính Minh Châu sau khi có hôn ước với Ngọc Thu Sương thì thường xuyên đến ở Ngọc Thành, trong thành đã sớm không coi y là khách từ lâu. “Tông Chính công tử quay về” là việc quan trọng đến mức phải cắt ngang câu chuyện của phu phụ họ?

- Không, Thành chủ, phu nhân, Tông Chính công tử bị người ta xiềng tay đeo gông vào cổ, được “Bồ Thanh Thiên” giải về! - Giọng điệu lạnh lùng của kiếm sĩ áo trắng ngập vẻ kinh ngạc. - Còn cả “Hoa Thanh Thiên” cũng... đến rồi...

Ngọc Hồng Chúc và Ngọc Mục Lam giật mình kinh hãi, quay sang nhìn nhau, mặt lộ vẻ ngạc nhiên tột bậc.

- Sao lại...?

Trong triều đình hiện nay, có hai vị triều thần thuộc Đại Lý Tự, thay Thánh thượng điều tra phán xét những vụ án hình sự trong khắp thiên hạ, một vị được xưng là “Bồ Thanh Thiên” Bốc Thừa Hải, vị còn lại là “Hoa Thanh Thiên” Hoa Như Tuyết. Hai người này từng bắt mười một vị hoàng thân quốc thích, giết chín đem lưu đày hai, là hai nhân vật mà trong triều đình lẫn ngoài nhân gian đều vô cùng kiêng nể. Vậy mà cả hai vị ấy lại giải Tông Chính Minh Châu vào Ngọc Thành, điều này chẳng phải là việc sẽ gây chấn động giang hồ hay sao?

Ngọc Hồng Chúc và Ngọc Mục Lam cùng đập bàn, đứng phắt dậy, thân thủ nhanh như yến bay, lao thẳng đến đại điện Ngọc Thành. Trong đại điện Ngọc Thành, vách điện dát vàng sáng rực, Tông Chính Minh Châu bị điểm huyết, sắc mặt trắng nhợt, đứng giữa điện.

Sau lưng y là hai người, một người thân hình cao lớn, một người thấp gầy. Hai người đó đều mặc quan bào. Một người thấy quan bào quá chật chội, người còn lại chê quan bào rộng quá mức. Mũ áo chinh tề có chút hài hước, nhưng chính vì thế mà người khác chỉ cần thoạt nhìn đã nhận ra ngay, hai vị đó chính là “Bồ Hoa Nhị Thanh Thiên”, Bốc Thừa Hải và Hoa Như Tuyết. Thấy Ngọc Hồng Chúc cùng Ngọc Mục Lam sánh vai nhau đáp

xuống đất, Hoa Như Tuyết, người có thân hình vừa thấp vừa gầy, da đen xì, mắt gián nhăm mũi chuột lạnh lùng hỏi:

- Có phải hai vị đã trình báo kẻ này giết người?

Ngọc Hồng Chúc và Ngọc Mục Lam lại một lần nữa cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lòng Ngọc Hồng Chúc đầy lo lắng.

- Vị công tử này là cháu trai của Thừa tướng đương triều Tông Chính, có phải hai vị bắt nhầm người không?

Ngọc Mục Lam cũng hét lên một tiếng:

- Minh Châu! Lẽ nào người đã giết Sương nhi?

Hoa Như Tuyết chau mày, Bộc Thừa Hải ngăn người, rút từ trong tay áo ra một cuộn giấy.

- Lẽ nào không phải phu phụ hai người trình báo kẻ này giết hại Ngọc Thu Sương, muốn chúng ta bắt hẩn về quy án? Chuyện này rốt cuộc thật giả thế nào?

- Không, đương nhiên đó không phải ý của phu phụ chúng ta. - Ngọc Hồng Chúc đáp. - Hẩn là vị hôn phu của Sương nhi nhà chúng ta, sao có thể giết hại Sương nhi? Rốt cuộc kẻ nào đã ăn nói càn rỡ, thực đáng ghét vô cùng...

Ngọc Mục Lam nghiêm giọng hét:

- Nhất định tiểu tử này đã câu kết với Vân Kiều giết hại Sương nhi của ta, ta còn đang thắc mắc một nữ nhi võ công kém cỏi như Vân Kiều sao có thể giết được Sương nhi, thì ra ả còn có đồng mưu là Minh Châu, nhất định do Minh Châu sai khiến...

Hoa Như Tuyết và Bộc Thừa Hải lại nhìn nhau. Kì lạ quá! Hai người bọn họ đi tuần tra thiên hạ đã lâu, tên Tông Chính Minh Châu này tự xưng cầm một lá thư tìm đến Bình Nhạn Lâu nơi họ dừng chân. Mở thư ra đọc, trong thư chỉ viết một câu: Bắt ngay kẻ đưa thư, người này chính là hung thủ giết hại Ngọc Thu Sương, muốn phá án mời tới Ngọc Thành.

Hai người họ đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định bắt y lại, đưa đến Ngọc Thành.

Không ngờ vừa vào Ngọc Thành, vợ chồng Thành chủ một người khẳng định Minh Châu không phải hung thủ, người kia lại nghiêng răng nghiêng lợi nói y câu kết với người khác giết hại Ngọc Thu Sương, vụ án này quá sức li kỳ. Bóc Thừa Hải và Hoa Như Tuyết đều nghe đồn chuyện Cửa sổ xanh có quỷ giết người đã lâu, nhưng sự việc quỷ quyết đa biến thế này thật nằm ngoài dự liệu của họ.

- Người là kẻ nào?

Đúng lúc hai vợ chồng Thành chủ đưa ra hai ý kiến trái ngược nhau, Bóc Thừa Hải trừng mắt nhìn một người trẻ tuổi đang ngồi giữa điện uống trà. Lúc họ bước vào, người này đang đổ bã trà, rửa tách, pha trà, hiện tại đang ngồi ngay ngắn bên cạnh uống trà một cách khoan khoái, nhìn bộ dạng nhàn nhã vui vẻ vô cùng.

- Ta? - Người ngồi uống trà trong điện chính là Lý Liên Hoa. - Nhân rồi thôi...

Ngọc Hồng Chúc đột nhiên thét lên một tiếng, Ngọc Mục Lam thành thân với bà nhiều năm như vậy rồi vẫn chưa từng nghe bà thét rú lên như thế bao giờ.

- Lý Liên Hoa! Là người, thì ra là người! Người... người... đồ... yêu quái!

Lý Liên Hòa “à” một tiếng, nhìn Ngọc Hồng Chúc với vẻ đầy hối lỗi.

- Thật khiến phu nhân thất vọng rồi, xấu hổ, xấu hổ quá.

Ngọc Hồng Chúc căm tức trừng mắt nhìn hắn, từ trong đôi mắt tuyệt đẹp đó toát ra nỗi căm hận lẫn tuyệt vọng.

- Người...

Bà đột nhiên tung người lên, nhắm vào đầu Lý Liên Hoa đánh xuống, chừng thế sắc bén có thể khiến hắn chết ngay tại chỗ! Nhưng bà chưa kịp

xuống tay thì chén trà trong tay Lý Liên Hoa đã bị sức gió từ chuông thể thổi bay xuống đất vỡ choang, nước trà nóng bắn lên tung tóe. Hấn đứng bật dậy xoay người nhảy né, bàn tay Ngọc Hồng Chúc bỏ xuống khiến chiếc ghế hấn ngồi gãy tan tành, nhưng sắc mặt bà trắng nhợt. Có những chuyện không thể giấu được nữa rồi.

Hoa Như Tuyết đã lặng lẽ đứng sau lưng Ngọc Hồng Chúc từ lúc nào, dùng hai ngón tay kẹp chặt cổ bà, lạnh lẽo nói:

- Phu nhân, dám giết người trước mặt khâm sai, người thật to gan.

Bóc Thừa Hải cũng lạnh lùng hỏi Lý Liên Hoa:

- Là người viết thư?

Lý Liên Hoa nhảy tới cửa, sau khi thấy đã an toàn mới quay người lại mỉm cười.

- Là ta.

Sắc mặt Tông Chính Minh Châu bị điểm huyết trắng nhợt như đã chết, toàn thân run cầm cập. Lý Liên Hoa nhìn y với vẻ mặt có lỗi, dường như cảm thấy thật sự rất có lỗi với y. Tông Chính Minh Châu chân thành với hấn như thế, vậy mà hấn lại... bán đứng y.

- Tông Chính Minh Châu là vị hôn phu của Ngọc Thu Sương, tại sao người lại nói hấn giết vị hôn thê của mình? - Hoa Như Tuyết hỏi.

Lý liên Hoa chậm rãi đi vào trong, ngồi xuống ghế thái sư bên cạnh chiếc ghế bị Ngọc Hồng Chúc một chuông làm cho gãy vụn, thư thái thở dài, cười nụ cười mỉm đặc trưng. Nhìn hấn như rất bình tĩnh ôn hòa, nhưng thấp thoáng vẫn khiến người ta có cảm giác hấn đang “quá mức vui vẻ”.

- Bởi vì Ngọc Thành chủ không biết *Phách Không Chuông*.

Hoa Như Tuyết và Bóc Thừa Hải đều chau mày. Vẻ mặt Ngọc Mục Lam lộ vẻ gượng gạo bối rối, nhưng ông thở phào nhẹ nhõm, nét mặt kì quái, không biết ông mong Lý Liên Hoa nói tiếp hay mong hấn đừng nói nữa. Hấn lại lên tiếng:

- Phiên Thành chủ hạ lệnh thả Vân cô nương ra, ngài là người rõ nhất nàng ấy vô tội. - Sau đó hắt lăm bầm. - Rồi ta sẽ kể toàn bộ câu chuyện cho các người nghe...

Hung Án Kỳ Lạ

- Thực ra ngay từ khi Trình Vân Hạc kể cho ta nghe, ta chỉ thấy chuyện này như có ma thật, nên mới nghĩ “giống có người đang giả ma”. - Lý Liên Hoa rất vui vẻ mỉm cười nói. - Mà trong chuyện này, Hạc Hành tiêu cực, Ngọc Thu Sương, Ngọc Thành kiếm sĩ, Vân Kiều... đến cuối cùng người duy nhất còn sống lại chỉ có một mình Vân Kiều, vì vậy nhất định nàng ta có liên quan tới cái chết của Ngọc Thu Sương. Ban đầu ta không nghĩ đến chuyện nàng ta giả quỷ, cũng không nghĩ nàng giết người, chỉ có điều nàng có một vài điều kiện thuận lợi hơn người khác, ví dụ như có lẽ nàng biết điều gì đó mà mọi người đều không biết.

Vân Kiều vừa được thả ra từ trong nhà giam của Ngọc Thành, đứng im, một lúc sau mới chậm chậm gật đầu.

- Sau khi ta tới Ngọc Thành, phát hiện ra một chuyện thứ hai rất kì quái. - Lý Liên Hoa nói. - Tông Chính công tử cho ta biết ngày thứ hai sau khi Ngọc Thu Sương chết, y đã đến Ngọc Thành rồi. Nhưng rất lạ, một là sao y có thể từ Viên Châu đến núi Côn Lôn vào ngày thứ hai sau khi biết tin? - Lý Liên Hoa mỉm cười. - Trừ phi y vốn đang ở trên núi hoặc ở gần Ngọc Thành. Hai là, nghe tin vị hôn thê bị người ta sát hại, vậy mà y chẳng hề đến khách điểm Tiểu Miên điều tra, lại lên thẳng núi Côn Lôn, mặc dù có thể giải thích y lo lắng cho nhạc phụ nhạc mẫu, nhưng cũng không hợp tình hợp lý.

- Chẳng phải người cùng không đến khách điểm Tiểu Miên điều tra ư? - Hoa Như Tuyết lạnh lùng hỏi. - Người cũng rất đáng ngờ.

Lý Liên Hoa đáp:

- Ta đã phát hiện ra trường hợp của Vân Kiều có khác biệt, đương nhiên sẽ nghĩ tới khả năng nàng nói dối. Nếu thật sự những gì nàng kể về tình hình xảy ra trong đêm ấy với Ngọc Thu Sương đều không đáng để bận tâm thì... - Hấn mỉm cười. - Rất dễ dàng đưa ra kết luận: Ngọc Thu Sương vốn ở trong rương hàng.

Bốc Thừa Hải gật đầu, một lúc sau, Hoa Như Tuyết cũng gật đầu.

- Nếu Ngọc Thu Sương vốn đã ở sẵn trong rương hàng điều đó có nghĩa nàng không chết trong khách điểm Tiểu Miên. - Lý Liên Hoa thở dài. - Như vậy, ta còn tới khách điểm Tiểu Miên làm gì nữa?

Bốc Thừa Hải lại gật đầu, Hoa Như Tuyết cũng gật đầu theo.

- Do đó, Tông Chính Minh Châu rất đáng ngờ. - Lý liên Hoa nói tiếp. - Nhưng làm sao ta biết việc y không đến khách điểm Tiểu Miên điều tra liệu có phải cũng vì có cùng lý do như ta? Bởi còn có một người khác đáng ngờ hơn.

- Ai?

Lý Liên Hoa cười, nhìn Ngọc Mục Lam một cái.

- Ngọc Thành chủ.

Bốc Thừa Hải và Hoa Như Tuyết ngẩn người.

- Ngọc Mục Lam?

- Sau khi thi thể của Ngọc Thu Sương được đưa về, chính Ngọc Mục Lam đã phóng hỏa đốt thành, khiến rất khó kiểm tra khám nghiệm xác nàng ấy. - Lý Liên Hoa chậm rãi nói. - Lẽ nào là muốn hủy xác, xóa dấu vết? Huống hồ ông ta giả điên hơn nửa tháng, thực sự khiến người ta khó hiểu.

- Vậy tại sao người này lại là hung thủ? - Hoa Như Tuyết chỉ vào mũi Tông Chính Minh Châu. - Sao người biết Ngọc Mục Lam giả điên chứ không phải điên thật?

- Bởi vì đột nhiên ta lại phát hiện Ngọc Mục Lam tuyệt đối không thể giết Ngọc Thu Sương. - Lý Liên Hoa thở dài lần thứ hai. - Suýt nữa ta đã

nghe Ngọc Mục Lam là hung thủ rồi, nhưng khi ta cùng ngồi ăn cơm với vợ chồng Ngọc Thành chủ thì chợt nghĩ ra rằng, Ngọc Mục Lam vốn họ Bồ, không phải họ Ngọc.

- Chuyện đó quan trọng lắm sao? - Bồ Thừa Hải hỏi.

- Rất quan trọng. Bồ Mục Lam là một thư sinh bất đắc chí không biết võ công, hơn hai mươi tuổi mới vào ở rể trong Ngọc gia và bắt đầu luyện võ. - Lý Liên Hoa nói. - Do không luyện võ từ nhỏ, nên không có nền tảng để học được thứ võ công cao cấp. Người học võ thế nào người và ta đều rất rõ. Ngọc Thu Sương bị người ta làm đứt ruột, chảy máu trong mà chết, vì vậy phải dùng lực của *Phách Không Chưởng* để ép đứt ruột Ngọc Thu Sương, ông ta không làm được như thế.

- Có lý. - Hoa Như Tuyết gật gù đầu.

- Nhưng ông ta đang giả điên. - Lý Liên Hoa trừng mắt nói. - Ta gần như đã tưởng ông ta điên thật, vì vậy ta dùng kim bạc để chích vào mắt ông ta.

- Dùng kim bạc chích vào tròng mắt ông ta? - Hoa Như tuyết lấy làm lạ. - Làm gì?

- Cho dù chỉ là một con côn trùng nhỏ, khi bị người dùng kim đâm vào mắt nó sẽ né tránh, đó là phản ứng tự nhiên của động vật - Lý Liên Hoa đáp - Huống hồ Ngọc Mục Lam chỉ bị điên thôi chứ không bị mù. Nhưng lúc ta đâm cái kim gần sát vào mắt, ông ta cũng chẳng có phản ứng gì, điều đó chứng minh ông ta giả điên.

Ngọc Mục Lam ngẩn người, vẻ mặt vô cùng kì lạ, chẳng biết là buồn hay vui, muốn khóc hay muốn cười.

- Nhưng ta lại nghi ngờ, không chừng ông ta mắc chứng bệnh điên không sợ bị mù mắt, vì vậy ta cho ông ta uống một loại thuốc. - Lý liên Hoa mỉm cười. - Một loại thuốc tuyệt diệu vô cùng, sau khi uống vài ngày, ta liền biết Ngọc Mục Lam đúng là giả điên thật.

- Thuốc gì mà tốt như thế? - Hoa Như Tuyết bắt đầu thấy hứng thú với người trẻ tuổi này.

- Một đồng cỏ đại mà đa phần ta chẳng biết là cỏ gì, đem ngâm với nước
- Lý Liên Hoa đáp. - Nếu uống vào rồi, mười phần thì tám chín phần sẽ bị đi ngoài hoặc nôn ọe, trúng độc gì đó. - Hấn mỉm cười vô cùng nho nhã, bộ dáng thật sự đáng tin. - Người không điên sẽ không uống nó, mà không uống thì tất phải đem đồ... Sau khi đồ, hạt của những loại cỏ đã bị ngâm qua nước ấy tất nảy mầm, bên ngoài cửa phòng Ngọc Mục Lam và Ngọc Hồng Chúc gần đây mọc một bụi sáu loại cỏ đại lẫn lộn với nhau, thú vị vô cùng,

Ngọc Mục Lam để lộ vẻ mặt quá đổi kinh ngạc, Lý Liên Hoa hiền hòa liếc nhìn ông ta, tiếp tục:

- Mà một khi Ngọc Mục Lam giả điên, chứng minh cái chết của Ngọc Thu Sương có liên quan tới ông ta, dù người không phải do ông ta giết nhưng ông ta nhất định đã làm điều gì đó hồ thẹn. Có điều ta nghĩ mãi không ra giữa Tông Chính Minh Châu và Ngọc Mục Lam thì kẻ nào đáng ngờ hơn, rồi ta lại phát hiện Ngọc phu nhân cũng rất lạ. - Hấn mỉm cười nhìn Ngọc Hồng Chúc một cái. - Ngọc phu nhân năm lần bảy lượt hướng sự chú ý của ta tới Vân Kiều, mà sau khi con gái chết, bà ấy trông chẳng có vẻ gì là buồn bã, kì lạ nhất là tại sao bà ấy không đem chôn Ngọc Thu Sương? Còn để thi thể của nàng trong quan tài bằng băng? Với tính cách kiên cường sáng suốt của bà ấy mà lại tin chuyện ma quỷ giết người, Lý Liên Hoa ta thật thấy vô cùng khó hiểu. Ngọc Mục Lam giả điên, lẽ nào ông ta có thể giả điên giả đại trước mặt người đầu ấp tay gối với mình hơn hai mươi năm trời mà không hề để lộ sơ hở ư? Đặc biệt sau chuyện dùng kim bạc chích mắt, ta không tin Ngọc phu nhân không nhận ra chồng mình đang giả điên, Ngọc phu nhân hình như cũng có chút đáng ngờ.

- Có lý. - Bốc Thừa Hải gật đầu.

- Vân Kiều và Ngọc Mục Lam đều có liên quan tới chân tướng sự việc, Ngọc phu nhân và Tông Chính Minh Châu lại đều khả nghi, ta đành phải quay lại từ đầu, nghĩ xem Ngọc Thu Sương đã chết thế nào. - Lý Liên Hoa chậm rãi nói tiếp. - Nàng bị lực của *Phách Không Chưởng* ép cho đứt ruột, chảy máu trong mà chết, thi thể nằm trong rương hàng, bị gửi đi. Vân Kiều

đã gặp đoàn người của Trình Vân Hạc trên đường chuyển hàng, ắt nàng ta có liên quan tới việc chuyển hàng này. Bóng quỷ trên cửa sổ xanh xuất hiện ở cả khách điểm và Ngọc Thành, ngoài Vân Kiều ra, người khác không có khả năng tạo hồn ma bóng quỷ ở cả hai nơi này, vì vậy nàng biết rõ toàn bộ quá trình vận chuyển thi thể Ngọc Thu Sương đi. - Dừng lại một lát, hấn nói tiếp. - Chuyện xảy ra ở khách điểm Tiểu Miên hoàn toàn chỉ là vở kịch hung thủ giàn dựng với mong muốn dùng ma dùng quỷ để gánh tội thay mình, người chỉ đạo vở kịch này là Vân Kiều, nhưng tại sao nàng ta phải giả thân giả quỷ? - Lý Liên Hoa mỉm cười, - Còn cả Ngọc Mục Lam nữa, tại sao ông ta phải phóng hỏa thiêu thi thể? Rồi giết chết toàn bộ kiếm sĩ? Họ không giết người, nhưng họ lại có hành vi che giấu tội ác, ta đoán... họ tưởng họ đã giết người rồi.

- Tưởng? - Hoa Như Tuyết quá mức kinh ngạc. - Tưởng mình giết người? Lại có chuyện ấy sao?

- Khi ta phát hiện Ngọc Thu Sương bị lực của *Phách Không Chưởng* ép chết, Vân Kiều rất kinh ngạc, - Lý Liên Hoa nói. - Người có khả năng luyện được *Phách Không Chưởng* để giết chết Ngọc Thu Sương trong Ngọc Thành thì rất nhiều, nhưng tại sao lại có người muốn nàng chết? Ta thực sự không hiểu cái chết của

nàng sẽ đem lại lợi lộc cho ai, nhưng những chuyện như thế này vẫn thường có người làm, đó là vào những lúc nhỡ tay, không cẩn thận.

Hoa Như Tuyết bật cười.

- Ý ngươi là cái chết của Ngọc Thu Sương chỉ là do ngộ sát.

- Phạm vi hoạt động của Ngọc Thu Sương chỉ ở trong thành, nơi luyện công của các kiếm sĩ lại được bố trí ở ngoài thành, nếu không được triệu hiệu bọn họ chắc chắn sẽ không vào trong thành. Đám gia nhân võ công không cao, nói như vậy, xung quanh chẳng có ai khác thì kẻ có khả năng ngộ sát Ngọc Thu Sương là ai? Chỉ là mấy người thường xuyên ở Ngọc gia mà thôi. - Lý Liên Hoa mỉm cười. - Tông Chính công tử, Ngọc phu nhân, Ngọc Mục Lam, Vân Kiều. Mà Ngọc Mục Lam và Vân Kiều đều không thể sử dụng *Phách Không Chưởng*, vậy thì hung thủ chỉ có thể là một trong hai

người Tông Chính công tử hoặc Ngọc phu nhân, hoặc cả hai bọn họ. - Ánh mắt hắn dừng lại ở chỗ Ngọc Hồng Chúc. - Nhưng lúc này, ta lại phát hiện ra một chuyện rất lạ.

Hoa Như Tuyết và Bốc Thừa Hải đều cười, bọn họ là những kẻ lỏi đời trên giang hồ, vừa nghe đã phát hiện ra có chỗ không ổn. Quả nhiên Lý Liên Hoa cất tiếng:

- Nhóm bốn người này rất kỳ lạ, Ngọc Mục Lam và Ngọc phu nhân lại tách nhau ra, Ngọc Mục Lam ở cùng nhóm với Vân Kiều, Ngọc phu nhân ở cùng nhóm với Tông Chính Minh Châu. Ngọc Mục Lam và Vân Kiều hỗ trợ lẫn nhau, còn Ngọc phu nhân lại bảo vệ che giấu cho Tông Chính Minh Châu, tại sao chứ?

Nói tới nước này rồi, sắc mặt Ngọc Mục Lam và Ngọc Hồng Chúc đều trắng nhợt, sắc mặt Vân Kiều còn trắng hơn, đến mức cứ như nàng sắp chết, còn Tông Chính Minh Châu bỗng dưng rơi lệ, Lý Liên Hoa bất lực nhìn cả bốn người bọn họ một lượt, thở dài

- Ta nhớ lúc mới đến Ngọc Thành, lần đầu tiên vào khám bệnh cho Ngọc Mục Lam, có người đã nhìn trộm từ hoa viên bên ngoài, để lại dấu chân trên hành lang, Ngọc phu nhân nói đó là Vân Kiều, đúng không?

Vân Kiều cứng đờ người như khúc gỗ hồi lâu, cuối cùng gật đầu, nàng cũng bắt đầu khóc.

- Điều đó chứng minh nàng rất quan tâm tới Ngọc Mục Lam, - Lý Liên Hoa dịu dàng nói.

Vân Kiều nhắm mắt, rồi lại gật đầu.

- Nàng thậm chí còn nguyện vì chuyện này mà chết, vì chuyện này giết người. Cho dù người không phải do ông ta giết, nhưng rất khó để giải thích tại sao ông ta lại chuyển thi thể đi. - Lý Liên Hoa nhẹ nhàng nói tiếp, thường khi nói chuyện với phụ nữ hắn rất dịu dàng, nho nhã. - Nàng yêu ông ấy?

Cả Ngọc Hồng Chúc và Tông Chính Minh Châu đều ngẩn ra, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, thấy nước mắt Vân Kiều lại rơi, rồi nàng gật đầu. Ánh mắt Lý Liên Hoa quay sang nhìn Tông Chính Minh Châu, cười đầy bất lực.

- Ngọc đại tiểu thư hành tẩu giang hồ, quả nhiên bạn bè mà nàng ấy quen biết đều là rỗng là phượng, Tông Chính Công Tử anh tuấn tiêu soái, phong độ ngời ngời, Vân cô nương dịu dàng hiền thực, tử mĩ chu đáo, chỉ đáng tiếc... là đã quá xuất sắc thôi... Ngọc Thành chủ đang lúc sung mãn, Ngọc phu nhân xinh đẹp vô song, chỉ e còn hơn cả tiểu cô nương mười tám tuổi rất nhiều.

Sắc mặt Tông Chính Minh Châu trắng bệch như chết, Lý Liên Hoa dừng lại, mãi mới nói tiếp:

- Làm rõ được mối quan hệ này thì sẽ hiểu tại sao Ngọc Thu Sương lại chết. Vết thương trí mạng của Ngọc Thu Sương là bị trúng chưởng ở phần bụng dưới, tại sao nàng ta lại trúng chưởng ở bụng dưới? Vị trí này đối với *Phách Không Chưởng* hình như hơi thấp quá. Nhìn bao quát khắp lầu gác mái hiên của Ngọc Thành, chỉ bên ngoài phòng ngủ của Thành chủ mới có một hành lang dùng bạch ngọc làm lan can, rẽ sang trái là đi tới căn phòng trống, rẽ sang phải liền ngay với phòng Ngọc Thu Sương... - Hắn chậm chậm nói, giọng hết sức nhàn nhã chậm rãi để lộ ra vẻ quý dị. - Nếu trèo lên lan can thì nàng ấy có thể nhìn thấy mọi thứ trong phòng từ cửa sổ bên phải, và lúc này người trong phòng lại phát hiện ra có người nhìn trộm, vậy là chỉ cần vung tay tung chưởng, sẽ đánh trúng bụng dưới của Ngọc Thu Sương. Sau khi bị thương ngã xuống, có lẽ do sợ hãi quá mức, Ngọc Thu Sương đã chạy nhằm hướng, chạy về phía căn phòng trống... Nàng ấy quả thật là một cô nương đen đui, sau khi chạy vào căn phòng trống thì nhìn thấy cảnh ngàn vạn lần không nên thấy. Mà nàng ấy đã bị ép đứt ruột, trong bụng đang chảy máu, có lẽ đã ngã xuống mà chết trong lúc trách móc khóc lóc. Vì vậy... mới có người cho rằng mình đã giết nàng ấy chăng? Những điều ta nói ở trên hoàn toàn không có chứng cứ, chỉ là sự suy đoán của Lý Liên Hoa ta, có điều... - Hắn lại dịu dàng hỏi Tông Chính Minh Châu. - Còn nhớ lúc ta nhờ người làm một việc đã hỏi gì người không? Ta hỏi người, “Có thể

ép vỡ bao cát cách mình khoảng năm trượng trở lên phải không?”, người đã rất kinh ngạc hỏi ta, “Sao người biết?”, khoảng cách từ phòng Ngọc Thành chủ đến hành lang có lan can bằng bạch ngọc vừa đúng năm trượng, còn nếu là Ngọc phu nhân ra tay..., - Hấn nheo mắt nhìn chiếc ghế vỡ vụn bên cạnh ghế thái Sur mình đang ngồi, - Chỉ e đến xương cốt của Ngọc Thu Sương cũng bị ép nát rồi.

Dứt lời, trong đại điện Ngọc Thành yên tĩnh tới đáng sợ. Một lúc sau, “bộp bộp hộp” ba tiếng, Hoa Như Tuyết vỗ tay ba cái, Tông Chính Minh Châu há miệng mấp máy môi mấy lần, Bốc Thừa Hải giải á huyệt cho y, y khàn khàn lên tiếng:

- Ta không có ý giết nàng, mặc dù... mặc dù... người nói không sai, nhưng Tông Chính Minh Châu đối với Ngọc Thu Sương thế nào, trời đất có thể chứng giám, ngày hôm đó chỉ là... nhờ tay...

- Lý... ngài không thể trách huynh ấy, ta hiểu... – Vân Kiều đột nhiên đau đớn lên tiếng. - Vợ chồng Ngọc Mục Lam thành thân hơn hai mươi năm nay, giữa họ... giữa họ không có tình yêu! Chỉ là vì Thu Sương, hơn hai mươi năm họ đều cố gắng mỉm cười mà sống, trước mặt con gái vờ đóng cảnh vợ chồng ân ái, mặc dù Ngọc Thành giàu nứt đổ đổ vách, nhưng cuộc sống của họ còn không bằng bách tính bản hàn. Mục Lam huynh ấy... rất đáng thương... Phu nhân cũng... phu nhân cũng... phu nhân muốn tìm một người đàn ông coi trọng mình, có gì... sai...? - Trên má nàng ngang dọc vết nước mắt. - Sai là ở chỗ bọn ta đã gạt Thu Sương, sợ Thu Sương không chịu nổi, kết quả bốn người bọn ta... liên thủ... khiến Thu Sương thành ra thế này... Ta không sợ chết, muốn đền mạng thì cứ lấy mạng ta, ta không sợ chết, không liên quan tới Mục Lam

- Vân Kiều. - Tông Chính Minh Châu không ngờ nàng lại nói những lời như vậy, toàn thân run lên bần bật, - Người là do ta giết, nàng ấy... trèo lên lan can hái hoa, nhìn thấy ta và Hồng Chúc trong phòng, ta chẳng nghĩ ngợi gì nhiều... chẳng nghĩ ngợi gì nhiều bèn ép nàng một chương, nhưng ta thề, khi ấy ta không biết người đó là Thu Sương! Nàng ấy từ lan can ngã xuống, chạy về phía căn phòng trống, khi ta và Hồng Chúc mặc xong quần áo chạy

ra ngoài tìm, đã không thấy nàng đâu. Sau khi gặp được nàng, họ lại nói nàng ấy đã chết ở Viên Châu, thi thể đang được chuyển về... ta... ta tưởng có ma thật. Khi Lý tiên sinh điều tra tại sao nàng ấy lại chết ở Viên Châu, ta muốn biết chân tướng hơn bất kì ai khác...

- Khi Thu Sương chạy vào căn phòng bỏ trống, ta và Mục Lam đang ở bên nhau. - Vân Kiều buồn bã nói. - Lúc lao vào trông nàng ấy như bị điên vậy, chỉ vào ta và Mục Lam nói rất nhiều rất nhiều, ta... ta không biết phải trả lời thế nào. Đột nhiên nàng ấy ngã gục xuống đất và chết, ta và Mục Lam còn tưởng mình đã khiến nàng ấy tức chết. Thu Sương sinh ra đã yếu ớt, từ nhỏ mắc bệnh thở gấp, nàng ấy chết trước mặt ta và Mục Lam, bọn ta rất sợ. Mục Lam mặc dù giàu có, nhưng tất cả đều do một tay phu nhân mang lại, nếu phu nhân biết huynh ấy hại chết Thu Sương, còn lén lút vụng trộm với ta sau lưng mình, tuyệt đối sẽ không tha thứ. Vì vậy bọn ta cần nghĩ ra cách xử lý xác của Thu Sương. Ta và Mục Lam hoàn toàn không biết chuyện phu nhân và Minh Châu, có lẽ phu nhân vẫn luôn hiểu nhầm rằng ta sẽ tranh giành Minh Châu với bà ấy... Phu nhân không biết chuyện ta và Mục Lam.

Đôi mắt như nước hồ thu của nàng nhìn Lý Liên Hoa.

- Lý tiên sinh thật sự rất đáng sợ, chuyện nào ngài nói cũng như chính mắt ngài nhìn thấy vậy. Ta đã mang mặt nạ, lập tức xuống núi tìm một nhà vận chuyển, Mục Lam giấu thi thể Thu Sương vào rương hàng, sau đó đem tất cả vàng bạc châu báu huynh ấy tích góp được trong những năm ở Ngọc Thành cùng xác Thu Sương vận chuyển đi, nói với bên ngoài là buôn lậu đá quý. Nhưng giờ đang là mùa hạ, thi thể không thể để trong rương quá lâu, vì vậy ta đã đuổi kịp Trình Vân Hạc và tìm ông ta ở khách điểm Tiểu Miên, giả thân giả quý, quả nhiên khiến ông ta sợ tới mức phải mở rương kiểm tra hàng. Trình Vân Hạc rất thật thà, không hề nghi ngờ người khác. Chuyện này đổ cả lên đầu ma quỷ một cách hết sức thuận lợi. Ta và Mục Lam nghĩ chỉ cần là do quỷ giết thì không cần truy tìm hung thủ, chuyện cũng có thể kết thúc. - Nàng nhẹ nhàng nói xong, lau khô nước mắt, im lặng đứng đó.

- Ta và Minh Châu không tìm thấy Thu Sương, nhưng cũng nghe giang hồ đồn đại chuyện ma quỷ rồi. - Ngọc Hồng Chúc cuối cùng cũng lên tiếng.
- Lý tiên sinh, ngài có thể vào Ngọc Thành một cách thuận lợi như thế là bởi vì khi ấy, ta và Minh Châu vô cùng sợ hãi. - Giọng bà hết sức lạnh lùng, âm điệu lại rất tang thương. - Ngài là một đại phu nổi tiếng trong giang hồ, quả nhiên vừa đến ngài đã không khiến ta thất vọng, lập tức phát hiện Thu Sương chết do lực ép từ Phách Không Chương, tuyệt không phải do ma quỷ làm, điều đó giúp ta yên tâm không ít.

Lý Liên Hoa nghe vậy thì mỉm cười.

- Phu nhân sợ việc Minh Châu giết người bị phát hiện, lại hiểu lầm rằng Vân Kiều thường xuyên có mặt ở Ngọc Thành là vì Minh Châu, do đó mới hạ sát tâm, mấy lần ngầm nhắc nhở ta Vân Kiều chính là hung thủ, đáng tiếc Lý Liên Hoa ta ngu muội trì trệ, mãi chẳng lĩnh hội được ý của phu nhân. - Hắn nói không lĩnh hội, nhưng vẻ mặt trông chẳng có chút hồ thẹn nào.

- Ông giấu kĩ lắm, không nhận ra là do ta có mắt mà không trông. - Ngọc Hồng Chúc điềm đạm nói.

- Giết chết Thu Sương là Minh Châu. - Ngọc Mục Lam đã thấy hoàn toàn nhẹ nhõm, cười ha ha. - Lý tiên sinh quả nhiên thông minh, không hàm oan người tốt, ta và Vân Kiều vốn vô tội, ha ha ha ha...

Đúng lúc ông ta nói nói cười cười, Hoa Như Tuyết lạnh lùng lên tiếng:

- Ông giả điên giả dại ép chết năm, sáu mươi kiếm sĩ, lẽ nào họ không phải là người, chỉ có con gái ông mới là người?

Tiếng cười của Ngọc Mục Lam đột nhiên tắt ngấm, Vân Kiều nhắm chặt mắt lại mãi không dám mở ra, lúc này làn mi nàng run run, miệng không thốt lên lời. Bốc Thừa Hải cất tiếng:

- Bọn ta vốn đến Ngọc Thành không phải vì chuyện của Ngọc Thu Sương. Hơn năm mươi năm nay, việc cưỡng ép môn nhân tự sát đã biến mất trên giang hồ, bọn ta chẳng qua chỉ muốn gặp Ngọc Thành chủ, người đã ép

năm sáu mươi môn hạ đệ tử tự sát rốt cuộc là nhân vật giỏi giang cỡ nào. - Hoa Như Tuyết tiếp lời. - Ông giả điên, không phải điên thật, vậy năm sáu mươi mạng người kia, ông khó lòng thoát tội.

Sắc mặt Ngọc Mục Lam kinh hoàng tột độ.

- Không, không không không... không phải thế... Ta không giết người, đều do họ tự sát...

Ngọc Hồng Chúc lạnh lùng nói:

- Ta sớm đã biết người sẽ có ngày hôm nay, Mục Lam, người ích kỷ nông cuồng, từ sau khi bước chân vào cửa Ngọc gia đã không coi tính mạng người khác ra gì, lòng dạ hẹp hòi vô liêm sỉ, nhưng lúc nào cũng tỏ ra đạo mạo nghiêm trang. - Bà nhìn Vân Kiều một cái. - Năm xưa ta cũng giống nàng, bị cái vẻ phong độ phóng khoáng của hấn lừa gạt, nhưng ta còn biết quay đầu, còn nàng ngu ngốc ngoan cố, giống hệt Bò Mục Lam, chết cũng không đáng tiếc.

Vân Kiều nhìn Lý Liên Hoa với ánh mắt đầy bất lực, khi hấn bóc mẽ việc Ngọc Mục Lam bị điên là giả, nàng đã biết chuyện không thể cứu vãn, tương lai trong tưởng tượng của nàng và Ngọc Mục Lam đều đã tan thành bong bóng. Ánh mắt Lý Liên Hoa nhìn Vân Kiều đầy áy náy, nhưng Vân Kiều hiểu rất rõ: Hấn từng cho nàng rất nhiều cơ hội để hối cải, có điều nàng không trân trọng.

- Minh Châu. - Ngọc Hồng Chúc nhìn Tông Chính Minh Châu. - Ta đã hại chàng. - Ngọc Hồng Chúc hít sâu một hơi. - Nếu ta không quyến rũ chàng, thì giờ này chàng và Thu Sương đã sống hạnh phúc bên nhau, sống một cuộc sống thần tiên phải ngưỡng mộ. Thu Sương là một tiểu nữ ngoan, nhưng ta không phải người mẹ tốt.

Tông Chính Minh Châu gật đầu, rồi lại gật đầu, không thốt nên lời. Ngọc Hồng Chúc nhắm mắt, sau khi Ngọc Thu Sương ra đời, trưởng thành trong vui vẻ vô lo vô nghĩ, không hề biết rằng cha mẹ mình bằng mặt không bằng lòng, con gái vui vẻ bao nhiêu thì người làm mẹ như bà lại hận nàng bấy nhiêu. Nếu không phải vì Thu Sương, bà quyết không sống cùng Bò Mục

Lam suốt nửa đời người, tuổi thanh xuân như nước chảy, cứ thế mà trôi dần... Nếu đời này không được gặp Tông Chính Minh Châu, làm sao bà được nếm trải quãng thời gian tươi đẹp ấy? Mặc dù đó là tội nghiệt...

Nữ Quy

Khi Lý Liên Hoa từ Ngọc Thành quay lại, giang hồ lại có thêm một truyền thuyết mới về hấn. Truyền thuyết đó kể rằng hấn dùng thuốc như thần, một bát thuốc mà khiến một người bị điên như Ngọc Mục Lam thần trí tỉnh táo, cuối cùng tiết lộ “Lạc Nhật Minh Châu Bảo” Tông Chính Minh Châu giết vợ và kì án yêu đương vụng trộm của phu phụ Ngọc thị.

Tông Chính Minh Châu bị Bồ Hoa Nhị Thanh Thiên bắt về quy án. Hai người này làm việc rất giữ nguyên tắc, Tông Chính Minh Châu là quan, vì vậy y bị bắt giam vào đại lao Hình bộ; còn Ngọc Mục Lam và Vân Kiều là những người giang hồ, họ được giao cho “Phật Bi Bạch Thạch”.

Phật Bi Bạch Thạch là một tổ chức đã tồn tại từ mười năm trước. Đó là một tổ chức vào thời “Tứ Cổ Môn” đối kháng với tà giáo “Kim Loan Minh”. Sau khi Kim Loan Minh tan vỡ, Môn chủ Tứ Cổ Môn Lý Tương Di và Minh chủ Kim Loan Minh Địch Phi Thanh quyết đấu một trận trên biển rồi cùng biến mất, Tứ Cổ Môn cũng tan rã theo.

Các hiệp sĩ thiếu niên diệt trừ Kim Loan Minh mười năm về trước đều đã bước vào độ tuổi trung niên, những kẻ đã quy ẩn thì lần lần bị chôn vùi danh tiếng, kẻ chưa quy ẩn thì đều lần lượt thú thê sinh tử, khai tông lập phái. Tứ Cổ Môn hiển hách một thời giờ chỉ còn giữ lại được Hình đường. Vì sự kính trọng ngưỡng mộ đối với Tứ Cổ Môn năm xưa, suốt mười năm nay Hình đường trở thành Hình đường của giang hồ, xét xử đồng thời thi hành hình phạt đối với những phản đồ nghịch tử của các nhà các phái.

Phật Bi Bạch Thạch tổng cộng có bốn người: Kỷ Hán Phật, Vân Bỉ Khâu, Bạch Giang Thuần, Thạch Thủy.

Bốn người này từng là tả hữu đắc lực của Lý Tương Di, hơn mười năm trôi qua, họ đã trở thành những đại hiệp khiến đám đệ tử giang hồ một thời

phải hết lòng ngưỡng mộ. Ngược lại, Lý Tương Di, kẻ năm xưa từng quyết chiến một trận với Địch Phi Thanh trên biển rồi cùng nhau biến mất, đã dần bị người đời lãng quên, không được hiển hách như Phật Bửu Bạch Thạch bây giờ.

Ngọc Mục Lam và Vân Kiều vào Phật Bửu Bạch Thạch chắc chắn sẽ được phán xét một cách công minh nhất.

Lý Liên Hoa mang theo tay nải nhỏ màu xanh in hoa của mình chậm rãi quay về trấn Bình Sơn. Từ xa hắn đã nhìn thấy một người đang gật gù đắc ý đứng trước Liên Hoa lâu của hắn ngâm thơ:

- Bạn thân bỏ ta tới Tây kinh, lòng đầy buồn hận chẳng dễ nguôi. Từ đó không người thăm hỏi bệnh, vó ngựa xe lặn nát cỏ xanh.

Đột nhiên người đó quay lại thấy Lý Liên Hoa đã về, vui mừng kêu lên:

- Gả lừa đảo quay về rồi!

- Người còn chưa chết? - Lý Liên Hoa nhìn người này khẽ thở dài.

Một sách này chính là Hạo Thủ Cùng Kinh Thi Văn Tuyệt, kẻ đầu tiên được Lý Liên Hoa đào từ dưới đất lên. Thi Văn Tuyệt ngược hẳn với Phương Đa Bệnh. Phương Đa Bệnh gầy gò yếu ớt nhìn như xác chết đói, đã thế còn tự hào xưng là quý công tử bệnh tật, Thi Văn Tuyệt rõ ràng là một thư sinh nho nhã, có điều khi ánh nắng mặt trời soi rõ khuôn mặt đen như Bao Công của y, rõ ràng y hoàn toàn không phải dạng “bạch diện thư sinh”.

- Người còn chưa điên, sao ta có thể chết được? - Thi Văn Tuyệt cũng học hắn thở dài nghiêng đầu nhìn hắn. - Ta đã nghe chuyện Lý Liên Hoa bắt quỷ rồi, ta thật thấy thương tâm cho người vô cùng.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

[Tải eBook: www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

- Hả?

- Mặc dù ngươi là một kẻ lừa gạt, còn là một kẻ lừa gạt nghèo kiết xác, không biết chữa bệnh, khả năng đánh đấm cũng chẳng ra sao, nhưng ít ra

người không phải tên ngốc - Thi Văn Tuyết nói. – Nếu mấy năm sau người đột nhiên bị điên, ta sẽ thấy rất không quen.

Lý Liên Hoa cũng thở dài.

- Ta cảm thấy bản thân mình đang có một cuộc sống rất tuyệt, nếu ngày đó đến, người nhớ nhớ mấy giọt nước mắt vì ta, ta vô cùng cảm kích.

Hai người quay sang nhìn nhau, cùng thở dài, sau đó không kìm được mà phá lên cười, đi vào lầu Liên Hoa vân cát tường.

Thủ thiếu âm tâm kinh, Thủ quyết âm tâm bao kinh, Túc dương minh vị kinh của Lý Liên Hoa từng bị trọng thương. Ba kinh mạch này có ảnh hưởng lớn tới đại não, cả ba bị tổn thương sẽ dẫn đến trí lực giảm sút, xuất hiện ảo giác, cuối cùng phát điên, và bệnh điên đó vô phương cứu chữa. Chuyện này chỉ có mình Thi Văn Tuyết biết, y âm thầm than thở vì Lý Liên Hoa không ít. Người này đúng là một kẻ lừa đảo, đằng sau tấm mặt nạ lúc nào cũng mỉm cười kia không biết đang che giấu bao nhiêu tâm tư giảo hoạt mà y không thể đoán được, nhưng chính vì người này quá mức giảo hoạt, cảm giác ngày ngày phải chờ đợi tới lúc mình phát điên ấy, y thực sự không tưởng tượng nổi. Có điều trông Lý Liên Hoa sống rất dễ chịu vui vẻ, điều này càng khiến y phục Lý Liên Hoa hơn.

- Người mang gì về thế? - Vào lầu Cát Tường, Thi Văn Tuyết đột nhiên phát hiện ra trong tay nải của Lý Liên Hoa có thứ gì đó còn sống. - Đây là con gì? Chuột?

Lý Liên Hoa thận trọng lôi từ trong tay nải ra một con anh vũ.

- Chim.

- Đây là chim anh vũ, còn là một con chim cái. - Thi Văn Tuyết trừng mắt nhìn hẩn. - Đây là tín vật đính ước tiểu thư nhà nào trao cho người?

- Con chim này là của Vân Kiều nuôi. - Lý Liên Hoa cười vui vẻ. - Nó biết hót người có muốn nghe không?

- Hót? - Thi Văn Tuyết hào hứng nhìn chú chim có bộ lông màu vàng tươi kia, một chú chim anh vũ rất đáng yêu. - Hót hai câu nghe xem nào.

Lý Liên Hoa xoa xoa đầu con chim, không lâu sau nó bắt đầu hót.

- Ái chà, cha mẹ ơi! Đây là tiếng ma khóc quỷ kêu gì thế? Nhìn thì xinh xắn đáng yêu mà sao lại phát ra thứ âm thanh đáng sợ như vậy? Giống hệt nữ yêu... - Thi Văn Tuyết nghe tiếng hát như quỷ bị cắt lưỡi khóc ấy phát ra từ cổ họng con vật xinh xắn kia, khi con chim anh vũ bộ dạng ngượng ngịu phát ra những âm thanh đó, y đã lập tức giật mình nhảy dựng cả lên, xoa xoa ngực trấn an mình. - Đây là thứ quỷ quái gì vậy?

Lý Liên Hoa dịu dàng vuốt vuốt mỏ nó.

- Vì lưỡi của nó bị người ta cắt mất rồi, ta đặt tên cho nó là “Nữ Quỷ”. - Sau đó hần lăm bầm nói. - Phương Đa Bệnh chắc sẽ thích giọng nó...

- Không được! Ngàn vạn lần không được để huynh ấy nhìn thấy thứ này!
- Thi Văn Tuyết thất kinh. - Nếu người tặng thứ này cho huynh ấy, ta đảm bảo tới nào huynh ấy cũng sẽ mang nó đi khắp nơi dọa người. Dọa hết người ở Phương thị sẽ dọa đến Võ Đang, dọa xong người ở Nga Mi sẽ dọa đến Thiếu Lâm. Người đừng giáng họa cho giang hồ...

- Vậy ta tặng nó cho người vậy...

- Hả? Đừng! Ta không muốn buổi tối gặp ác mộng...

- Rất đáng yêu, cũng rất dễ nuôi, một cái bánh nướng một đồng là có thể đủ cho nó ăn cả mười ngày, rẻ quá phải không? - Lý Liên Hoa nghiêm túc đề nghị.

- Lý Liên Hoa! Khốn kiếp, giờ người điên rồi chắc! Ta... không... lấy!

NHẤT PHẨM PHÀN

Trời đông tuyết trắng sương giăng, rừng cây tùng chót vót.

Đây là lăng tẩm của Hoàng đế Hi Thành tiền triều. Một đỉnh núi có bán kính năm mươi dặm được Hoàng đế tu sửa thành bảo địa hình tròn, bên trên trồng những hàng tùng thẳng tắp, phía dưới xây một cung điện rất lớn, sử sách gọi đó là Hi Lăng, còn người dân địa phương gọi đó là Nhất Phẩm

Phản(*). Hoàng đế tiền triều Hi Thành là một vị hoàng đế bình thường, thời gian tại vị chẳng có công lao gì, nhưng cũng không phạm phải lỗi lớn nào, băng hà đã mấy trăm năm nay. Hi Lăng luôn ở trong tình trạng cô quạnh chẳng ai thăm hỏi, ngay thư sinh mặc khách cũng rất ít người nghĩ tới việc đến đây để tìm kiếm bí phương.

(*) **Nhất phẩm phản: Ngồi mộ hạng nhất.**

Hoàng đế đương triều có bố trí khoảng một trăm tên lính đứng quanh Hi Lăng canh giữ linh cữu cho Hi Thành, rõ ràng chẳng có thành ý chút nào. Đám binh sĩ ở Hi Lăng đa phần nổi danh mượn rượu giải sầu gây chuyện. Dù sao, canh giữ một người chết tuyệt đối không có khả năng đời mò sống dậy thực vô cùng buồn chán.

Trương Thanh Mao loạng choạng giẫm lên mặt đất đầy tuyết phủ, từ Hi Lăng Địa Thượng Cung đi ra, tay cầm hai bình rượu. Mùa đông lạnh vô cùng, gã chơi quyền thua nên phải đi mua rượu, tiện thể mua vài cân thịt bò về ăn cho ấm bụng. Mặc dù bên ngoài gió to tuyết lớn, nhưng nghĩ đến việc lát nữa có thể thoải mái ngồi uống rượu ăn thịt, gã vẫn lên tinh thần, đi đến trấn Bính Sơn cách Hi Lăng khoảng hai mươi dặm.

Hôm nay là mừng một tháng Chạp, tuyết rơi bốn ngày rồi, đầy tới tận đầu gối. gã đi một lúc thì bắt đầu lảo đảo chửi rửa, rồi đột nhiên vấp phải hòn đá ngã lăn ra đất, vậy là bắt đầu chửi không ngớt đám đồng liêu trên Hi Lăng Địa Thượng Cung, cứ như gã bị đám người đó hợp lực đá ra ngoài trời lạnh vậy. tới khi rửa xả chán chê, gã bò dậy, đột nhiên nhìn thấy một cái chân lộ ra trong tuyết.

Đó là một cái chân vừa giống củ cải lại vừa có chút giống cành cây khô, đặc điểm duy nhất khiến Trương Thanh Mao nhận ra đấy là chân là trên đó còn có ống quần và đi giày. Ống quần trên cái chân ấy là thứ quần được may bởi loại vải lụa màu đen khá tốt, lộ ra rất rõ trên hồ tuyết mà Trương Thanh Mao vừa ngã xuống, chiếc giày trên cái chân ấy bằng vải mềm đế mỏng, bên trên thêu một hình người không có đầu, chỉ có tóc và cổ, thật vô cùng kì quái. Trương Thanh Mao trước khi biến thành “hũ rượu” thì cũng

đã lẫn lộn vài năm trên giang hồ, nhìn chiếc giày đỏ ngả ra mắt một lúc, sau liền hét lớn một tiếng:

- Sát Thủ Vô Nhan!

Chủ nhân của cái chân nhìn như củ cải lộ ra trong tuyết kia có tên Mộ Dung Vô Nhan, đứng thứ mười hai trong bảng xếp hạng “Giang hồ dị nhân”, không rõ tuổi tác, người Hồ. Hắn từng làm một việc kinh thiên động địa, đó là thích sát Phương trượng của Thiếu Lâm Tự nhưng không thành. Hắn an toàn rút lui khỏi Thiếu Lâm Tự, đồng thời chẳng ai nhìn rõ mặt thật của hắn.

Phật Bỉ Bạch Thạch

Phật Bỉ Bạch Thạch tọa lạc phía sau một vùng đầm sau núi Thanh Xuyên, đó là một nơi rất nhỏ được đặt tên là “Bách Xuyên”, lấy ý từ câu “Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại” (*). Trong Bách Xuyên có khoảng bốn năm phòng, gạch xanh ngói đen, tuyết đầy cả tác.

(*) **Biển nhận trăm sông, bao dung nên rộng lớn.**

Một người vận áo bào xanh chấp tay sau lưng đứng nhìn đình viện, đối diện cửa sổ phòng hắn là sân vườn trống vắng, chỉ có một góc tường phủ đầy tuyết trắng, rất nhiều những dấu chân chim nhỏ xíu còn lưu lại trên đó. Người vận áo bào xanh mày rậm mắt sáng, thân hình cao lớn, đứng trước cửa sổ giống như đội trời đạp đất. Hắn là người đứng đầu Phật Bỉ Bạch Thạch, họ Kỷ, tên Hán Phật.

- Nghe nói gần đây ở Nhất Phẩm Phân xảy ra chuyện lớn. - Người đứng sau Kỷ Hán Phật nói. - Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng đều chết ở đó. Đệ đã điều tra những ghi chép suốt bao năm qua ở Nhất Phẩm Phân rồi, bắt đầu từ ba mươi năm trước, có tổng cộng mười một người mất tích ở đây, bảy người trong số họ võ công không tệ.

- Nhưng Mộ Dung Vô Nhan là người có võ công cao nhất. - Kỷ Hán Phật lạnh lùng nói. - Người này chẳng kém gì ta và đệ.

Người đứng sau nói chuyện với Kỷ Hán Phật mặc một chiếc áo bông khá to, mặt tròn môi đầy, trọng lượng phải trên hai trăm cân, thân hình lại không cao, tròn tròn nhìn giống một con ngan béo, đó chính là “Bạch Nga” Bạch Giang Thuần.

- Lần này trong rừng tùng của Nhất Mộ Phần, ngoài thi thể Mộ Dung Vô Nhan còn có thi thể của “Thiết Cốt Kim Cương” Ngô Quảng, cả hai người đó thân trên đều gầy như que củi, thân dưới phù to, toàn thân không vết thương nào.

- Ừm. - Kỷ Hán Phật điềm điềm “ừ” một tiếng. - Bỉ Khâu đã phái người đi điều tra chuyện này rồi, chắc chẳng bao lâu nữa là có tin tức thôi.

Bạch Giang Thuần cười hi hí.

- Sau khi Môn chủ mất, tính ra phải tới gần mười năm tiêu tử Bỉ Khâu không bước chân khỏi cửa. - Y mặc áo gấm rộng thùng thình, nhưng lại dùng quạt quạt lấy quạt để. - Cho dù huynh có tự phế tay phải của mình, người cũng đã chết, hai người tự giãy vò bản thân phỏng ích gì.

- Đệ nghĩ thông suốt rồi, hà tất còn lặng lẽ phái người đi tìm làm gì? - Kỷ Hán Phật thản nhiên đáp.

Bạch Giang Thuần im bật, chuyển đề tài.

- Bỉ Khâu chết cũng không chịu ra khỏi cửa, đám thuộc hạ đệ tử của hắn đều đàn độn chậm chạp, vừa khéo lúc này đệ có việc phải đi Vân Nam, huynh và lão tứ cũng có việc của mình, chuyện ở Nhất Phẩm Phần lại là chuyện lớn, huynh định thế nào?

- Chuyện ở Nhất Phẩm Phần, Bỉ Khâu đã định nhờ Phương thị. - Trong mắt Kỷ Hán Phật thoáng hiện ra vài tia sáng rất khó phát hiện. - Mặc dù hắn không chịu ra khỏi cửa, nhưng làm việc vẫn rất đáng tin, đâu ra đấy.

Đôi mắt ti hí bị thịt với da đùn lại một chỗ của Bạch Giang Thuần lóe lên.

- Giao cho Phương Đa Bệnh?

Kỷ Hán Phật gật đầu.

- Mục đích? - Đôi mắt nhỏ xíu của Bạch Giang Thuần vừa tinh vừa sáng.

Kỷ Hán Phật trầm ngâm một lát, sau mới chậm chậm đáp:

- Lý Liên Hoa.

Bạch Giang Thuần đập quạt xuống bàn “bộp” một tiếng.

- Lý Liên Hoa, tuổi tác không rõ ràng, xuất thân lại mập mờ, diện mạo khó đoán, sáu năm trước xuất hiện trên giang hồ, được xưng tụng là đệ nhất thần y. Có một tòa lầu Liên Hoa vân cát tường, chế tác tinh xảo có thể dùng bò ngựa kéo đi di động khắp nơi, y thuật như thần, từng hồi sinh cho Thi Văn Tuyệt và Hạ Lan Thiết, gần đây kết hợp với Bồ Hoa Nhị Thanh Thiên phá vụ án Cửa sổ xanh có quỷ giết người, không biết người này đóng vai trò gì trong vụ án đó.

Bạch Nga Bạch Giang Thuần phụ trách nhân sự và những việc lật vật khác trong Phật Bử Bạch Thạch, người trong giang hồ chỉ cần có tên thì đa phần y đều có thể gọi tên, nếu là người nổi tiếng, y biết rõ như châu báu trong chính nhà mình. Kỷ Hán Phật đáp:

- Người này và Môn chủ không có liên quan gì tới nhau, chỉ có điều Lý Liên Hoa... - Hắn ngập ngừng, trầm giọng nói tiếp. - Đệ còn nhớ không, năm xưa khi ta và đệ tấn công vùng trọng điểm của Kim Loan Minh, trước tầm cung của Dịch Phi Thanh, có một Phật đường?

Bạch Giang Thuần gật đầu.

- Đệ còn nhớ khi chúng ta xông vào trong Phật đường ấy hương vẫn cháy, nhưng Dịch Phi Thanh đã biến mất.

- Hoa khắc trên Phật đường đều là do thuộc hạ Kim Tượng đại sư của Dịch Phi Thanh khắc, Kim Tượng đến từ Thiên Chúc, tinh thông Phật pháp và điêu khắc, những nét chạm trổ trong Phật đường khiến Bử Khâu khâm phục vô cùng. - Kỷ Hán Phật nói. - Hoa văn trong lầu Liên Hoa và hoa văn trong Phật đường đó rất giống nhau, cùng từ một lò mà ra.

- Huynh và Bĩ Khâu nghi ngờ Lý Liên Hoa chính là đệ tử của Kim Loan Minh? - Bạch Giang Thuần suy nghĩ kỹ lưỡng. - Người này cũng đáng để chúng ta thử một lần.

- Nếu lâu Liên Hoa đúng là vật của Kim Loan Minh, vậy thì chắc chắn Lý Liên Hoa có liên quan tới Địch Phi Thanh. - Kỷ Hán Phật điềm đạm nói.
- Hẳn cùng Môn chủ đột nhiên mất tích, nếu hẳn chưa chết, Môn chủ có lẽ cũng chưa chết.

Bạch Giang Thuần không đáp, rất lâu sau, y thở hắt ra hai luồng hơi từ lỗ mũi to béo của mình.

- Bĩ Khâu sai ai tới Hi Lăng?

- Cát Phan.

Cát Phan là đệ tử giỏi nhất của Bĩ Khâu, thậm chí khả năng tính toán của y có thể được coi là đệ nhất trong Bách Xuyên, năm nay hai mươi lăm tuổi, vào Phật Bĩ Bạch Thạch vừa tròn mười năm. Sau khi Lý Tương Di mất tích không lâu, y được Bĩ Khâu thu nạp làm đệ tử. Điều khiến y hối hận nuôi tiếc nhất đó chính là chưa được tận mắt nhìn thấy Lý Tương Di.

Môn chủ của Tứ Cổ Môn Lý Tương Di anh tuấn nghiêm khắc nổi tiếng, một chiêu “*Tương Di Thái Kiếm*” vang danh giang hồ, tính tình lạnh lùng kiêu ngạo xa cách, trí tuệ vô song. Năm mười bảy tuổi y thành lập Tứ Cổ Môn, mười tám tuổi danh vang thiên hạ. Người tài trong Tứ Cổ Môn nhiều vô kể, có thể khiến những kẻ như Kỷ Hán Phật, Bạch Giang Thuần cúi đầu nghe lệnh, kính trọng y như thần thánh, rốt cuộc y là nhân vật tầm cỡ thế nào, chỉ cần dựa vào những điều đó cũng đoán được vài phần. Cát Phan thường cảm khái mình sinh sau đẻ muộn, không được tận mắt chứng kiến phong thái của Lý Tương Di.

Lần này tới Nhất Phẩm Phần vì việc hợp tác với Phương thị, Cát Phan có chút hứng thú với nhiệm vụ ấy, mười năm nay y rất ít khi cảm thấy xúc động vì nhiệm vụ, nhưng lần này phải đi thăm dò xem rốt cuộc Lý Liên Hoa có phải người của Kim Loan Minh hay không, y thật sự rất hứng thú. Y

thúc ngựa chạy nhanh, tới chiều là đã đến địa điểm mà Phương Đa Bệnh nhắc tới trong thư: khách điểm Hiếu Nguyệt.

Tuần mã nhanh tựa sao băng, lao như lướt trên đường núi. Lúc rẽ, đột nhiên có chút nước xối xuống đồng tuyết bên vệ đường, Cát Phan cảm giác vấp phải thứ gì đó, tuần mã loạn choạng, rồi tiếp tục lao về phía trước.

Đường Ở Phương Nào

Phương Đa Bệnh phiền não ngồi trong khách điểm nhìn Lý Liên Hoa đi đi lại lại. Người này bế con trai của bà chủ khách điểm Hiếu Nguyệt đi lại trong phòng đã lâu lắm rồi, mà hễ hấn dừng bước là thằng bé đó sẽ khóc rú lên như sói tru.

- Đây là con trai người?

- Không phải. - Lý Liên Hoa bế thằng bé nhìn không được đáng yêu cho lắm, khẽ vỗ vỗ đầu nó.

- Không phải con người thì sao người phải dỗ dành nó? - Phương Đa Bệnh rõ ràng là bị Lý Liên Hoa chọc cho tức điên lên rồi. - Ta ngồi đây đã một canh giờ rồi, bỗng công tử ta bỏ công bỏ việc, từ ngàn dặm xa xôi chạy tới xó xỉnh này tìm người, vậy mà người lại bỏ mặc ta mà bỗng bế dỗ dành con trai của người khác hơn một canh giờ?

- Thúy Hoa ra ngoài rồi. - Lý Liên Hoa chỉ chỉ ra cửa. - Nàng đi mua tương, chẳng ai trông thẳng bé...

- Trên thế gian này còn có rất nhiều con của các quả phụ chẳng có ai chăm sóc trông nom, chỉ bằng người hãy cưới từng người về nhà đi. - Phương Đa Bệnh trừng mắt, tức tối nắm tay nắm mạnh xuống bàn. - Ta cho người hay, Phật Bửu Bạch Thạch nhờ bốn công tử ta làm một việc, mà việc này lại liên quan đến “Thiết Cốt Kim Cương” Ngô Quảng và “Sát Thủ Vô Nhan” Mộ Dung Vô Nhan, nếu người không cùng bốn công tử đi điều tra hung thủ, bốn công tử sẽ lập tức giết người. - Y nhìn Lý Liên Hoa đầy uy hiếp. - Người đi hay không đi? Không đi bốn công tử sẽ giết ngay!

- Ngô Quảng mà cũng chết à? - Lý Liên Hoa sợ hãi giật nảy mình. - Mộ Dung Vô Nhan cũng chết ư?

- Ngay Lý Tương Di và Dịch Phi Thanh còn chết, hai người đó đã là gì?
- Phương Đa Bệnh chán ghét nhìn đứa bé trong lòng Lý Liên Hoa, vỗ bàn hét lớn. - Rốt cuộc người còn định bế con của người khác tới bao giờ nữa hả?

“Cạch” một tiếng, cửa mở ra rồi lại được đóng vào, từ bên ngoài vang lên giọng một người trẻ tuổi, khá bối rối:

- Tại hạ Cát Phan, môn hạ đệ tử của Phật Bửu Bạch Thạch.

Rõ ràng y mở cửa liền nghe thấy tiếng hét của Phương Đa Bệnh, giật mình nên run tay đóng sập cửa lại. Phương Đa Bệnh lập tức chỉnh lại y phục, hôm nay y mang theo một thanh kiếm được đặt tên là “Nhĩ Nhĩ”, mặt nở nụ cười nho nhã ôn hòa.

- Khụ khụ, mời vào, tại hạ Phương Đa Bệnh.

Cát Phan đẩy cửa bước vào. Y mặc áo lụa xanh, chân mang giày đế mỏng, so với Phương Đa Bệnh thì thiếu niên tuổi còn trẻ này mỉm cười hòa khí hơn nhiều.

- Cát Phan bái kiến Phương công tử, Lý tiên sinh.

Y ôm quyền hành lễ với Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa, khi thấy đứa bé Lý Liên Hoa đang bế trong lòng thì sững người, sau đó nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, coi như không thấy gì.

- Tình hình ở Nhất Phẩm Phần thế nào? - Phương Đa Bệnh đặt hai tay lên thành ghế. - Khi Bỉ Khâu cho người tới gặp ta chỉ nói Ngô Quảng và Mộ Dung Vô Nhan đều chết ở Nhất Phẩm Phần, những tình tiết khác đợi người đến sẽ kể sau, rốt cuộc là chuyện xảy ra thế nào?

Cát Phan lại chấp tay trước mặt Phương Đa Bệnh.

- Tin tức của sư phụ cũng không đầy đủ lắm, căn cứ vào tình hình mà Nga sư thúc tìm hiểu được, hai người đó thân trên gãy guộc, thân dưới phù nề, trên người không thương tích, thi thể nằm trong rừng tùng cách Địa Cung của Nhất Phẩm Phần khoảng mười dặm, hai thi thể cách nhau mười lăm trượng, bộ dạng hết sức cổ quái. Người phát hiện ra thi thể là Trương Thanh Mao, vốn là đệ tử Thiếu Lâm. Mộ Dung Vô Nhan chết ở Hi Lăng, chuyện này mặc dù không liên quan tới binh lính canh lăng nhưng trong giang hồ lại là chuyện lớn. Nga sư thúc đã điều tra rồi, đây không phải sự việc đầu tiên xảy ra ở Hi Lăng, ba mươi năm nay, đã có mười một người mất tích ở Hi Lăng, không ít người trong số họ là cao thủ.

- Hi Lăng ở ngay đằng sau. - Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng. - Lên đó xem là biết ngay, chỉ có điều còn phải đợi...

Cát Phan tò mò.

- Đợi gì nữa?

Phương Đa Bệnh lại “hừ” thêm một tiếng nữa.

- Đợi bà chủ về!

- Đợi bà chủ.. về? - Cát Phan khẽ ho một tiếng, không biết phải lí giải thế nào.

Phương Đa Bệnh tức giận đùng đùng trừng mắt lườm Lý Liên Hoa, Lý Liên Hoa mang vẻ mặt áy náy nhìn y.

- Ta không biết Thúy Hoa đi mua tương mà cũng đi lâu như thế.

Từ sau khi Bỉ Khâu nhờ cậy chuyện xảy ra ở Nhất Phẩm Phần, Phương thị vô cùng coi trọng việc mà Phật Bỉ Bạch Thạch ủy thác, năm lần bảy lượt cảnh cáo Phương Đa Bệnh hành sự phải thận trọng, điều tra rõ ngọn ngành. Còn Phương Đa Bệnh một mực đòi kéo Lý Liên Hoa cùng đi điều tra, y tự cho mình là người thông minh nên đương nhiên y biết người nào nên dùng vào việc gì.

Cát Phan quan sát vị giang hồ thân y mãi mới chịu lên tiếng này hồi lâu, chỉ cho rằng có người lại coi việc bà chủ đi mua tương quan trọng hơn việc điều tra cái chết của Mộ Dung Vô Nhan như thế thì thật hiếm gặp.

Họ lại đợi thêm nửa canh giờ nữa, vẫn không thấy bà chủ của khách điểm Hiếu Nguyệt quay về. Cuối cùng Lý Liên Hoa đành giao thẳng bé cho bà chủ ở Di Hồng Viện bên cạnh, quay về khách điểm thấy hai người còn lại đang sốt ruột vô cùng, ba người nhanh chóng đi lên Hi Lăng.

Lên tới Hi Lăng trời đã tối, xung quanh chẳng có bóng người nào. Nơi này là cấm địa hoàng gia, mặc dù trú binh chỉ có trăm người nhưng bách tính cũng rất ít khi đặt chân vào địa giới Hi Lăng, những nơi tiếp giáp Hi Lăng đều trồng cây sam, gần như không có gì khác. Đây đúng là một vùng đất chết gọn gàng sạch sẽ. Dấu chân của ba người nghèo nàn in trên tuyết, rõ tới dị thường, trên vùng tuyết phủ trắng thế này, chỉ cần không có tuyết lớn, trời không ẩm lên thì trong vòng mấy ngày dấu chân sẽ vẫn rõ như mới.

Trong rừng cây không xa phía trước có ánh lửa, ba người chưa kịp tới gần, trong rừng đã có người lớn tiếng hét, nói là quân lính triều đình, người không phận sự hãy mau rời khỏi đây. Cát Phan cao giọng đáp mình là đệ tử Phật Bỉ Bạch Thạch, trong rừng có mấy người cầm đuốc đi ra, tự xưng là môn hạ đệ tử của Thiếu Lâm, Võ Đang, đã đợi Phật Bỉ Bạch Thạch nhiều giờ rồi.

Tổng cộng có năm người cầm đuốc đi ra, người béo nhất trong số họ chính là Trương Thanh Mao, trong bốn người còn lại có hai người là đệ tử

tục gia của Thiếu Lâm, lại là anh em sinh đôi, cũng họ Trương, Trương Khánh Hồ và Trương Khánh Sur. Tướng mạo anh em Hồ, Sur rất giống nhau, có điều tiên má Trương Khánh Hồ có một nốt ruồi đen, còn Trương Khánh Sur không có. Sở trường của Trương Khánh Hồ là Thiếu Lâm Thập Bát Côn, Trương Khánh Sur lại tinh thông La Hán Quyền. Hai người kia là đệ tử Võ Đang, một người tên Dương Thu Nhạc, một người gọi Cổ Phong Tân.

Mấy người bọn họ canh giữ thi thể của Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng đã nhiều ngày nay, dù sao tất cả đều xuất thân giang hồ, biết rõ cái chết của hai người này không giống với những cái chết thông thường, nếu không xử lý tốt, chỉ e bạn bè anh em thân thích, tộc nhân sư môn của hai người đó sẽ ào ào kéo lên núi, khi ấy thì trăm binh lính này phỏng ích gì? Chẳng phải chỉ còn nước nghiền cổ đợi chết hay sao?

Ba người họ Trương canh giữ thi thể của Mộ Dung Vô Nhan, Dương Thu Nhạc và Cổ Phong Tân canh giữ thi thể của Ngô Quảng, thấy người mình đang đợi đã đến, vẻ mặt ai cũng vui mừng hơn hở. Phương Đa Bệnh nhìn hai thi thể kia vài lần, hai người này khi còn sống không béo tốt nhưng ít ra cũng rất cường tráng, giờ lại biến thành hình dạng cổ quái: thân trên gầy guộc thân dưới phù nề, y bất giác thở dài.

- Thế này là thế nào? Trúng độc hay trúng tà?

Cát Phan nhanh nhẹn lật thi thể Ngô Quảng lên xem.

- Kỳ lạ, hai người này bị chết đói.

- Chết đói? - Phương Đa Bệnh kinh hãi kêu lên, y nhận ra vị “thần y” bên cạnh mình cũng đang giật nảy người. - Sao có thể? Hai người này đều không nghèo, sao lại chết đói?

- Người bị chết đói ở nơi ẩm ướt thì hình dạng sẽ thành ra thế này. - Cát Phan đáp. - Lý tiên sinh có lẽ rất hiểu, ta còn vốn tưởng họ bị trúng độc hay bị vật gì đó đả thương, dẫn đến khô tóp và phù nề, giờ nhìn thì quả nhiên là chết đói. - Y ngẩng đầu lên cung kính nhìn Lý Liên Hoa. - Chẳng hay kiến giải nông cạn của tại hạ có sai sót gì không?

Lý Liên Hoa ngẩn người, rồi mỉm cười.

- Không sai.

Phương Đa Bệnh đứng bên cạnh cười hê hê, không phủ nhận cũng chẳng khẳng định.

- Kỳ lạ, trong vùng đất rộng lớn này, hai vị tuyệt thế cao thủ lại chết đói... Xem ra họ không chết đói ở đây. - Cát Phan vô cùng nghi hoặc, nhìn ngó xung quanh, đi tới bìa rừng thì đứng lại nhìn về phía Hi Lăng. - Trừ phi có người giam họ ở một nơi không có thức ăn nước uống, lẽ nào lại là...

Phương Đa Bệnh tiếp lời, “Hi Lăng?”, Cát Phan gật đầu nói:

- Trong vòng năm mươi dặm, ngoài Hi Lăng ra, chỉ e chẳng có nơi nào khác đủ sức hấp dẫn hai vị cao thủ này.

eb.fun.free

Lý Liên Hoa xen vào một câu:

- Vậy tại sao họ lại ở đây?

Phương Đa Bệnh cùng Cát Phan đều ngẩn ra. Hi Lăng cách nơi này gần mười dặm, mặc dù bên cạnh thi thể có rất nhiều dấu chân, nhưng đều là dấu chân của những người lính canh lăng đi lại quanh họ, tuyệt đối không phải dấu chân do Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng để lại. Phương Đa Bệnh nhanh trí nói:

- Lẽ nào dấu chân của họ khi đi ra đã bị Trương Thanh Mao giẫm đè lên rồi?

Lý Liên Hoa gần như không nghe thấy câu hỏi đầy nghi vấn của Phương Đa Bệnh, ngẩng đầu lên ngẩn ngơ nhìn cây sam bên cạnh mình. Phương Đa Bệnh nhìn theo mắt hắn, trong đầu lóe sáng, đột nhiên như hiểu ra.

- Ta hiểu rồi! Nếu hai người này không chết ở đây thì làm sao có dấu chân cho được, họ bị vớt ra đây là để làm đường thoát.

Cát Phan tò mò.

- Đường thoát? Là ý gì?

Phương Đa Bệnh chỉ lên cây sam kia.

- Người nhìn xem.

Cát Phan ngược mắt nhìn theo, tuyết đọng trên cành cây sam to lớn đó hơi trôi lên, để lại một dấu chân khá rõ ràng.

- Điềm đặt chân?

Phương Đa Bệnh gật đầu.

- Cây sam này nằm giữa thi thể của Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng, hai thi thể cách nhau mười lăm trượng, cái cây này nằm chính giữa, thi thể của Mộ Dung Vô Nhan cách cây sam tám trượng.

Cát Phan nhìn xung quanh, đột nhiên như hiểu ra.

- Thì ra là vậy, trên núi này mặc dù sam nhiều nhưng không được trồng liền nhau, chẳng trách hai người nằm cách nhau mười lăm trượng, Phương công tử thật hết sức tinh tường, Cát Phan vô cùng khâm phục.

Phương Đa Bệnh bỗng dừng thấy vuốt mồ hôi gáy, cười khan một tiếng, trừng mắt nhìn Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa lại gật gù lắng nghe, vẻ rất chăm chú. Trên ngọn núi nơi tòa Hi Lăng tọa lạc trồng toàn cây sam, nhưng những rừng sam đó không nối tiếp nhau san sát, không chỉ giữa những vạt rừng sam là một khoảng đất trống mà từ trên đỉnh núi xuống eo núi còn có một khoảng bị gián đoạn, thi thể của Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng nằm giữa vùng đất trống của vạt rừng phía trên và vùng gián đoạn của vạt rừng phía dưới. **eb.fun.free** Nếu có cao thủ muốn mượn rừng sam để đi từ trên đỉnh núi Hi Lăng xuống mà không để lại dấu vết, tất phải vượt qua gần hai mươi trượng đất trống phủ dày tuyết, nhưng dù là tuyệt đại cao thủ cũng không thể một bước nhảy qua hai mươi trượng. Nếu là ở đỉnh núi khác, hẳn chỉ việc nhặt đá làm vật lót chân thì có thể ung dung xuống núi, nhưng Hi Lăng lại là Hoàng lăng, cả ngọn núi đều đã được con người tu sửa hoàn toàn, đỉnh núi tuy trải đầy đá cuội nhưng lúc này đều bị tuyết phủ kín, nếu móc một phiến lên làm đá lót chân, chắc chắn bại lộ hành tung.

Mà vừa hay bên cạnh lại có hai thi thể... Chỉ e có kẻ đã cắp thi thể đi lại giữa rừng sam, sau đó ném thi thể xuống dưới tuyết, làm vật đỡ chân, giúp hấn vượt qua hai mươi trượng kia, sau đó thoát khỏi núi mà không để lại dấu vết nào trên tuyết. Chỉ riêng việc kẻ này ném xác xuống đất mà không hề run tay, đã biết ngay hấn chẳng phải nhân vật tầm thường, nhưng không biết tại sao hấn thà bỏ lại hai thi thể sẽ làm giang hồ dậy sóng cũng quyết không lưu lại dấu chân của mình? Phương Đa Bệnh lẩm bẩm tự nói:

- Lẽ nào người này không phải hung thủ hại chết Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng? Nếu là hung thủ, sao có thể làm việc này được. Ta biết rồi! - Mắt y sáng lên. - Chân người này chắc chắn có tật, bình thường có lẽ hấn tự ti lắm, vì vậy bằng bất cứ giá nào cũng không chịu để lại dấu chân trên tuyết.

Phương đại công tử dương dương đắc ý đưa ra kết luận tuyệt diệu của mình, nhưng Lý Liên Hoa chăm chú không rời mắt khỏi dấu chân lưu lại trên cành cây sam, Cát Phan không ngừng lật qua lật lại thi thể của Mộ Dung Vô Nhan, hình như chẳng kẻ nào thêm để ý tới lời y nói. Ba người bọn Trương Thanh Mao lại kính trọng họ như thần thánh, đứng bên cạnh im thin thít lắng nghe. Trương Khánh Hồ bỗng lên tiếng:

- Bọn tại hạ canh giữ Hi Lăng đã nhiều năm, trong Minh Lâu và Bảo Thành đều có nhiều người ở, cho dù có người bị nhốt trong Hi Lăng, cũng không tới mức chết đói vẫn chưa bị phát hiện.

Trương Khánh Sur không giỏi ăn nói, gật đầu, ánh mắt nhìn Cát Phan chăm chăm. Phương Đa Bệnh chạm ánh mắt Trương Khánh Hồ, loáng thoáng cảm thấy có điều gì đó rất lạ, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra.

- Nếu ở Địa Cung thì sao? - Dương Thu Nhạc lạnh lùng hỏi. - Huynh đừng quên, mặc dù di chiếu nhập táng cho Hi Thành Hoàng để giảm lược đi nhiều, nhưng dù sao nơi này cũng là Hoàng lăng, không chừng dưới đất có bảo vật gì đó thật, đáng để Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng tới đây tìm kiếm. Nơi này cũng không ít truyền thuyết, cái gì mà linh dược Quan Âm

Thùy Lệ, cái gì mà Ngọc ẩn truyền ngôi... Dù mọi loại truyền thuyết mà một Hoàng lăng phải có.

Người này tướng mạo nho nhã, nhưng lời nói ra lại đầy âm khí, Phương Đa Bệnh vừa nhìn đã không thích.

- Nhưng chúng ta ở Hi Lăng hơn ba năm nay rồi, chưa từng thấy có cửa vào Địa Cung. - Cổ Phong Tân lên tiếng. - Nếu thật sự có người tìm thấy cửa vào Địa Cung, lại mang thi thể ra từ nơi đó, vậy thì chẳng phải cửa ấy rất lớn ư? Rốt cuộc nó ở chỗ nào?

- Theo như sử sách chép lại, cửa vào Hoàng lăng bình thường đều đặt ở một góc nào đó trong Minh Lâu. - Cát Phan đáp. - Chỉ bằng chúng ta hãy vào Hi Lăng rồi chia nhau ra đi tìm?

Lý Liên Hoa nhìn y một cái, Cát Phan ho khẽ.

- Lý tiên sinh có cao kiến gì khác không?

Lý Liên Hoa “à” một tiếng, vẻ mặt bối rối.

- Ta sợ ma.

Cát Phan hết sức ngạc nhiên, Phương Đa Bệnh không nhịn được phá lên cười ha ha.

- Tuyệt đại thần y lại sợ ma khi đêm xuống, ha ha ha, ha ha ha...

Cát Phan thở dài.

- Nếu tiên sinh sợ ma, chúng ta đợi sáng mai hãy đi tìm vậy.

Người Chết Thứ Ba

Tối hôm đó, Lý Liên Hoa, Phương Đa Bệnh và Cát Phan ở lại Hi Lăng.

Trương Thanh Mao là một mục đầu chằng lớn cũng chẳng bé trong cả trăm binh lính canh lăng, tiếp đón ba vị khách quý ở hai căn phòng mé, Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa ở phòng mé phải, Cát Phan ở phòng mé trái. Đối diện phòng Trương Thanh Mao là phòng của hai huynh đệ họ

Trương, đối diện phòng Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa là phòng của Dương Thu Nhạc, còn đối diện phòng Cát Phan là phòng Cổ Phong Tân.

Minh Lâu Bảo Thành này vốn không được phép ở, binh lính tiền triều chỉ được phép ở Tuần Sơn Bổ bên ngoài lãng, nhưng hơn trăm quân lính hiện nay vì muốn thuận tiện cho việc canh giữ nên ở lại trong Minh Lâu. Thời tiết lạnh giá, bọn họ cũng không đi tuần, cả ngày ở trong Hi Lãng uống rượu đánh bạc, người nào bị thua sẽ phải đi mua thịt mua rượu, cuộc sống khá tiêu dao.

Tuyết tích đầy thành, trăng sao âm đạm.

Đêm nay Phương Đa Bệnh gần như không thể ngủ nổi, ngoài tiếng ngáy của Trương Thanh Mao ra, xung quanh vắng lặng như tờ, ánh tuyết bên ngoài lọt ra cửa sổ của phòng bên mé trái, hắt vào trong phòng bên mé phải vẫn khiến người ta có cảm giác khó chịu, giống như có thể đếm được đầy đủ bao nhiêu cái lông mao trên người vậy, còn Lý Liên Hoa lại đang ngủ rất ngon lành, chẳng thèm ngó về phía y lần nào.

Không biết tại sao đêm nay Phương Đa Bệnh cứ thấy thấp thỏm bất an trong lòng, cảm giác này xuất hiện ngay khi nhìn thấy Trương Khánh Hồ, nhưng rõ ràng y chẳng quen biết gì người đó, sao lại có cảm giác bất an như vậy?

Cả đêm không ngủ, lúc trời sắp sáng, đột nhiên y nghe thấy có người chạy gấp gấp vào phòng Trương Thanh Mao, kinh hoàng hét:

- Trương thống lĩnh, Trương Khánh Sư... Trương Khánh Sư bị giết rồi, không thấy đầu của hắn đâu nữa...

Người tới báo việc Trương Khánh Sư bị giết là Dương Thu Nhạc.

Phương Đa Bệnh ngồi phắt dậy, Lý Liên Hoa cũng bật dậy theo, hai người quay sang nhìn nhau. Trương Khánh Sư chết rồi?

Trương Khánh Sư chết một cách vô cùng cô quái, khi Trương Thanh Mao quần áo chỉnh tề tới phòng Trương Khánh Hồ và Trương Khánh Sư, chỉ thấy Trương Khánh Sư mặc quần áo ngủ ngồi ở đầu giường, không thấy

đầu, máu chảy đầm áo. Tiết trời đang lạnh, máu đông thành băng, bám chặt trên người Trương Khánh Su, màu vẫn tươi rói, trước bức tường màu trắng sạch sẽ là một huyết thi mất đầu, thực khiến người ta quá mức kinh hãi. Theo lời Trương Khánh Hồ, hôm qua hắn ở lại phòng Dương Thu Nhạc đánh bạc, sáng sớm nay quay về thì thấy đệ đệ của mình đã chết rồi.

Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa ở trong phòng Trương Khánh Su đã nhiều giờ, ngoài cái đầu đã bị chặt, trên người Trương Khánh Su không có bất kì thương tích nào. Gã thư sinh nghèo vẻ mặt đầy bàng hoàng đang thần thần nhìn Trương Khánh Su, còn Phương Đa Bệnh thì buồn bực, rõ ràng chuyện này nằm ngoài dự tính của y. Tại sao có người muốn giết Trương Khánh Su? Cái chết của Trương Khánh Su và Mộ Dung Vô Nhan, Ngô Quảng có liên quan gì với nhau?

- Kỳ lạ, tại sao có người muốn giết Trương Khánh Su? - Cát Phan lẩm bẩm tự nói. - Trừ phi hắn có liên quan tới Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng?

Phương Đa Bệnh gật đầu.

- Có khả năng hắn biết lối vào Địa Cung.

Cát Phan vẫn tò mò.

- Nếu đúng là hắn biết gì đó, tại sao không nói?

Phương Đa Bệnh đáp:

- Nếu hai người kia vì bị hắn dẫn vào Địa Cung nên mới chết thì đương nhiên hắn sẽ không nói gì.

Cát Phan chau mày.

- Vậy tại sao hắn lại chết? Cho thấy chuyện này không chỉ liên quan tới một mình hắn, chính vì hôm nay chúng ta đến tìm cửa vào Địa Cung nên trong đêm đã có người tới giết hắn để diệt khẩu.

Phương Đa Bệnh thở dài.

- Điều đó có nghĩa hung thủ ở gần đây thôi, không chừng còn trà trộn giữa đám lính canh lăng và ba chúng ta nữa đây.

- Bên ngoài không có dấu chân. - Lý Liên Hoa nói xem vào một câu.

Cát Phan run rẩy.

- Chúng tôi hôm qua không có ai khác vào đây...

- Không. - Lý Liên Hoa chờ đợi nói. - Điều đó chỉ chứng minh người có khả năng giết Trương Khánh Sư chính là kẻ từ Nguyệt Đài bên Lăng Ân Môn vượt qua rừng cây, ném hai thi thể xuống rừng để mượn xác xuống núi đó...

Hắn vừa nói xong câu ấy, Phương Đa Bệnh và Cát Phan đều giật mình, đồng thanh lên tiếng:

- Nguyệt Đài bên Lăng Ân Môn?

Lý Liên Hoa ngần ngại đáp:

- Đúng vậy, đằng sau Lăng Ân Môn chính là một bức phù điêu lưu ly, sau tấm phù điêu lưu ly chính là Minh Lâu, trong Minh Lâu lúc nào cũng có người, bên cạnh Lăng Ân Môn là nhà bếp, bình thường người ta vẫn đi lại ở những nơi ấy, vì vậy những nơi này đều được quét sạch tuyết, không để lại dấu chân. Gì nhỉ... Buổi tối trong bếp không có người, bên ngoài Nguyệt Đài rừng sam san sát, những nơi khác đều không có...

Phương Đa Bệnh vỗ vỗ lên vai hắn, tán thưởng:

- Khá lắm, có lý! Xem ra cửa vào Địa Cung chính là ở gần Lăng Ân Môn!

Lý Liên Hoa vẫn nghi hoặc lắc đầu.

- Không đúng, nếu người mang thi thể từ Địa Cung ra lại chính là người giết Trương Khánh Sư thì làm sao hắn biết sáng sớm nay chúng ta muốn đi tìm cửa vào Địa Cung, sau đó ban đêm len vào giết Trương Khánh Sư để diệt khẩu?

Phương Đa Bệnh ngẩn ra.

- Vậy điều đó có nghĩa...

Cát Phan buột miệng:

- Vậy điều đó có nghĩa hung thủ nằm trong số những người tối qua nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng ta ở trong rừng cây, biết hôm nay chúng ta sẽ đi tìm đường vào Địa Cung!

Nghe vậy, sắc mặt Dương Thu Nhạc và Trương Khánh Hồ đều trắng nhợt. Tối qua có mặt ở rừng cây chỉ có cả bảy tám người: huynh đệ Trương Khánh Hồ, Dương Thu Nhạc, Cổ Phong Tân và Trương Thanh Mao, cùng Lý Liên Hoa, Phương Đa Bệnh, Cát Phan.

Trong số bảy người còn lại, có một người là hung thủ, vậy rốt cuộc là ai? Tại sao lại phải cắt đầu Trương Khánh Sư đi? Trong lăng tẩm hoàng gia tỉnh mạch đã mấy trăm năm nay, rốt cuộc đang che giấu bí mật gì mà có thể khiến hai tuyệt đại cao thủ chết đói trong mộ phần, lại khiến một lính canh lăng mất tích trong đêm?

Phải vào trong Địa Cung của Hi Lăng mới tìm được đầu mối để giải đáp tất cả những khúc mắc đó.

Trương Thanh Mao lập tức triệu tập mấy người canh thi thể trong rừng tối qua lại, đi theo ba người Lý Liên Hoa tới Nguyệt Đài ở Lăng Ân Môn. Vượt qua vài trụ đá và cửa đá đồ sộ, trong Lăng Ân Môn của Hi Lăng có tất cả hai mươi hai bức phù điêu bằng đá có khắc những đám mây xinh đẹp tinh xảo quần quýt bên trên, có cửu long vờn mây và một tọa long, tất cả đều là linh vật canh giữ linh cữu.

Bảy người bắt đầu tìm cửa vào Địa Cung. Đám người chẳng có chút thành kính nào đối với Hoàng đế tiền triều, tay lăm lăm cầm đao cầm kiếm, gõ gõ đập đập lên các bức phù điêu, tiếng đinh đinh đang đang vang lên nhức óc.

- Liên Hoa. - Phương Đa Bệnh kéo Lý Liên Hoa sang một bên, thì thầm.
- Cho ta biết kẻ nào đáng nghi hơn cả, ta sẽ giám sát chặt hắn.

Lý Liên Hoa mỉm cười, đáp:

- À... ta cũng không biết...

Chưa nói hết câu, Phương Đa Bệnh đã liếc xéo hắn.

- Con chim anh vũ của người hình như vẫn đang ở nhà ta?

Lý Liên Hoa ngẩn người, chau mày:

- Lễ nào người đột nhiên lại thích ăn thịt chim anh vũ?

Phương Đa Bệnh cười gian xảo.

- Nếu người không biết kẻ nào đáng nghi hơn cả, không chừng ta đột nhiên hứng thú với thịt chim cũng nên.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Đường đường là Phương Đại công tử, vậy mà lại dùng con chim anh vũ nhỏ xíu để uy hiếp ta, thực quá mất mặt... - Hắn hạ giọng, miệng nhếch lên cười. - Người có để ý không? Trong phòng Trương Khánh Sur, ngoài cơ thể hắn ra, những chỗ khác không hề có máu?

Phương Đa Bệnh ngẫm nghĩ.

- Ủm, thế thì sao? Lễ nào người muốn nói hắn không chết ở đó?

Lý Liên Hoa đáp:

- Người có chú ý tới vết máu trên người hắn không? Từng lớp từng lớp thấm xuống, chứ không phải là phun tóe ra, trên tường rất sạch sẽ chẳng có một chấm máu nào.

Phương Đa Bệnh chau mày.

- Người muốn nói gì?

Lý Liên Hoa nói tiếp :

- Ta muốn nói là, hắn chết rồi mới bị người khác chặt đầu, không phải vì chặt đầu mà chết.

Phuong Đa Bệnh sống lại.

- Giết người diệt khẩu chỉ cần người chết là được, hà tất phải giết người rồi còn chặt đầu đi?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Giết người có thể nói là vì diệt khẩu, nhưng chặt đầu thì không phải... Tóm lại, nếu hấn còn sống, ngồi trên giường mà bị người khác chặt đầu, vậy bức tường trắng sau lưng không thể không có giọt máu nào bắn lên. Cả ta và người đều biết rất rõ đao kiếm chém người, nếu vết thương lập tức chảy máu thì ít nhiều máu cũng sẽ bám trên binh khí, khi dùng sức để chặt chém, càng dùng sức tốc độ càng nhanh thì máu sẽ bắn ra theo hướng mà đao kiếm chém xuống càng rõ. Trong phòng hấn không có một vệt máu nào, chỉ có thể nói người ta chặt đầu hấn khi máu trong người hấn sắp bị đông cứng, vì vậy lúc đao kiếm chém vào da thịt, vết thương không lập tức chảy máu ngay.

Phuong Đa Bệnh vẫn thấy lạ.

- Sao người biết hấn nhất định bị chặt đầu trong đó? Nói không chừng hấn bị chặt đầu ở bên ngoài thì sao?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Nếu hấn bị chặt đầu ở bên ngoài, thì vết máu trên người sẽ không như vậy. Chỗ máu đó từ từ chảy xuống sau khi hấn bị mất đầu, thì thể hấn không bị ai chạm vào, vì vậy máu mới thấm từng tầng từng tầng vào y phục, chứ không phải nhanh chóng chảy thành dòng, cũng không bắn tung tóe khắp nơi.

Phuong Đa Bệnh vẫn phản bác:

- Hấn vẫn có khả năng bị giết ở bên ngoài...

Lý Liên Hoa lại thở dài, có chút bất lực.

- Ta chỉ nói hấn chết trước rồi mới bị người khác chặt đầu trong phòng... Ta nói hấn bị giết trong phòng bao giờ? Người đừng có cãi ngang nữa...

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Cho dù hấn chết trước rồi mới bị người khác chặt đầu, vậy thì đã sao?

- Điều đó có nghĩa là Trương Khánh Sư bị người ta giết hai lần. Nếu hung thủ là một người thì mục đích chính của kẻ ấy chính là cái đầu Trương Khánh Sư; hoặc ngoài người chết và hung thủ ra, còn có người khác tới chặt đầu hấn nữa. - Lý Liên Hoa chậm rãi nói. - Chuyện quan trọng không phải là giết người, mà là chặt đầu.

Phương Đa Bệnh ngẩn người.

- Chặt đầu?

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Đầu là một bộ phận vô cùng kỳ lạ, sẽ tiết lộ rất nhiều bí mật, cho dù là khi sống hay khi chết đều như vậy cả.

Phương Đa Bệnh vô cùng kinh ngạc.

- Hả? Là có ý gì?

Lý Liên Hoa thì thầm vào tai y:

- Mất đầu... ví dụ... mất đầu rồi người sẽ không biết rốt cuộc người chết là ai.

Phương Đa Bệnh bị giọng nói thì thầm hết sức đột ngột của hấn dọa cho chết khiếp, giật nảy mình.

- Á...

Vừa ngẩng đầu lên y đã đụng phải đầu của Lý Liên Hoa. Những người đang tìm cửa vào Địa Cung giật mình quay lại, vẻ mặt Lý Liên Hoa vô cùng áy náy, Phương Đa Bệnh dùng sức đâm hấn một cái.

- Đường ở bên kia, đừng có đâm vào ta. - Lý Liên Hoa lẩm bẩm, mặt rất vô tội.

Cát Phan vẫn luôn để ý tới Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa, lúc này không kìm được hỏi:

- Hai vị đang nói gì thế? Tìm thấy cửa vào Địa Cung chưa?

Lý Liên Hoa đáp:

- Tiểu Phương nói đã tìm thấy rồi.

Phương Đa Bệnh hốt hoảng giật nảy mình.

- Hà?

Lý Liên Hoa ngăn người nhìn hấn, nghi hoặc hỏi:

- Chẳng phải người nói ở đằng sau bức phù điêu lưu ly ư?

Phương Đa Bệnh bực tức giật giật tóc.

- Ồ...

Lý Liên Hoa tiếp tục lo lắng nói:

- Chính người nói phàm trong Hoàng lăng, đường vào Địa Cung luôn được bố trí ở giữa lăng mộ, cửa vào có nhiều khả năng nằm sau bức phù điêu lưu ly.

Phương Đa Bệnh gật đầu lia lịa.

- Không sai, chính bản công tử đã nói thế.

Cát Phan đột nhiên sai bước đi về phía bức phù điêu lưu ly bên ngoài Lăng Ân Môn. Những hoa văn điêu khắc trên bức phù điêu lưu ly đặt ở Hi Lăng có họa tiết hơi khác thường. Bình thường trên những bức phù điêu lưu ly sẽ khắc rồng khắc phượng, là những thần thú phù hộ con người lúc sống và canh giữ linh hồn lúc chết, nhưng trên phù điêu lưu ly của Hi Thành Hoàng để lại vẽ những hình thù hết sức phức tạp, mọi người phải lần mò rất lâu mới nhận ra trên đó vẽ một con rồng có hai cái đuôi dài và một con cá chép giương vây, đang vờn hoa sen. Đây chính là bức tranh Cá chép hóa rồng, theo lý thì bức tranh kiểu này tuyệt đối không thể xuất hiện trong đồ trang trí của hoàng gia, nhưng lúc này lại được khắc trên lăng mộ của một

vị hoàng đế tại vị hơn ba mươi năm, đúng là một chuyện vô cùng kỳ lạ. Cát Phan sờ lên bức phù điêu lưu ly đó, dùng mũi kiếm gỗ khê, nhưng xung quanh chẳng có gì khác thường xảy ra.

- Chỗ này đúng là hơi kỳ lạ, nhưng cửa vào ở đâu?

- Cửa vào Nhất Phẩm Phần chắc chắn không phải được đào mà thành. - Trương Thanh Mao đột nhiên lên tiếng. - Ta ở Hi Lăng hơn ba năm nay, chỗ dựng bức phù điêu này người qua kẻ lại, chưa từng thấy ai đào bới gì ở đây, cũng chẳng thấy có đồng đất nào bị hất lên cả.

Mắt Phương Đa Bệnh sáng lên.

- Vậy chắc có nút bấm rồi.

Cát Phan lẩm bẩm:

- Có nút bấm... nhưng đằng sau mỗi viên gạch đều đặc ruột, rớt cuộc lối vào ở đâu? - Y nhìn xung quanh rất lâu, lại nói. - Chỗ này cũng chẳng có thứ gì có thể đột nhiên bật ra hoặc trượt ra do kéo giật cả, vậy nút bấm đó nằm ở đâu? Sự suy tính của tiên nhân thực khiến hậu nhân phải vô vàn kính phục.

Phương Đa Bệnh liếc xéo Lý Liên Hoa, nghĩ thầm, Hắn đã nói là tìm ra rồi chẳng lẽ là nói dối? Có điều chuyện lừa gạt lẫn nhau vốn là chuyện thường tình, không lừa gạt mới lạ, ái chà không đúng, hắn nói bốn công tử tìm ra, nếu hắn không tìm ra cửa chẳng phải bốn công tử sẽ mất mặt ư? Đương lúc Phương Đa Bệnh lòng đầy phần nộ, đầu gối y đột nhiên tê cứng, không biết có thứ gì đó đập vào huyết Huyết Hải của y. “Bộp” một tiếng, y té lăn ra đất. Mọi người kinh ngạc kêu lên.

- Phương công tử?

Phương Đa Bệnh nằm bò trên mặt đất, cầm dính sát xuống đất nhìn về phía trước, đột nhiên phát hiện một hiện tượng kỳ lạ. Lúc này đang là lúc mặt trời mọc, ánh sáng ngập tràn, y nhìn thấy từ mũi mình trở xuống đến chân bức phù điêu bằng lưu ly, toàn bộ cát ở khoảng cách ấy đều bị kẹt ở phía trước, mấy kẽ hở gần chỗ y gần như không có cát, những kẽ hở gần

chỗ chân phù điêu thì tập trung rất nhiều cát, dưới phù điêu còn rải rác bụi và đá dăm. Y lùi về phía sau một bước, mặt đất vẫn thế, lại bò về phía sau thêm bước nữa, một mạch cho tới lúc chạm bậc cửa Lăng Ân Môn, y mới nhìn thấy những hạt cát nhỏ vương vãi lung tung.

- Trương thống lĩnh, tuyết ở chỗ này mấy ngày quét một lần?

- Chỉ cần tuyết không rơi thì chỗ này cũng không được quét dọn, vốn ít người lui tới đây. - Trương Thanh Mao đáp. - Dù sao đây cũng là nơi ở của người chết chứ có phải của người sống đâu.

Phương Đa Bệnh phui phui bụi, đứng bật dậy.

- Điều đó có nghĩa gần đây không được quét dọn?

- Không, hơn nửa tháng trước tuyết bắt đầu rơi, mãi chưa tan, phải hơn nửa tháng rồi không quét dọn gì.

- Vậy... - Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng. - Cửa vào chính ở đây rồi.

- Hả, ở đâu?

Lý Liên Hoa kinh ngạc nhìn y, còn Phương Đa Bệnh rất muốn dùng một mớ giẻ to nhét vào cái miệng đang há hốc ra kia của Lý Liên Hoa. Huyết Huyết Hải của y bị Lý Liên Hoa dùng vật gì đó búng vào lúc này vẫn đang tê rần rần, nhưng y không thể không khẽ ho một tiếng, giải thích:

- Cát đá trên khoảnh đất này đều lăn về phía chân bức phù điêu bằng lưu ly kia, nếu không phải do người quét dọn cố ý quét cát đá về phía đó thì có nghĩa cả khoảnh đất này từng bị dựng lên hoặc nhấc lên, nếu không tại sao cát đá lại dồn hết về một phía? Ai có thể nhấc khoảnh đất này lên? Ta đoán phía dưới chính là cửa vào Địa Cung.

Cát Phan gật đầu lia lịa.

- Có lý, có điều khoảnh đất này rộng như thế, phải làm thế nào để kéo nó lên?

Phương Đa Bệnh cứng họng, ngập ngừng một lát, có phần như thẹn quá hóa giận.

- Những người tập luyện võ công thì dùng tay mà kéo.

Cát Phan cau mày.

- Vậy ít ra cũng phải có thần lực bẩm sinh, hoặc luyện Ngoại Gia võ công.

“Thiết Cốt Kim Cương” Ngô Quảng chắc làm được, nhưng ta và huynh thì không thể.

Trương Thanh Mao đột nhiên lên tiếng:

- Nhắc đến khí lực, huynh đệ Trương gia xuất thân từ phái Thiếu Lâm, hai tay có thể nâng vật nặng nghìn cân, không biết liệu có thể thử không?

Cát Phan và Phương Đa Bệnh đều bất ngờ, không nghĩ một kẻ chẳng cao chẳng thấp, chẳng béo chẳng gầy, vẻ mặt khô sở như Trương Khánh Hồ lại có thần lực trời sinh. Trương Khánh Hồ gật đầu, lấy từ trên người ra một cái móc bằng thép, móc vào giữa thềm Lãng Ân Môn và khe hở nhỏ dưới đất, thành linh bật hơi thét lớn một tiếng. Mặt đất rục rịch chuyển động, bụi đất bay lên, bị móc câu của hắn giật cho rung chuyển. Móc câu bằng thép đó bị nguồn lực lớn từ hai phía co kéo cho chẳng còn ra hình dạng gì nữa, Cát Phan kịp thời tung trường kiếm của mình ra, Phương Đa Bệnh cũng ném đoản côn trong tay áo, binh khí hai người kẹp giữa kẽ hở của tảng đá mà móc câu của Trương Khánh Hồ vừa nhắc lên. Mọi người lần lượt ra tay, ném binh khí của mình xuống cái khe hở đó, đồng tâm hiệp lực, Trương Khánh Hồ ném móc câu đi thay bằng đoản côn của Phương Đa Bệnh, găm lên một tiếng, mãnh lực thúc lên, hai tay giơ cao, “Mở!”.

Mặt đất lạng lẽ nâng cao lên tầm ba thước, cát bụi cuồn cuộn lăn xuống bốn phía, đa phần đều rơi xuống miệng hố đen, một phần lăn về phía chân bức phù điêu lưu ly. Khi mặt đất nâng lên, cả ba người Dương Thu Nhạc, Cổ Phong Tân, Trương Khánh Hồ hồ như sợ có ám khí phóng ra từ trong hố, nên lần lượt nhảy người về phía sau tránh, sau khi họ tiếp đất, miệng hố đã hoàn toàn mở hết, chẳng có ám khí nào bay ra.

Bình khí của mọi người đều bị trọng lực của phiến đá ép cho chẳng còn rõ hình dạng, chỉ có đoạn côn của Phương Đa Bệnh là vẫn như mới. Trương Khánh Hồ cung kính trao trả đoạn côn cho Phương Đa Bệnh.

- Bình khí tốt.

Phương Đa Bệnh cười hi hi cất vào tay áo, thò đầu xuống miệng hồ nhòm một cái, tặc lưỡi.

- Cái hồ to quá.

Phiến đá đè trên miệng hồ dày cả thước, bán kính tầm năm trượng, không nhẹ hơn ngàn cân. Mọi người đều nể sợ sức mạnh của Trương Khánh Hồ. Đệ tử Thiếu Lâm quả nhiên có một không hai.

Địa Cung Hi Lăng

Bảy người vây quanh miệng hồ đen xì nhìn một lúc, phía dưới hình như có tiếng gió thổi nhưng khá ấm, cũng không có mùi ẩm mốc bốc lên. Cát Phan hào hứng nói:

- Xem ra ở dưới có một cửa thông gió khác, Hi Lăng quả nhiên ẩn giấu nhiều bí mật.

Hoàng lăng bình thường chỉ sợ xung quanh chưa đủ kín đủ chặt, sao còn để thông gió làm gì?

Mọi người đều thấy lạ, Trương Thanh Mao gọi người mang vài bó đuốc đến, đứng ở cửa động. Cát Phan cầm một bó đuốc, nhảy xuống cửa động đen ngòm ấy. Ánh lửa lập tức hắt lên từ một nơi không xa lắm ở bên dưới, động không quá sâu, có lẽ chỉ khoảng hai trượng, sáu người còn lại lần lượt nhảy xuống thông đạo, phiến đá kia nếu không có thần lực trời sinh thì chẳng ai di chuyển nổi, vì vậy không sợ bị lén lút đóng sập từ phía trên.

Bảy người tay cầm đuốc, sau khi khắp bốn phía thông đạo đều được ánh lửa hắt sáng rực thì mọi người đều thấy vô cùng kinh ngạc. Đó là một thông đạo được điêu khắc vô cùng tinh tế tỉ mỉ, mặt đường lát đá, bốn phía xung

quanh khắc đầy văn tự, không phải chữ Hán mà là những đường nét uốn lượn vô cùng đẹp. Trên nóc thông đạo còn khắc tứ thiên chư Phật, chư vị Bồ tát, La Hán, đúng là kiểu thường thấy trong các lăng mộ.

Nhưng nếu Hi Lăng chỉ là nơi chôn cất Hi Thành Hoàng đế và các phi tử của ông ta thì tại sao lại để một con đường địa đạo thông với bên ngoài? Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng thật sự đã chết ở Địa Cung dưới lăng mộ này ư? Tại sao họ lại dễ dàng tìm ra cửa vào như thế? Mọi người đi men theo con đường khắc đầy văn tự kia đi về phía trước, mỗi người ôm một suy nghĩ riêng, dọc đường im ắng không tiếng động.

- Liên Hoa. - Sau khi im lặng một lúc, Phương Đa Bệnh hỏi. - Trên tường viết gì thế? Sao đi mãi chẳng thấy hết?

- Trên tường viết chữ Phạn, đang kể một câu chuyện. - Lý Liên Hoa “à” một tiếng, rồi thờ ơ nói tiếp. - Kể một câu chuyện về con trai.

- Câu chuyện về con trai?- Phương Đa Bệnh kỳ lạ hỏi. - Câu chuyện gì về con trai.

Trong đường hầm im phăng phắc, bọn họ mỗi lúc mỗi căng thẳng vì con đường dài tít tắp chẳng thấy điểm kết, hướng hồ bên cạnh không chừng còn có hung thủ giết hại Trương Khánh Sư mai phục, nên vô thức họ đều tập trung sự chú ý lắng nghe hai người kia nói chuyện, tránh tâm trạng xao nhãng càng nghĩ càng lo sợ. Chỉ nghe tiếng Lý Liên Hoa thờ ơ nói tiếp :

- Đây là quyển thứ năm trong “Diệu Pháp Liên Hoa Kinh” của “Nữ Lai Thọ Lượng Phẩm”. Nữ Lai kể một câu chuyện, gọi là “Y Tử Dụ”. Truyện kể rằng: “Có một thần y y thuật cao minh, ông ta sinh được rất nhiều con trai. Một hôm, vị thần y này có việc phải đi xa, các con trai của ông ta ở nhà uống nhầm thuốc độc, đều vô cùng đau đớn. Khi thần y quay về, thấy các con trai mình đang rất đau đớn, lập tức bốc linh dược cho các con uống. Đứa con nào bình thường hiếu thuận với ông ta thì sẽ tin đây là linh dược, còn đứa nào không hiếu thuận thì nhất quyết từ chối không chịu uống, thà chịu đau đớn nằm rên rỉ trên giường vì nghĩ cha sẽ hại chết mình. Vị thần y đó thực ra cũng không trách lũ con bất hiếu, ông ta để lại thư nói rằng mình

tuổi tác đã cao, sắp chết tới nơi rồi, linh dược của ông ta đều để cả ở nhà, nếu các con cần có thể mang ra uống. Sau đó vị thần y lại đi xa, nhờ người mang thư về nói rằng ông ta đã chết. Những đứa con vốn sợ cha sẽ hại chết mình kia nghĩ cha đã chết, nhớ tới sự nhân ái của cha, rồi lại nghĩ chắc cha không thể biết rốt cuộc kẻ nào sẽ đi lấy thuốc uống nên số linh dược để ở nhà không thể là giả dược, vậy là đi lấy linh dược ra dùng, sức khỏe dần hồi phục. Sau đó thần y quay về, đám con trai bất hiểu chột tỉnh ngộ, nhận ra bản thân mình thực quá dối ngu xuẩn”. - Lý Liên Hoa chậm rãi kể hết. - Như Lai hỏi đệ tử, “Vị thần y này có phạm tội hư vọng (*) không?”, chúng đệ tử đáp, “Không”.

(*) Hư vọng: Lo sợ hãi huyền.

Phương Đa Bệnh nghe mà gật gà gật gù như sắp ngủ.

- Hi Thành Đế khắc câu chuyện đó lên tường như một bảo bối, quả nhiên già rồi nên hồ đồ.

Cát Phan buột miệng xen vào:

- Xây dựng Hoàng Lăng là đại sự trong triều, ngài ấy khắc câu chuyện này ở đây tất có dụng ý của mình, chỉ có điều chúng ta không thể giác ngộ thôi.

Vừa nói tới đây thì đến một chỗ rẽ, là nơi cuối đường hầm, trước mặt họ xuất hiện một cánh cửa bằng đá đã khóa chặt. Dưới ánh đuốc sáng rực, mọi người rõ ràng nhìn thấy cánh cửa đá đó được làm từ một loại đá màu trắng, bốn góc khắc sóng biển, hai con rồng đang tranh nhau một đóa sen chưa nở giữa sóng lớn. Đóa sen chưa nở được chạm ở giữa hai cánh cửa đá, hai bên là hai con rồng.

Cát Phan trầm nghĩ, Theo như sử sách ghi chép lại, phàm là cửa đá ở lăng mộ thì đằng sau tất có Tự lai thạch (*) hoặc cầu đá chặn ngay sau để khiến cho cánh cửa đó “có thể ra mà không thể vào”, nhưng hai cánh cửa đá này lại khép rất khít, một sợi tóc cũng chẳng lọt qua nổi, nếu muốn mở, e phải có năm ba người vạm vỡ khỏe mạnh cỡ Trương Khánh Hồ mới làm được.

(*)Tự lai thạch: kiểu cửa chống trộm tự động.

Đương lúc y suy nghĩ thì Trương Thanh Mao dùng hai tay đẩy một cái, cánh cửa đó lại nhẹ nhàng trượt ra đằng sau, mở luôn. Tất cả bọn họ đều sững sờ, Cát Phan ném một bó đuốc vào trong, thấy đằng sau cánh cửa là một đoạn địa đạo, và quả nhiên là có một quả cầu đá rất lớn, có điều sớm đã bị ai đó phá vỡ quá nửa từ lâu, đang đổ nghiêng sang một bên. Bọn họ nhanh nhẹn luồn vào, đi qua chỗ đá vụn rải rác dưới đất mà lòng đầy kinh hãi. Người đầu tiên mở cánh cửa này không biết đã dùng phương pháp gì mà có thể phá được quả cầu đá cao bằng nửa người lớn thế này? Nếu đúng là do nội lực phá vỡ, dùng phương pháp Cách Sơn Đả Ngưu (*) để phá nát quả cầu đá thì võ công của người đó quả thực khó lòng tưởng tượng.

(*) Cách Sơn Đả Ngưu: Đánh trâu cách núi.

Đường hầm đằng sau cánh cửa thoải thoải, trên vách đá vẫn khắc văn tự, trên vách đá cách đó không xa có một đường dẫn khí và lỗ hồng, gió từ lỗ thổi vào nên không khí ở đây được lưu thông, dễ thở hơn con đường hầm họ vừa qua khá nhiều.

Chưa đi được bao xa, trước mặt họ lại xuất hiện một cánh cửa khác, trên cánh cửa đó vẽ những hình dạng quỷ quái khá hung dữ, trước cửa cũng có một đồng đá vụn. Lòng mọi người đầy hoài nghi, vượt qua cánh cửa đá này, đi chưa được mười trượng, lại có một cánh cửa đá khác xuất hiện.

Cánh cửa này khảm vàng, dùng vàng để ghép thành một hình Quan Âm. Quan Âm nét mặt nhân từ, ngồi trên đài sen, tay cầm nhánh liễu, khiến người ta nhìn thấy mà nhẹ cả lòng. Trương Thanh Mao dùng sức nhưng không đẩy được, Trương Khánh Hổ lên thay, vẫn không mở được, cánh cửa chỉ hơi rung chuyển. Cát Phan ngẩng đầu ngó quanh.

- Xem ra Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng đã bỏ mạng ở đây.

Trương Thanh Mao lập tức dựng hết tóc gáy.

- Sao lại nói thế?

Cát Phan giờ cao bó đuốc, soi lên tường, trên bức tường đá vốn khắc đầy chữ Phan, lúc này lại xuất hiện nhiều vết binh khí chập chếm, trên đất cũng có rất nhiều vết đào đục, một thanh kiếm cong queo đến mức không còn nhìn ra hình dạng rơi dưới đất, mũi kiếm vẫn cắm vào khe đá dưới góc tường.

- Chỉ e khi họ vào cánh cửa này vốn đang mở, tới lúc họ tập trung trước cánh cửa để bàn xem mở bằng cách nào, thì có người đã đóng cánh cửa chạm hình ma quỷ đằng sau họ kia. Con đường hầm này ngày một dốc, nếu hai cánh cửa vốn đang mở cả, quả cầu đá lại chặn bên cánh cửa, khi cửa đóng vào quả cầu sẽ lăn xuống chặn sau cửa, cho dù Ngô Quảng và Mộ Dung Vô Nhan có bản lĩnh tới thế nào cũng chẳng thể ra được.

Trương Thanh Mao chăm chú ngắm nghía cánh cửa đá vẽ hình ma quỷ sau lưng mình, sống lưng lạnh buốt, bỗng nghe Phương Đa Bệnh tiếp lời:

- Thực ra cũng không cần dùng lực, chỉ cần khẽ đẩy cánh cửa một cái, quả cầu đá sẽ tự động chặn cánh cửa, mà quả cầu khá lớn, lực ép của nó lên hai cánh cửa chẳng ai có thể ngăn được, nếu lại còn ở trong bóng tối, muốn kịp thời tìm ra khe hở để mong thoát chết không phải điều dễ dàng.

- Ở đây có một tấm da dê. - Lý Liên Hoa nhặt vật gì đó lên. - Trên tấm da dê có địa đồ, trên địa đồ có... - Hẩn nghi hoặc nhìn tấm bản đồ. - Quan Âm?

Hắn chỉ vào cánh cửa đá trước mặt.

- Người muốn nói bức tượng quan âm này ư? - Phương Đa Bệnh ghé mắt nhìn.

- Chỗ ta cũng nhặt được một mảnh, hình vẽ trên ấy giống mảnh của tiên sinh. - Dương Thu Nhạc cũng nhặt một vật lên. - Ở đây còn có một... Á...

Ngọn đuốc trên tay hắn đột ngột chiếu sáng chân cánh cửa khắc hình Quan Âm, là một tấm da dê phủ lên đóng xương cốt lâu ngày, đã đen cả lại.

- Ở đây có người chết!

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về dưới cánh cửa, ai nấy đều gio cao bó đuốc trên tay mình. Lúc này họ mới phát hiện trên đất vương vãi rất nhiều xương khô, đa phần đều đã bị gãy vụn rơi lẫn trong bùn đất khiến họ không chú ý ngay từ đầu. Xương cốt gần như bị bẻ gãy tung tóe khắp nơi, khó có thể ghép lại được. Da dê có hình địa đồ rơi vãi dưới đất không chỉ có một hai tấm mà tận mười một tấm. Nhìn đống xương vụn rải đầy đất, Phương Đa Bệnh đột nhiên rùng mình.

- Chỗ xương này lẽ nào là... là vì...

Lý Liên Hoa nhặt một mẫu xương lên xem kỹ, khẽ thở dài.

- Không sai, trên xương còn có dấu vết của binh khí cắt qua, những người này... bị người ta mang ra dùng làm thực phẩm, nên xương cốt mới thành ra thế này. Chắc từ nhiều năm về trước, đám người đó cũng vào lăng giống như chúng ta bây giờ, sau đó bị nhốt lại, đánh giết lẫn nhau, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái chết.

Khi hắn nói, vẻ mặt thoáng hiện sự thương xót, mọi người nghe mà nổi hết da gà, ai nấy đều bất giác nắm chặt binh khí của mình.

- Chỗ địa đồ này chỉ cho ta cửa vào Địa Cung, chỉ có điều không biết rốt cuộc trong Hi Lăng có dị bảo gì mà khiến người ta phải mạo hiểm tính mạng, nhất định đột nhập lăng mộ của Hi Thành Hoàng để bằng được? - Lý Liên Hoa tự nói một mình.

Ánh mắt Cát Phan hau háu nhìn cánh cửa Quan Âm vàng.

- Không mở được cánh cửa này thì không thể biết được chân tướng.

- Nhắc đến Hi Thành Hoàng đế... - Trương Thanh Mao sau khi nghe chuyện ghê rợn kia vẫn đang run rẩy bỗng lên tiếng. - Ta nghe nói trong lăng mộ này có cất một bảo vật, là một bình đan dược do Tây Nam Phan Quốc tiên công, có thể chữa bách bệnh, hơn nữa còn có thể nâng cao công lực của người luyện võ, ta nghe nói... nghe nói Hi Thành cô cả một trăm viên trong bình đan dược đó thành một viên, gọi là “Quan Âm Thùy Lệ”.

Phương Đa Bệnh cùng Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn nhau, xem ra đồng xương cốt rải khắp mặt đất này đều đến đây vì Quan Âm Thùy Lệ, quả nhiên những đồ quý hiếm luôn luôn là thứ hại người, chẳng biết trong đó có Quan Âm Thùy Lệ thật hay không, nhưng mười một người đã bỏ mạng vì nó.

- Sát thủ Vô Nhan và Ngô Quảng rõ ràng cũng nhận được tám da dê, bị dụ dỗ tới đây. - Dương Thu Nhạc nói. - Những người này cũng nhận được những tám da dê bên trên vẽ địa đồ giống hệt nhau, cùng chết đói trước cánh cửa này, đằng sau mười một tám da dê vẽ địa đồ chắc chắn có kẻ chủ mưu.

Mặc dù Phương Đa Bệnh không thích Dương Thu Nhạc, nhưng những lời này của hắn quả thực rất có lý, nên tiếp lời:

- Gần ba mươi năm nay, có mười một người mất tích, trong này có mười một tám da dê, xem ra đúng là bọn họ đã chết ở đây. Nếu sau chuyện này còn có kẻ chủ mưu khác, vậy không lẽ mưu kế đã được vạch ra gần ba mươi năm rồi?

Cát Phan gật đầu.

- Một kế hoạch kéo dài ba mươi năm, đúng là chuyện lớn.

Phương Đa Bệnh lại nói tiếp:

- Còn có một chuyện mà ta thấy rất kỳ lạ, chúng ta vào đây rất thuận lợi...

Bọn họ đều cảm thấy đúng là như thế, Trương Khánh Hổ đột nhiên trầm giọng:

- Mở đường!

Phương Đa Bệnh gật đầu lia lịa, dùng sức vỗ vào vai Trương Khánh Hổ một cái.

- Không sai, bọn công tử cũng đang cho rằng kẻ chủ mưu đằng sau tất cả những chuyện này đã lên kế hoạch hết sức tỉ mỉ công phu, lựa chọn nhân

tài hấn cho là phù hợp nhất để mở đường, dẫn bọn họ vào Địa Cung, mọi cơ quan ám khí trong địa đạo, cái gì mà cạm bẫy rồi thuốc độc, đều đã bị đâm xương cốt nằm khắp đất giải quyết cả rồi, nên chúng ta mới vào được dễ dàng như thế. Chỉ có điều cánh cửa Quan Âm cuối cùng lại không cách nào công phá. Ngay cả người có sức mạnh vô biên như Thiết Cốt Kim Cương Ngô Quảng và kẻ an toàn rút lui khỏi Thiếu Lâm Tự như Sát Thủ Vô Nhan trong tình huống bị cắt đứt đường lui vẫn không cách nào mở nổi cánh cửa này để thoát thân.

- Nhất định phải mở cánh cửa Quan Âm ra, nếu không sẽ không khám phá được bí mật trong đó. - Cát Phan khẽ thở dài một tiếng.

Ánh mắt Lý Liên Hoa đảo qua đảo lại trên từng người một, Phương Đa Bệnh chau mày.

- Người muốn nói gì?

Lý Liên Hoa khẽ ho một tiếng, ngần ngừ nói:

- Ta đang nghĩ... trước khi mở cánh cửa này ra, có nên nói cho mọi người biết... hung thủ giết Trương Khánh Hồ ...

Thoắt cái, trong đường hầm lặng phắc, mọi người đều nhìn hấn bằng ánh mắt hết sức kinh ngạc lẫn tò mò, Phương Đa Bệnh lại tưởng mình nghe nhầm.

- Cái gì... Cái gì cái gì? Người nói cái gì? Hung thủ giết Trương Khánh Hồ?

Lý Liên Hoa áy náy nhìn Trương Khánh Hồ .

- Cái đó... Mặc dù người đã chặt đầu hấn, tự dính nốt ruồi trên mặt, nhưng nó lại bị rơi giữa đường rồi...

Ánh mắt của tất cả đồng loạt quay sang nhìn vào mặt “Trương Khánh Hồ”. “Trương Khánh Hồ” đưa tay lên sờ vào mặt theo bản năng. Khi nâng phiến đá lên, người hấn đỏ đầy mồ hôi, đường hầm dưới đất vốn vừa ẩm ướt vừa ẩm áp, vừa rồi đẩy cửa đá, mồ hôi chảy ròng ròng trên má hấn vẫn chưa khô, nghe Lý Liên Hoa áp a áp ứng nói một hồi, lòng hấn thầm lo lắng

thấp thỏm mình dùng sức quá mạnh nên đã gạt phắt nốt ruồi đen trên mặt xuống. Mọi người kinh ngạc kêu lên một tiếng, người này quả nhiên là Trương Khánh Sur đã “bị giết”, chứ không phải là Trương Khánh Hồ. Phương Đa Bệnh rửa thầm Lý Liên Hoa lại gạt người ta khiến đầu óc họ quay cuồng, nhưng ngoài miệng vẫn nghiêm túc nói:

- Thì ra người là Trương Khánh Sur, còn Trương Khánh Hồ đâu?
- Khánh Sur, người... Người chưa chết? Người chết là Khánh Hồ? Trời ơi, ta hồ đồ rồi... - Trương Thanh Mao kinh ngạc vô cùng. - Huynh đệ các người rút cuộc chuyện là thế nào? Khánh Hồ bị giết ra sao? Tại sao người phải giả mạo Khánh Hồ? - Đột nhiên Trương Thanh Mao trợn trừng mắt. - Lẽ nào là người đã giết Khánh Hồ?

Lý Liên Hoa nhìn Trương Khánh Sur với ánh mắt thận trọng, khóe mắt liếc nhanh, rồi lại thận trọng nhìn Dương Thu Nhạc một cái.

- Thực ra...

Dương Thu Nhạc mấp máy môi, dường như định nói gì đó, đúng lúc ấy, một cơn gió nhẹ lướt qua, Trương Thanh Mao rút lên kinh hãi, những người còn lại giật mình sợ hãi, sáu ngọn đuốc cùng lúc tắt ngấm, bên tai chỉ nghe thấy một loạt những âm thanh cơ thể va vào nhau và tiếng ngã nhào, ngay sau đó mọi thứ chìm vào yên tĩnh. Phương Đa Bệnh hét lên trong bóng tối:

- Chạy đi đâu!

Tiếp đó có tiếng người tháo chạy ra ngoài, âm thanh nhanh chóng trở nên xa dần.

Một đốm lửa từ trên cao rơi xuống, Lý Liên Hoa không biết đã trốn lên nóc địa đạo từ lúc nào, cầm đuốc thận trọng ngó xuống. Sắc mặt Phương Đa Bệnh thoát biến, vừa rồi trong bóng tối y đã giao đấu với kẻ nào đó ba chiêu, ra chiêu liên tục, thật sự không hiểu làm thế nào mà hung thủ có thể thoát thân để một chương đánh chết Trương Khánh Sur!

- Ta thật không ngờ hẳn lại độc ác như thế, Khánh Sur...

Cát Phan thở dài, Trương Khánh Sư vừa rồi còn sống sờ sờ, chớp mắt đã gãy vụn xương cốt, chết mà không kịp kêu tiếng nào, ngồi xiêu vẹo ở một bên. Vì xương cốt gãy nát nên làm da thịt xô lệch, nhìn miệng hăn như đang nhếch lên cười đầy quỷ dị. Trong lăng mộ ẩm ướt tới đáng sợ, tối đen như mực, xương rải khắp đất, khiến người ta phải nổi cả da gà. Lý Liên Hoa đang nấp bên trên, sắc mặt trắng nhợt. Phương Đa Bệnh nhìn tư thế chết của Trương Khánh Sư, nói:

- Một chương này thật sự lợi hại.

Bên kia Cát Phan đang chạy tới đỡ Trương Thanh Mao, Trương Thanh Mao bị một phi tiêu cắm trúng cánh tay, bị thương nhưng không ảnh hưởng tới tính mạng, gã đang ngăn người nhìn thi thể của Trương Khánh Sư, thần sắc dờ dẩn, trong đôi mắt để lộ vẻ sợ hãi cực điểm.

Kẻ vừa bỏ chạy là Cổ Phong Tân, Trương Khánh Sư chết rồi, Trương Thanh Mao bị thương, chỉ còn lại Dương Thu Nhạc mang sắc mặt trắng nhợt, nắm chặt hai tay đứng bên cạnh. Cát Phan điềm đạm nói:

- Chuyện đã rất rõ ràng, người giết huynh đệ Trương thị, không phải là Cổ Phong Tân thì là người.

Dương Thu Nhạc ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt nhìn chăm chăm như dính vào người Cát Phan, nhưng không nói lời nào. Cát Phan lại chậm rãi nói tiếp:

- Mà trong hai người, người đáng nghi nhất. Cổ Phong Tân không phải kẻ ngốc, việc bỏ chạy chẳng khác gì tự nhận mình là hung thủ. Nhưng hung thủ thật sự vừa có gan dụ dỗ Vô Nhan và Ngô Quảng vào bẫy, lại vừa dám giết hai huynh đệ Trương thị, tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, thì sao có thể ngu ngốc như thế...

Dương Thu Nhạc giật lùi về phía sau một bước, nhìn Phương Đa Bệnh. Phương Đa Bệnh đã rất rối loạn, nghe những lời Cát Phan nói cảm thấy rất có lý, y nhìn nhìn Dương Thu Nhạc, lại nhìn Trương Thanh Mao, hai mày cau chặt. Cát Phan lạnh lùng nhìn Dương Thu Nhạc.

- Còn người, để ta thử một chút là biết ngay người có công lực giết chết hai huynh đệ Trương thị hay không.

Y tung trường đánh vào ngực Dương Thu Nhạc, Dương Thu Nhạc vùng tay hất ra, Cát Phan chém mạnh tay vào mạch môn của hắn, Dương Thu Nhạc bị ép tới bước đường cùng, điểm nhất chỉ, chỉ phong phá không, sắc mặt Phương Đa Bệnh thoát biến. Cát Phan đột ngột thu tay về.

- Thì ra là cao đồ của Bạch Mộc đạo trưởng phái Võ Đang, chẳng trách.

Đạo trưởng Bạch Mộc của Võ Đang nổi danh giang hồ với khoái kiếm, chỉ pháp và chương công. Nhất chỉ này của Dương Thu Nhạc chính là Thương Cầu Chỉ, bản lĩnh sở trường của Bạch Mộc. Dương Thu Nhạc hít một hơi thật sâu, lạnh lùng lên tiếng:

- Ta không biết ai giết Trương Khánh Sư, cũng không biết ai đã giết Trương Khánh Hồ. Tóm lại chuyện này hoàn toàn không liên quan tới ta.

Phương Đa Bệnh thở dài.

- Đệ tử Bạch Mộc Võ Đang, tại sao lại chạy từ nơi xa xôi tới đây để canh lăng mộ của Hi Thành? Đúng là rất lạ.

Dương Thu Nhạc mím môi không đáp, người này âm khí nặng nề, mặc dù vẻ mặt xanh xao vô cùng nhưng nhất quyết không nói nhiều.

- Vậy... - Lý Liên Hoa vẫn thận trọng hỏi vọng từ trên xuống. - Đã bắt được hung thủ chưa?

Cát Phan cung kính ôm quyền hướng về phía Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh.

- Hắn là không sai.

Phương Đa Bệnh liếc Lý Liên Hoa một cái, rồi cất tiếng phụ họa:

- À à, đệ tử của Phật Bửu Bạch Thạch quả nhiên danh bất hư truyền, liệu việc như thần, bốn công tử vô cùng khâm phục.

Trong lòng y thì thầm gằm lên chửi rủa, Liên Hoa đáng chết, rõ ràng người biết người chết không phải Trương Khánh Su, Trương Khánh Su phải đóng giả làm Trương Khánh Hồ tất trong lòng có nỗi khổ khó nói, thì ra có người nhất quyết muốn giết hẳn. Người biết mười mười, vậy mà vẫn vạch trần mọi chuyện ra trước mặt mọi người, giờ thêm một cái xác, hung thủ không biết là ai, người vui rồi chứ? Dương Thu Nhạc chắc chắn đang giấu giếm chuyện gì đó trong lòng, Cổ Phong Tân bỗng dưng bỏ chạy mất, bọn công tử làm sao biết Trương Thanh Mao có bị liệt vào diện tình nghi hay không?

Khi y đang thầm rủa trong lòng như thế, Lý Liên Hoa lại giơ tay xoa xoa thạch bích phía trên cánh cửa Quan Âm.

- Chỗ này hình như có một vết nứt...

Vốn Lý Liên Hoa bám vào những vết lồi lõm bị binh khí chém trên tường mà trèo lên, hai tay vừa chạm vào thạch bích, người lắc lư, suýt thì rơi xuống, đành chậm chậm trèo lại xuống dưới.

- Phía trên có...

Lý Liên Hoa chưa nói hết câu, Cát Phan đột nhiên lướt tới trước mặt Dương Thu Nhạc, đập vào vai điểm huyệt đạo của hắn.

- Phương công tử, hung thủ giao cho công tử.

Sau đó y mượn lực tung người lên trên, lật tay một cái, một miếng đá lớn nứt toác rồi rơi xuống, chìm vào trong bùn đất và xương xẩu phía dưới, dày khoảng hai thước năm tấc, chẳng trách ngay cả Trương Khánh Su cũng không đẩy nổi nó. Cánh cửa đá đúng là kiên cố vô cùng, nhưng không biết do đã trải qua cả trăm năm phủ bụi, chất đá bị phong hóa, hay do chịu đủ mọi lực gõ đập của người trong võ lâm, mà cửa đá mặc dù không tổn hại gì, nhưng vách đá trên nóc cánh cửa lại nứt ra một đường rất mảnh dài khoảng ba thước, nếu Lý Liên Hoa không nhảy lên trên đó và đánh lửa nhìn kỹ, chắc cũng không phát hiện ra.

Trên đỉnh cánh cửa Quan Âm lộ ra một cái hố đen có đường kính tầm ba thước, bên trong tối như hũ nút, giống như một con mắt đen xì của quỷ địa ngục nhìn về phía nhân gian. Phương Đa Bệnh rít ngược một hơi vào trong, y xưa nay luôn tự phụ là bạo gan, thường hành động ngông cuồng, nhưng nghĩ đến lớp xương cốt rải dưới chân, lại không dám vào. Cát Phan hớn hở, đánh lửa, thò đầu vào trong cái hố đen đó. Lý Liên Hoa chậm chạp bò lên, theo sát sau y, run run hỏi:

- Cát Phan, bên trong có gì?

Cát Phan đáp:

- Ta còn chưa thấy...

Đột nhiên y thấy sau lưng mát lạnh, theo bản năng huých khuỷu tay để đỡ, nhưng đột nhiên nghĩ ra nửa người mình đang treo trong cửa Quan Âm, huých một cái “cốp” đập vào vách đá, cánh tay tê dại, còn huyết Yêu Dương Quan sau lưng bị điểm, không cử động nổi, cứ thế treo lơ lửng giữa cái hố đen trên cửa Quan Âm. Phương Đa Bệnh trợn mắt há miệng, người điểm huyết Cát Phan không ai khác chính là Lý Liên Hoa vung về đi ngay sau y. Dương Thu Nhạc và Trương Thanh Mao đều kêu lên, Lý Liên Hoa lại chậm rãi bò từ trên tường xuống, chỉnh sửa y phục. Trương Thanh Mao há hốc miệng, chỉ vào Cát Phan đang treo trên cửa.

- Á... Hắn... Cái đó... Tiên sinh...

Dương Thu Nhạc thất thanh:

- Sao tiên sinh biết là hắn?

Lý Liên Hoa ngẩng đầu nhìn Cát Phan một cái, mỉm cười.

- Vì hắn không phải là Cát Phan.

Lời vừa thốt ra, mọi người nhất loạt sững sờ, Phương Đa Bệnh chau mày hỏi:

- Hắn không phải là Cát Phan? Thì ra người quen Cát Phan của Phật Bì Bạch Thạch ư?

Lý Liên Hoa lắc đầu, “Không quen”, rồi nói tiếp:

- Chẳng qua ta biết Phật Bì Bạch Thạch rất nghèo, ngay Bì Khâu chưa chắc đã có áo lụa mà mặc, huống hồ là đệ tử của Bì Khâu?

Phương Đa Bệnh chợt hiểu ra.

-Ồ, cũng có lý. Y phục trên người kẻ này ít cũng phải mười lượng bạc, chỉ kém của bốn công tử có bốn mươi lượng thôi.

Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Nhưng có ba điểm khiến ta khẳng định hấn không phải là Cát Phan. Thứ nhất, hấn rất nho nhã.

Phương Đa Bệnh tò mò hỏi:

- Hấn rất nho nhã cũng là sai à?

Lý Liên Hoa cố nhịn cười đáp:

- Người không biết Lý Tương Di là người mắt mọc trên trán à, bình sinh y chán ghét nhất là lễ nghi rườm rà phức tạp, môn hạ của y xưa nay đều không có học thức không được dạy dỗ, tuyệt đối không có chuyện vừa gặp người ta đã một câu công tử hai câu công tử, còn chấp tay thi lễ.

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Cái này cũng phải, Phật Bì Bạch Thạch nói chuyện với lão tử nhà ta, xưa nay không có nửa lời khách sáo.

Trương Thanh Mao nghe mà sững sờ, thầm nghĩ hình như Lý Liên Hoa rất rõ tính khí của người trong Tứ Cổ Môn, song lại chẳng hay vị thần y này có quen biết với Tứ Cổ Môn từ khi nào. Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Thứ hai, hấn nghiên cứu rất kỹ Hoàng Lăng, biết sử sách thường ghi chép lại cửa vào Địa Cung phần lớn đặt trong Minh Lâu. Theo ta biết, con người Bì Khâu rất say mê Không Mạnh, đọc cả vạn quyển sách, chính vì hấn đọc sách thành một khiến Lý Tương Di chán ghét, bắt hấn lập lời thề, môn hạ đệ tử của hấn không được phép quá thông tường sử sách kinh thư.

Phương Đa Bệnh phá lên cười.

- Lý Tương Di này xem chừng rất thú vị, có điều sao người biết được những chuyện như thế này trong nội bộ của Tứ Cổ Môn?

Lý Liên Hoa lại mỉm cười, nói tiếp:

- Thứ ba, vừa rồi khi Trương Khánh Sư bị giết... - Hắn nói tới cái chết của Trương Khánh Sư, giọng trở nên nghiêm trọng hơn. - Sáu ngọn đuốc tắt đồng thời, rõ ràng kẻ có thể cùng lúc dập tắt cả sáu ngọn đuốc, chính là kẻ trong tay không cầm đuốc.

Dương Thu Nhạc bị điểm trúng huyết đạo, tứ chi tê liệt nhưng đầu vẫn có thể cử động, gật đầu đầy đồng tình. Trương Thanh Mao ”á” một tiếng.

- Ta hiểu rồi!

Sáu ngọn đuốc đồng thời bị trúng ám khí, cùng tắt một lúc, nếu trong tay người làm tắt đuốc cũng cầm một ngọn thì chắc chắn ngọn đuốc của hắn không tắt cùng năm ngọn đuốc khác, hơn nữa tay cầm đuốc mà phóng ám khí rất dễ bị người khác phát hiện. Người không cầm đuốc khi ấy chính là người đã vứt đuốc đi khi thăm dò đường. Nếu kẻ làm tắt đuốc là “Cát Phan”, vậy kẻ nhân lúc không gian tối đen giết chết Trương Khánh Sư tắt phải là “Cát Phan”, mà nếu kẻ giết Trương Khánh Sư là “Cát Phan”, thì kẻ giết Trương Khánh Hồ là ai không cần phải tìm hiểu nữa.

- Kẻ giết Trương Khánh Hồ là “Cát Phan”. - Lý Liên Hoa nói. - Muốn mở cửa vào Địa Cung Hi Lăng, cần người có khả năng nâng được vật nặng ngàn cân, nếu muốn dụ dỗ nhiều người vào Địa Cung, thì kẻ chủ mưu đứng sau tắt cần một người mở cửa. Ta đoán... trong hai huynh đệ Trương thị ắt có một người chuyên phụ trách việc mở cửa trong mấy năm gần đây. Trương Khánh Hồ giỏi sử dụng thiết côn, mà thiết côn chỉ cần chỉnh sửa một chút sẽ có thể làm thành khiêu côn (*). Trương Khánh Sư sở trường về La Hán Quyền, lúc giả mạo Trương Khánh Hồ dùng móc sắt để mở cửa, móc sắt mảnh nhọn nên không nâng được vật nặng, nếu không có sự trợ giúp từ đoạn côn của Phương Đa Bệnh thì chưa chắc hắn đã mở được cửa.

Nếu hắn cầu kết với “Cát Phan” thì tại sao phải dùng mười cái móc sắt để mở cửa? Vì vậy ta đoán người cầu kết với “Cát Phan” là Trương Khánh Hổ. Nhưng Trương Khánh Sừ là anh em sinh đôi cùng ăn cùng ngủ với Trương Khánh Hổ, không thể không biết gì, vì vậy khi “Cát Phan” và chúng ta cùng xuất hiện ở Hi Lăng, sắc mặt Trương Khánh Sừ rất kỳ quái, có lẽ hắn đã nhận ra “Cát Phan” chính là người thường xuyên gặp gỡ Trương Khánh Hổ. Nếu đúng là thế, “Cát Phan” đương nhiên muốn giết Trương Khánh Sừ để diệt khẩu. Mà huynh đệ Trương thị vốn là anh em song sinh, có lẽ do đêm tối, không kiểm tra kỹ càng nên “Cát Phan” đã giết nhầm người. Lúc Trương Khánh Sừ phát hiện anh trai mình bị giết, lập tức hiểu ngay “Cát Phan” muốn giết người diệt khẩu, vì vậy mới chặt đầu của Trương Khánh Hổ để mọi người không thể nhận ra người chết không phải là hắn. Tiếp đó hắn dính nốt ruồi giả lên mặt, giả mạo Trương Khánh Hổ.

(*) Cái xà beng, cái cạy nắp.

Lý Liên Hoa ngập ngừng một lát, nói tiếp:

- Người chặt đầu Trương Khánh Hổ, là Dương Thu Nhạc.

Phương Đa Bệnh quá đổi bất ngờ, tò mò hỏi:

- Dương Thu Nhạc?

Trương Thanh Mao há hốc miệng, hoàn toàn không biết nói gì. Dương Thu Nhạc gật đầu.

- Đúng vậy... Nhưng sao tiên sinh biết...?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Vết cắt đó vô cùng sắc, ta đoán Trương Khánh Sừ không thể có công lực như thế, mà Trương Khánh Sừ có khai cả đêm đánh bạc trong phòng người, nên rõ ràng người và hắn thông đồng với nhau, sở trường của đệ tử Thiếu Lâm không phải là kiếm thuật, nhưng đệ tử Võ Đang lại tinh thông kiếm pháp.

Dương Thu Nhạc gật đầu.

- Nhưng sao tiên sinh biết Trương Khánh Hồ là do “Cát Phan” giết?

Lý Liên Hoa đáp:

- Rất đơn giản. Trương Khánh Hồ rõ ràng chết khá bất ngờ, không có sự phòng bị nào. Mà phòng mọi người ở trong Minh Lâu lần lượt được bố trí như sau: bên trái là phòng người, huynh đệ Trương gia, Cổ Phong Tân, bên phải là phòng ta và Phương Đa Bệnh, Trương Thanh Mao, “Cát Phan”. Tối đó tuyết trắng sáng, hắt từ bên trái sang phòng bên phải, nếu có người đi qua hành lang, bước vào phòng huynh đệ Trương gia để hành hung thì nhất định bóng hắt sẽ in vào phòng bên phải, tám người chúng ta đều là những cao thủ luyện võ, mặc dù võ công có cao có thấp, nhưng sao có thể không nhận ra được? Vì vậy hung thủ không hề đi vào phòng huynh đệ Trương gia.

Trương Thanh Mao mềm nhũn người khụy xuống đất, lảo bầm:

- Ta chẳng thấy gì cả...

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Không vào phòng huynh đệ họ Trương, lại có thể giết người, thì rất có khả năng giết nhầm, ta nghĩ chỉ có một cách...

Phương Đa Bệnh chợt hiểu, thất thanh kêu lên:

- Ám khí!

Dương Thu Nhạc cũng buột miệng:

- Thì ra là thế!

- Không sai. - Lý Liên Hoa gật đầu. - Dùng một thứ ám khí rất nhỏ, bắn vào phòng qua khe cửa, rất có khả năng xuyên não, khiến Trương Khánh Hồ chết ngay tại chỗ, vì vậy mà không hề có dấu hiệu giãy giụa.

Phương Đa Bệnh lảo bầm:

- Mẹ kiếp, người chỉ cần nhìn thi thể vài lần mà đã phát hiện ra bao nhiêu đầu mối như thế! Dù Trương Khánh Hồ bị trúng ám khí mà chết,

nhưng có liên quan gì tới “Cát Phan”... À! Hẳn dùng phi tiêu đã thương Trương thống lĩnh, đập tắt sáu bó đuốc, quả nhiên là cao thủ ám khí, không đúng, đó đều là những việc xảy ra sau này, còn người đã biết hẳn là hung thủ từ trước đó.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Muốn dùng ám khí giết người, tất phải có vị trí chính xác, vì vậy hai người ở hai phòng bên cạnh huynh đệ Trương gia không thể là hung thủ. Dương Thu Nhạc và Cổ Phong Tân đều không thể bắn ám khí vào phòng mà không đi tới cửa phòng anh em họ. Chỉ có người ở phòng bên phải mới có thể mở cửa sổ phòng huynh đệ Trương gia để bắn ám khí vào trong, giết người một cách vô hình. Ta và Phương Đa Bệnh đương nhiên không giết người, Trương thống lĩnh nếu là hung thủ thì hà tất phải mời người của Phật Bửu Bạch Thạch tới đây điều tra? Huống hồ “Cát Phan” vốn không phải Cát Phan, vì vậy hẳn chính là hung thủ.

Ngập ngừng một lát, Lý Liên Hoa chậm chậm nói tiếp:

- Chỉ có điều ta không ngờ hẳn lại mạo hiểm như thế, phát hiện Trương Khánh Sư chưa chết lại ra tay lần nữa, thậm chí còn giả họa cho Dương Thu Nhạc, liên tục ép tội.

Phương Đa Bệnh tức giận hét:

- Người đã biết hẳn là hung thủ từ trước, lúc ta hỏi người tại sao người không nói?

Lý Liên Hoa áy náy:

- Ta sợ cho người biết rồi, người trừng mắt lên, hẳn sẽ chạy mất.

Phương Đa Bệnh tức tối lườm Lý Liên Hoa.

- Bỏn công tử không có chừng mực như thế sao?

Lý Liên Hoa thờ ơ đáp một tiếng:

- Ừm...

Phương Đa Bệnh càng tức giận, Dương Thu Nhạc thở hắt ra một hơi dài.

- Ta và Khánh Sur mặc dù đoán được “Cát Phan” giết người, nhưng không dám khẳng định.

Lý Liên Hoa nhìn Dương Thu Nhạc từ trên xuống dưới mấy lần, thận trọng hỏi:

- Giờ Dương... thiếu hiệp... có thể cho bọn ta biết, vì sao thiếu hiệp thà chịu oan khuất chứ nhất quyết không nói rõ chân tướng sự việc?

Phương Đa Bệnh trầm ngâm một câu: Còn nữa, thân là đồ đệ của Bạch Mộc lão đạo cao quý, địa vị giang hồ lẫy lừng, vậy mà lại chạy tới đây làm binh sĩ canh lãng người chết, rốt cuộc là vì sao? Không phải cũng là vì bảo bối trong Địa Cung Hi Lãng đó chứ?

- Ta vẫn đang tìm kiếm Hoàng Thất sư thúc mất tích đã nhiều năm nay.
- Dương Thu Nhạc nói. - Mười một năm trước, sư thúc mất tích gần Hi Lãng, ta tìm tới đây, mạo nhận làm lính canh lãng hòng thăm dò bí mật của Hi Lãng.

Phương Đa Bệnh “ái dà” một tiếng.

- Hoàng Thất lão đạo là một trong số mười một người bị mất tích? Á à, nghe nói lão đạo này tinh thông kỳ môn bát quái, không chừng cũng bị người ta dụ dỗ tới đây, ôi, lẽ nào cũng bị ăn thịt rồi?

Về mặt Dương Thu Nhạc thoáng tức giận, nhưng tính cách hẩn trầm tĩnh nên không phát tác, chỉ điềm đạm đáp:

- Ta ở Hi Lãng ba năm, thăm hết mọi bia khắc ở trong Hi Lãng, đọc sử điển tiền triều, phát hiện ra một vài manh mối.

- Có liên quan tới cái chết của Hi Thành Hoàng đế? - Lý Liên Hoa hỏi.

Dương Thu Nhạc gật đầu.

- Hi Lãng là lãng mà không phải lãng, nhìn thì là Hoàng lãng, song lại thiết kế theo kiểu chữ Hồi, trong Minh Lâu có phòng, thậm chí đã từng nuôi số ngựa nhiều hơn số lính hiện đang canh giữ lãng ở đây. Từ bia khắc và sử

sách có thể thấy, Hi Thành đột ngột qua đời, con trai của ông lập tức đăng cơ, đăng cơ không bao lâu sau thì đột nhiên mất tích, khiến triều chính hỗn loạn, quốc gia suy vong.

Phương Đa Bệnh xen vào:

- Ta chỉ biết con trai của Hi Thành Hoàng đế là Phương Cơ Đế mặt mũi méo mó, xấu xí vô cùng.

Dương Thu Nhạc đáp:

- Phương Cơ Đế tàn tật, tướng mạo xấu xí, sau khi đăng cơ thì ít lên triều, chỉ sợ bị triều thần chế giễu chê cười. Nhưng ông ta không phải xấu xí bẩm sinh, theo sử sách ghi lại, lúc ra đời Phương Cơ Đế lành lặn không khiếm khuyết, từ nhỏ thông minh lanh lợi, hứng thú với chính sự quốc gia, được Hi Thành yêu thương chiều chuộng. Có vài câu mô tả lại thời niên thiếu của ông ta như, “phong độ phóng khoáng”, “lỗi lạc hơn người”. Năm mười bảy tuổi ông ta đột nhiên mắc chứng co giật cơ mặt, khiến mồm méo, diện mạo trở nên xấu xí vô cùng. Và cũng bắt đầu từ năm Hi Thành ba mươi lăm, Phương Cơ Đế mười bảy, Hi Thành Hoàng đế liên tục bị thích khách ám sát, có lần bị thương nặng. Từng có người bạo gan tâu với Hi Thành rằng Phương Cơ đã sai người hành thích phụ vương, Hi Thành nổi giận đùng đùng, lệnh trăm ngay kẻ sàm tấu. Hi Thành có mười một người con trai, nhưng chỉ sủng ái một mình Phương Cơ Đế.

Ngập ngừng một lát, hắn nói tiếp:

- Từ năm Phương Cơ Đế mười bảy tới hai mươi bảy, trong vòng mười năm Hi Thành tặng cho ông ta không biết bao nhiêu bảo vật, phong hiệu rồi thậm chí tặng mỹ nữ, kỳ lạ là Phương Cơ rất bất kính với Hi Thành, theo sử sách ghi chép có lần còn sỉ nhục Hi Thành nhưng Hi Thành cũng không truy cứu. Sau khi Hi Thành đột ngột qua đời, việc Phương Cơ Đế đăng cơ, mặc dù không có di chỉ nhưng chẳng ai dám dị nghị, mọi người đều cho rằng ngôi vị hoàng đế này ngoài Phương Cơ ra chẳng thể thuộc về ai.

- Quả nhiên kỳ lạ. - Phương Đa Bệnh lẩm bẩm. - Quan hệ giữa cha và con này có vẻ không bình thường...

Ánh mắt Dương Thu Nhạc lướt về Lý Liên Hoa.

- Lý tiên sinh là thần y đương thế, liệu có thể giúp ta chứng thực việc này?

Lý Liên Hoa “à” một tiếng.

- Việc gì?

Dương Thu Nhạc trầm ngâm một hồi rồi hỏi:

- Chứng méo miệng, cơ mặt co rút có khả năng là do trúng độc hoặc bị thương gây ra không?

Lý Liên Hoa chờ người trước câu hỏi ấy, Phương Đa Bệnh thì thầm phá lên cười trong lòng vì vị thần y giả đã vấp phải đĩnh. Y còn chưa cười xong đã nghe Lý Liên Hoa nho nhã trả lời:

- Đương nhiên.

Phương Đa Bệnh nghe mà mắc nghẹn, Cái tên lừa đảo này lại nói là “đương nhiên”, mà không nói là “đương nhiên có khả năng ấy”, hay “đương nhiên không thể”.

Dương Thu Nhạc cảm giác như Lý Liên Hoa đang trả lời cho qua, tiếp tục hỏi:

- Nếu diện mạo của Phương Cơ Đế trở nên xấu xí đúng là vì trúng độc hoặc bị thương, vậy kẻ nào ra tay tàn độc như thế?

Phương Đa Bệnh ngẩn người.

- Lẽ nào người muốn nói là do cha ông ta hại?

Dương Thu Nhạc lắc đầu.

- Ta không biết. - Sau đó hắn ngược lên nhìn “Cát Phan” đang bị treo lơ lửng trên cửa. - Bí mật giữa Hi Thành Đế và Phương Cơ Đế, cả cái chết bí ẩn của mười một người kia, đáp án của tất cả những việc ấy nằm bên trong cánh cửa Quan Âm.

Lý Liên Hoa lại chậm chậm nói:

- Dương thiếu hiệp, ta có hỏi thiếu hiệp tại sao thà chịu oan ức chứ nhất quyết cũng không phản bác lại lời buộc tội của “Cát Phan”, thiếu hiệp còn chưa trả lời ta.

Sắc mặt Dương Thu Nhạc đột nhiên trắng bệch.

- Ta...

- “Cát Phan” dám giả họa cho thiếu hiệp trước mặt mọi người, nhưng thiếu hiệp lại không dám biện bạch, điều đó có nghĩa là gì... - Lý Liên Hoa rủ rủ nói tiếp. - Thiếu hiệp là cao đồ của Bạch Mộc, cam tâm mai phục trong đám binh lính canh lãng suốt ba năm, có thật chỉ là vì muốn tìm kiếm tung tích của Hoàng Thất lão đạo không? Huống hồ việc tìm kiếm sư thúc cũng đâu phải việc xấu xa gì, nếu không bị “Cát Phan” ép ra Thương Cầu Chỉ Pháp thì thiếu hiệp sẽ không thừa nhận mình là đệ tử của Bạch Mộc. Thiếu hiệp quan tâm tới bí mật của Hi Lăng, nghiên cứu mật sử tiền triều, chuyện ấy thiếu hiệp có thể giải thích rằng mình có sở thích kỳ quặc, nhưng có một chuyện, không thể dùng câu “sở thích kỳ quặc” để giải thích.

Đột nhiên Lý Liên Hoa ngẩng phắt đầu lên nhìn chằm chằm vào Dương Thu Nhạc, ánh mắt kiên định tới kỳ lạ, lộ vẻ tự tin tuyệt đối, hoàn toàn không giống biểu hiện thường ngày của hắn, rồi hắn hỏi từng từ từng chữ rõ ràng:

- Vừa rồi khi ta nói Trương Khánh Hổ bị giết bởi ám khí, thiếu hiệp đã lẩm bẩm “Thì ra là vậy”, nhưng đầu của Trương Khánh Hổ do thiếu hiệp chặt, sao thiếu hiệp có thể không biết hắn bị chết bởi ám khí chứ?

Trong nháy mắt, sắc mặt Dương Thu Nhạc trắng dị thường. Phương Đa Bệnh nhìn Dương Thu Nhạc, trợn mắt há miệng, lại nghe Lý Liên Hoa chậm rãi nói tiếp:

- Thiếu hiệp xóa dấu vết, rút cuộc là vì muốn giúp Trương Khánh Sư che giấu thân phận hay vì muốn phá hủy thi thể xóa dấu vết giúp “Cát

Phan”? Chỉ cần thi thể không có đầu, chẳng ai biết hấn vì sao mà chết, đúng không?

Dương Thu Nhạc im lặng.

- Thiếu hiệp không cho “Cát Phan” biết chuyện Trương Khánh Sư chưa chết, giúp Trương Khánh Sư giả làm Trương Khánh Hồ, có phải vì muốn giữ lại quân cò để đối phó với “Cát Phan”? Còn “Cát Phan” giả họa cho thiếu hiệp, liệu có phải do y phát hiện Trương Khánh Sư chưa chết và bất mãn với thiếu hiệp? - Lý Liên Hoa nói rất chậm. - Rốt cuộc “Cát Phan” đã nắm được điểm yếu gì của thiếu hiệp, mà khiến một đệ tử của Bạch Mộc Vô Đang phải bó chân bó tay, làm những việc mờ mờ ám ám?

Dương Thu Nhạc thở dài, nhưng vẫn im lặng không đáp. Hấn bị Lý Liên Hoa hỏi dồn dập tới không cách nào trả lời, im lặng ngẫm thừa nhận chứ nhất quyết không giải thích.

- Cao đồ của Bạch Mộc đạo trưởng cho dù hợp tác với “Cát Phan”, cũng không tới nỗi mất hết lương tâm, ta tin thiếu hiệp chưa giết người. - Lý Liên Hoa điềm đạm nói, ngay sau đó đưa tay ra điểm, giải huyết đạo trên người Dương Thu Nhạc.

Lý Liên Hoa nói cả trăm câu mà Dương Thu Nhạc chẳng trả lời câu nào, nhưng khi nghe Lý Liên Hoa nói câu này, cả người Dương Thu Nhạc run lên.

- Ta...

Phương Đa Bệnh thở dài.

- Người có nỗi khổ gì thì nói ra, lẽ nào ta và Liên Hoa chết tiệt kia sẽ hại người chắc? - Rồi Phương Đa Bệnh vỗ ngực. - Có Phương thị ta chống lưng, người còn sợ gì?

- Từ lâu ta đã không còn là đệ tử Võ Đang nữa. - Dương Thu Nhạc cố gắng kiềm chế tâm trạng kích động, điềm đạm nói tiếp. - Ba năm trước, ta bị sư phụ đuổi khỏi sư môn, làm sao dám nhận bừa làm môn hạ của Bạch Mộc?

Phương Đa Bệnh “à” lên một tiếng.

- Võ công của người không tệ, tại sao Bạch Mộc lại đuổi người?

Dương Thu Nhạc quay đầu đi.

- Ta ăn cắp Kim Kiếm của Võ Đang, đem cầm lấy năm vạn lượng bạc.

Phương Đa Bệnh tò mò.

- Năm vạn lượng? Để làm gì?

Dương Thu Nhạc trầm mặc hồi lâu, đáp đơn giản:

- Đánh bạc.

Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa quay sang nhìn nhau, không ngờ người có võ công cao cường tướng mạo nho nhã như Dương Thu Nhạc lại đam mê cờ bạc tới mức bị đuổi khỏi sư môn. Dương Thu Nhạc lại nói:

- Ta biết mình không thể sửa được thói ham mê cờ bạc, cũng không mong sẽ được chấp nhận ở sư môn, nhưng phải trả lại Kim Kiếm. Kim Kiếm đem cầm đã bị chủ hiệu cầm đồ nấu chảy để đúc trang sức, không thể nào đòi về được nữa, muốn trả lại Kim Kiếm cho Võ Đang, chỉ còn cách đi tìm tung tích của Hoàng Thất sư thúc.

Kim Kiếm của Võ Đang là binh khí của chương môn đời trước, đó là một đôi đoản kiếm, trưởng môn đương nhiệm là Bạch Mộc đạo trưởng giữ một thanh, thanh này đã bị Dương Thu Nhạc đánh cắp mang cầm; thanh kiếm còn lại mất tích cùng Hoàng Thất. Dương Thu Nhạc nói tiếp:

- Ta ở Hi Lăng ba năm, từng hai lần vào Địa Cung...

Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh cùng “à” một tiếng, giọng Dương Thu Nhạc vẫn đều đều:

- ... Nhưng không thể phá hủy được cánh cửa này mà vào trong, mặc dù việc tìm kiếm Kim Kiếm cùng tung tích của Hoàng Thất sư thúc không thành, nhưng ta lại lấy được vợ ở đây.

Phương Đa Bệnh ngẩn người, không kìm được bật cười:

- Chúc mừng, chúc mừng.

Dương Thu Nhạc trông chẳng có vẻ gì là vui.

- Nương tử ta họ Tôn, tên Thúy Hoa.

Phương Đa Bệnh còn chưa cười xong đã cắn phập vào lưỡi.

- Bà chủ của khách điếm của Hiếu Nguyệt? Chẳng phải nàng ta là một quả phụ ư?

Dương Thu Nhạc trầm giọng đáp:

- Bọn ta chưa bái thiên địa, nhưng nói cho cùng nàng vẫn là vợ ta, nàng mất tích rồi.

Phương Đa Bệnh thâm nghĩ, Thì ra người là gian phu của nàng ta.

Lý Liên Hoa thở dài, lẩm bầm:

- Thế mới nói, ta luôn cảm thấy việc bà chủ đi mua tương mãi không về còn thú vị hơn cái chết của Sát Thủ Vô Nhan, vậy mà các người lại không tin.

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Vớ vẩn! Nếu người thật sự thông minh như thế, tại sao ngay từ đầu không bắt “Cát Phan” đi?

Lý Liên Hoa cười khò. Dương Thu Nhạc đáp:

- Hắn bắt vợ ta, hứa nếu ta vào được Địa Cung, không những sẽ trả Kim Kiếm Võ Đang cho ta mà còn tặng thêm mười vạn lượng bạc.

Phương Đa Bệnh lại “hừ” mũi một tiếng.

- Chuyện tốt như thế, nếu là ta ta cũng nhận lời, chẳng trách người lại lạng lẽ hợp tác với hắn.

Dương Thu Nhạc điềm điềm nói:

- Người bắt vợ ta nói muốn cho ta mười vạn lượng bạc, chuyện tốt kiểu đó ta chẳng tin, nhưng cho dù việc tặng bạc là giả hay thật, thì vợ vẫn là vợ mình.

Phương Đa Bệnh lòng thầm vui, Người này mặc dù âm trầm đáng ghét, lại ham mê cờ bạc, nhưng xét cho cùng cũng trọng nghĩa trọng tình.

- Bên trong cánh cửa này không biết giấu thứ gì, nếu không mở ra, chỉ e sau này không ngủ được.

Lý Liên Hoa thở dài mặt cau mày có, Phương Đa Bệnh thấy buồn cười, nói:

- Ta thấy có người đã không ngủ được từ ba mươi năm về trước rồi, dù bên trong có bảo bối gì, nếu người tìm thấy, đừng quên chia cho ta một nửa.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Đương nhiên, đương nhiên.

Lập tức bốn người bàn bạc, kéo “Cát Phan” từ trên cửa xuống, Phương Đa Bệnh khoe khoang thủ pháp, điểm mười bảy mươi tám huyệt trên người “Cát Phan”. Trương Thanh Mao trải qua mấy trận kinh động đã không còn dũng khí để vào trong nữa, gã bèn nói muốn ra ngoài triệu tập người để làm sạch chỗ này, Phương Đa Bệnh tiễn gã về Minh Lâu trước rồi mới quay lại Địa Cung. Cổ Phong Tân bị dọa cho sợ tới vỡ mật, chạy mất tăm mất tích, không biết đi đâu rồi.

Quan Âm Thùy Lệ

Lúc Phương Đa Bệnh quay lại Địa Cung, Lý Liên Hoa đã thu dọn đồng xương dưới đất gọn gàng, đào một cái hố nông chôn chúng xuống, bệnh thích quét dọn của người này vào tận trong mộ rồi mà vẫn không thay đổi. Dương Thu Nhạc nhét mấy bó đuốc vào trong cánh cửa qua kẽ nứt kia, ánh lửa sáng rực hắt ra, bên trong vẫn có không khí, giống lắng tằm thật sự hơn.

- Liên Hoa, người vào đi.

Phương Đa Bệnh đẩy Lý Liên Hoa một cái, Lý Liên Hoa loạng choạng chúi về phía trước, kinh hãi thất sắc.

- Phương công tử võ công cao cường, học vấn uyên bác, tài ba xuất chúng, đương nhiên phải do Phương công tử vào trước, hướng hồ với thân hình “dài ngoẵng” của công tử, chui qua khe hở đó thích hợp hơn bất kì ai.

Phương Đa Bệnh tức giận, xưa nay y luôn tự phụ mình là quý công tử ốm yếu, vậy mà Lý Liên Hoa lại nói thẳng y gầy như que củi.

- Bỏn công tử sẽ ném ngươi vào trong đó!

Dương Thu Nhạc lúc này đã lẳng lặng trèo lên nóc cửa cao hai ba trượng, chui vào kẽ hở, Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh không đùn đẩy nhau nữa. Dương Thu Nhạc chui vào trong im lặng không nói gì, mãi sau hần mới lên tiếng:

- Bên trong này lạ lắm.

Phương Đa Bệnh với tay tóm chặt Lý Liên Hoa, người y gầy gò nhưng khá khỏe, nhấc Lý Liên Hoa lên như nhấc một con gà con, tự mình chui qua khe hở, tiện thể kéo Lý Liên Hoa vào như kéo một mớ giẻ lau. Tập trung quan sát, trong ánh sáng yếu ớt của mấy bó đuốc dưới đất, cảnh tượng trước mắt khiến y đờ người cứng lưỡi.

Cảnh tượng ấy sao có thể dùng mấy chữ “kỳ lạ lắm” để lột tả! Trong suy nghĩ của Phương Đa Bệnh, nơi này cổ quái hiếm thấy, không thể tưởng tượng và giải thích nổi, lạ lùng vô cùng, rối loạn bừa bãi, yêu ma quỷ quái... Cửa Quan Âm không chỉ dày hai thước năm tấc, mà dày đến năm thước hai, năm thước ba, càng về phía dưới càng dày, lại là hình tròn.

“Cánh cửa” này thực ra không phải là cửa, mà vốn là một khối đá lớn cắm kiên cố dưới đất, Hi Thành Đế cho người khắc tượng Quan Âm trên đó, đục thành cánh cửa, nhưng là một cánh cửa vĩnh viễn không bao giờ mở được.

Năm xưa những người xây dựng tu sửa lăng đã đào một đường hầm bên trên nóc của phiến đá này, sau khi vào được bên trong thì tiếp tục xây dựng

lăng mộ. Xây dựng lăng mộ xong, thợ thuyền dùng phiến đá bịt kín cửa vào, giống hệt các phiến đá khác bên trên nóc, nhìn thì kín mít vừa khít không kẽ hở, không thể phá được. Nhưng phiến đá bịt cửa vào xét cho cùng cũng có điểm khác biệt, phía sau không có bùn đất, trống rỗng, sau mấy trăm năm khe đá bị phong hóa nên Lý Liên Hoa mới ngẫu nhiên phát hiện ra. Sau cánh cửa Quan Âm là một căn phòng có hình dạng giống cung điện.

Điều khiến Phương Đa Bệnh đờ người cứng lưỡi là trong cung điện ấy không có quan tài, cũng không có vàng bạc châu báu bồi táng, nhưng lại có bàn ghế giường sập, thậm chí trên mặt đất còn lăn lóc một bình rượu, hai chén rượu. Lý Liên Hoa lảo bầm:

- Quả nhiên vô cùng kỳ lạ, bên trong lăng mộ hoàng đế không có quan tài, nhưng có người chết, người chết còn biết uống rượu...

Trong cung điện màn trướng quét đất, có một chiếc giường lớn bằng gỗ gụ, trên tường treo bức tranh bằng gấm vẽ sơn thủy Giang Nam, trên bức tranh đó có viết “Non sông tươi đẹp”, lạc khoản đề “Đại Lang Chủ Nhân”. Dưới bức tranh là một chiếc bàn vuông bằng gỗ sưa đỏ, bên bàn là hai chiếc ghế cũng bằng gỗ sưa đỏ, trên ghế có khắc hình rồng. Trên đất lăn lóc bình rượu dẹt hình ngựa bằng bạc, hai chiếc chén bằng bạc nguyên chất, góc phòng là một trà kỷ và lò hương, bên trà kỷ có cầm đài, trên cầm đài đặt một vỏ dao găm bằng vàng. Đồ đạc mặc dù không nhiều, nhưng thứ nào cũng vô cùng tinh xảo, kỳ lạ nhất không phải là căn phòng được bố trí như thế này, mà trong phòng còn có hai bộ xương khô.

Một hài cốt há hốc miệng ngửa người dựa trên ghế gỗ sưa, mình khoác hoàng bào, thanh đao bằng vàng rơi xuống đất. Rõ ràng ông ta vốn đang uống rượu, đột nhiên có người dùng dao đâm chết ông ta. Bộ hài cốt còn lại nằm trong huyết động đằng sau cánh cửa Quan Âm. Những vết máu vẫn vện trên cửa Quan Âm tới nay vẫn còn có thể nhận ra được, hai tay ông ta cầm một thanh đoản kiếm, đã đào được một cái huyết khá sâu dưới cánh cửa, toàn thân ngập trong đất cát.

Chỉ có điều cánh cửa Quan Âm này thể tích quá lớn, chất đá lại rắn chắc vô cùng, ông ta chỉ có thể men theo hòn đá lớn mà đào xuống phía dưới,

nhưng không thể đục qua được tảng đá. Phiến đá đó không biết lún sâu bao nhiêu dưới đất, muốn đào được một con đường để thoát thân gần như là việc không tưởng.

- Thì ra không chỉ người bên ngoài muốn mở cửa, mà người bên trong cũng muốn mở. - Phương Đa Bệnh thở dài. - Hai người này là ai?

Dương Thu Nhạc đáp:

- Hai người này đều mặc hoàng bào.

Phương Đa Bệnh cười khỏ.

- Không lẽ hai người chết này lại là Hi Thành Đế và Phương Cơ Đế? Hai cha con họ đang làm trò gì nhỉ?

Lý Liên Hoa điềm đạm đáp:

- Nhìn đã thấy rất rõ ràng, đương nhiên người chết sau đã giết người chết trước... Người nhìn xem hài cốt khô trên ghế răng đã rụng gần hết rồi, có lẽ là người cha; còn con trai sau khi giết cha mới đào hố dưới đất để tự chôn mình.

Hắn vừa dứt lời, ngay cả Dương Thu Nhạc cũng suýt thì bật cười thành tiếng, Phương Đa Bệnh “xì” một cái, nói:

- Hai người này đều là hoàng đế, sao có thể tự xây mộ để nhốt mình trong đó? Đặc biệt là người con, đã ngồi lên ngôi vị cao nhất quyền khuynh thiên hạ, sao lại chạy đến đây đào hố, vậy là ý gì?

- Lý gì thì ta không biết. - Lý Liên Hoa mỉm cười. - Nhưng hắn nhất định biết.

“Hắn” mà Lý Liên Hoa nói tới đây là chỉ “Cát Phan”. Phương Đa Bệnh giải á huyệt (*) cho “Cát Phan”.

(*) Á huyệt: huyệt để nói.

- Tiểu tử, ngươi hao tâm tổn trí để giả mạo Cát Phan, xâm nhập Địa Cung Hi Lăng, mục đích là gì?

Ánh mắt “Cát Phan” lạnh lùng nhìn về Lý Liên Hoa, vẻ mặt Lý Liên Hoa áy náy, nhưng “Cát Phan” nhìn mà thấy nhức mắt vô cùng, cảm hận vô cùng.

- Lý Liên Hoa danh tiếng lẫy lừng, võ công hạng ba nhưng lại có cái gan hạng chín. Ta vốn cảm thấy có chút kỳ lạ. - Y điềm đạm nói. - Đáng tiếc người thực sự giống một tên hề hơn.

Phương Đa Bệnh không kìm được bật cười.

- Hắn vốn là một tên hề.

Lý Liên Hoa đáp:

- Hồ thẹn, hồ thẹn. Có điều chuyện của cha con nhà này, vẫn mong được thỉnh giáo.

Cát Phan cười nhạt.

- Người tự phụ thông minh, liệu việc như thần, hà tất phải hỏi ta.

Sau đó y ngậm miệng, mặc cho Phương Đa Bệnh quát hỏi kiểu gì cũng không nói dù chỉ một lời. Dương Thu Nhạc gõ gõ đập đập quanh lảng mộ, “căn phòng” này lớn hơn rất nhiều so với những căn phòng bình thường, có điều hắn chưa từng nhìn thấy Hoàng cung, không biết phòng của Hoàng đế có phải cũng rộng rãi thế này không, đằng sau chiếc giường bằng gỗ hồng chàm khắc ngà voi kia còn có một căn phòng khác, bên trong có một bức bình phong, một cầm đài, một chiếc đàn “Liên Châu Phi Bộc” (*) được đặt trên đó. Lý Liên Hoa bước vào căn phòng đằng sau chiếc giường, nhìn ra sau tấm bình phong, đột nhiên có một thứ đồ đập ngay vào mắt, hắn ngập ngừng rồi gọi:

(*) Cây đàn này do Trữ Hiền Vương Chu Quyền thời Minh chế tạo, được gọi là “Minh triều đệ nhất cầm”.

- Phương Đa Bệnh, ở đây có thứ này thú vị lắm.

Phương Đa Bệnh lại điểm huyết á huyết của “Cát Phan”, hào hứng chạy vào.

- Vật gì... Á! - Y sợ hãi giật nảy cả mình. Đằng sau bức bình phong, lại là một bộ hài cốt khác.

- Đây là phòng của nữ tử. - Dương Thu Nhạc nói. - Nhìn bộ hài cốt này mặc áo lụa, không chừng là phi tần nào đó của Hi Thành hoặc Phương Cơ Đế.

Bộ hài cốt đằng sau bức bình phong mặc một bộ váy áo bằng lụa màu trắng như tuyết, trải qua mấy trăm năm mà chẳng bị hư hỏng tổn hại gì, mái tóc trên đầu vẫn được cuốn rất gọn gàng ngay ngắn, không mang trang sức, đầu hơi nghiêng sang một bên.

Người thì đã chết từ lâu, song vẫn khiến người ta cảm nhận được vẻ đẹp dịu dàng tươi tắn, tư thái ngời ngời của người này. Không biết khi còn sống thì nghiêng quốc nghiêng thành tới mức nào.

Phương Đa Bệnh chăm chú nhìn bộ hài cốt đó.

- Nàng ta rất đẹp, chết mấy trăm năm rồi mà vẫn rất đẹp.

Lý Liên Hoa khẽ giật vạt váy áo trắng đó, bộ y phục dính chặt, dù máu thịt đã không còn nhưng vẫn ôm lấy hài cốt, khó lòng cởi được. Quay đầu nhìn kỹ thấy trong phòng chỉ có một cây đàn và một bức bình phong, sau căn phòng không còn đường nào khác, đây có lẽ là nơi sâu nhất trong Hi Lăng, bốn bức tường có lẽ phải dày tới vài trượng, ai có thể ngờ bên trong Hi Lăng trang nghiêm đường hoàng, bí mật được che giấu kỹ kia lại là phòng của một nữ tử. Bên ngoài phòng nàng ta, hoàng đế trẻ tuổi giết chết cha mình, rồi gục ngã dưới cánh cửa Quan Âm.

Nàng rốt cuộc là ai?

“Tĩnh” một tiếng rất khẽ, khiến Dương Thu Nhạc và Phương Đa Bệnh sợ hãi giật nảy mình, Lý Liên Hoa vừa đưa tay gảy cây đàn Phi Bộc Liên Châu, rồi lại gảy thêm lần nữa. Phương Đa Bệnh giật mình hai lần, tức giận hét:

- Lý Liên Hoa ngươi làm gì thế? Nghe như ma gào quỷ khóc ghê chết đi được!

Dương Thu Nhạc “a” lên một tiếng.

- Trên cây đàn có viết chữ.

Lý Liên Hoa đang chăm chú nghiên cứu vết mực trên thân đàn, “Dâm mạn tắc bất năng lệ tinh...” (*). Nét chữ cứng cáp, nét cuối cùng còn kéo rất dài, dài tới tận bụng đàn, rõ ràng người viết những chữ này viết tới chữ cuối cùng thì bút bị văng đi. Cây dao cầm này vốn là cỏ cầm, thân đàn sơn đen bóng, chữ lại cũng viết bằng mực đen nên rất khó nhận thấy.

(*) Lời dạy của Khổng Minh, dịch nghĩa là: Mong muốn lan man thì không thể nảy sinh cái tinh túy.

Ba người đi đi lại lại trong phòng mấy vòng, chẳng phát hiện thêm được thứ gì khác. Quay ra phòng ngoài, thấy ánh mắt “Cát Phan” đang nhìn chăm chăm vào thi thể dưới đất kia, Phương Đa Bệnh chợt hiểu ra, liền đưa tay kéo hài cốt bị vùi dưới đất lên.

Xương cốt đã rời hết cả ra nhờ bộ hoàng bào rách rưới muôn vàn lỗ thủng kia mà y mới miễn cưỡng “kéo” được nó ra. Sau một loạt những âm thanh lộp bộp vang lên, cát bụi bay mù mịt, cả ba cùng thấy ngoài xương cốt ra, trên mặt đất còn có một ấn giám, một bình ngọc, một quyển cầm phổ cùng hai pho tượng Quan Âm một vàng một bạc. Thần thái của cặp tượng Quan Âm này rất giống với hình Quan Âm được khắc ngoài cửa, khuôn mặt Quan Âm tú lệ đoan chính, y phục thướt tha, mặc dù đã bị sứt mẻ nhưng vẫn là đồ quý hiếm thấy. So sánh mới thấy, Quan Âm trên cửa mặc dù được chạm khắc tinh tế, song thiếu tư chất từ bi đoan trang, chắc chắn do thợ đã mô phỏng hai bức tượng Quan Âm này để khắc lên đó. Phương Đa Bệnh cầm ấn giám lên, xoay xoay nhìn.

- Đây đúng là Ngọc ấn, mặc dù ta chưa từng nhìn thấy ấn của hoàng đế, nhưng miếng ngọc này là ngọc thượng hạng.

Dương Thu Nhạc nói:

- Nhìn cảnh tượng này, hẳn là Hi Thành Đế bị Phương Cơ Đế giết, nhưng sử sách ghi chép, sau khi Hi Thành Đế đột ngột qua đời, đã được hạ táng theo nghi thức long trọng nhất trong triều, sao có thể bị trúng đao mà chết dưới lòng đất thế này?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Hi Lăng được xây dựng cổ quái như thế này, ta nghĩ ban đầu chúng là người ta định xây Hoàng Lăng, nhưng về sau không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà lại đổi thành mật cung. Hi Thành Đế xây lăng mộ của mình thành mật cung, chắc chắn phải có ý đồ gì đó.

Phương Đa Bệnh trừng mắt.

- Ý đồ gì?

Dương Thu Nhạc điềm đạm đáp:

- Chắc chắn có liên quan đến Phương Cơ Đế.

- Hai người thật sự không hiểu ư?- Lý Liên Hoa thở dài. - Hi Thành cho khắc câu chuyện “Y Tử Dụ” dài dòng bằng tiếng Phạn lồi vào Địa Cung, mà nội dung chủ yếu của câu chuyện đó là về cái gì? Nó kể chuyện cha vì muốn tốt cho con, dù giả chết cũng không bị coi là lừa gạt, đúng không?

Phương Đa Bệnh và Dương Thu Nhạc cùng đồng thanh “à” một tiếng.

- Hi Thành giả chết?

Lý Liên Hoa chỉ về phía căn phòng của nữ tử đằng sau.

- Bên trên cây đao cầm đó viết “Dâm mạn tắc bất năng lệ tinh”, trên bức phù điêu bằng lưu ly khắc tranh Cá chép hóa rồng...

Phương Đa Bệnh chợt hiểu ra.

- À! Đó là một câu trong “Giới Tử Thiên” của Gia Cát Lượng. “Y Tử Dụ”, “Giới Tử Thiên”, xem ra Hi Thành kỳ vọng rất nhiều vào người con trai này, cha là hoàng đế mong con trai hóa rồng.

Về mặt Dương Thu Nhạc kinh ngạc.

- Phương Cơ Đế đã làm gì mà lại khiến Hi Thành quyết định giả chết?

Lý Liên Hoa khẽ ho một tiếng, chậm rãi nói:

- Ta đoán... Phương Cơ Đế mê đắm... nữ nhân trong căn phòng kia.

Phương Đa Bệnh “hừ” lạnh.

- Nữ nhân đó là ai?

- Nàng có khả năng là phi tử của Hi Thành Đế. - Lý Liên Hoa đáp. - Mà Phương Cơ Đế lại đem lòng yêu phi tử của cha, do đó khiến cha ông ta vô cùng đau khổ.

Phương Đa Bệnh lại “hừ” một tiếng nữa.

- Sao ngươi biết nàng ta không phải là nữ nhân của Phương Cơ?

Lý Liên Hoa nhún vai.

- Đây là Hi Lăng... Hi Thành Hoàng đế giả chết trong lăng mộ của mình thì có gì phải ở cùng với phi tử của Phương Cơ? Hơn nữa... hơn nữa...

Dương Thu Nhạc sốt ruột buột miệng hỏi:

- Hơn nữa cái gì?

- Hơn nữa nữ tử này... - Lý Liên Hoa lại chậm rãi nói. - Chết trước Hi Thành và Phương Cơ, đã chết từ rất lâu rồi.

Phương Đa Bệnh càng nghe càng thấy tò mò.

- Ngươi muốn nói nữ tử này... khi Hi Thành vẫn còn sống, thì nàng ta đã chết ở đây rồi, chết rất lâu rồi?

Lý Liên Hoa gật đầu. Dương Thu Nhạc không hiểu, hoang mang lắc đầu, hoàn toàn không thể hiểu nổi. Lý Liên Hoa thở dài.

- Hải cốt của nàng ta khác với hai bộ hải cốt của Hi Thành và Phương Cơ. Hai người không phát hiện ra à? Y phục của nàng không xộc xệch, đầu tóc gọn gàng, sạch sẽ hơn Hi Thành và Phương Cơ nhiều.

Phương Đa Bệnh gật đầu.

- Thế thì sao?

Lý Liên Hoa lại thở dài, dường như vô cùng thất vọng trước sự chậm hiểu của Phương Đa Bệnh.

- Y phục của hoàng đế, chất liệu chắc chắn là loại tốt nhất, vậy tại sao hoàng bào của Hi Thành và Phương Cơ đều rách nát tả tơi, trăm ngàn vết thủng, đầu tóc rối bù, xương cốt nhìn cũng rất khó coi? Không phải vì nữ tử này xinh đẹp nên xương cốt cũng đẹp đâu đấy. - Hấn dừng một lát, rồi chậm chạp nói tiếp. - Có một khả năng... đó là da thịt của Hi Thành và Phương Cơ thời rửa ở đây, quần áo bị giòi bọ đục khoét, cho nên mới thủng lỗ chỗ như thế, còn quần áo trên người nàng không bị giòi bọ làm phiền.

Phương Đa Bệnh chau mày hỏi:

- Ý ngươi là nàng ấy đẹp tới mức giòi bọ cũng không nở ăn? Vậy da thịt nàng biến đi đâu hết?

Ánh mắt Lý Liên Hoa nhìn Phương Đa Bệnh càng lúc càng thêm thất vọng.

- Nói đến thế rồi mà ngươi còn chưa hiểu? Ta muốn nói rất có thể ngay từ đầu nàng ấy đã là một bộ xương rồi, nàng chết từ lâu, chỉ là bị mang vào đặt ở đây mà thôi, quần áo và tóc tai cũng do người khác chuẩn bị sau. Mà nếu đã là bộ xương khô thì đương nhiên giòi bọ cũng sẽ không chui vào ăn làm gì, vì vậy y phục của nàng ấy sạch sẽ hơn của Hi Thành và Phương Cơ nhiều, xương cốt trông cũng đẹp hơn.

Dương Thu Nhạc ngó người cứng lưỡi, ngệt ra hồi lâu.

- Thật quá hoang đường!

Lý Liên Hoa chỉ vào cây đao cầm.

- Tiếng đàn rất khó nghe, nếu từng có người chơi thì sao không chỉnh âm? Người thực sự yêu đàn sẽ không bao giờ viết chữ lên đó, vì vậy cây đàn này chắc chắn không phải của Hi Thành. Huống hồ bộ tóc trên đầu nàng ấy là tóc giả, nếu nàng không bị hói hoặc không phải ni cô, thì tại sao lại đội tóc giả? Bộ tóc thật của nàng đâu? Còn cả y phục trên đó nữa... - Hấn lại một lần nữa giật giật bộ y phục màu trắng trên bộ hài cốt. - Bộ y phục này rõ ràng được may theo số đo của bộ hài cốt, người sống dù có gầy

gò ồm yếu đến đâu, sau khi chết hóa thành bộ xương khô cũng không thể mặc quần áo vừa vặn thể này.

Lông mao của Phương Đa Bệnh dựng đứng.

- Người nói Hi Thành Hoàng để giả chết trong mộ của mình... Còn ở cùng với một bộ hài cốt của nữ nhân... Ông ta điên rồi chắc?

Dương Thu Nhạc khẽ nhắc mái tóc giả trên đầu bộ hài cốt lên, mái tóc đen nhánh đó quả nhiên là được tết bằng tóc người, phía dưới tết một vành đai, đội lên trên đầu, vì là tóc giả nên rất chặt, không bị rơi.

- Nàng ấy bị bóp gãy cổ mà chết. - Phương Đa Bệnh sau khi quan sát kỹ bộ xương, đột nhiên kết luận.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Một người con gái, sau khi chết còn có người may y phục, kết tóc giả, xử lý làm sạch hài cốt, còn được Hi Thành Đế mang vào mật cung trong Hi Lăng. Bất luận nàng có phải phi tần hay không thì cũng là người con gái mà Hi Thành yêu thương nhất.

Phương Đa Bệnh và Dương Thu Nhạc cùng gật đầu, Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Vậy nàng ấy bị ai bóp gãy cổ mà chết? Ai dám? Tại sao trong sử sách tiền triều không ghi chép lại việc này?

Dương Thu Nhạc chậm rãi đáp:

- Chỉ có thể là nàng ấy bị Thành Hi giết!

Lý Liên Hoa mỉm cười rất nho nhã.

- Ta đoán... nữ tử này chắc chắn đẹp tới mức khiến người ta khó lòng tưởng tượng, Hi Thành Đế nạp nàng làm phi. Sau khi Phương Cơ trưởng thành, mê đắm phi tử của phụ hoàng, không thể kìm nén nổi. Ban đầu chắc Hi Thành tức giận vô cùng, việc Phương Cơ đột nhiên trở nên xấu xí, không chừng là do Hi Thành ra tay thật. Nhưng sau khi Phương Cơ trở nên xấu xí, người làm cha bỗng dung hối hận. Từ nhỏ ông ta đã thương yêu Phương

Cơ, Phương Cơ thông minh hiểu học, là đứa con trai ông ta kỳ vọng nhất, giờ đột nhiên vì đam mê nữ sắc mà xao nhãng công danh, khiến ông ta vô cùng đau khổ tiếc nuối. Ông ta giận lây sang ái phi, cho rằng hồng nhan họa thủy, vậy là giết chết người con gái mà ông ta yêu thương. Việc này khiến Phương Cơ vô cùng căm hận Hi Thành, muốn giết cha để báo thù cho tình nhân. Còn Hi Thành thấy có lỗi với con trai, lại nhớ nhung ái phi, lúc nào cũng sống trong thấp thỏm lo sợ, cuộc sống khổ sở vô cùng, vì vậy...

- Vì vậy ông ta làm hoàng đế mà chẳng thấy vui, đem theo bộ hài cốt vào mộ phần của mình vờ chết, nhường hoàng vị cho con trai, kết quả con trai làm hoàng đế, lại còn chạy vào mộ giết cha. - Phương Đa Bệnh tiếp lời.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Ừm... Không chừng người cha mong con trai sau khi lên làm hoàng đế, sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của mình, hiểu được rằng cha giết hồng nhan họa thủy là vì muốn tốt cho mình, giống như vị thần y trong Y Tử Dụ kia, con cái cuối cùng cũng hiểu cho lòng ông. Đáng tiếc người con này lại chẳng hề bị cảm hóa, có lẽ Hi Thành đau lòng thất vọng vô cùng.

Dương Thu Nhạc trầm giọng nói:

- Không đúng! Nếu đúng là như thế, Phương Cơ Đế có thể ung dung rời đi, tại sao còn bị nhốt trong này, rồi cuối cùng cũng chết ở đây?

Lý Liên Hoa chỉ chỉ vào đường hầm.

- Đường hầm đó rất cao, người không có võ công khó mà lên được, lên rồi cũng khó xuống được, hướng hồ cơ quan ở lối vào Địa Cung nặng như thế, không phải cao thủ học võ không thể mở nổi. Vì vậy trong chuyện Hi Thành Đế giả chết, Phương Cơ Đế giết cha này, ít nhất có một vị cao thủ trợ giúp, nhưng trong này không tìm thấy bộ xương thứ tư. Cửa hầm bị phong kín, chắc chắn có liên quan đến người thứ tư này. Mặc dù cha con Hi Thành và Phương Cơ đắm chìm trong ân oán nghiệt tình, chẳng còn tâm trí đâu mà lo cho xã tắc, nhưng điều đó không có nghĩa trong triều đình tiền triều không có kẻ nhòm ngó hoàng vị. Hi Thành có mười một người con, Phương Cơ chỉ là một trong số đó mà thôi.

Dương Thu Nhạc xúc động.

- Vậy, có người đã biết chuyện Hi Thành giả chết, cũng biết ân oán giữa Hi Thành và Phương Cơ, có điều luôn đứng nấp một bên, đợi tới cơ hội tốt nhất, mua chuộc tùy tùng thị vệ bên cạnh Phương Cơ, ra tay phong kín cửa Quan Âm, hại chết Phương Cơ, tạo hiện trường mất tích giả, sau đó...

Lần này Phương Đa Bệnh nhanh nhẹn cướp lời:

- Sau đó cả hai vị hoàng đế đều biến mất rồi, đương nhiên có người thứ ba lên kế thừa ngai vị.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Hai tháng sau khi Phương Cơ Đế mất tích, Tông Thân Vương kế vị, vừa khéo, hoàng tử này lại chính là tổng quản trong việc xây dựng Hi Lăng, trong mộ đạo có bao nhiêu cơ quan, cửa ngược cầu đá cổ quái thế nào, còn cả cửa Quan Âm không cách nào mở được kia, đủ mọi thiết kế khiến người ta chỉ có thể vào mà không thể ra đều do một tay Tông Thân Vương này mà ra.

Nói đến đây, Dương Thu Nhạc và Phương Đa Bệnh cùng thở dài, vẻ mặt của “Cát Phan” dưới đất thoáng hoảng sợ. Lý Liên Hoa nhìn y cười, sắc mặt y lập tức trắng nhợt, hình như hơi sợ Lý Liên Hoa. Phương Đa Bệnh liếc mắt nhìn đồng đồ rơi vãi dưới đất, chán ghét nói:

- Chúng ta cũng mau đi thôi, tránh bên ngoài có người chặn đường hãm, như vậy số người chết ở đây từ ba sẽ tăng lên thành bảy.

Lý Liên Hoa cũng gật đầu.

- Đúng thế, đúng thế.

“Cát Phan” đột nhiên cuống quýt, hai mắt trừng trừng nhìn đồng đồ rơi vãi dưới đất, miệng phát ra những tiếng a a. Dương Thu Nhạc đưa tay, điềm đạm nói:

- Nếu người cho ta biết tung tích hiện giờ của vợ ta, ta sẽ để người nói.

Lý Liên Hoa lại gật đầu lia lịa, giống như rất áy náy vì đã quên hỏi thăm tung tích của Tôn Thúy Hoa. “Cát Phan” lập tức gật đầu, hoàn toàn không do dự, Dương Thu Nhạc giải huyệt, “Cát Phan” hít một hơi thật sâu.

- Ngọc ẩn, Ngọc ẩn... khó khăn lắm mới vào được đây, phải mang Ngọc ẩn ra...

Phương Đa Bệnh cố ý chọc tức y.

- Miếng ngọc này mặc dù là ngọc tốt, nhưng trong nhà bọn công tử không thiếu, nếu người thích, bọn công tử có thể tặng người vài miếng. Miếng ngọc này xui lắm, bỏ đi.

“Cát Phan” tức giận những chẳng biết làm thế nào, căm hận nói:

- Ta là cháu đời thứ năm của Phương Cơ Đế, miếng Ngọc ẩn này là bảo vật của triều đại bọn ta...

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Kỳ lạ, Tông Thân Vương hại chết Phương Cơ trong này, sao lại không mang Ngọc ẩn đi?

“Cát Phan” đáp:

- Đó là vì tổ tiên đã giấu Ngọc ẩn trong người, Tông Thân Vương không biết chuyện ấy. Về sau... vì thị vệ Địch Trường Tự biệt tích giang hồ, nên ông ta không thể mở được cánh cửa kia ra nữa. Cho tới ba mươi năm trước, tổ phụ ta mới biết bí mật này qua ghi chép gia truyền, biết được tung tích của vật này. Chỉ có điều các cơ quan mà Tông Thân Vương xây dựng phức tạp, cạm bẫy giăng khắp nơi, tổ phụ và phụ thân ta đều chết trong đường hầm...

Phương Đa Bệnh giật mình, Nếu còn có hai người nữa chết trong đường hầm, căn cứ vào số xương cốt ngoài kia, trong mười một người mất tích chắc chắn có kẻ đã thoát được ra ngoài!

“Cát Phan” nói tiếp:

- Cao thủ khắp nơi bị dụ dỗ về đây đều chết trong mộ, sau khi cha ta chết, mười mấy năm nay ta gần như tuyệt vọng đối với việc tìm kiếm Ngọc ẩn. Đột nhiên hay tin thi thể của Mộ Dung Vô Nhan và Ngô Quảng xuất hiện trên tuyết, đây là chuyện không thể xảy ra! Trừ phi... trừ phi... - Y cắn răng. - Trừ phi có người vào được sâu nhất trong Địa Cung Hi Lăng và an toàn thoát thân! Hai người này chết trước cửa Quan Âm, bị quả cầu đá chặn bên trong, nếu không có người khởi động cơ quan thì cửa tuyệt đối không thể mở. Ta thực sự không nghĩ ra, ai có thể phá vỡ quả cầu đá nặng ngàn vạn cân như thế, mở được Quỷ môn mang thi thể của hai người kia ra ngoài vút trên tuyết! Nếu thật sự có người phá nát được quả cầu đá thì không chừng hắn cũng đã mở được cửa Quan Âm! Vì vậy nên ta mới...

- Vì vậy nên mới giả mạo Cát Phan, đáng tiếc lại không tìm thấy người phá vỡ quả cầu đá. - Phương Đa Bệnh nuối tiếc nói. - Thực ra chỉ cần mở phiến đá trên nóc cửa Quan Âm là có thể vào trong được, kết quả mọi người đều chỉ nghĩ đến việc mở cửa, mà cửa thì không bao giờ mở được.

Lý Liên Hoa lâm bầm:

- Có một người, không chừng có thể thật... - Rồi hắn bỗng lớn tiếng hỏi. - Trương Thanh Mao nói trong Nhất Phẩm Phần có Quan Âm Thùy Lệ, một linh dược hiếm có trên đời, đúng không?

Phương Đa Bệnh và Dương Thu Nhạc giật nảy cả mình, không hiểu tại sao hắn lại kích động như thế. “Cát Phan” gật đầu.

- Đó là vì Hi Thành đã thương Phương Cơ, vì muốn khôi phục lại dung mạo cho Phương Cơ nên mời danh y tới điều chế thuốc, chính là trong bình ngọc kia.

Lý Liên Hoa nhặt bình ngọc lên, mở nắp ra, Phương Đa Bệnh và Dương Thu Nhạc đều ngó vào nhìn. Trong bình trống rỗng, chẳng thấy bóng dáng cái gọi là “Quan Âm Thùy Lệ” kia đâu.

Lý Liên Hoa chẳng hề tỏ ra bất ngờ, ngáp ngừng hồi lâu, hắn khẽ thở dài.

- Trong này đã có người vào rồi lấy Quan Âm Thùy Lệ đi. Phiến đá trên cánh cửa Quan Âm không phải bị nứt một cách ngẫu nhiên mà bị người ta dùng chưởng lực ép cho lỏng ra, chính vì đã bị người khác tác động một lần nên chúng ta mới dễ dàng phát hiện vết nứt.

Phương Đa Bệnh và Dương Thu Nhạc kinh ngạc thất sắc.

- Rốt cuộc là ai, lại có công lực mạnh như thế?

Lý Liên Hoa cười, vẫn chỉ lắc đầu. “Cát Phan” dưới đất bỗng hét lớn:

- Địch Phi Thanh! Giáo chủ Kim Loan Minh Địch Phi Thanh! Ngoài “Bi Phong Bạch Dương” Địch Phi Thanh ra, ai có thể có được công lực ấy?

Phương Đa Bệnh “xì” một tiếng.

- Hừ, nói vớ vẩn, ai mà không biết Địch Phi Thanh đã cùng chết với Lý Tương Di từ lâu, y chết cũng mười năm rồi.

“Cát Phan” ngăn người.

- Nhưng nói không chừng y có truyền nhân, hướng hồ Địch Phi Thanh và thị vệ Địch Trường Tụ của Phương Cơ thời ấy cùng mang họ Địch, nếu họ là họ hàng, Địch Phi Thanh đương nhiên biết lối vào cửa Quan Âm ở đâu.

Lý Liên Hoa lại thần thờ, lẩm bẩm:

- Khứ giả nhật dĩ sơ, Sinh giả nhật dĩ thân. Xuất quách môn trực thị. Dẫn kiến khâu dữ phần. Cổ mộ lê vi điền, Tùng bách tòi vi tân. Bạch dương đa bi phong, Tiêu tiêu sâu sát nhân (*)... Gặp lại Bi Phong Bạch Dương ở đây, quả thật rất đúng lúc.

(*) Bài Khứ Giả Nhật Dĩ Sơ (Người đi dần xa cách) của Trung Quốc, khuyết danh. Do Diệp Luyện Hoa dịch.

Người đi dần xa cách, Người tới dần thêm thân. Ra cửa thành xa ngóng, Những gò với mộ phần. Mộ xưa nay hóa ruộng, Tùng bách thành củi rồi. Bạch dương nhiều gió nổi, Vi vu nào dạ người.

Phương Đa Bệnh tò mò nhìn hẳn.

- Người quen Địch Phi Thanh?

Lý Liên Hoa “à” một tiếng, lơ đãng đáp:

- Không quen lắm.

Phương Đa Bệnh chau mày, không hiểu “không quen lắm” rốt cuộc là quen hay không quen. Lúc này Dương Thu Nhạc đã biết Tôn Thúy Hoa bị “Cát Phan” nhốt trong một nhà dân ở trấn Phác Sừ dưới chân ngọn núi có bảo đỉnh Hi Lăng, bốn người lần lượt chui ra từ địa đạo trên cửa Quan Âm.

Nghi Ngờ Trên Tuyết

Ra khỏi Hi Lăng, Trương Thanh Mao mang theo mấy chục lính canh lăng run sợ lo lắng đứng đợi ở bên ngoài. Biết được tình hình trong lăng, Trương Thanh Mao vui mừng, vội vàng sai người đi tìm sư gia, liệt kê lại những thứ đã được tìm thấy trong lăng, báo cáo lên trên. Phát hiện ra bí mật trong lăng tầm tiền triều là một kiểu công lao bình bình chẳng to chẳng nhỏ.

Lý Liên Hoa, Phương Đa Bệnh và Dương Thu Nhạc đưa “Cát Phan” xuống núi đi tìm Tôn Thúy Hoa. Trong Hi Lăng có mười một tấm bản đồ bằng da dê, nhưng rốt cuộc bao nhiêu người đã chết trong đó thì còn chưa rõ. Trong số bảo vật không thấy Kim Kiếm Võ Đang của Hoàng Thất đạo trưởng đâu.

Tuyết tích trên mặt đất dày cả trượng, ánh sáng màu trắng bạc loang loáng, rừng sam cây cành trơ trọi, không khí trên núi vô cùng thanh khiết dễ chịu, ba người không hện mà cùng hít mấy hơi thật sâu, triển khai kinh công nhẹ nhàng lướt về phía thị trấn. Còn chưa đến trấn Phác Sừ, ba người họ đột nhiên dừng lại giữa đường, giữa hai vạt rừng sam, có hai người đang đứng trên tuyết. Một người là Cổ Phong Tân, người kia chính là Tôn Thúy Hoa!

- Người...

Phương Đa Bệnh chợt hiểu. Y vẫn tưởng Cổ Phong Tân không hề có liên quan tới chuyện này, thì ra gã và “Cát Phan” đã cấu kết với nhau từ trước. Kể ra, “Cát Phan” hợp tác với Dương Thu Nhạc, sao có thể bỏ qua Cổ Phong Tân được? Người này là đệ tử của Võ Đang, có điều võ công cao thấp và tính cách ra sao thì y không rõ.

Lý Liên Hoa lại chẳng thấy lạ. Lúc cửa vào Địa Cung ở Hi Lăng mở ra, hắn đã dùng đá để thăm dò võ công của bốn người Dương Thu Nhạc, Cổ Phong Tân, Trương Khánh Hổ và Trương Thanh Mao. Ngoài Trương Thanh Mao hoàn toàn không biết gì ra, ba người còn lại đều né được hòn đá nhỏ một cách nhẹ nhàng, có thể thấy võ công, thính lực của ba người này đều không tệ.

Cổ Phong Tân đang đỡ Tôn Thúy Hoa, sắc mặt Dương Thu Nhạc sầm xuống nhưng không hề kinh ngạc. Mặc dù hắn không biết Cổ Phong Tân cũng bị “Cát Phan” mua chuộc, nhưng người này tự xưng là đệ tử Võ Đang trong khi Võ Đang môn hạ hoàn toàn không có ai như thế, Dương Thu Nhạc sớm đã nghi ngờ rồi. “Cát Phan” cười lạnh hai tiếng, nói với Phương Đa Bệnh:

- Phương công tử, công tử thả ta ra, ta sẽ bảo sư đệ giao trả Tôn Thúy Hoa cho Dương Thu Nhạc, thế nào?

Phương Đa Bệnh chẳng buồn nghĩ ngợi, trả lời ngay:

- Đấy không phải thê tử của ta, không thả.

Lý Liên Hoa mỉm cười rất hiền lành.

- Vị Cổ... đại hiệp này... võ công cao cường, vừa rồi có đánh vài chiêu với Phương công tử dưới Địa Cung, Phương công tử vô cùng khâm phục.

Phương Đa Bệnh sững người, thầm nghĩ, Lúc cả sáu bó đuốc vụt tắt, kẻ động thủ với ta không phải là “Cát Phan”, chẳng trách “Cát Phan” có thể một chiêu đánh chết Trương Khánh Sư, thì ra không phải võ công của bốn công tử quá tệ.

Y mừng thầm, nhưng rồi bỗng run lên. Vừa rồi giao đấu ba chiêu, y và kẻ kia bất phân thắng bại, võ công của Cổ Phong Tân không chỉ là “không tòi” mà thậm chí cao minh vô cùng. Cũng may Lý Liên Hoa lại không chế được “Cát Phan”, nếu không sư huynh đệ bọn chúng liên thủ cùng tấn công thì y và Lý Liên Hoa khó thoát khỏi kiếp nạn này. Thanh gươm trong tay Cổ Phong Tân kề ngang cổ Tôn Thúy Hoa, gã gằn giọng nói:

- Các người thả Ngọc Cơ, ta sẽ thả cô ả. Ta đếm đến ba, nếu các người không thả, ta sẽ chặt đầu ả.

Thanh gươm trong tay gã là một thanh mã tấu, rõ ràng không phải đệ tử Vô Đang thật. Dương Thu Nhạc lên tiếng:

- Thúy Hoa, con đâu?

Tôn Thúy Hoa bị Cổ Phong Tân kề gươm chặn họng, không thể trả lời, chỉ có thể trợn mắt lên nhìn về phía Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa dịu giọng nói:

- Ta đã gửi đứa bé ở một nơi an toàn, hai vị không cần lo lắng.

Phương Đa Bệnh cười thầm, Gửi cho tú bà ở Di Hồng Viện, có điều con người là con trai nên cũng không cần lo thật.

Lúc này Cổ Phong Tân trượt kiếm, chuyển thanh kiếm ra kề vào gáy Tôn Thúy Hoa.

- Các người không thả Ngọc Cơ, ta sẽ chặt đầu ả đàn bà này! Một! - Đại đao của gã vung lên, tay dứt khoát, nhìn như sẽ chém thật.

Phương Đa Bệnh thấy vậy thì cuống quýt, một cước đá bay “Cát Phan” qua, miệng hét:

- Trả cho người!

Cổ Phong Tân xoay đao chuyển hướng, dùng sống đao chém vào lưng “Cát Phan”, mượn lực của sống đao để giải huyệt.

- Ngọc Cơ, thế nào?

“Cát Phan” kia nhận của gã một đao nhưng vẫn ngã khuỵu dưới đất. Phương Đa Bệnh dùng mười bảy mười tám điểm huyết pháp điểm mười bảy mười tám huyết đạo trên người y, sao có thể dễ dàng hóa giải như thế được. “Cát Phan” nghiêng rằng:

- Hãy giết Lý Liên Hoa cho ta! Đoạt Ngọc ấn về! Ngọc ấn của triều ta đang ở trong tay hần.

Lý Liên Hoa sợ giật nảy cả mình, vội vàng chạy ra nấp sau lưng Phương Đa Bệnh.

- Trả Ngọc ấn cho người!

Hần nhét Ngọc ấn vào túi áo Phương Đa Bệnh. Phương Đa Bệnh nhanh chóng móc ra gửi trả vào lòng Lý Liên Hoa.

- Không cần khách khí!

Lý Liên Hoa xoa tay lia lịa.

- Không không, đây là đồ mà người tìm thấy, đương nhiên là của người rồi.

Phương Đa Bệnh cười gian tà.

- Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận tìm được bảo bối mỗi người một nửa ư? Ngọc ấn này tốt xấu gì cũng được coi là bảo bối, đương nhiên mỗi người sẽ được một nửa, nửa của ta tặng cho người đấy, không cần khách sáo đâu mà.

Lý Liên Hoa còn chưa kịp nói gì, Cổ Phong Tân đã nhấc một chân đặt lên vai Tôn Thúc Hoa, đạp một cái. Tôn Thúc Hoa ngã dúi về phía trước, Dương Thu Nhạc vội vàng chạy tới đỡ nàng dậy, nhưng trong lúc đó, Cổ Phong Tân rảnh tay rảnh chân đã vung đao chém về phía Lý Liên Hoa. Chiêu Thái Bạch Hà Thương Thương này vừa tung ra, đoản côn trong tay áo Phương Đa Bệnh cũng được phóng tới, đỡ cho Lý Liên Hoa đao đó.

Dương Thu Nhạc ôm Tôn Thúc Hoa xoay người bỏ chạy, kinh công của hần không tệ, trong nháy mắt đã chỉ còn lại là một chấm đen nhỏ xíu trên

tuyệt. Phương Đa Bệnh rửa thầm kẻ vô tình vô nghĩa kia, vừa quay đầu đã phát hiện không chỉ Dương Thu Nhạc cao chạy xa bay mà ngay cả Lý Liên Hoa cũng đang bỏ chạy thực mạng, chỉ có điều hần chạy tương đối chậm, mới được khoảng bảy, tám trượng.

- Lý Liên Hoa! - Phương Đa Bệnh tức đến mức thất khiếu bốc khói. - Người dám bỏ bạn mà chạy, khôn kiếp...

Chưa nói hết câu, mã tấu của Cổ Phong Tân lại chém xuống, Phương Đa Bệnh đành ngậm miệng, bắt đầu giao đấu với Cổ Phong Tân, nhất thời chỉ nghe thấy tiếng mã tấu và đoản côn va vào nhau chan chát. Đang lúc Phương Đa Bệnh lòng đầy bức tức, Lý Liên Hoa chạy một mạch vào rừng sam nấp, “Cát Phan” đã nhảy vọt từ dưới đất lên. Võ công của y không kém so với Phương Đa Bệnh, lại thêm một đao vừa rồi của Cổ Phong Tân đã giúp y hóa giải được đa số huyết đạo, bèn vận khí, mười bảy mươi tám huyết đạo liền được đả thông. Sau khi y nhảy lên, không nói không rằng phóng một chưởng về phía Phương Đa Bệnh. Phương Đa Bệnh thầm kêu khổ trong lòng, nghiêng người vội né, tay trái hất chiêu Không Giang Minh Nguyệt của “Cát Phan” sang một bên, trong lúc ấy Cổ Phong Tân hét lớn, mã tấu lật tay chém xuống, lưỡi đao bổ dọc từ trên, có thể một nhát bỏ đời Phương Đa Bệnh làm hai!

Phương Đa Bệnh sợ hãi thất kinh, bật người bay lên, Cổ Phong Tân một nhát không trúng, lập tức lật cổ tay chém ngang. Cả hai đường đao đó tuyệt đối không phải Võ Đang kiếm pháp, rất mạnh và tàn độc. Phương Đa Bệnh thả người từ trên không trung xuống, nếu y xuống quá nhanh thì chắc chắn mất đầu bởi đao này, còn xuống quá chậm lập tức sẽ bị chém ngang lưng, bất đắc dĩ đành ném đoản côn, đón đường chém kia của Cổ Phong Tân. Trong lúc người vẫn còn đang lơ lửng trên không, chỉ nghe “keng” một tiếng rất lớn, nửa người Phương Đa Bệnh cứng đờ, nghiêng người lao ra xa khoảng một trượng, sau khi gượng đứng vững thì biến sắc mặt, hét:

- Đoạn Đầu Đao Phong Từ!

“Cổ Phong Tân” cười nhạt một tiếng.

- Nhân lực của Phương công tử thật quá tốt.

Phương Đa Bệnh hít sâu một hơi, nhưng tim thì đập thành thịch. Đoạn Đầu Dao Phong Từ là đao pháp đại gia không phải ai trên giang hồ cũng đỡ được. Gã đã nổi tiếng từ rất nhiều năm trước khi y hành tẩu giang hồ, sao có thể là “sư đệ” của “Cát Phan” được?

Y mặc dù gia học uyên bác, tuổi trẻ tài sao nhưng quyết vẫn chưa phải là đối thủ của Đoạn Đầu Dao. Người này giết người như rạ, thù hận khắp nơi, mấy năm trước đột nhiên im hơi lặng tiếng, người trong giang hồ còn tưởng gã bị kẻ thù giết chết rồi, thì ra gã trốn ở Hi Lăng, làm một binh lính canh lãng.

Một đao của Phong Từ làm Phương Đa Bệnh thần thờ, “Cát Phan” lập tức lao vào trong rừng tìm Lý Liên Hoa. Ngọc ấn đó được ném qua ném lại giữa Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa, rốt cuộc nó đang ở trong tay ai y cũng không rõ lắm.

Phương Đa Bệnh vừa kinh ngạc vừa tức giận, mặc dù Lý Liên Hoa bỏ y mà đi, nhưng y vốn cũng chẳng cư xử chân thành gì với Lý Liên Hoa. Người này nhát gan như chuột, tham sống sợ chết, võ công lại không cao, quay đầu bỏ chạy tìm đường thoát thân là lẽ thường tình, nhưng “Cát Phan” chạy vào rừng truy đuổi, Lý Liên Hoa chắc chắn không thoát khỏi con đường chết. Y bị Phong Từ đả thương kinh mạch nửa người, có thể cầm chắc được đoản côn trong tay đã là cố gắng lắm rồi, ngàn vạn lần không thể cứu Lý Liên Hoa. Phong Từ chậm chậm đi tới trước mặt y, trên lưỡi đao loáng ánh tuyết sáng choang, chói thẳng vào giữa hai mắt y. Phương Đa Bệnh hít ngược một hơi khí lạnh, chưa bao giờ y lại có cảm giác màu tuyết ánh lên đáng ghét như hôm nay.

Đột nhiên có tiếng “Cát Phan” kinh hãi hét lên vọng ra từ trong rừng.

- Ai...?

Ngay sau đó “bộp” một tiếng, ai đó đổ ập trong rừng.

Phương Đa Bệnh và Phong Từ đều sững lại, cứng đờ người, trong rừng không phát ra thêm bất kì tiếng động nào nữa. Phong Từ thoáng do dự, Phương Đa Bệnh cũng không còn sức mà đánh trả nữa, loạng choạng giật lùi, Phong Từ chạy biến vào trong rừng sam. Phương Đa Bệnh thấy gã bỏ đi, thở phào nhẹ nhõm, nhìn Đông ngó Tây, xung quanh một màu tuyết trắng, không biết đi về hướng nào mới đúng. Đúng lúc y định chạy về hướng Tây thì từ trong rừng sam Phong Từ đột nhiên hét lớn:

- Ai? Người...

Tiếp theo đó là tiếng một cây sam đổ rầm, tuyết lẫn đất bụi bay cao ngang trời, y chờ người đứng nhìn thanh mã tấu của Phong Từ chặt đứt ngang cây sam bay vọt trong rừng ra, cảm phập xuống vị trí cách chỗ y đứng tầm hơn hai trượng, lút cán.

Sau đó mọi thứ trở nên yên tĩnh lạ thường.

Đất tuyết yên ắng, bóng cây cũng lặng như đá tảng.

Phương Đa Bệnh cảm giác như mình đã đứng sững tại chỗ phải hai tuần hương, cho tới tận khi một đồng tuyết trong rừng đột nhiên động đậy, rồi một người từ trong đồng tuyết đó bò ra, hét gọi:

- Phương Đa Bệnh?

Lúc này y mới có phản ứng lại, nhìn chăm chăm vào đồng tuyết, người bò ra từ trong đồng tuyết đó là Lý Liên Hoa. Nhìn tình hình thì có vẻ như Lý Liên Hoa chạy vào rừng sam, tìm được đồng tuyết bèn giấu mình trong đó. Phương Đa Bệnh thở dài, nhắc đôi chân còn đang tê cứng của mình thấp thỏm đi vào rừng ngó quanh ngó quất. Trong rừng sam, “Cát Phan” và Phong Từ đã cứng đờ, một người đang đứng trong tư thế đột ngột quay đầu, một người thì ngã ngào trong đồng tuyết, trong lúc ngã đao tuột khỏi tay, chặt đứt một cây sam. Lý Liên Hoa thận trọng đi ra khỏi đồng tuyết vừa nấp, mỗi bước mỗi dấu chân, nhưng bên cạnh “Cát Phan” và Phong Từ không có dấu chân nào, là ai đã khống chế hai người họ trong lúc ấy?

- Chuyện này là thế nào? - Phương Đa Bệnh sắp phát điên lên rồi. -
Người có nhìn thấy là ai không?

Lý Liên Hoa lắc đầu quây quây.

- Ta chẳng nhìn thấy gì cả.

Phương Đa Bệnh sải bước lên trước, một lần nữa điềm vào mười bảy
mười tám huyết đạo trên người hai người đó, Lý Liên Hoa nói:

- Có người tới giúp rồi.

Phương Đa Bệnh cũng đã nghe tiếng âm thanh lại gần, ngẩng đầu nhìn.
Một đám người đang đi về phía họ, đi đầu chính là Dương Thu Nhạc. Thì ra
người này không chỉ biết lo cho mỗi bản thân mình, Phương Đa Bệnh còn
chưa kịp nghĩ thông đã thất thanh kêu:

- Người là...

Người đi theo sau Dương Thu Nhạc áo vải giấy cỏ, cao lớn, bộ dạng rất
thật thà chất phác, vết bớt hình tròn ở ngay trên má trái khiến người ta vừa
nhìn đã nhận ra ngay đó chính là môn đồ có võ công cao nhất trong số môn
hạ của Phật Bử Bạch Thạch, trước khi nhập môn có cái tên nghe rất kêu là
“Trung Nghĩa Hiệp” Hoắc Bình Xuyên. Hoắc Bình Xuyên chấp tay nói:

- Tại hạ là Hoắc Bình Xuyên, trên đường đi bọn ta phát hiện ra thi thể
của Cát sư đệ, theo điều tra mới biết có người giả mạo Cát Phan đến tận
đây, bản môn sơ suất, dẫn đến cái chết thảm của Cát sư đệ, khiến hai vị gặp
nguy hiểm, thật quá hổ thẹn.

Hoắc Bình Xuyên nói rất thành khẩn hòa nhã, Phương Đa Bệnh thấy
lòng vô cùng thoải mái, đáp:

- Hai người này đã bị bắt, Hoắc đại hiệp thi triển nhất thủ Tứ Cổ Môn
tuyệt học, chặt đứt gân mạch của hai tên khốn này đi, thế nào?

Hoắc Bình Xuyên chau mày.

- Chặt gân đòn xương thì quá độc ác, không thể tùy tiện. Các hạ đã bắt
được “Đoạn Đầu Dao” Phong Từ và “Bích Ngọc Thư Sinh” Vương Ngọc

Cơ rồi sao? - Hấn hỏi bằng giọng hết sức kỳ lạ.

Phương Đa Bệnh cười khan một tiếng, chỉ chỉ vào hai người đang đứng chờ người trong rừng, lòng thầm thấy may mắn. Thì ra kẻ giả mạo Cát Phan là “Bích Ngọc Thư Sinh”, người này nổi tiếng ra tay tàn ác, võ công không tệ, với bản lĩnh của Phương đại công tử y, quả nhiên ngàn vạn lần cũng không thể bắt được. Nếu không có người ngấm ngầm tương trợ, chỉ e y và Lý Liên Hoa đã sớm chết năm bảy lần rồi. Hoắc Bình Xuyên nhìn hai kẻ bị khống chế trong rừng, cảnh nhìn càng cảm thấy kinh ngạc.

Vương Ngọc Cơ đã bị người ta điểm trúng huyệt đạo ngay khi y vừa phát hiện ra điều bất thường và quay người lại, nhưng nếu Vương Ngọc Cơ đã phát hiện ra sau lưng mình có người, đã quay lại thì tại sao vẫn bị người đó điểm trúng huyệt lưng? Còn Phong Từ rõ ràng là đã nhìn thấy người đó, vội vàng phóng đao khỏi tay, nhát đao đó của gã hung tàn kinh người, nhưng lại chỉ chặt đứt ngang thân cây sam, cắm xuống đất, từ đó có thể thấy võ công thân pháp của người này thực sự quá đáng sợ! Phương Đa Bệnh không kìm được bèn giơ tay giải á huyệt cho Vương Ngọc Cơ.

- Rốt cuộc là ai? Người nhìn thấy không?

Vẻ mặt Vương Ngọc Cơ đầy hoảng sợ.

- Ta... ta chẳng nhìn thấy gì cả.

Hoắc Bình Xuyên giải á huyệt cho Phong Từ.

- Lại có người có thể ép “Đoạn Đầu Đao” tuột khỏi tay người, sau đó điểm trúng huyệt Thận Du trên lưng người. Người có nhìn thấy người đó là ai không?

Sắc mặt Phong Từ tái xanh tái xám, gã hê một tiếng:

- Bà Sa Bộ, Bà Sa Bộ!

Hoắc Bình Xuyên cùng Phương Đa Bệnh kêu lên, giọng vô cùng kinh hãi. Bà Sa Bộ là một tuyệt kỹ của Tứ Cổ Môn Môn chủ Lý Tương Di khi còn độc bước giang hồ, đứng đầu trong các loại mê tung bộ pháp, niếp hư đạo không (*) đi trên tuyết mà không để lại dấu vết, mặc dù không thể đi

một chặng đường dài, nhưng là một chiêu pháp lợi hại khi phải chiến đấu đơn độc, một chọi một. Chỉ có điều Lý Tương Di đã chết mười năm rồi, sao trong rừng sam lại có thể xuất hiện Bà Sa Bộ chứ?

(*) **Đi trên không khí.**

Hoắc Bình Xuyên thất thanh hỏi:

- Người có nhìn thấy người không?

Hắn nhập môn muộn, Lý Tương Di đã mất tích từ trước, lúc này được nghe tới Bà Sa Bộ, thật khiến hắn quá sức kinh hãi. Lẽ nào Môn chủ mất tích mười năm nay chứ thực ra chưa chết? Nếu quả đúng như vậy thì đây đúng là một việc vô cùng may mắn đối với Tứ Cổ Môn. Nhưng Phong Từ lại lạnh lùng nói:

- Đã sử dụng Bà Sa Bộ thì sao có thể thấy được người? Có điều người không cần nằm mơ nữa, Lý Tương Di đã chết từ lâu rồi, người lúc đó quyết không thể là Lý Tương Di.

Phong Từ Bệnh buột miệng hỏi:

- Tại sao?

Phong Từ thần bí đáp:

- Với thân pháp nội lực của Lý Tương Di, thi triển Bà Sa Bộ lại để người khác nhìn thấy mình sao? Nếu vừa rồi đúng là Lý Tương Di, khi điểm trúng huyết Thận Du sau lưng ta, hắn dùng “Dương Châu Mạn” đã luyện tới chân lực tầng thứ mười như thế, ta làm sao phóng được đao.

Hoắc Bình Xuyên rung mình. Phong Từ sau khi bị điểm huyết vẫn còn có sức để phóng một đao rất mạnh tay, chứng tỏ nội lực của người điểm huyết yếu, dẫn tới kinh đạo không vào được nơi khí huyết hội tụ, mặc dù toàn thân Phong Từ tê liệt, nhưng vẫn không thể ngăn chân lực của hắn vận hành. Nếu không phải Hoắc Bình Xuyên tới kịp lúc thì chỉ một lát nữa thôi, Phong Từ đã có thể tự hóa giải huyết đạo, hồi phục nguyên khí. Nhưng nếu người điểm huyết không phải Lý Tương Di, vậy thì là ai? Lẽ nào sinh thời Môn chủ đã có truyền nhân?

Phương Đa Bệnh liếc mắt nhìn Lý Liên Hoa.

- Vừa rồi người nấp trong đồng tuyết?

Lý Liên Hoa toát mồ hôi.

- Ừ.

Phương Đa Bệnh chỉ vào hai người trên đất.

- Người thật sự không nhìn thấy kẻ nào đã gạt ngã hai kẻ này?

Lý Liên Hoa “à” một tiếng.

- Ta thấy một cái bóng màu trắng trắng, không biết là người hay là tuyết hay là cái gì khác.

Phương Đa Bệnh trừng mắt lườm.

- Thật vô dụng!

Lý Liên Hoa gạt đầu lia lịa.

- Ngại quá ngại quá.

Hắn lấy Ngọc ẩn từ trong ngực ra, đưa cho Hoắc Bình Xuyên.

- Cái này giữ trên người nguy hiểm quá, không biết Hoắc đại hiệp có thể làm chứng giúp ta, chúng ta hủy nó đi, thế nào?

Hoắc Bình Xuyên rất tán thành. Vương Ngọc Cơ kêu lên:

- Các người có biết Ngọc ẩn này có thể ra hiệu lệnh cho “Ngư Long Ngưu Mã Bang” không hả? Đó chính là...

Phương Đa Bệnh đưa tay bịt miệng y, cười nói:

- Mặc kệ Ngư Long Ngưu Mã Bang hay là Ngưu Đầu Mã Diện Hội, bốn công tử nói hủy là hủy, nào nào nào, Hoắc đại ca hãy tung một chưởng phá nát nó đi.

Hoắc Bình Xuyên ép Ngọc ẩn giữa hai tay, Ngọc ẩn lập tức nát vụn, hóa thành nắm bột, sắc mặt Vương Ngọc Cơ trắng bệch, đứng đờ người tại chỗ.

Hoắc Bình Xuyên mặc dù bóp nát Ngọc ấn nhưng trong lòng lại không thấy nhẹ nhõm. Ngư Long Ngưu Mã Bang là một đại bang lớn được hợp thành từ mấy chục bang, tái hội, môn dọc Hoàng Hà, Trường Giang gần hai năm nay, số người cùng Cái Bang không phân biệt cao thấp. Bang Ngư Long này lẫn lộn, xấu tốt đủ cả, là bang phái hỗn loạn và dễ sinh sự nhất trong giang hồ mấy năm gần đây, nếu thủ lĩnh trong bang là di lão tiền triều mang trong lòng tư tưởng phục vị, dùng Ngọc ấn này làm tín vật thì cục diện giang hồ tất loạn. Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, không phải cứ bóp nát Ngọc ấn là có thể giải quyết, Phật Bửu Bạch Thạch phải có sự chuẩn bị trước mới được.

Phương Đa Bệnh lại chẳng suy nghĩ chu đáo thận trọng được như Hoắc Bình Xuyên, liên tục tán dương việc hấn một chương bóp nát Ngọc ấn. Lý Liên Hoa thở dài.

- Mấy giờ rồi? Ta đói rồi.

Mấy người họ ngẩng đầu nhìn, thì ra đã quá Ngọ, từ sáng sớm đã vào Địa Cung cho tới tận bây giờ cứ như đã rất nhiều ngày trôi qua vậy. Phương Đa Bệnh liên tục giục mọi người quay lại khách điểm Hiểu Nguyệt để ăn cơm, cả đoàn người cáo biệt Trương Thanh Mao, đưa Vương Ngọc Cơ cùng Phong Từ quay về trấn Phác Sừ.

Võ Đang Kim Kiếm

Trấn Phác Sừ mặc dù không phồn hoa gì, cũng chỉ có tầm mấy trăm người ở, nhưng ít nhất còn có quán rượu, đối với mấy người vừa ra khỏi lăng mộ mà nói chẳng khác gì được lạc vào nơi tiên cảnh. Hoắc Bình Xuyên sai đệ tử của Phật Bửu Bạch Thạch đưa Vương Ngọc Cơ và Phong Từ về núi Thanh Nguyên trước, giải quyết xong một việc lớn. Còn sau đó, trong quán rượu Phụng Kiến Tiên ở trấn Phác Sừ, Tôn Thúy Hoa mời khách, khuôn mặt không lấy gì làm xinh đẹp ấy vui mừng hơn hờ, ánh mắt lúng liếng liếc nhìn Dương Thu Nhạc, rõ ràng nàng vô cùng hài lòng với vị phu quân này.

Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa cầm đũa lên chúi đầu ăn, chỉ duy Hoắc Bình Xuyên là tương đối khách khí, vừa ăn vừa hỏi thăm tung tích của đạo trưởng Hoàng Thất với Dương Thu Nhạc.

- Đúng là sư thúc Hoàng Thất đã tới trấn Phác Sừ, nhưng trong Hi Lăng lại không tìm thấy Võ Đang Kim Kiếm, có lẽ Hoàng thất sư thúc đã thoát được ra khỏi Nhất Phẩm Phần.

Dương Thu Nhạc điềm đạm nói, dù thê tử đang ngồi bên cạnh liếc mắt đưa tình, hắn cũng chẳng buồn bận tâm. Con người hắn chỉ ham mê cờ bạc, không háo sắc, nhưng có lẽ nguyên nhân là vì Tôn Thúy Hoa vốn chẳng có cái thứ gọi là “sắc” ấy.

Hoắc Bình Xuyên gật đầu.

- Đạo trưởng Hoàng Thất được trưởng môn đời trước của Võ Đang tặng cho Võ Đang Kim Kiếm, luận về võ công tài trí, đạo học tu vi đều xứng đáng là lựa chọn tốt nhất của quý phái, huống hồ ông ấy mất tích ở độ tuổi đang sung sức, sống sót thoát khỏi Nhất Phẩm Phần là điều có thể lý giải được.

Phương Đa Bệnh đang ăn một cái đùi gà, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lý Liên Hoa rất lâu. Lý Liên Hoa đang gấp thức ăn, mày thoáng chau lại.

- Chuyện gì?

Phương Đa Bệnh đáp:

- Ta có một chuyện nghĩ không ra.

Lý Liên Hoa chau mày hỏi:

- Chuyện gì?

Phương Đa Bệnh nói:

- Kỳ lạ, thực ra võ công của bốn công tử cũng không kém, vừa rồi rừng sam chỉ cách chỗ ta đứng không xa lắm, ngoài ba người các người ra, tại sao ta không nghe thấy giọng của người thứ tư? Ta không thấy có người nào vào mà cũng chẳng thấy kẻ nào ra.

Lý Liên Hoa chau mày chặt hơn.

- Người có ý gì?

Phương Đa Bệnh đột nhiên kêu lên:

- Khốn kiếp, ý của ta là người vừa rồi dùng Bà Sa Bộ đẩy ngã hai người kia không phải là người đẩy chứ. Lời của Lý Liên Hoa người ngàn vạn lần không đáng tin, người nói là đen thì tám chín phần sẽ là trắng. Võ công của người loạn choạng như mèo ba chân, nhưng không chừng do người vò vệt. Người nói người không nhìn thấy, không chừng người đó thực ra chính là người.

Lý Liên Hoa mắc nghẹn, bật ho sù sụ.

- Nếu ta biết Bà Sa Bộ thì ngay từ đầu khi biết Vương Ngọc Cơ là hung thủ ta đã bắt hẵn rồi, hà tất phải đợi tới tận bây giờ?

Phương Đa Bệnh ngẫm nghĩ rồi nói:

- Nghe cũng hơi hơi có lý...

Đúng lúc mấy người bọn họ đang trò chuyện, một nữ tử mặc áo xanh dịu dàng thướt tha đi vào, Tôn Thúy Hoa ra tiếp. Nàng ta có làn da trắng muốt, mày thanh, là một mỹ nhân thanh tú thon thả. Tôn Thúy Hoa ra tiếp. Nàng ta có làn da trắng muốt, mày thanh, là một mỹ nhân thanh tú thon thả. Tôn Thúy Hoa liếc nàng một cái, cười tươi rồi hỏi:

- Như cô nương tới mua rượu ư?

Nữ tử áo xanh đó thoáng nhú mày, vẻ mặt sầu khổ, song lại mỉm cười gật đầu. Phương Đa Bệnh thì thầm:

- Nàng ta là ai?

Dương Thu Nhạc đáp:

- Nàng ta là Tiểu Như của Di Hồng Viện.

Phương Đa Bệnh suýt xoa. Cô nương này mặc dù là kĩ nữ nhưng trên người không hề toát ra vẻ phong trần, quả thật “nhìn không giống”. Dương

Thu Nhạc hoàn toàn không hứng thú với nữ sắc, Tôn Thúy Hoa khẽ nói:

- Người ta tốt số, được một người đàn ông bao nuôi, cung phụng chẳng khác gì tiểu thư. Người đàn ông đó mua một viện tử ở phía Đông của trấn, nuôi Như nha đầu trong đó, còn gã chưa thấy lộ diện lần nào.

Phương Đa Bệnh phá lên cười.

- Nuôi gái chẳng phải chuyện gì mất mặt, quang minh chính đại, hà tất...

Y còn chưa nói xong, Tôn Thúy Hoa đã “xì” một tiếng.

- Chính vì có những người đàn ông như các ngài nên mới có loại phụ nữ như cô ta, thật không biết xấu hổ!

Trong lúc đang chuyện phiếm, Lý Liên Hoa đột nhiên cúi đầu “a” một tiếng.

- Võ Đang Kim Kiếm!

Mấy người ngồi cùng bàn ngẩn ra, Hoắc Bình Xuyên khẽ hỏi:

- Ở đâu?

Lý Liên Hoa nhắc đũa lên, khẽ chỉ vào eo của nữ tử áo xanh Tiểu Như. Mọi người nhìn theo tay hấn, thấy một miếng gỗ khắc hình thanh kiếm nhưng chỉ dài hai ba tấc được thắt trên eo nàng bằng một sợi dây kết màu xanh, khẽ đung đưa theo mỗi bước chân nàng. Dương Thu Nhạc chấn động, thanh kiếm bằng gỗ đó mặc dù chạm khắc đơn giản, trên thân kiếm có khắc hai chữ “Chân Võ”, đúng là hình dạng của Võ Đang Kim Kiếm. Hoắc Bình Xuyên nói:

- Nghe nói Hoàng Thất đạo trưởng mất tích gần Hi Lăng, lẽ nào cô gái này đã từng nhìn thấy Võ Đang Kim Kiếm rồi?

Trong lúc họ nói chuyện, Tiểu Như đã mua xong hai cân rượu, đang uyển chuyển bước ra ngoài. Dương Thu Nhạc định đứng dậy, Lý Liên Hoa gio đũa ra đặt trên bát của hấn ngăn lại, Phương Đa Bệnh đứng dậy theo sau Tiểu Như, ra khỏi quán rượu. Hoắc Bình Xuyên mỉm cười, hấn nhận được

bỏ câu đưa thư của Bỉ Khâu, một là điều tra chuyện Cát Phan bị hại, hai là đề ý Lý Liên Hoa, chủ nhân của lầu Liên Hoa vãn cát tường. Thoạt đầu Hoắc Bình Xuyên thấy vị thần y vang danh giang hồ này chẳng có điểm gì hơn người, lại nhất gan, nhưng lúc này khi hắn dùng đũa để ngăn Dương Thu Nhạc, Hoắc Bình Xuyên nhận ra Lý Liên Hoa là người tâm tư tinh tế, không phải dạng lỗ mãng vô dụng. Phương Đa Bệnh là một người lạ nhưng ăn mặc sang trọng, người khác thấy y đi theo Tiểu Như thì chỉ nghĩ công tử ăn no ấm cật sinh lòng háo sắc mà thôi, nhưng nếu đổi lại là Dương Thu Nhạc, chắc chắn sẽ khiến người ta sinh nghi.

Phương Đa Bệnh đi theo Tiểu Như qua cả trấn Phác Sừ, Tiểu Như đi rất chậm rãi từ tôn, từ Đông trấn sang Tây trấn mà mất nửa canh giờ. Nếu không vì nể tình nàng xinh đẹp thanh tú thì Phương Đa Bệnh sớm đã bỏ cuộc rồi. Khó khăn lắm mới đi được tới Đông trấn Phác Sừ, y thấy nàng đẩy một cánh cổng lớn, đi vào rồi đóng cửa lại.

Phương Đa Bệnh đang định nhân lúc không ai đề phòng nhảy lên nóc nhà nhìn xuống, đột nhiên cửa lại bật mở, Tiểu Như đi từ trong ra, trên tay không còn hai cân rượu vừa mua nữa. Y giật mình kinh ngạc. Thì ra nàng bỏ ra một canh giờ cả đi cả về chỉ là để tới đưa rượu? Là ai ở trong căn nhà này? Đang định trèo tường vào không ngờ người đi đường bắt đầu nhiều lần, giữa thanh thiên bạch nhật, y không dám ngang nhiên đột nhập nhà dân, đành đi vòng quanh nhà đó. Cửa lại mở và từ bên trong một người con gái khác đi ra. Người này mặc áo đỏ, mắt đỏ mọng sưng vù như vừa khóc, vừa đi vừa lau nước mắt, lúc ra khỏi nhà, quần áo nàng ta xộc xệch, trên trán đầy dấu hôn, không cần nói cũng biết vừa rồi nàng ta làm gì trong đó.

Phương Đa Bệnh tò mò vô cùng. Vừa rồi Tiểu Như còn đem rượu vào trong, lẽ nào chủ nhân của căn nhà này không chỉ có một người phụ nữ là Tiểu Như? Vừa khéo đi tới cửa sau của viện tử, đột nhiên y ngửi thấy một mùi hương vô cùng cổ quái, liền giật mình thất kinh. Đây chẳng phải là thứ đồ đệ tiện nhất trong giang hồ hay sao? Chính là mê hương thôi tình!

Kẻ trong căn nhà này đang làm gì đã rõ như ban ngày rồi. Phương Đa Bệnh đột nhiên tức giận phùng phùng, vén vạt áo tung chân đá cửa sau rồi

xông vào.

- Kẻ nào đang cưỡng...

Còn chưa nói hết câu, một luồng gió từ trong cửa ép ra, chưa ép chính diện nhưng luồng gió đó đã khiến hơi thở của y nghịch chuyển, không thể nói thêm được từ nào nữa. Phương Đa Bệnh vùng tay đỡ, trong lòng kinh ngạc. Ở cái trấn Phác Sừ bé xiu này lại ngọa hổ tàng long, trong hộ dân thường lại có cao thủ thế này!

Y vừa mới nghĩ xong, chạm vào tay kẻ vừa tung chưởng trong nhà, đột nhiên ngực bị va mạnh, khí huyết bốc lên phùng phùng, tai nổ âm một tiếng, trời đất đảo lộn trước mắt. Y loạng choạng rồi ngã vật ra sau, sau đó không biết gì nữa.

Thiếu gia của Phương thị, Đa Sầu Công Tử Phương Đa Bệnh còn chưa kịp nhìn rõ mặt người ta đã bị thương bởi một chưởng của đối phương, rốt cuộc người trong nhà đó là ai? Có võ công cao cường như thế mà phải dùng mê hương để cưỡng bức đàn bà con gái, không biết nhân vật ấy là người như thế nào?

Phương Đa Bệnh bị trúng một chưởng hôn mê, người trong phòng hồi lâu không có động tĩnh gì, một lúc sau, có người từ trong phòng khoác áo đi ra, nhắc y lên, “tôm” một tiếng ném xuống giếng nước trong vườn.

Trong quán rượu Phùng Kiến Tiên, mấy người họ gần như ăn sạch đồ trong quán, đợi hai canh giờ, mặt trời sắp xuống núi, bữa trưa thành bữa tối mà Phương Đa Bệnh vẫn chưa về. Cuối cùng Hoắc Bình Xuyên cau mày, nói:

- Phương Đa Bệnh xảy ra chuyện rồi chẳng?

Dương Thu Nhạc trầm ngâm.

- Lẽ nào trong trấn còn có cái bầy nào bầy được Phương công tử?

Lý Liên Hoa cười khò.

- Lẽ nào hắn đột nhiên bỏ trốn cùng Như cô nương rồi?

Tôn Như Hoa nhỏ toẹt một bãi.

- Có lẽ hẳn đi theo Tiểu Như tới nhà người đàn ông bao nuôi nàng rồi, ta biết nàng ở đâu, đi thôi, có lẽ Phương công tử đang gặp nguy hiểm thật.

Bọn họ thanh toán rồi ra ngoài, Tôn Thúy Hoa đưa ba người đến trước căn nhà mà vừa rồi Tiểu Như đi vào. Lúc này sắc trời đã tối sẫm, sao lấp lánh, cửa của căn nhà đó đóng chặt, bên trong không hề có động tĩnh gì. Hoắc Bình Xuyên chỉnh sửa lại y phục cầm vòng đồng gắn trên cửa đập mấy lần, trầm giọng hỏi:

- Tại hạ có chuyện thỉnh giáo, xin hỏi chủ nhân có nhà không?

Trong phòng không ai trả lời, giống như căn nhà đó không có người ở vậy, nhưng mùi mê hương nhàn nhạt vẫn vương vấn quanh đó chưa tan hết đã khiến Hoắc Bình Xuyên đại khái đoán được nơi này là nơi thế nào. Dương Thu Nhạc lạnh lùng nói:

- Có tật giết mình!

Lý Liên Hoa gật đầu, mày cau lại, lần này không giống với khi vào trong Nhất Phẩm Phần, khi ấy hẳn ở trong bóng tối, kẻ địch ở ngoài sáng, còn tối nay kẻ địch hoàn toàn ở trong bóng tối, mọi người ở ngoài sáng, bốn người họ chẳng chiếm được chút ưu thế nào.

- Thúy Hoa, nàng về đón con trước đi.

Lý Liên Hoa dịu dàng nói. Tôn Thúy Hoa bật cười, vẫy tay rồi nhanh chóng bỏ đi, người phụ nữ này mặc dù không có diện mạo xinh đẹp nhưng lại rất dứt khoát nhanh nhẹn.

Ba người đàn ông nhìn chằm chằm vào căn nhà dân không có gì là bất mắt trong màn đêm đang sẫm dần, một đình viện yên tĩnh, nóc nhà rộng lớn, mê hương chập chờn, trong căn nhà này rốt cuộc đang che giấu bí mật gì? Có liên quan đến Võ Đang Kim Kiếm? Hay là liên quan tới kĩ nữ của Di Hồng Viện? Phương Đa Bệnh bị kẹt trong ấy thật không?

Hoắc Bình Xuyên dồn lực vào tay, khễ khàng làm gãy then cài, đẩy cửa ra. Phóng mắt nhìn vào trong thì thấy trong phòng đồ đạc đầy đủ, gạch lát màu xanh sạch sẽ bóng loáng, giếng trời trong vườn có đá cuội xếp thành chữ “Thọ”, cửa sau đóng chặt, không có gì khác lạ. Dương Thu Nhạc hỏi đầy thần bí:

- Trong này có người không?

Mặc dù hắn nói không to lắm, nhưng do vận chân lực nên vang khắp cả căn nhà, nếu trong này có người ở chắc chắn sẽ nghe thấy. Hoắc Bình Xuyên sai bước đi trước, đẩy cửa. Trong phòng chăn màn hỗn loạn, quả nhiên người đã bỏ đi, lư hương trên giường vẫn đang nhả khói trắng, mê hương từ đó mà ra.

- Căn nhà này e là cũng phải mười mấy năm rồi? - Lý Liên Hoa khễ đẩy chần song cửa sổ, cửa sổ ở đây giống lầu Liên Hoa của hắn, nếu không sửa chữa chỉ e chưa tới nửa năm đẩy một cái là gãy. - Chủ nhân hình như... hơi nghèo khó. Rượu và đồ ăn bên giường rất đơn giản, ở phía Đông trấn Phác Sừ có một quán rượu rất nổi tiếng, vậy mà hắn lại sai Tiểu Như đến tận Phùng Kiến Tiên mua, có thể ngay việc một cân rượu rẻ được hai đồng mà hắn cũng quan tâm.

Hoắc Bình Xuyên mỉm cười.

- Nếu chủ nhân là người nghèo khó, cho dù bỏ đi chắc cũng chẳng thể đi xa, cuối cùng sẽ quay về thôi.

Lý Liên Hoa chau mày càng chặt hơn, lẩm bầm:

- Có điều trong trấn Phác Sừ này chỉ có mấy trăm hộ dân, hắn đi đâu được... Hơn nữa hắn còn mang theo phụ nữ... Chết rồi chết rồi, chỉ sợ hắn không tới Di Hồng Viện thì sẽ tới khách điểm Hiếu Nguyệt thôi!

Mặt Dương Thu Nhạc đột nhiên biến sắc. Chẳng phải Tôn Thúy Hoa cũng đang tới hai nơi này ư? Hắn nhón chân, bật người lên, chạy trên nóc nhà đi về phía Di Hồng Viện. Hoắc Bình Xuyên nói nhanh:

- Lý tiên sinh tạm thời quay về Phùng Kiến Tiên trước đi, chỗ này nguy hiểm! - Sau đó hắn cũng nhảy lên nóc nhà, chạy theo Dương Thu Nhạc.

Lý Liên Hoa ngẩng lên nhìn hai người họ rời đi, khẽ thở dài, ánh mắt hắn khi ấy có chút buồn bã, quay người nhìn về phía đình viện không một bóng người. Trong vườn có vài khóm mẫu đơn, mùa này chỉ còn lại những cành khô khẳng khiu, tuyết đọng trên đó trắng muốt, chẳng có gì đẹp đẽ cả. Hắn im lặng đứng trong sân rất lâu, sau đó quay người bước ra ngoài. Đi được khoảng hơn mười bước, Lý Liên Hoa bèn dừng lại, xoay lưng về phía khóm mẫu đơn, điềm điềm hỏi:

- Ai đó?

- Thính lực của ngươi, còn khá hơn ngày trước. - Vừa rồi trong khóm mẫu đơn kia tuyết không bóng người, giờ lại đột nhiên xuất hiện một kẻ đang chấp tay sau lưng đứng đấy, có vẻ gã đứng rất lâu rồi, ngữ điệu chẳng lộ tình cảm gì, không giống gặp bạn cũng không giống gặp kẻ thù.

- Là do lúc đặt chân xuống đất, ngươi đáp hơi nặng. - Lý Liên Hoa mỉm cười. - Cho dù đã uống Quan Âm Thùy Lệ, nhưng vết thương của Minh Nguyệt Trầm Tây Hải cũng không thể khỏi trong ngày một ngày hai... Chẳng trách người không chịu để lại dấu chân trên tuyết, thân pháp Nhật Túc của Địch Phi Thanh, dù là kẻ phạm phu tục tử cũng có thể nhận ra...

Người đứng sau khóm mẫu đơn im lặng một lúc.

- Dù đã thành ra bộ dạng thế này, Lý Tương Di rốt cuộc vẫn là Lý Tương Di.

Giọng y chẳng hề thay đổi, nhưng qua ngữ ý có thể thấy y thật lòng tán dương. Lý Liên Hoa phì cười.

- Quá khen, quá khen, Địch Phi Thanh cũng vẫn là Địch Phi Thanh, ta còn tưởng vết thương Minh Nguyệt Trầm Tây Hải trong thiên hạ này không có thuốc chữa, nào ngờ lại có Quan Âm Thùy Lệ chứ... Người tính không bằng trời tính, câu nói ấy ai không tin chắc chắn sẽ phải chịu thiệt.

Người mặc áo xanh được may bằng loại vải rẻ tiền đứng trong khóm hoa mẫu đơn hình như thoáng kinh ngạc.

- Bao nhiêu năm đã qua, tính cách người quả thật thay đổi rất nhiều đấy.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Còn người lại chẳng thay đổi gì cả.

Địch Phi Thanh im lặng, một lúc sau, y điềm đạm nói:

- Vết thương Minh Nguyệt Trầm Tây Hải ba tháng sau là có thể chữa khỏi, còn người lại không thể quay về trước kia nữa.

- Có những chuyện... - Lý Liên Hoa chậm rãi nói. - Năm đó sao biết được chuyện xảy ra bây giờ, còn bây giờ sao biết mai sau thế nào, chưa đến lúc chết, sao biết ai tốt ai xấu? Trước kia làm vậy không sai, bây giờ thế này cũng không hối tiếc.

Địch Phi Thanh nhìn chằm chằm vào lưng hắn một lúc, chậm chậm nói:

- Người có thể bình ổn thương thế, tới nay không điên không chết, Dương Châu Mạn tâm pháp quả nhiên độc đáo, có điều nhiều nhất cũng chỉ trụ được mười ba năm thôi. - Y nói rành rọt từng từ từng chữ. - Với những gì người học được, nhiều nhất chỉ được mười ba năm bình an, nay mười năm đã trôi qua, còn ba năm nữa. Nếu người tự ý dùng chân lực, thi triển võ công, thì thời hạn ba năm sẽ bị rút ngắn lại.

Lý Liên Hoa mỉm cười, không đáp. Địch Phi Thanh đột nhiên bật người khỏi nhóm mẫu đơn, lao mình xuống giếng, ngay sau tiếng nước “oạp”, y nhắc một người ướm sững từ dưới lên.

- Sau hai năm mười tháng nữa, gặp nhau bên bờ Đông Hải.

Nói rồi ném người ướm sững kia qua, lúc giờ tay ném người, y cũng tung mình về phía sau, nhẹ nhàng thoát khỏi tường vây, biến mất không tăm tích. Lý Liên Hoa đón lấy người kia, kẻ ướm nhẹ mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh đó chính là Phương Đa Bệnh. Hắn nhẹ nhàng đặt Phương Đa Bệnh nằm xuống đất, điểm vào mấy huyệt đạo trên ngực y. Với tính cách của Địch Phi

Thanh, đương nhiên y không bao giờ làm chuyện dùng mê hương để cưỡng bức nữ nhân, y ném trả lại Phương Đa Bệnh đại công tử chính là vì muốn dùng tính mạng của Phương Đa Bệnh làm ước hẹn. Hai năm mười tháng sau bên bờ biển Đông Hải, tất không tránh khỏi một trận quyết chiến!

Từ sau khi dính một chương của Dịch Phi Thanh, dung nhan hắn ngày một tiêu tụy, không thể khôi phục lại vẻ anh tuấn như xưa, võ công bị phế tám chín phần. Người mang tên Lý Tương Di sớm đã không còn tồn tại nữa, nhưng tại sao mọi người không thể đón nhận Lý Liên Hoa, nhất định phải tìm Lý Tương Di? Bảo với họ Lý Tương Di đã chết rồi, họ lại không tin; rõ ràng Lý Tương Di đứng sờ sờ trước mặt mọi người, nhưng chẳng ai nhận ra, đây thực sự là một việc vô cùng kỳ lạ... Lẽ nào hắn đã thay đổi quá nhiều hay sao?

Mà có lẽ... đúng là hắn đã thay đổi quá nhiều thật nhỉ? Hắn chậm chậm ngồi xếp bằng dưới đất, hai ngón tay bấm vào huyệt Phong Trì sau gáy Phương Đa Bệnh, truyền chân lực vào giúp y trị thương. Mười năm qua, bất luận bàn về tâm tính, thể chất hay dung mạo, đều thay đổi rồi... Trước kia cao ngạo tự tại... hoang đường vô lý...

Tâm pháp Dương Châu Mạn rất khó tu luyện, một khi luyện được thì có thể vận dụng thuần thực, đây cũng chính là lý do Lý Liên Hoa không chết sau khi lĩnh trọn một trường trí mạng của Dịch Phi Thanh, dùng tâm pháp ấy trị thương là cách thích hợp vô cùng.

Qua một tuần hương, khí huyết Phương Đa Bệnh đã thông, thương thể không còn phải là vấn đề trở ngại nữa, y “a” một tiếng, mở mắt.

- Liên Hoa?

Lý Liên Hoa gật đầu liên tục.

- Sao ngươi lại bị ném xuống giếng?

Phương Đa Bệnh xoa xoa đầu mình.

- Ta bị ném xuống giếng? - Thấy tay ướt rượt, y chợt nhớ ra. - Tên đáng chết đó ném ta xuống giếng? Khụ khụ...

Vết thương ở ngực của y vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, hễ kích động lập tức đau đớn vô cùng. Lý Liên Hoa chau mày.

- Nếu người không gây gò tới mức này, cũng không đến nỗi bị thương đến thế...

Phương Đa Bệnh lại tức giận.

- Bồn công tử nho nhã thanh tú, thể chất yếu lại nhiều bệnh trong người, nhưng vẫn là người tình trong mộng của vô số hiệp nữ giang hồ, người căn bản không hiểu được phong thần của bồn công tử ta! Khụ khụ... Sao người biết ta ở dưới giếng?

Lý Liên Hoa đáp:

- Ta khát nên tới bên giếng để tìm nước uống, vừa nhìn xuống liền nhìn thấy cái đầu quỷ dưới đây.

Lúc này Phương Đa Bệnh mới từ từ nhớ ra những chuyện đã xảy ra trước khi mình bị thương, y hít ngược vào trong một hơi, thất thanh kêu lên:

- Nội lực của phái Võ Đang, người đó chính là cao thủ Võ Đang!

Lý Liên Hoa chẳng hiểu gì về y thuật, nếu không sớm đã phát hiện ra Phương Đa Bệnh bị tâm pháp của phái Võ Đang đả thương rồi, lúc này nghe Phương Đa Bệnh nói vậy thì giật mình.

- Là Võ Đang?

Phương Đa Bệnh nhảy dựng từ dưới đất lên, thất thanh kêu

- Đương nhiên là Võ Đang tâm pháp, lẽ nào bồn công tử ngay cả Võ Đang tâm pháp cũng không nhận ra ư? Kẻ đó đi đâu rồi? Võ công của hãn chẳng kém cạnh Chương môn của Võ Đang đâu, không chừng còn trên cả Bạch Mộc đấy!

Hiện tại Chương môn Võ Đang là đạo trưởng Tử Hà - sư đệ của đạo nhân Bạch Mộc, võ công trong Võ Đang hiện nay Bạch Mộc là người đứng

thứ nhất, còn người có võ công thậm chí còn cao hơn Bạch Mộc... Lý Liên Hoa cũng thất thanh kêu lên:

- Hoàng Thất?

Phương Đa Bệnh ho liên tục:

- Rất có khả năng là thế, chúng ta mau đi... cứu người...

Đệ tử được Chương môn đời trước của phái Võ Đang yêu thương tin tưởng nhất chính là Hoàng Thất đạo trưởng, vậy mà lão nữ ẩn cư mười mấy năm ở trấn Phác Sừ, đồng thời còn bao nuôi kĩ nữ, cường gian phụ nữ, lần này Lý Liên Hoa cau mày thật chặt.

- Nguy rồi, nếu để Dương Thu Nhạc và Hoàng Thất gặp nhau, chỉ e Hoàng Thất lão đạo thật sự sẽ...

- Giết người diệt khẩu! - Phương Đa Bệnh ôm vết thương nơi ngực, buột miệng chửi thề. - Khụ khụ... lão đạo đó... khôn kiếp, điên rồi...

Tôn Thúy Hoa vội quay về Di Hồng Viện đón con thì nhìn thấy Tiểu Như cách đó không xa. Nàng ta đang đi một mình, bước chân rất chậm, lơ đãng, dường như đang có tâm sự trong lòng.

- Như cô nương. - Tôn Thúy Hoa gọi với từ phía sau. - Sao lại từ phía Đông trấn quay về rồi?

Tiểu Như ngẩn người, dừng chân đứng đợi Tôn Thúy Hoa đi lên rồi mới khẽ trả lời:

- Dạ.

Tôn Thúy Hoa thấy lạ nhìn nàng vài cái, rồi phì cười:

- Sao thế? Hắn không bảo cô ở lại qua đêm à?

Khuôn mặt trắng trẻo của Tiểu Như thoáng ửng hồng, ánh mắt lại ngập tràn chua xót. Tôn Thúy Hoa vốn muốn hỏi nàng chuyện thanh kiếm gỗ giắt ở eo, dù sao cũng đã bắt chuyện rồi, Tôn Thúy Hoa bèn hỏi thẳng:

- Như cô nương, thanh kiếm gỗ treo ở eo nàng khắc ở đâu đấy? Nhìn rất tinh xảo, ta cũng muốn một cái.

Tiểu Như thoáng ngần ra.

- Là tôi tự...

Tôn Thúy Hoa cướp lời:

- Nàng tự khắc à? Sao lại nghĩ tới chuyện khắc một thanh kiếm? Thực ra ta thấy khắc hai chữ “Như Ý” sẽ đẹp hơn thú vị hơn đấy.

Tiểu Như im lặng, một lúc sau, khi sắp tới cửa Di Hồng Viện, nàng mới khẽ nói:

- Chàng... vốn có một thanh kiếm như thế này, có điều vì nuôi tôi nên đã đem bán kiếm.

Tôn Thúy Hoa kinh ngạc. Nói như vậy thì người đàn ông nuôi gái ấy chẳng phải chính là... Tiểu Như lại khẽ nói:

- Mặc dù chàng không chỉ có mình tôi là phụ nữ, nhưng tôi... Trong lòng tôi vẫn vô cùng cảm kích.

Nói xong nàng chậm chậm bước vào Di Hồng Viện, rồi rẽ sang con đường lát đá cuội bên phải. Tôn Thúy Hoa thấy nàng như vậy, miệng há hốc mãi không khép lại được. Gái lâu xanh rung động ư? Vị khách hào sảng đó khiến Tiểu Như rung động thì cũng thôi, nhưng rất có khả năng gã chính là sư thúc mà tướng công đang tìm kiếm nhiều năm chưa thấy, đây mới là lý do khiến Tôn Thúy Hoa há hốc miệng không khép lại được. Đúng lúc này, Dương Thu Nhạc và Hoắc Bình Xuyên đã sai bước tới, thấy nàng ngần ngơ đứng trước Di Hồng Viện thì cùng đồng thanh hỏi:

- Nàng không sao chứ?

Tôn Thúy Hoa sững lại, vừa định trả lời là không sao, chưa đón được con... thì đột nhiên thấy thắt lưng mát lạnh đau nhói. Nàng cúi đầu, đôi mắt ớn to như không thể tin được khi thấy một thứ rất quen thuộc lòi ra trước ngực mình. Đó chính là một chiếc đũa, đang nhỏ máu:

- Thúy Hoa! - Mặt Dương Thu Nhạc biến sắc, hấn thắt thanh kô lớn, vôi vàng lao tới.

Tôn Thúy Hoa giữ chặt lấy hấn, trong đầu vẫn mơ hồ chưa hiểu chuyện gì, chỉ nói:

- Tiểu Như bảo... khách của nàng ta... có Võ Đang Kim Kiếm.

Về mặt Dương Thu Nhạc trắng nhợt, hấn vôi vàng điểm huyết đạo ở ngực Tôn Thúy Hoa.

- Thúy Hoa, đừng nói nữa!

Tôn Thúy Hoa nghi hoặc nhìn chiếc đũa lòi ra từ ngực mình.

- Con... còn ở trong đó...

Cuối cùng Dương Thu Nhạc không thể khống chế được tâm trạng của mình, đau đớn thét lên một tiếng:

- Đừng nói nữa!

Tôn Thúy Hoa nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi.

- Kẻ nào... vút đũa bừa bãi...

Rồi nàng từ từ mềm nhũn người ngã xuống, hơi thở bắt đầu rối loạn, mắt nhắm chặt. Dương Thu Nhạc ôm chặt vợ, hai mắt hoảng loạn nhìn người đang sải bước đi ra từ Di Hồng Viện.

- Hoàng Thất sư thúc... tại sao...

Người đàn ông trung niên đi ra từ Di Hồng Viện có khuôn mặt trắng trẻo với vài sợi râu lún phún, thời còn trẻ chắc chắn là một kẻ tuấn tú, tay trái gã cầm chén rượu, đôi đũa trên tay phải chỉ còn một chiếc, chiếc còn lại đang nằm trong ngực Tôn Thúy Hoa. Nhìn Dương Thu Nhạc một cái, người đàn ông trung niên đó nói:

- Thì ra là Dương sư chất, thất kính, thất kính.

Nghe như gã hoàn toàn không để tâm tới việc dùng chiếc đũa đả thương Tôn Thúc Hoa, giống như vừa rồi gã nhỡ chân giẫm chết một con kiến vậy. Hoắc Bình Xuyên không ngờ gã vừa ra tay đã muốn giết người, nên không kịp ra tay ngăn cản khiến Tôn Thúc Hoa bị trọng thương, lòng hối hận vô cùng. Lúc này, Hoắc Bình Xuyên bước lên phía trước ba bước, ôm quyền nói:

- Tại hạ Hoắc Bình Xuyên, là môn hạ đệ tử của Phật Bửu Bạch Thạch, tiền bối có phải đạo trưởng Hoàng Thất của phái Võ Đang mất tích đã nhiều năm nay?

Hoàng Thất đáp:

- Ta họ Trần, tên Tây Khang.

Hoắc Bình Xuyên trầm giọng:

- Vậy Trần tiền bối tại sao lại đả thương người phụ nữ vô tội này? Nàng không phải người trong giang hồ, lại không biết võ công, với thân phận và võ công của Trần tiền bối, hà tất phải nặng tay như thế với một người phụ nữ yếu đuối?

Hoàng Thất điềm đạm đáp:

- Nàng ta dám hỏi dò người phụ nữ của ta trước mặt ta, các người nói xem như thế có tội đáng muôn chết không?

Dương Thu Nhạc nghe mà không thể tin được, chằm chằm lắc đầu, hỏi bằng giọng vô cùng thâm trầm:

- Hoàng Thất sư thúc, Võ Đang Kim Kiếm hiện đang ở đâu...?

Hoàng Thất ngửa cổ lên trời cười lớn.

- Ha ha ha ha, Võ Đang Kim Kiếm? Kiếm nặng năm cân bảy lạng, lại là cổ vật, bán cho ông chủ Giang Tây Ngưu Kiếm Trai, được ba vạn hai bạc! Thật đúng là đồ tốt!

Hoắc Bình Xuyên chau mày, người này chắc bị điên rồi. Dương Thu Nhạc ôm vợ, cảm thấy huyết mạch toàn thân lạnh toát, đột nhiên nhớ lại

cảnh tượng năm xưa khi sư phụ biết hấn cờ bạc, lấy cấp Võ Đang Kim Kiếm đã thốt ra bốn chữ “Trục xuất sư môn”. Thế đạo này... lẽ nào là báo ứng... ? Một chiếc đĩa của Hoàng Thất đã thương Tôn Thúy Hoa, khách trong Di Hồng Viện rú lên rồi chen nhau bỏ chạy qua cửa sau, lúc này ngay lão bản cũng chẳng thấy đâu. Hoàng Thất lạnh lùng nói từng từ một:

- Dương sư chất, chương môn sai người tới thanh lọc môn hộ ư? Còn gọi cả thủ hạ của Phật Bử Bạch Thạch, có điều sư đệ Tử Hà chắc hồ đồ rồi, sai cái loại phế phẩm như người tới, muốn dùng người để tế kiếm cho sư huynh hấn chấn?

Chiếc đĩa còn lại đang quay quay giữa các ngón tay gã, không biết sẽ bị phóng ra lúc nào, mặc dù gã ẩn cư nhiều năm nhưng công phu ngày một điều luyện hơn, chẳng hề bị thụt lùi đi tí nào. Hoắc Bình Xuyên thấy tình thế bất lợi, một giờ ra chần trước mặt Dương Thu Nhạc.

- Trần tiền bối, mời theo ta về Bách Xuyên Viện của Phật Bử Bạch Thạch một chuyến, thật lẽ rồi.

Hoàng Thất phát tay áo, chỉ nghe “bộp” một tiếng, tay áo gã pháp phối phát ra những tiếng lộp bộp như tiếng thuốc nổ. Dương Thu Nhạc kêu lên:

- Võ Đang Ngũ Trọng Kinh! Hoắc huynh thận trọng!

Hoắc Bình Xuyên đương nhiên biết sự lợi hại của Võ Đang Ngũ Trọng Kinh, nghe nói công phu này được biến hóa từ Thái Cực Kinh mà ra. Thái Cực Kinh chỉ có một tầng, xoay vần như ý, còn Võ Đang Ngũ Trọng Kinh lại có năm tầng chân lực xoay tròn giống Thái Cực, nhưng phương hướng của các luồng chân lực đó yếu mạnh không đồng đều, cho dù là người có võ công cao cường cũng khó lòng chống đỡ. Đúng lúc Dương Thu Nhạc kêu “Võ Đang Ngũ Trọng Kinh” thì tầng chân lực thứ nhất của Hoàng Thất đã cuốn lấy tay của Hoắc Bình Xuyên, hai người giấu tay vào tay áo giao tranh. Hoắc Bình Xuyên mặc dù vào Phật Bử Bạch Thạch mới tám năm, nhưng tu vi của bản thân không hề yếu, Hoàng Thất vận dụng cả ba tầng chân lực mà không cách nào phá được các chương do hấn tung ra. Gã cười

nhặt một tiếng, luồng chân lực thứ tư đột nhiên bắn thẳng vào ngực của Tôn Thúy Hoa lúc này đang thoi thóp chút hơi tàn.

Hoắc Bình Xuyên và Dương Thu Nhạc cùng thất kinh, cả hai đồng thời hét lớn một tiếng, liên thủ tiếp đòn tấn công mà Hoàng Thất vừa phóng ra từ ống tay phải ra, nhưng chính lúc này, một thứ gì đó xé không khí lao tới đánh trúng vào huyết Khí Hải ở ngực Hoắc Bình Xuyên, vật đó chính là chiếc đũa mà Hoàng Thất vừa rồi còn cầm trên tay. Hoắc Bình Xuyên dùng khuỷu tay ép vào trong, khi chiếc đũa bị kẹp giữa khuỷu tay thì hắn nghe ở bên cạnh có tiếng rên khế, luồng chân khí thứ năm của Hoàng Thất lao thẳng vào ngực Dương Thu Nhạc, vết thương không nhẹ.

Cái hay của Võ Đang Ngũ Trọng Kinh chính là ở chỗ tấn công bằng gió phóng ra từ tay áo, vô hình vô tích. Võ Đang Ngũ Trọng Kinh của Hoàng Thất đã luyện tới mức thuần thực, trên giang hồ khó tìm được đối thủ. Hoắc Bình Xuyên mặc dù võ công cao cường nhưng cũng khó lòng chống đỡ.

Dương Thu Nhạc ôm vợ loạng choạng mấy bước, đặt Tôn Thúy Hoa xuống, hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, “soạt” một tiếng đâm thẳng kiếm vào trán Hoàng Thất. Hắn là môn hạ Võ Đang, mặc dù chưa từng luyện Võ Đang Ngũ Trọng Kinh nhưng cũng khá rành về công tâm pháp trong môn phái, nhất kiếm này đã đâm trúng huyết Toàn Trúc ở chỗ lõm đầu lông mày của Hoàng Thất, đây chính là con đường tắt để phá giải Thái Cực Kinh. Thái Cực Quyền chú trọng dùng mắt quan sát tay, mắt dẫn dắt tay, tay mắt cùng phối hợp, kiếm đâm trúng mi tâm, tầm nhìn gặp trở ngại, thế phối hợp hài hòa trong Thái Cực bị lỡ nhịp, uy lực của Võ Đang Ngũ Trọng Kinh bị giảm do tay mắt không phối hợp đồng đều.

Nhưng đúng lúc hắn rút kiếm phóng tới, trong mắt Hoàng Thất lóe tia cười nhạt. Dương Thu Nhạc chợt dạ. Hồng rồi! Có điều kiếm thế đã xuất, không thể thu lại. Hoắc Bình Xuyên vốn định lao lên trước tấn công, nhưng Dương Thu Nhạc rút kiếm lao thẳng đoạt Toàn Trúc của Hoàng Thất khiến hắn không hiểu dụng ý, bèn đứng sang một bên quan sát, không nhìn thấy tia cười nhạt lóe lên trong mắt Hoàng Thất. Chính lúc ấy, từ xa có người nói:

- Phóng hỏa đốt nhà thật thú vị, đặc biệt là đốt nhà nát của người khác, thật đúng là quá đã quá đã.

Một người khác thở dài.

- Người cũng thật thất đức quá...

Hai người này như đang trò chuyện rất nhàn nhã nhưng nói khá nhanh.

Hoàng Thất mặt biến sắc, Dương Thu Nhạc lập tức quay ngoắt mũi kiếm, chém thẳng vào tay phải của gã. Lực đòn trên hai tay của Hoàng Thất vốn đang đợi thời để đánh, nhưng do phân tâm nên bị Dương Thu Nhạc đoạt mất cơ hội, gã phúi tay áo, dùng cả hai tay để tóm lấy lưỡi kiếm của Dương Thu Nhạc. Dương Thu Nhạc do đang lo lắng vợ sống chết chưa biết thế nào, sắc mặt âm trầm không biểu cảm, vung gươm thêm lực chém vào cổ tay Hoàng Thất. Khi mười ngón tay của Hoàng Thất và lưỡi kiếm của Dương Thu Nhạc chạm vào nhau, đột nhiên chỉ nghe những tiếng “leng keng” của móng tay và lưỡi kiếm chạm nhau vang lên không ngừng. Dương Thu Nhạc rung động toàn thân, định buông kiếm, nhưng chuôi kiếm đã bị nội lực của Hoàng Thất hút chặt, dính trên tay hắn. Tiếng va chạm giữa móng tay và lưỡi kiếm đập vào tai người nghe, đầu tiên Hoắc Bình Xuyên cảm thấy hai tai mình đau nhức, buồn nôn, nhưng hắn nín hơi hít thở, giờ ngón tay Nhất Ý Cô Hành điểm vào huyệt Tỳ Du trên lưng Hoàng Thất.

Thanh kiếm trong tay Dương Thu Nhạc bị Hoàng Thất gõ mấy chục cái, đến khi Hoàng Thất cười giảo hoạt buông tay, hai mắt Dương Thu Nhạc trợn trắng, “soạt” một tiếng mũi kiếm nhằm thẳng về phía Hoắc Bình Xuyên đâm tới. Thuật bùng kiếm cực kỳ quái lạ này của Hoàng Thất giống như một môn tà thuật thao túng tâm thần người khác.

Hai kẻ nói năng linh tinh vừa rồi chính là Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa. Hai người vừa chạy tới nơi, giật mình khi thấy Dương Thu Nhạc và Hoắc Bình Xuyên đang giao đấu, cả hai sững sờ. Hoàng Thất phẩy tay áo định thoát thân, Phương Đa Bệnh hét lên một tiếng, đoạn côn từ trong tay áo bay ra. Chiêu Công Đình Vạn Vũ của đoạn côn phát ra những tiếng rít, nhằm thẳng vào vai Hoàng Thất mà phóng tới. Lý Liên Hoa quay đầu bỏ

chạy, nấp ở tít trong Hồng Di Viện, Phương Đa Bệnh rửa thầm trong lòng, Thương thể mình còn chưa khỏi, vậy mà Lý Liên Hoa chết tiết này lại vút bạn mà chạy! Đúng là kẻ đáng chết...

Còn chưa rửa xong, Hoàng Thất đã búng tay lên đoản côn của y, Hoắc Bình Xuyên biến sắc mặt, hét lớn:

- Cẩn thận hẩn thi triển tà thuật mê hoặc lòng người!

Đoản côn của Phương Đa Bệnh bị giữ chặt, phát ra một loạt bảy tiếng kêu liên tiếp. Phương Đa Bệnh cảm thấy vết thương nơi ngực như bị ai đó thúc liên bảy cái, đau đớn vô cùng, mặt tái nhợt, Hoàng Thất sau khi ngăn người thì phá lên cười điên cuồng. Thì ra đoản côn của Phương Đa Bệnh là một ống sáo ngắn có kết cấu tinh xảo, Hoàng Thất búng tay giữ lại khiến chốt của sáo bị chấn động, phát ra âm thanh khiến uy luật Pháp Dẫn của gã tăng thêm bội phần!

Hoắc Bình Xuyên đứng bên cạnh cũng bị ảnh hưởng bởi âm thanh phát ra từ cây sáo, Dương Thu Nhạc đã mất thời cơ, Tôn Thúc Hoa nằm dưới đất sống chết còn chưa rõ, bên ngoài Di Hồng Viện như sắp đổ ập xuống. Đột nhiên, một người phụ nữ bước từ trong Di Hồng Viện chạy ra, trong lúc rối loạn, Phương Đa Bệnh vẫn kịp liếc nhìn một cái. Người phụ nữ ấy mặt mày đầy phấn, môi đỏ như máu, y không quen. Chỉ thấy nàng ta chạy về phía Tôn Thúc Hoa, quỳ xuống đất hai tay run rẩy mở một tờ giấy trắng, rồi từ trong đó lấy ra một cái bình nhỏ cho Tôn Thúc Hoa uống. Ngập ngừng một lát, nàng ta bắt đầu nhìn vào tờ giấy trắng mở trước mặt lăm nhăm đọc:

- Tứ Thần Thông, Ấn Đường, Ế Minh, Thập Tuyên (*)...Tứ Thần Thông, Ấn Đường, Ế Minh, Thập Tuyên...

(*) Tên các huyệt đạo.

Phương Đa Bệnh không nghĩ ngợi nhiều, dùng đoản côn điểm thẳng vào Tứ Thần Thông trên đỉnh đầu Hoàng Thất. Người phụ nữ kia thất kinh, vẻ mặt bàng hoàng.

- Không đúng không đúng, không phải người... không phải người...

Nàng ta chỉ Hoắc Bình Xuyên, lại đọc:

- Tứ Thần Thông, Ân Đường, Ế Minh, Thập Tuyên...

Phương Đa Bệnh dở mếu dở cười, không biết kẻ nào bảo nàng kĩ nữ kia ra, cảm nang này sắp đặt thật chẳng cao minh gì cả. Hoắc Bình Xuyên điểm vào huyết Bạch Hội, một huyết nằm giữa Tứ Thần Thông (*) của Dương Thu Nhạc, mắt Dương Thu Nhạc đảo quanh, sau đó động tác dần chậm lại. Phương Đa Bệnh thấy “cảm nang” có hiệu quả, lập tức hỏi:

(*) Tứ thần thông là tập hợp của 4 điểm huyết nằm trước, sau, phải, trái xung quanh và cách huyết Bách Hội chừng một thốn.

- Vậy còn ta thì sao?

Tay y vẫn múa đoản côn, chiêu thức đã bắt đầu rối loạn, ngực càng lúc càng đau, chỉ mong trong “cảm nang” kia có một diệu kế dành cho mình. Người phụ nữ kia lắc đầu, hoang mang cầm tờ giấy trắng lên đọc tiếp:

- Mai Tiểu Bảo đã được ta cứu rồi, Trương Tiểu Như biết người gian dân với người khác, nhảy giếng tự tử ở hậu viện, Hà quả phụ biết thì ra người có tội tận ba cô gái, đã đến quan phủ đánh trống kiện người... Ha ha ha... Trần Tây Khang người háo sắc, sắp bị ác mầu mẫn... mẫn... - Nàng ta đọc mà lúng ta lúng túng, lắp bắp bốn lần nhưng vẫn không đọc đúng. - Ác mầu mẫn huyết...

Phương Đa Bệnh phá lên cười ha hả, Hoàng Thất đầu tiên là ngắt người nghe, càng nghe càng tức giận, khi nghe thấy câu cuối cùng “Đến lúc đền tội” (*), một tay liền tóm lấy cổ người phụ nữ đó.

(*) Thực ra là “Đến lúc đền tội” nhưng vì kĩ nữ kia đọc sai nên Phương Đa Bệnh mới phá lên cười.

- Kĩ nữ ngu ngốc, dám trêu người ta...

Tâm trí hỗn loạn nên gã không thể thi triển được Pháp Dẫn Thuật, Phương Đa Bệnh phẫn chấn, tung chiêu Minh Hà Phiến Tuyết của đoản côn ra tạo một loạt những bóng sáo sau lưng Hoàng Thất. Hoàng Thất “hừ” một tiếng, ông tay áo trái hất về phía sau, tay phải vẫn túm chặt cổ người phụ nữ

kia. Lúc này Hoắc Bình Xuyên vừa liên tục điểm xong mười sáu huyết đạo quanh Tứ Thần Thông, Ấn Đường, Ế Minh, Thập Tuyên của Dương Thu Nhạc, thấy tình hình như vậy định xông lên tương cứu. Người phụ nữ kia đưa tay bảo vệ cổ của mình. Hoắc Bình Xuyên thấy vậy nghĩ, Động tác của người phụ nữ này nhanh thật... “Bộp” một tiếng, tay phải của Hoàng Thất đã tóm chặt cả hai tay của người phụ nữ, ép lên cổ nàng ta! Hoắc Bình Xuyên cảm thấy rất lạ. Trong mắt Hoàng Thất lúc này không phải là vẻ đắc ý, mà là sự hoảng sợ kinh ngạc không lời nào diễn tả được. “Bộp” một tiếng nữa, đoạn côn của Phương Đa Bệnh đập thẳng vào lưng gã. Hoàng Thất kêu lên, máu phun ra từ miệng, bắn lên đầy đầu người phụ nữ, gã mệt mỏi ngồi bệt xuống đất. Phương Đa Bệnh thu binh khí về, nhìn người phụ nữ bị Hoàng Thất tóm chặt bằng ánh mắt cổ quái, một lúc sau trừng mắt thở dài.

- Ta sớm đã nghĩ đến tình thế vừa rồi, sao lại có nữ tử dám từ bên trong chạy ra đâm nang diệu kế chứ! Quả nhiên là cái tên lừa đảo đại lừa đảo tuyệt thế vô song nhà ngươi!

Hoắc Bình Xuyên nhìn chằm chằm người “phụ nữ” kia đúng một tuần hương, rồi mới thở dài thườn thượt.

- Lý tiên sinh thông minh nhanh nhẹn... quả nhiên danh bất hư truyền...

Mười ngón tay của người “phụ nữ” kia vừa khéo bầu chặt ở mười huyết đạo trên ngón tay phải của Hoàng Thất gồm Thương Dương, Nhị Gian, Tam Gian, Hợp Cốc, Dương Khê, Thiên Lịch, Ôn Lưu, Hạ Liêm, Thượng Liêm, Thủ Tam Lý. Mười huyết đạo này bị chặn lại khiến tay Hoàng Thất tê liệt, gã không thể thả thương “nàng”. “Nàng” quỳ dưới đất, lúc Hoàng Thất lao tới tiền nghiêng người ra sau, giống như nằm trên đất, chân tung lên đá trúng huyết Âm Lăng Tuyền của Hoàng Thất, đầu gối thúc về sau trúng vào huyết Đan Điền ở bụng dưới của gã, thêm cú đoạn côn của Phương Đa Bệnh vào lưng, vậy là tuy Hoàng Thất có võ công, nhưng chỉ một phút khinh địch đã không cử động nổi.

Người “phụ nữ” bộ dạng kỳ quái, phân trát đầy mặt kia chính là Lý Liên Hoa vừa rồi bỏ chạy nhanh như gió vào Di Hồng Viện. Lý Liên Hoa chậm

rãi đưa ống tay áo lên lau phần và máu trên mặt, vẻ mặt hẩn vẫn đầy kinh hoàng, bộ dạng sợ hãi.

- Ta... ta...

Phương Đa Bệnh đặt mông ngồi bệt xuống đất, thở dốc.

- Ta cái đầu nguoi! Công phu điểm huyết của nguoi cũng thật... phù phù... thật kinh người... Học ở đâu thế?

Y và Lý Liên Hoa quen biết đã sáu năm nay, đây là lần đầu y thấy Lý Liên Hoa ra tay không chế kẻ địch. Mặc dù sự thành công của hắn vừa rồi hoàn toàn nhờ vào sự lơ đãng khinh địch của Hoàng Thất, nhưng mười ngón tay bấm mười huyết đạo, một cú đá một cú thúc, hàng loạt những động tác lưu loát như nước chảy khiến người ta không kịp nhận ra, tuyệt đối không phải nhờ may mắn!

Lý Liên Hoa thật thà bảo:

- Đó là Thái Phượng Vũ, một lão nhân trong cái miếu cũ dạy ta...

Phương Đa Bệnh uể oải khoát tay áo, không tin.

- Nếu ta tin nguoi thì ta là heo. Không chừng sau khi nhảy xuống vực bị treo trên cây, có một vị tuyệt đại cao nhân trong sơn động bên dưới cái cây ấy đã dạy nguoi cũng nên.

Vẻ mặt Lý Liên Hoa gượng gạo.

- Thật mà...

Phương Đa Bệnh trợn mắt lườm.

- Công phu Vật Long Gà (*) của tiểu tử nguoi cũng không tệ, đáng tiếc nội lực quá kém, nếu không phải bỏn công tử tung chiêu sau lưng hắn, thì nguoi đừng hòng bắt được hắn.

(*) Thái Phượng Vũ nghĩa là “vật long phượng”, Phương Đa Bệnh nói chệch thành “vật long gà”.

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Đúng thế, đúng thế.

Hoắc Bình Xuyên dùng dây xích đặc biệt của Phạt Bỉ Bạch Thạch khóa Hoàng Thất lại, Dương Thu Nhạc “á” một tiếng thần trí khôi phục, ôm lấy Tôn Thúy Hoa lúc này đã không còn thở, sắc mặt trắng nhợt, mắt nhìn Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa thở dài dịu giọng nói:

- Nàng đã uống thuốc cầm máu rồi, trong một hai ngày sẽ như người đã chết, nếu người không muốn nàng chết, thì trước khi nàng tỉnh lại hãy tìm một đại phu tốt để trị vết thương cho nàng.

Phương Đa Bệnh phì cười, suýt thì nghẹn. Y đang định cười nhạo vị thần y không biết gì về y thuật này đã thấy hắn đột nhiên đi đến trước mặt Hoàng Thất gọi:

- Trần tiên bối.

Hoàng Thất bị Hoắc Bình Xuyên dùng xích khóa chặt, gã hận Lý Liên Hoa tận xương tận tủy, thấy Lý Liên Hoa đi tới thì “phì” một tiếng, cười nhạt. Lý Liên Hoa ngồi xuống trước mặt Hoàng Thất, nhìn thẳng vào mắt đồ đệ đứng đầu của Võ Đang.

- Mười mấy năm trước tiên bối có được địa đồ cất giấu báu vật của Hi Lăng nên vào Địa Cung Hi Lăng, sau đó còn sống sót ra khỏi Hi Lăng, từ đó lưu lại ở trấn Phác Sừ, năm xưa tiên bối đã phải trải qua những gì trong Địa Cung?

Hoàng Thất lạnh lùng nhìn hắn.

- Trẻ ranh, biết được cái gì rồi?

Hoàng Thất nhướn mày. Lý Liên Hoa rất hòa nhã, chậm rãi nói:

- Mười mấy năm trước, tiên bối đang ở tuổi sung sức, võ công nhân phẩm đều được người đời ca ngợi xưng tụng, đột nhiên tính tình thay đổi, ở lại thị trấn nhỏ hẻo lánh này lấy nữ sắc làm vui, trong đó tất phải có lý do... Với tướng mạo võ công của tiên bối, cho dù yêu thích phụ nữ thì cũng không phải dùng mê hương làm mối nhử... Những người phụ nữ thật lòng

thật dạ yêu thương tiền bối như Tiểu Như cô nương không hiểm, nắm xua trong Hi Lăng, có phải tiền bối... - Hắc thử dài. - Có phải...

Có phải tiền bối đã gặp một người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ toàn thân ngấm đầy mê hương không? Lý Liên Hoa không nói hết, Phương Đa Bệnh đã thăm bổ sung giúp hắn. Hại Hoàng Thất tổn thương đạo hạnh, từ đồ đệ đứng đầu Võ Đang biến thành một tên cầm thú!

Hoắc Bình Xuyên im lặng lắng nghe, cũng đang có suy nghĩ của riêng mình. Hoàng Thất nhìn chăm chăm Lý Liên Hoa, đột nhiên phá lên cười lớn:

- Ha ha ha ha, người thật sự muốn biết?

Lý Liên Hoa còn chưa gạt đầu, Phương Đa Bệnh đã gạt thay hắn những mười cái. Hoàng Thất nhếch mép cười nhạt.

- Người trẻ tuổi, người muốn biết ta cho người biết cũng chẳng sao, đúng là có một người phụ nữ... Trong Địa Cung Hi Lăng, cơ quan được đặt khắp nơi, ngoài ra còn có Kỳ Môn Bát Quái Trận. Sau khi ta vào mở Quỷ Môn, trước Quan Âm môn đã có một người phụ nữ đứng đó, dưới chân là thi thể của những người đàn ông thiệt mạng...

Phương Đa Bệnh chỉ thấy da gà nổi khắp lưng, hỏi:

- Nàng ta... ăn...?

Hoàng Thất ngửa cổ lên cười.

- Nàng bị nhốt sau Quỷ môn, không đồ ăn không thức uống, phải làm sao đây? Nàng thương thiên hại lý, nhưng ta lại cảm thấy nàng rất xinh đẹp... Không, nàng vốn là một mỹ nhân xuất chúng, đẹp tới nỗi khiến ta tin rằng đám đàn ông kia đều cam tâm tình nguyện mà chết vì nàng... Ta cứu nàng ra, nhốt ở một căn nhà trong trấn, ngày ngày ngắm nhìn nàng ấy, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy nàng hai lần thì cho dù bị nàng ăn tươi nuốt sống, ta cũng cam lòng.

Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cả hai cùng nghĩ đến bộ hài cốt dù đã chết mấy trăm năm nhưng vẫn xinh đẹp

yêu kiều sau cánh cửa Quan Âm. Nếu bộ hài cốt đó sống lại, có lẽ sẽ là tuyệt sắc mê hoặc chúng sinh như vậy. Mắt Hoắc Bình Xuyên sáng lên, giống như người phụ nữ mà Hoàng Thất vừa kể khiến hắn nghĩ ra điều gì đó, bỗng nghe Hoàng Thất tiếp tục nói:

- Ta coi nàng là tiên tử, nhưng cả ngày nàng chỉ tìm cách chạy trốn khỏi đây, nàng ép ta xuống Địa Cung, ép ta mở cửa Quan Âm ra, nàng ấy muốn lấy Ngọc ấn và bảo vật của Hoàng đế tiền triều, nhưng ta chẳng làm gì cả, nếu có được những thứ ấy, nàng sẽ rời khỏi đây ngay, vì vậy trong một đêm ta... - Hai mắt gã đột nhiên phát sáng kỳ lạ, cười bằng giọng vô cùng đắc ý và cổ quái tới mức nhức tai. - Ta dùng thuốc để có được nàng...

Gã phá lên cười ha hả, mấy người bạn Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đều chau mày, Hoắc Bình Xuyên buột miệng hỏi:

- Vậy người phụ nữ đó sau thế nào?

- Nàng ấy? - Hoàng Thất đột ngột không cười nữa, cắn hận nói. - Nàng ấy vẫn chạy trốn được, cho dù ta dùng dây xích khóa nàng trong phòng, nàng vẫn trốn ra ngoài. Phụ nữ giống như nàng, chỉ cần có đàn ông nhìn thấy thì đều sẽ chết vì nàng...

Phương Đa Bệnh há hốc miệng.

- Khốn kiếp, người phụ nữ đó vốn là một nữ yêu! Giờ nàng ta còn sống không?

Hoàng Thất lạnh lùng.

- Đương nhiên là còn sống.

Lý Liên Hoa chau mày hỏi:

- Nữ... hiệp ấy... tên là gì?

Hoàng Thất cười nhạo hắn.

- Người trong giang hồ vẫn có kẻ không biết tên nàng ư?

Hoắc Bình Xuyên cuối cùng cũng trầm giọng hỏi:

- Người phụ nữ mà tiền bối kể, có phải họ Giác không?
- “Ngu Mỹ Nhân” Giác Lệ Tiểu, nghe nói gần đây tạo một bang phái gọi là Ngu Mã Bang, còn làm bang chủ nữa. - Hoàng Thất cười lớn. - Các ngươi thật sự nên gặp nàng ấy một lần, người trẻ tuổi, ta thật muốn thấy biểu hiện của ngươi khi lần đầu nhìn thấy nàng ấy. Ha ha ha...

Phương Đa Bệnh thất thanh:

- Ngu Long Ngu Mã bang?

Hoắc Bình Xuyên gật đầu.

- Xem ra chuyện trong Hi Lăng không phải chỉ cần bắt được Vương Ngọc Cơ và Phong Từ là đã kết thúc. Quan Âm Thùy Lệ biến mất không tăm tích, Bà Sa Bộ của kẻ nào đó trong rừng sam, Giác Lệ Tiểu thoát khỏi Địa Cung năm xưa, mặc dù không biết có quan hệ gì với Hi Thành Đế và Phương Cơ Đế của tiền triều, nhưng chuyện này chắc chắn không đơn giản.

Lý Liên Hoa gật đầu, lẩm bẩm:

- Chuyện xấu, chuyện xấu.
- Hai vị... - Hoắc Bình Xuyên trầm ngâm một lát, rồi chấp tay nói với Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh. - Chuyện này gấp gấp, đầu mỗi lại nhiều, tại hạ ngu độn, chuyện trong Hi Lăng phải nhanh chóng báo cáo với Đại viện chủ và Nhị viện chủ, ta phải đưa người về.

Phương Đa Bệnh xua tay.

- Không tiễn, không tiễn, ngươi mau đưa người về đi, bọn công tử mặc dù yêu thích mỹ nhân, nhưng bình sinh lại ghét nhất loại dâm tặc.

Lý Liên Hoa thấy Phương Đa Bệnh gật đầu, hắn cũng gật đầu theo, Phương Đa Bệnh xua tay, hắn cũng xua tay theo, chậm rãi không biết đang nghĩ gì. Hoắc Bình Xuyên nhìn hắn chăm chăm, ôm quyền cáo biệt, nắm chặt vai Hoàng Thất sai bước đi ra ngoài trấn. Thấy Hoắc Bình Xuyên đã đi xa, Dương Thu Nhạc không nói không rằng ôm vợ chạy tới nhà đại phu trong thị trấn, Lý Liên Hoa lúc này mới “à” một tiếng như bừng tỉnh lại.

- Mọi người đi cả rồi?

Phương Đa Bệnh liếc xéo hần một cái.

- Người lưu luyến à?

Lý Liên Hoa lắc đầu, Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Vậy người đang nghĩ gì?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Ta đang nghĩ, đại cô nương Giác Lệ Tiểu đó quả nhiên rất xinh đẹp.

Phương Đa Bệnh ngẩn người.

- Người từng gặp nàng ta?

Lý Liên Hoa chậm rãi đáp:

- Ừm...

Phương Đa Bệnh ngửa cổ lên trời cười sảng sặc.

- Nếu ta tin lời Lý Liên Hoa nói thì ta là lợn.

Y Thuật Thần Thông

Hơn mười ngày sau.

Trong Bách Xuyên Viện ở núi Thanh Nguyên.

Kỷ Hán Phật nhận được kết quả cuối cùng về chuyện trong Nhất Phẩm Phần Hi Lãng. Vương Ngọc Cơ, Phong Từ giả mạo Cát Phan và lính canh lảng với ý đồ dựa vào mưu trí và khả năng của Phương Đa Bệnh cùng Lý Liên Hoa hòng tìm kiếm Ngọc ấn của tiền triều được cất giấu trong Hi Lãng, hai người này đã bị kẻ nào đó cướp đi trên đường bị dẫn về Bách Xuyên Viện, hơn mười đệ tử Phật Bửu Bạch Thạch tử thương; Ngọc ấn bị hủy trong tay Hoắc Bình Xuyên, bí mật nơi Địa Cung Hi Lãng đã được báo cáo lên triều đình; Hoắc Bình Xuyên đưa Hoàng Thất về tới viện tử, đang kể lại cho Bửu Khâu nghe những chuyện xảy ra trong Nhất Phẩm Phần; thê tử

của Dương Thu Nhạc ở trấn Phác Sừ là Tôn Thúy Hoa vì quá vất vả mệt mỏi sau khi bị thương nên dẫn tới sốt cao mà chết; Phương Đa Bệnh bị thương, Lý Liên Hoa bình an vô sự. Cát Phan bị người ta ám hại mà chết trên đường tới Hi Lăng, khi Hoắc Bình Xuyên tới nơi thì câu đố ở Nhất Phẩm Phần đã được giải. Rốt cuộc vai trò của Lý Liên Hoa trong chuyện này vẫn còn là điều mơ hồ.

Kỷ Hán Phật trong lòng biết rất rõ kẻ nào đã cướp Vương Ngọc Cơ và Phong Từ đi.

Quan hệ giữa lầu Liên Hoa và Dịch Phi Thanh tới nay vẫn chưa được làm rõ, nhưng điều ấy đã không còn là điều đáng quan tâm nữa.

Ở mé Tây của Bách Xuyên Việt có một căn nhà nhỏ độc lập, cửa sổ ở bốn mặt trở rất cao, trên bệ cửa sổ bày vài chậu hoa, có chút khác biệt so với những căn phòng không hề được trang trí ở ba mé còn lại. Hoắc Bình Xuyên thay một bộ y phục sạch sẽ, cung kính nhắc khuyên cửa lên gõ mấy cái, nói:

- Hoắc Bình Xuyên.

Trong phòng vang lên tiếng sách gấp lại, có người dịu giọng lên tiếng:

- Vào đi.

Hoắc Bình Xuyên đẩy cửa bước vào. Trong phòng đặt một tấm bình phong nhỏ. Bách Xuyên Việt mặc dù thanh bần đơn giản, tấm bình phong này lại được phết sơn đen bóng, bên trên vẽ Bách hạc triều phụng (*), các góc đều sờn rách, có lẽ là vật lâu năm, nhưng vẫn có thể nhận ra sự tinh tế xa hoa năm xưa. Sau bình phong, sách trong phòng chất cao như núi, trên bàn trên ghế toàn sách cả, đặt rất lộn xộn nhưng lại được lau chùi sạch sẽ. Có một người ngồi giữa đống sách, thấy Hoắc Bình Xuyên vào thì ngẩng đầu lên.

(*) Là bức tranh vẽ một trăm con hạc châu quanh chim phượng hoàng.

- Nghe nói đã thấy Bà Sa Bộ?

Hoắc Bình Xuyên gật đầu, ngồi xuống cạnh một chồng sách, tỉ mỉ kể lại cho người kia nghe những gì mình nghe được thấy được trong Hi Lăng. Người trong phòng nghe chăm chú, thỉnh thoảng hỏi xen một hai câu, Hoắc Bình Xuyên cũng trả lời đầy đủ. Người này họ Vân, tên Bĩ Khâu, là đệ nhất quân sư của Lý Tương Di trong Tứ Cố Môn năm xưa. Nghe xong câu chuyện của Hoắc Bình Xuyên, y thở dài thườn thượt, mỉm cười rất ảm áp.

- Giang hồ sóng sau xô sóng trước, xem ra người tên Lý Liên Hoa này không chỉ là thần y... Có thể bắt sống Hoàng Thất đạo trưởng, thực sự là một chuyện lớn.

Vân Bĩ Khâu năm xưa đi theo Lý Tương Di khi mới chỉ hai mươi ba, lấy danh hiệu là “Mỹ Chư Cát”, nay đã mười năm trôi qua, y cũng đã hơn ba mươi tuổi, có điều nhìn y áo vải giấy cỏ, hai bên tóc mái điểm bạc, mặc dù khí chất hờn hậu nhân từ, nhưng khá tiều tụy già nua so với tuổi thực.

- Điều đệ tử quan tâm là kẻ lấy đi Quân Âm Thùy Lệ và kẻ ra tay cứu người trong rừng sam rốt cuộc... - Hoắc Bình Xuyên trầm ngâm. - Rốt cuộc có phải cùng một người không?

Vân Bĩ Khâu đáp:

- Kẻ thi triển Bà Sa Bộ trong rừng sam nếu có công lực nghiền nát tảng đá lớn thì không tới mức không phong nổi khí mạch của Phong Từ, chắc không phải là một người đâu.

Hoắc Bình Xuyên thở dài.

- Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, ở nơi hiểm trở như Hi Lăng lại xuất hiện liền hai cao thủ.

Vân Bĩ Khâu mỉm cười, chuyển đề tài.

- Hoàng Thất nói đã gặp Giác Lệ Tiểu trong Hi Lăng?

Hoắc Bình Xuyên gật đầu.

- Nghe nói nhan sắc của người này rất mê hoặc.

Sắc mặt Vân Bĩ Khâu trắng nhợt, y khẽ ho hai tiếng.

- Khụ khụ... Năm xưa cùng Môn chủ gặp nàng ta một lần trong Kim Loan Minh đại điện, nàng ta đúng là... đúng là... - Y ngập ngừng, không biết nghĩ đến chuyện gì mà im bặt không nói nữa.

Hoắc Bình Xuyên quan tâm hỏi:

- Chứng hàn của Nhị viện chủ đã đỡ hơn chút nào chưa?

Vân Bĩ Khâu cười điềm đạm, nhưng trong nụ cười mang ý tự trào.

- Không đâu. Chuyện ở Hi Lăng không thể xem thường, hôm nay ta có viết hai phong thư, người giúp ta gửi tới Chương môn Tử Hà của Võ Đang và Bang chủ Giác Lệ Tiểu của bang Ngư Long Ngư Mã.

Hoắc Bình Xuyên vâng dạ, Vân Bĩ Khâu chậm rãi nói tiếp:

- So với việc đánh động thăm dò thì chi bằng cùng hai vị trong Bách Xuyên Việt ngồi lại bàn bạc, tìm hiểu xem rốt cuộc Dương Thu Nhạc, Hoàng Thất, Bích Ngọc Thư Sinh Vương Ngọc Cơ, Đoạn Đầu Dao Phong Tử, cùng bang Ngư Long Ngư Mã có quan hệ thế nào với Hi Lăng, hãy hỏi cho rõ.

Hoắc Bình Xuyên nghiêm sắc mặt đáp:

- Nhị viện chủ nói phải, người trong Phật Bĩ Bạch Thạch không cần vòng vo, nên hỏi thẳng mới phải.

Vân Bĩ Khâu cười.

- Tứ Cổ Môn môn hạ không cần giữ lễ, mặc dù tính tình người như thế nhưng cũng nên ít nói những lời kiêu phụ họa ấy đi.

Hoắc Bình Xuyên hồ thẹn chỉ muốn vâng dạ, nhưng lại không thể vâng dạ, về mặt gương gao.

- Vị thần y Lý Liên Hoa đó, Bình Xuyên thấy thế nào? - Vân Bĩ Khâu hỏi.

Hoắc Bình Xuyên trầm ngâm đáp:

- Bình Xuyên thực sự có chút... không phán đoán được, lúc thì như thông tuệ tuyệt đối, lúc lại vô cùng hồ đồ... Võ công dường như rất kém, nhưng lại dễ dàng không chế kẻ địch giành thắng lợi về mình, thứ lỗi cho Bình Xuyên ngu độn, không thể phán đoán được bản chất con người này.

Ánh mắt Vân Bĩ Khâu thoáng sáng lên.

- Hắn có dùng binh khí không?

Hoắc Bình Xuyên lắc đầu.

- Không thấy dùng.

Vân Bĩ Khâu cau mày. Lý Liên Hoa không giống với những gì y nghĩ trước đó, ngay cả y cũng không thể đoán biết được.

- Thế thì lạ thật... người không nhận ra võ công của hắn thuộc môn phái nào sao?

Hoắc Bình Xuyên cân nhắc suy nghĩ rất lâu.

- Hình như chẳng thuộc môn phái nào cả, chỉ là điểm huyết cực chuẩn, nhưng nội lực kém vô cùng.

Vân Bĩ Khâu gật đầu.

- Hắn tự xưng là y thuật thần thông, điểm huyết chuẩn là điều hợp tình hợp lý.

Lúc này, trong phòng khách Phương thị, người được Mỹ Gia Cát năm xưa phán định là “y thuật thần thông” đang tập trung tinh thần bắt mạch cho người khác, trên mặt nở một nụ cười mỉm nho nhã, như rất chắc chắn về bệnh tình của bệnh nhân. Phương Đa Bệnh ngồi bên cạnh hắn quạt lò cho

ấm thuốc đang sắc, tức tối nhìn dì bé của Phương thị, võ lâm đệ tam mỹ nhân Hà Hiếu Phương đang yếu điệu đưa tay cho Lý Liên Hoa bắt mạch. Dì bé này nhỏ hơn mẹ hắn mười tuổi, nghe nói chủ nhân của lầu Liên Hoa vân cát tường tới, đột nhiên mắc thứ bệnh kỳ lạ nói ngất là ngất, ngất luôn vào lòng Lý Liên Hoa, lúc này nàng đang dùng đôi mắt long lanh nhìn hắn. Phương Đa Bệnh nhận thấy vẻ nuối tiếc trong ánh mắt của nàng. Vị thần y trong truyền thuyết này mặc dù diện mạo cũng tạm được, nhưng không được phong lưu, đặc biệt, tuấn mỹ vô song như trong tưởng tượng của nàng.

- Bệnh tình của Hà... phu nhân... Hà cô nương... - Lý Liên Hoa dịu dàng nhìn Hà Hiếu Phương. - Không có gì đáng ngại cả, chỉ cần uống thuốc là khỏi.

Phương Đa Bệnh gạt đầu lia lịa, càng ra sức quạt lò sắc thuốc mạnh hơn. Thực ra y không hiểu, dì bé xưa nay vẫn luôn tự phụ là anh minh lại không phát hiện ra điểm khác lạ của kiểu y thuật kì dị chưa bắt mạch xong đã sắc thuốc này, một lòng một dạ chăm chú quan sát vị thần y đó, không hiểu trong đầu đang suy nghĩ gì. Y nhìn chất dịch đen sì trong ấm thuốc trên lò, không tìm được mà nghĩ tới chuyện cách đó không lâu y có hỏi Lý Liên Hoa một vấn đề.

- Liên Hoa chết tiệt, sao người biết trúng tà thuật của Hoàng Thất phải điếm Tứ Thần Thông, Ấn Đường, Ế Minh, Thập Tuyên để giải trừ?

- Hà...? - Lúc đó Lý Liên Hoa chậm rãi đáp. - Hình như ta từng thấy có người dùng cách đó để chữa bệnh điên.

Phương Đa Bệnh trừng mắt há miệng, Lý Liên Hoa nghiêm túc nhìn y, thành khẩn bảo:

- Đúng là ta đã từng nhìn thấy có ai đó đã dùng cách ấy để chữa bệnh điên mà...

Lý Liên Hoa còn chưa nói xong, Phương Đa Bệnh đã ôm đầu rên:

- Ta vĩnh viễn không bao giờ nghe người nói một từ nào nữa, vĩnh viễn không bao giờ tin nửa câu người nói nữa!

Tiếp tục trừng mắt nhìn ám thuốc dần cô đặc lại, y thầm cầu nguyện trong lòng rằng di bé sau khi uống thứ thuốc này vào bụng, hai tháng sau có thể dậy khỏi giường và nhớ rằng việc ngất xỉu vào lòng Lý Liên Hoa là việc nguy hiểm tới nhường nào.

VÁY THẠCH LỰU(*) GIẾT BỐN NGƯỜI

(*) Váy thạch lựu là một dạng y phục của các cô gái trẻ thời Đường.

Sau chuyện xảy ra ở Nhất Phẩm Phần, Lý Liên Hoa ở lại nhà Phương Đa Bệnh hai ngày, nhưng rồi nhớ nhung lâu Liên Hoa của mình mà cáo từ rời đi. Sau khi hấn đi, di bé Hà Hiểu Phượng của Phương Đa Bệnh miệng nôn trôn tháo suốt ba tháng ròng, đồng thời không dám cho người khác biết vì uống thuốc Lý Liên Hoa kê mà đau bụng.

Khi Phương đại công tử của Phương thị giải quyết xong mọi chuyện liên quan đến Nhất Phẩm Phần, y nhân nhả tự quay lại trấn Bính Sơn để tìm Lý Liên Hoa, đột nhiên y nhìn thấy một vùng núi xanh ngắt rộng lớn. Đó chính là vì tầm nhìn của y đã thoáng đãng hơn rất nhiều, nơi vốn có một tòa lầu giờ không còn thấy nữa. Y ngệt ra một lúc. Dân trong trấn Bính Sơn thấy một bạch y công tử gầy như que củi đứng chỉ vào khoảng đất trống trước mặt nhảy chồm chồm lên chửi rủa:

- Lý Liên Hoa chết tiệt, lại cống cái vỏ rùa chạy rồi, khôn khiếp!

Người qua đường nhìn y với ánh mắt vừa cảm thông vừa tò mò, chủ nhân căn nhà đó mấy hôm trước đã thuê hai con trâu kéo nhà đi mất, vài người tốt trong trấn còn tới giúp đỡ hấn. Hỏi tại sao hấn lại chuyển đi, chủ nhân căn nhà nói vì có người sắp tới tìm hấn để trả ơn, nhất định muốn đem gia sản tặng hết cho hấn, hấn không nhận được nên đành phải chuyển nhà đi, chỉ là chút chuyện nhỏ làm sao lại dám nhận sự trả ơn trời biển như vậy. Chuyện này khiến những kẻ đọc sách thánh hiền trong trấn suýt xoa mãi không thôi, những người tiên phong đạo cốt như thế này trên thế gian rất hiếm gặp.

Phương Đa Bệnh chỉ vào khoảng đất trống nơi mà lâu Liên Hoa vôn cát tường bị kéo đi chửi rửa khoảng một canh giờ, ngựa cổ lên trời thở dài. Con rùa công mai Lý Liên Hoa chết tiệt, trừ phi hấn thích hấn sẽ tới chứ muốn đi tìm hấn khó như lên trời, Phương Đa Bệnh đã quen rồi.

Áo cưới xui xẻo

Trần Tiết Ngọc là một nơi náo nhiệt, từ chỗ này đi khoảng mười dặm nữa là đến Thái Liên Trang. Nói tới trần Tiết Ngọc, trong vòng một trăm dặm gần đây chưa chắc mọi người đã biết hết, nhưng nói đến Thái Liên Trang thì không ai không hay.

Gần đó có một danh thắng, núi non trùng điệp hồ nước xanh biếc. Có bốn con suối đổ vào hồ này, cuối năm khí hậu ẩm áp hoa sen nở rộ, hơn nữa màu của hoa sen ở nơi đây cũng rất kỳ lạ, khi nở cánh hoa màu xanh nhạt, xinh xắn đẹp đẽ, mọi văn nhân nhã sĩ đều yêu thích, thường có quan sang người quý tới hái hoa sen, cổ danh là “Thái Liên Trì”. Khoảng năm mươi năm trước, có người bỏ ra rất nhiều tiền để mua một mảnh đất độ mười dặm gần Thái Liên Trì, xây một tòa trang viên, đưa Thái Liên Trì vào trong trang viên nhà mình, lấy tên “Thái Liên Trang”. Trang chủ hiện tại họ Quách, tên Đại Phúc, mặc dù cái tên nghe hơi tục nhưng ông ta tự khoe mình là một nhã khách.

Quách Đại Phúc buôn bán dược liệu, buôn bán khá đạo đức, không phải lo về cơm ăn áo mặc, gần đây chuyện khiến ông ta buồn phiền chính là quý tử của mình – Quách Họa. Quách Họa tự là Hê Chi, ngụ ý là “Họa hê phúc sở ý”(*), là một cái tên may mắn, ba tuổi gã đã học thuộc ba trăm bài thơ Đường, năm tuổi có thể đọc Kinh Thi, Luận Ngữ, là bảo bối của Quách Đại Phúc.

(*) Họa là chỗ dựa của phúc.

Năm Quách Họa mười một tuổi, Quách Đại Phúc đưa Quách Họa đến Bách Xuyên Viện học võ, bá người có diện mạo tác phong cao nhã nhất trong bốn người ở Phạt Bì Bạch Thạch làm thầy, trở thành môn hạ của Mỹ

Gia Cát Vân Bĩ Khâu, chỉ mong y có thể đọc sách học nghệ, chăm chỉ theo học sư phụ y, cho dù sau này không thể trở thành một hiệp khách cũng có thể làm một kẻ thanh nhã. Nhưng tháng trước Quách Họa thành nghệ về nhà, điều khiến Quách Đại Phúc buồn phiền không thôi là ngoài việc múa đao nghịch kiếm, hét la chém giết ra, gã này đã hoàn toàn quên sạch số chữ nghĩa mà hồi nhỏ đã học được, nhìn “Bồng Lai” thì đọc thành “Liên Thái”, nghe Không Tử thì tự xưng là Quách Tử, khiến Quách Đại Phúc tức giận tới mức suýt dùng cái nồi trong bếp đập mạnh vào đầu gã một cái. Con trai của Quách Đại Phúc dốt nát bất tài, thực là gia môn bất hạnh, khiến tổ tông phải xấu hổ.

Cũng chính vì thế, Quách Đại Phúc sớm đã lấy cho Quách Họa một cô vợ gia giáo hiền biết để dạy dỗ đứa con trai bất hiếu của mình, chỉ mong gia môn được rạng rỡ, giúp Quách Họa tiến bộ. Ông bỏ ra mấy vạn lượng bạc để đón tài nữ Cố Tích nổi danh nhất Tiết Ngọc trấn về làm dâu, kết quả nàng tài nữ này thân thể yếu đuối nhiều bệnh, chưa được đón về đã thoi thóp hơi tàn rồi mất, khiến mấy vạn lượng bạc của Quách Đại Phúc thành bong bóng nước. Bất đắc dĩ phải cầu hôn lần hai, cuối cùng Quách Họa lấy một danh kỹ lâu xanh cũng nổi tiếng trấn Tiết Ngọc, tên Bò Tố Tố.

Bò Tố Tố mặc dù xuất thân từ lâu xanh nhưng chỉ là thanh quan(*), lại rất có tài thơ ca, hướng hồ dù là danh kỹ nhưng diện mạo xinh đẹp hơn tài nữ nhiều, thế là Quách Họa vui sướng đón vị tân nương đó về. Không ngờ chưa đến một tháng, Bò Tố Tố lại bị chết đuối trong Thái Liên Trì. Chỉ trong vòng một tháng, hai người con gái có liên quan đến Quách Họa đều thiệt mạng, người dân trong trấn Tiết Ngọc bắt đầu bàn tán dị nghị, những lời đồn đại như khắc thê sát thê lên lõi khắp hang cùng ngõ hẻm khiến Quách Đại Phúc vô cùng buồn bực. Án mạng xảy ra ở Thái Liên Trì nên đám người giàu sang phú quý tới đó hái hoa thưởng hoa cũng giảm không ít, Quách Đại Phúc đã buồn nay còn buồn hơn.

(*) chỉ những kỹ nữ chỉ bán nghệ không bán thân.

Ngày mười một tháng Năm, đúng mùa hoa sen xanh nở rộ nhưng Thái Liên Trang lạnh lẽo vắng vẻ, hoàn toàn không thấy cảnh tượng náo nhiệt

xưa kia đâu.

Sau khi mất vợ, Quách Hòa chỉ chuyên tâm luyện kiếm, đồn chặt đi không ít những cây ngân hạnh mà Quách Đại Phúc chăm chút nơi hậu viện. Thọ Sơn Thạch mà ông bỏ không ít bạc ra mua bị con trai chém vỡ vài miếng, gã còn tự hỉ hã vui sướng vì luyện võ có kết quả.

Mấy hôm nay Quách Đại Phúc chỉ ngồi nhìn viện tử lạnh lẽo cùng sổ sách mà thở vắn than dài. Ông mất mẹ khi còn nhỏ, mất vợ thuở thiếu thời, giờ bỗng dung mất cả con dâu, không lẽ do hồi trẻ từng bán thuốc giả một lần mà mọi báo ứng dồn cả lên vợ con ông? Thế cũng không phải, Quách Đại Phúc khổ sở suy nghĩ, nếu là báo ứng sao có thể báo ứng cả lên người mẹ mà ông chẳng còn nhớ gì kia? Khi mẹ ông chết, ông còn đang bú sữa, chưa buôn thuốc giả.

- Lão gia – Nha hoàn Tú Phụng bưng chén trà tới. – Ngoài trang viên có một vị công tử nói muốn vào ngắm ao sen, vốn không muốn để công tử ấy vào, nhưng gần đây người tới Thái Liên Trì ít quá, lão gia người nói xem...

Quách Đại Phúc nghe thấy nha hoàn nói “Vốn không định cho công tử ấy vào” là biết cái kẻ tới gõ cửa đòi ngắm sen kia chắc là một kẻ nghèo kiết xác, ngẫm nghĩ một lát rồi bực bội xua tay.

- À...vào đi, vào đi, từ khi Tổ Tổ chết ở đó còn chưa có ai xuống nước, cho hẳn xuống để giải đen cũng tốt.

- Đây là...đâu? – Trong đầm sen bên chân Quách Đại Phúc đột nhiên “oạp oạp” chui lên cái đầu người, ai đó hoang mang hỏi. – Bạc đề trèo lên là ở chỗ nào? Có ai ở đây không?

Tú Phụng hét lên một tiếng, luống cuống làm rơi chén trà trên tay xuống. Người ở dưới nước “oạp” thêm tiếng rồi vội vàng lặn xuống, lúc này Quách Đại Phúc mới nhìn rõ, dưới đầm sen có người, một người đàn ông, ông thất thanh gọi gia đình:

- Người đâu, có thủy tặc! Có thủy tặc !

- Thủy tặc? – Người dưới ao sen càng hoang mang hơn, nhìn ngó xung quanh, đột nhiên hiểu ra. – Ta?

Tú Phụng kinh hãi chữa bình tâm lại được, gật đầu lia lại, bỗng nhận ra hẳn là ai.

- Lão gia, đây chính là Lý công tử vừa rồi gõ cửa xin vào ngắm hoa.

Quách Đại Phúc nửa tin nửa ngờ nhìn kẻ ướm sũng dưới nước kia.

- Người là ai? Sao lại ở dưới ấy?

Kẻ dưới đầm sen bồi rối ho một tiếng.

- Cây cầu gỗ bên ngoài trang viên hơi trơn...

Tú Phụng và Quách Đại Phúc ngăn người, thì ra kẻ này ngã xuống con suối ở bên ngoài trang viên, rồi bị trôi vào trong ao sen, kẻ ra như thế cũng không bị tính là thủy tặc.

- Người tới ngắm sen?

Kẻ trong đầm gật đầu lia lịa.

- Thực ra là...vì sàn gỗ trong nhà ta bị thiếu mất một thanh ...

Hắn còn chưa nói xong mặt Quách Đại Phúc lộ vẻ vui mừng.

- Người có biết làm thơ không?

Kẻ trong đầm “à” một tiếng.

- Làm thơ à?

Quách Đại Phúc nhìn hắn từ đầu tới chân một lượt. Người trẻ tuổi bị nước cuốn trôi vào kia có bộ dạng nghèo khổ như kẻ đọc sách.

- Thế này nhé, Thái Liên Trang này của ta không phải quý nhân nhà khách thì không được vào, nếu người biết làm thơ thì viết cho ta vài bài thơ về hoa sen, ta sẽ để người lại trong Thái Liên Trang ba ngày, thế nào?

Người đang đầm mình trong đầm nước lộ ra vẻ mặt hết sức hoang mang.

- Thơ về hoa sen cổ nhân viết rất nhiều mà...

Quách Đại Phúc cười.

- Đúng đúng, nhưng không viết về sen xanh trong đầm của ta, phải không?

Người trong đầm sen cũng đờ cơ mặt, mãi mới chợt hiểu ra. Sau khi án mạng xảy ra, danh tiếng của Thái Liên Trang bị tổn thất nghiêm trọng, Quách Đại Phúc hy vọng nhờ vào mấy bài thơ này để cứu vãn nhã danh của Thái Liên Trang.

- Việc này, cái đó...ta... - Người trong đầm nước ập a ập ứng, do dự một lúc lâu cuối cùng quyết định. – Ta biết làm thơ.

Quách Đại Phúc liên tục chấp tay làm lễ. Người trẻ tuổi đang uớt đầm dưới đầm sen kia sau khi nói “biết làm thơ”, hiển nhiên giá trị tăng thêm cả trăm lần.

- Người đâu, mau thay y phục cho Lý công tử, mời Lý công tử thưởng tọa.

“Thủy tặc” dưới đầm nước lặc người một cái biến thành “công tử”, thân vẫn ngâm dưới nước chấp tay thi lễ, cứ như hấn thật sự biến thành một tài tử đi bảy bước hoàn thành một bài thơ vậy.

Thủy tặc bị rơi xuống nước này, chính là Lý Liên Hoa vừa chuyển đến trấn Tiết Ngọc.

Lần Liên Hoa vâng mệnh của hấn khi trâu kéo bị rơi mất một thanh gỗ sần, mặc dù có gỗ để ghép vào nhưng khổ nổi không có hoa văn. Bất đắc dĩ, Lý Liên Hoa định tự mình điêu khắc đẽo gọt, nên mới đi khắp nơi tìm kiếm hoa sen làm mẫu. Hôm nay tới Thái Liên Trang, không cẩn thận sẩy chân rơi xuống nước, lúc thò đầu lên biến thành Lý công tử biết làm thơ, đây là việc ngàn vạn lần hấn không nghĩ tới trước lúc bị rơi xuống nước.

- Lý công tử mời đi bên này. – Tú Phụng đưa Lý Liên Hoa vào phòng khách của Thái Liên Trang. – Trong phòng khách có chuẩn bị y phục mới, Lý công tử có thể tùy ý lựa chọn.

Lý Liên Hoa đang gật đầu, đột nhiên chân bị vấp phải thứ gì đó, “ái chà” một tiếng rồi ngã dúi về phía trước, Tú Phượng kịp thời đỡ hấn.

- Bậc cửa trong Thái Liên Trang hơi cao, công tử cần thận một chút.

Lý Liên Hoa cúi đầu nhìn, quả nhiên bậc cửa ở Thái Liên Trang đều cao hơn bậc cửa trong nhà người thường một tấc, người không quen dễ bị vấp ngã.

- Thật ngại quá, ngại quá.

Tú Phượng nhanh nhẹn đưa hấn vào trong một căn phòng trang nhã rộng rãi, mở cửa sổ là có thể nhìn thấy đầm sen cách đó năm dặm, phong cảnh mát mẻ trong lành, trong phòng còn treo thư họa, dưới cửa sổ có một chiếc bàn, bút mực giấy đều được chuẩn bị đầy đủ, phòng khi khách nhân có thi hứng. Sau khi Tú Phượng lui ra ngoài, Lý Liên Hoa mở rương quần áo, quần áo bên trong cái nào cũng rất phù hợp với sở thích của Phương Đa Bệnh, quần lượt áo là đều bằng chất lụa, thêu điểm vô cùng tinh tế nhã nhặn. Hấn ngẫm nghĩ, rồi chọn một chiếc áo màu trắng đất nhất bên trong, đứng trước gương xoay xoay, khi thấy một tài tử trong gương, ngay bản thân hấn cũng thấy hài lòng vô cùng.

Hấn đứng nhìn quanh căn phòng một lượt, những bức tranh chữ được treo rất cung kính trên tường, chữ trên đó như rồng bay phượng múa, “Nhân diện liên hoa tương ánh hồng”(*), “Liên hoa y cự tiêu xuân phong”(*), thậm chí còn cả “Thiên thụ vạn thụ liên hoa khai”(***)... Lạc khoản(****) đều là của tri huyện, trang chủ, chủ nhân nào đó. Lý Liên Hoa chăm chú ngắm nhìn một lúc rồi đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đang là mùa sen nở, bên ngoài lá sen xanh mướt đung đưa, những nụ sen màu xanh nhạt chúm chím thoát ần thoát hiện dưới lá, rất thanh cao đáng yêu, có một phong vị vô cùng khác biệt với lá xanh sen hồng.

(*) Khuôn mặt và hoa sen cũng phủ ráng hồng. Phỏng theo câu “ Nhân diện đào hoa tương ánh hồng” trong bài Đề Đô Thành Nam Trang của Thôi Hộ.

(**) Hoa sen vẫn cười với gió xuân. Phỏng theo câu “Đào hoa y cự tiểu xuân phong” trong bài Đề Đô Thành Nam Trang của Thôi Hộ.

(***) Ngàn vạn cây hoa sen nở rộ. Phỏng theo câu “Thiên thụ vạn thụ liên hoa khai” trong bài Bạch tuyết ca tổng vũ phán quan quy kinh của Sầm Tham.

(***) Phần trên bức thư pháp hoặc tranh vẽ, thường đề tên, tên hiệu, ngày tháng... đồng thời có đóng ấn chương.

Đột nhiên từ trong đầm sen yên tĩnh thanh nhã đó bốc lên một luồng khói đen. Lý Liên Hoa thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn ngó, chỉ thấy một cụ bà mặc áo vải thô đang chèo con thuyền nhỏ chầm chậm rẽ nước, miệng lầm nhảm đọc gì đó, đầu thuyền đặt một cái lò, bên trong đang đốt vàng mã nghi ngút. Đốt xong vàng mã, cụ bà ngồi trên thuyền nhìn hồ sen xanh biếc than vắn thở dài, rồi đột nhiên buông miệng chửi rủa. Bà cụ chửi rủa bằng Lý ngữ(*), Lý Liên Hoa nghe không hiểu, trèo qua cửa sổ, đứng bên đầm sen gọi bà cụ, rồi sau đó nhanh nhẹn lên thuyền, chuyện trò cùng bà lão.

(*) Lý: tên một dân tộc thiểu số thời xưa ở Trung Quốc

Bà lão họ Khương, là vú nuôi của Quách Đại Phúc, ở nhà Quách Đại Phúc đã hơn bốn mươi năm nay, bà đang đốt tiền vàng cho Bò Tó Tó. Lý Liên Hoa nói với bà cụ đủ mọi chuyện, chuyện giá tương dầu ngày hôm qua, chuyện có lẽ đã rất lâu rồi không có ai mắng chửi ông chủ tạp hóa làm ăn gian dối buôn thêm bán bớt, nên bà cụ Khương rất thích chàng thư sinh mới tới này, Lý Liên Hoa cũng nhanh chóng tìm hiểu được vài chuyện nhỏ nhặt trong nhà họ Quách.

Tổ phụ Quách Đại Phúc là người Miêu, ở rể nhà họ Quách và nhanh chóng định cư tại trấn Tiết Ngọc. Quách gia bắt đầu buôn bán dược liệu từ thời tổ phụ Quách Đại Phúc, công việc làm ăn thuận lợi và phát đạt, nhưng không biết vì lý do gì mà nhân đình luôn hiếm hoi, bắt đầu từ đời phụ thân của Quách Đại Phúc, ba người con dâu của Quách gia đều chết một cách vô cùng kỳ quái, đồng thời đều có liên quan đến Thái Liên Trì.

Tổ phụ Quách Đại Phúc có hai người con trai, cha của Quách Đại Phúc là Quách Càn và thúc thúc của Quách Đại Phúc là Quách Khôn. Quách Càn nhanh nhẹn giỏi giang như cha, quản lý công việc làm ăn đâu ra đấy, Quách Khôn khi sinh ra đã bị đần độn, do ca ca nuôi dưỡng, cả nhà sống bình yên vui vẻ, không có điểm gì đặc biệt.

Sau khi Quách Càn lấy vợ, cả nhà chuyển đến Thái Liên Trì, xây Thái Liên Trang. Trang tự xây xong chưa đến một tháng, vợ Quách Càn là Hứa Thị ngã xuống đầm sen chết đuối, để lại Quách Đại Phúc mới sinh chưa đầy tháng. Quách Càn vô cùng đau đớn và thương xót trước cái chết của vợ, đuổi hết người hầu kẻ hạ đóng cửa tự giam mình trong nhà hơn mười năm, chỉ giữ lại vài nô bộc trung thành. Quách Đại Phúc trưởng thành, lấy vợ tên Vương Thị, một năm sau khi thành thân Vương Thị cũng ngã xuống đầm sen chết đuối, bỏ lại Quách Hạo.

Nay người vợ vừa về của Quách Hạo là Bồ Tổ Tổ lại ngã xuống đầm mà chết, bà cụ nghi ngờ Quách gia trúng tà, hoặc đã phạm húy ma quỷ gì đó.

- Khi Quách phu nhân chết, là do bà phát hiện đầu tiên phải không? - Lý Liên Hoa thận trọng hỏi, ánh mắt đầy vẻ kính phục và tò mò.

Bà lão bỗng trở nên tự phụ, nghênh cổ đáp:

- Tổ Tổ bị chết đuối ngay chỗ dưới cửa sổ chỗ cậu ấy.

Lý Liên Hoa kinh ngạc:

- Dưới cửa sổ của cháu?

Bà lão gật đầu.

- Căn phòng khách đó năm mươi ba năm trước là phòng tân hôn của đại lão gia, nhưng vì đại phu nhân bị chết đuối trong đầm sen ngay dưới cửa sổ phòng ấy nên đại lão gia không ở nữa, chuyển sang phòng mé Tây, phòng đó sửa sang lại thành phòng dành cho khách.

Lý Liên Hoa nổi hết da gà.

- Vậy...vậy vậy vậy... ba vị phu nhân họ Quách đều bị chết đuối ở chỗ đầm sen ngay dưới cửa sổ phòng cháu?

Bà Khương thở dài.

- Nước ở chỗ đó chỉ cao quá nửa người, ta thật nghĩ mãi không ra sao lại có người chết đuối ở đó. Nếu là có ma thì mấy năm nay cũng phải hai mươi, ba mươi vị khách tới đó ở, vậy mà chưa từng xảy ra chuyện gì. Nếu nói là vì nguyên nhân khác thì cái chết của lão phu nhân và phu nhân đều cách nhau hai mươi mấy năm, còn giữa phu nhân và thiếu phu nhân cũng cách nhau hai mươi mấy năm, ba người họ không quen biết, một người là cô nương nhà tú tài, một người là con gái của ngư gia, Tổ Tổ còn là một thanh quan, dù thế nào đi nữa cũng chả có gì liên quan tới nhau.

Lý Liên Hoa thở dài theo.

- Vì vậy bà mới ở đây đốt vàng mã làm phép siêu độ?

Bà cụ bèn cao giọng:

- Ba vị phu nhân đều là người tốt, tính tình lại hiền lành tử tế, nếu thật sự có thủy quyêu hồn thì lão đây dù có phải liều cái mạng già cũng sẽ bắt nó xuống địa ngục!

Vẻ mặt Lý Liên Hoa đầy kính phục, hấn ngập ngừng rồi đứng dậy:

- Bà ơi, ba vị phu nhân đều bị chết đuối trong đầm sen, vậy Quách đại lão gia qua đời như thế nào?

Bà Khương ngẩn người.

- Đại lão gia? Đại lão gia quá sợ hãi trước cái chết của con dâu, phu nhân qua đời được một tháng thì đại lão gia cũng mất. – Rồi bà cụ lẩm bẩm nói. – Nhất định là nghĩ đến đại phu nhân, đại lão gia thật quá đáng thương.

Lý Liên Hoa lại thở dài theo.

- ...Thật sự đáng thương

Tối đó, Quách Đại Phúc sai Tú Phượng tới hỏi thăm xem Lý công tử ở có thoải mái không, Lý Liên Hoa vội vàng mang những bài “thơ” đã viết xong ra, Tú Phượng hài lòng nhận lấy, nói lão gia mời Lý công tử ra ngoài phòng mé ăn cơm. Lý Liên Hoa chấp tay đa tạ rồi theo Tú Phượng đi về mé Tây của Thái Liên Trang. Quách Đại Phúc đón lấy những bài “thơ” của Lý Liên Hoa rồi mở xem, vô cùng hài lòng, liền miệng nói mời “thượng tọa”, Lý Liên Hoa tỏ vẻ mặt ngượng ngùng, bối rối ngồi lên ghế.

Cửa sổ lớn trong căn phòng mở rộng ra bốn phía, ngay bên dưới là đầm sen, gió mát hiu hiu thổi, không khí vô cùng êm ả. Lý Liên Hoa nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, hương sen thơm ngào ngạt, ngoài việc Quách Đại Phúc đang oang oang đọc bài thơ hẩn làm, cực kì không hợp phong cảnh lúc này thì quả thật mọi thứ vô cùng hoàn hảo, khiến người ta mê đắm như say.

Quách môn thanh thúy mẫn đường sa,

Thập lý trâm ngọc bạn nhân gia

Sát thị nhất môn lâm hạ sĩ,

Qua điền cúc tiểu khan đăng hoa(*)

(*) Trong Quách gia ao hồ xanh biếc, có hồng nhan bầu bạn cùng người, mang đúng vẻ của một ả nữ sĩ, uống rượu nho ngắm hoa đăng trong vườn dưa.

Quách Đại Phúc gật gù đọc thơ của Lý Liên Hoa, vô cùng thích thú.

- Lý công tử văn khí cao tuyệt, Quách mỗ vô cùng khâm phục, chắc chắn sau này sẽ làm cao đồ đạt.

Lý Liên Hoa vâng vâng dạ dạ, Quách Đại Phúc nói:

- Mời, mời.

Hai người cùng nâng cốc bắt đầu dùng bữa.

- Nghe nói Tô Tô qua đời rồi? – Lý Liên Hoa gặm chân gà hỏi

Quách Đại Phúc ngẩn người, lòng thoáng không vui, vị Lý công tử này vừa mở miệng ra là hỏi ngay tới chuyện mà ông không muốn nhắc tới nhất.

- Gia môn bất hạnh, đó là sự cố ngoài ý muốn.

Lý Liên Hoa vẫn vừa gặm chân gà vừa ậm ừ nói:

- Mấy năm trước vội vào kinh dự thi, có duyên gặp mặt Tổ Tổ một lần...- Quách Đại Phúc lại ngẩn người, Lý Liên Hoa nói tiếp. – Lần này quay lại, biết nàng đã được gả cho Quách công tử, đang mừng thay cho nàng ở hiền gặp lành, không ngờ sự thể lại thành ra thế này. – Hắn khẽ thở dài hỏi bằng giọng u buồn. – Có thể cho ta biết bộ dạng của nàng lúc chết không? Có phải vẫn...rất đẹp?

Lòng Quách Đại Phúc như gỡ được mối nghi ngờ. Thì ra vị Lý công tử này tới đây không phải hoàn toàn vì Thái Liên Trì. Bò Tổ Tổ danh tiếng vang xa, những người trẻ tuổi có tâm tư như Lý công tử đây không ít, giờ người chết thì đã chết rồi, ông bỗng thấy thông cảm với Lý Liên Hoa.

- Tổ Tổ mặc áo cưới khi chết, khi còn sống con bé rất xinh đẹp, lúc chết vẫn giống một tân nương, đẹp vô cùng.

Ông ta không hề biết rằng nếu để Phương Đa Bệnh nghe được những gì Lý Liên Hoa vừa nói nhất định y sẽ cười tới đau cả bụng, cuộc rằng Lý Liên Hoa căn bản chẳng hề quen biết gì Bò Tổ Tổ kia.

- Mặc áo cưới? – Lý Liên Hoa thấy lạ. – Nàng được cưới về đã hơn mười ngày rồi, tại sao còn mặc áo cưới?

Mặt Quách Đại Phúc thoáng hiện lên vẻ đắc ý, ông ta ho một tiếng, đáp:

- Gia gia Quách mỗ là người Miêu nên mang từ Miêu cương về một bộ áo cưới của người Miêu. Trên bộ áo cưới đó đính rất nhiều trang sức vàng bạc, thêu thùa tinh tế, đáng giá ngàn vàng, vài vị đại nhân mấy lần muốn hỏi mua, có kẻ trả mười vạn lượng bạc nhưng ta đều không bán vì đó là báu vật gia truyền. Thê tử của ta năm xưa hề có thời gian là lại lấy bộ áo cưới đó ra mặc, dù là bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều bị nó mê hoặc.

Lý Liên Hòa “à” một tiếng.

- Trên thế gian này lại có một kỳ vật như thế ?

Quách Đại Phúc càng thêm đắc ý, vỗ tay.

- Thúy Nhi!

Một nha hoàn tầm mười sáu tuổi, dáng người cao ráo nhanh nhẹn bước lên.

- Lão gia.

Quách Đại Phúc dặn:

- Mau lấy bộ áo cưới của thiếu phu nhân trong phòng Quách nhi ra đây, ta cùng Lý công tử uống rượu thưởng áo, cũng là một việc tao nhã.

Thúy Nhi vâng dạ lui ra, Quách Đại Phúc bảo:

- Áo cưới mặc dù là bảo vật gia đình, nhưng thân tử của ta khi chết cũng mặc bộ xiêm y này, ôi... - Ông đột nhiên có chút buồn bã, uống một chén rượu. - Mẹ ta là người đầu tiên mà mặc bộ áo cưới này mà chết, những thứ quý giá đẹp đẽ thường không may...

Lý Liên Hoa thở dài, đột nhiên thì thầm nói:

- Lễ nào viên ngoại lang chưa từng nghĩ, không chừng...

Quách Đại Phúc nghe hần nói mà sờn da gà.

- Cái gì?

Lý Liên Hoa ho một tiếng, uống hớp rượu.

- Không chừng trong Thái Liên Trì có ma!

Quách Đại Phúc chau mày.

- Từ sau khi gia mẫu mất, ta đã cho lật từng tác từng phân trong đầm này lên rồi, ngoài đám tôm cá trong đầm ra, chẳng có gì hết, tuyệt đối không có thứ gọi là thủy quỷ.

Lý Liên Hoa thở phào nhẹ nhõm, vui mừng:

- Không có thì tốt, không có thì tốt.

Hai người chuyển sang nói chuyện khác, Quách Đại Phúc khâm phục “tài thơ” của Lý Liên Hoa, bảo hẳn ngày mai viết thêm ba bài, Lý Liên Hoa nhận lời ngay, nghe như Lý Bạch tái sinh, Đỗ Phủ chuyển thể, Tào Thực nhập hồn, đừng nói là ba bài, dù ba trăm bài hẳn cũng chỉ đi bảy bước là làm xong, quyết không đi tới bước thứ tám.

Nửa gương mặt quỷ

Sau khi uống rượu với Quách Đại Phúc, quay về phòng đã là canh ba, Lý Liên Hoa có vẻ hơi say, tâm trạng vui vẻ vô cùng. Quách Đại Phúc này mặc dù là một “nhã nhân” nhưng chẳng có nhiều tâm tư, hơn nữa ở đây cảnh đẹp đồ ăn ngon, lỗ chân gà cú này cũng đáng. Đặc biệt là bộ áo cưới gia truyền của Quách gia, bộ xiêm y đó tinh tế hoa lệ vô cùng, hiếm thấy trong nhân gian, so với mũ phượng áo choàng của người Hán, thật mang một vẻ đẹp ma mị khiến người ta khó lòng kháng cự.

Đó là một bộ áo cưới màu xanh, cả bộ được làm bằng lụa thêu cây cối hoa cỏ, thêu người tát nước, uống rượu hát ca, lại thêu người nắm tay nhau nhảy múa, dừa đầy ruộng, trên bầu trời cao có nhật có nguyệt có tinh tú và hai con chim lớn như phượng mà không phải là phượng, mỗi tác mỗi phân đều là những thứ màu sắc rực rỡ, cho dù không có ánh sáng vẫn lấp lánh như thường. Chỗ cổ áo có đính bảy chuỗi dây bạc, trước ngực lại đính một dây chuyền xâu vàng bạc châu báu cùng mặt dây là một bông hoa to, nhụy hoa làm bằng vàng, vô cùng lung linh hoa mỹ. Khắp từ trên xuống dưới bộ váy cưới là những sợi chỉ vàng bạc điểm xuyên lẫn vào nền lụa xanh, trên đó còn điểm những hạt ngọc trai, thủy tinh sang loáng, bên hông dùng châu ngọc làm đai lưng. Thân váy bó chặt, hình dáng của nó giống một cái thùng nước. Trên mặt vải có hình một nhóm người đang quay quần nhảy múa vui vẻ, xếp đúng thành một vòng váy, còn có một dây xích bạc rủ xuống làn váy, bên trên có treo quả chuông.

Với con mắt của một người đàn ông thì đó chỉ là thứ đồ được chất đủ mọi vật trang sức bằng vàng bạc châu báu lên, nhưng trong con mắt của một người phụ nữ, cho dù là một người phụ nữ xấu tới đâu, chỉ cần nàng ấy còn trẻ, sau khi mặc bộ váy cưới này lên sẽ phát hiện mình rạng rỡ xinh đẹp khác thường.

Nhưng trong mắt Lý Liên Hoa, đó là một bộ váy vô cùng kỳ dị, nó treo đầy vàng bạc châu báu, còn nữa, tà váy rất hẹp. Một bộ váy cưới này ba người phụ nữ đều từng mặc... Cả ba người vì nó đều mất mạng...Lẽ nào chuyện này chỉ là sự trùng hợp?

Hắn nằm trên giường, quay mặt về phía chiếc cửa sổ lớn nhìn ra đầm sen, ngáp dài một cái, rồi bỗng nghĩ tới bài “thơ” mà hắn viết cho Quách Đại Phúc, không biết Quách Đại Phúc đã nhìn ra ý tứ trong bài “thơ” đó chưa? Hắn đang ngắm sao ngoài cửa sổ, thiu thiu sắp ngủ, đột nhiên bên ngoài xuất hiện nửa gương mặt quý, u buồn nhìn hắn. Hắn ngẩn ngơ nhìn gương mặt quý quái đó, một lúc lâu còn tưởng mình nằm mơ, đột nhiên khuôn mặt đó cử động, rồi từ từ rút xuống dưới cửa sổ... Lý Liên Hoa bừng tỉnh. Không biết đó là khuôn mặt của thứ gì, má và mũi đen thui, tóc tai rối bù, đôi mắt vô cùng sáng nhưng đầy tia máu, hoàn toàn không có chút tình cảm nào. Dưới cửa sổ là đầm sen, chỉ có một khoảng đáy nhão rất nhỏ. Nửa gương mặt quý đứng dưới cửa sổ hắn, nhưng đứng ở đâu? Hắn nghe thấy tiếng bước chân rời đi. Mặc kệ đó là thứ gì, ít nhất cũng có hai cái chân để đi lại giống như người.

Quý? Lý Liên Hoa thở dài. Mặc dù hắn chưa từng gặp quý, nhưng thứ bên ngoài cửa sổ là sinh vật sống, không giống quý. Nếu là người, hắn tin người đóng giả quý thì sẽ giống hơn so với quý đóng giả người, nhưng trong Quách gia có ai nửa đêm canh ba lại mang cái bộ dạng này lảng lảng tới bên cửa sổ nhìn hắn một cái? Nếu hắn ngủ mất không nhìn thấy thì chẳng phải là có lỗi với sự hao tâm khổ trí của “nó” ư? Thật kỳ lạ quá... Hắn xuống khỏi giường, đến cửa sổ nhìn xuống. Đúng là khoảnh đất ướt bên dưới cửa sổ có để lại một loạt những dấu chân.

Đó rốt cuộc là gì? Nửa đêm canh ba chạy tới cửa sổ nhìn hẩn là vì sao? Trong hơn năm mươi năm Quách gia xảy ra ba vụ án mạng , có quan hệ gì với khuôn mặt đen xì cổ quái xuất hiện trong đêm khuya này? Hẩn nghe thấy tiếng ếch nhái kêu bên ngoài, nghĩ mãi, nghĩ mãi, rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Liên Hoa lập tức hiểu rằng nửa khuôn mặt xuất hiện đêm qua có liên quan tới vụ án mạng: Thúy Nhi chết rồi. Nàng ta chết dưới cửa sổ của Lý Liên Hoa , trên người rõ ràng đang mặc bộ váy cưới mà hôm qua Lý Liên Hoa và Quách Đại Phúc cùng thưởng lãm, chỉ có điều bông hoa to bằng vàng bạc châu báu đáng giá ngàn vàng trên ngực áo đã biến mất.

Quách Đại Phúc vô cùng phẫn nộ, bỏ tiền ra mời quan tuần phủ tới điều tra , mà đám quan phủ đó vừa tới đã bắt ngay Lý Liên Hoa với lý do người này thân phận không rõ ràng, ở ngay chỗ hiện trường vụ án mà lại bảo không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào. Hẩn vừa đặt chân tới, Thái Liên Trang liền xảy ra án mạng, theo kinh nhiệm phá án nhiều năm của đám quan lại này thì tám, chín phần vụ án này do người nơi khác làm.

- Điều dân to gan! Dám tự ý mở khóa! Người đâu! Mau áp giải phạm nhân về đại lao của nha môn!

Tri huyện Vương Hắc Cầu Vương đại nhân của trấn Tiết Ngọc vừa hay tin Thái Liên Trang xảy ra án mạng, ngồi kiệu tới liền thấy “phạm nhân” kia tay cầm cùm gỗ, đang chăm chú quần dây sắt.

- Khởi bẩm đại nhân – Nha dịch ngồi bên cạnh “phạm nhân” nhìn hẩn vòng quần dây sắt, thấy vậy vội lên tiếng .- Cùm gỗ hỏng rồi, hẩn đang sửa, sửa xong lập tức đeo cho hẩn ngay.

Vương Hắc Cầu tức giận, nhắc chân đá nha dịch một cái.

- Đồ ngu! Người không biết tự sửa à?

Nha dịch kia ngã lăn quay ra đất.

- Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân không sửa được.

Vương Hắc Cầu sải bước đi tới bên cạnh “phạm nhân” , thấy cùm gỗ mủn thành hai đoạn. Phạm nhân kia đang chăm chú dùng dây sắt để móc hai mảnh cùm lại với nhau, thấy ông ta tới thì khiêm nhường nói:

- Sắp được rồi.

Vương Hắc Cầu nhăn nhó.

- Mau lên mau lên! – Rồi quay đầu hỏi nha dịch. – Phạm nhân họ gì tên gì, là người ở đâu?

Nha dịch đáp:

- Hắn họ Lý, tên Liên Hoa, là một thư sinh nghèo.

Vương Hắc Cầu lại hỏi:

- Hắn giết Thúy Nhi thế nào?

Nha dịch đáp:

- Tiểu nhân không biết.

Trong lúc Vương đại nhân hỏi án, Lý Liên Hoa đã sửa xong cùm, tự mình đeo vào cổ tay. Cổ tay hắn gầy gò bé nhỏ, chiếc cùm ấy thỉnh thoảng lại trượt rơi xuống, Vương Hắc Cầu nhìn mà bực mình, xua xua tay.

- Thôi thôi, bọn đại nhân ở đây, niệm tình người lần này, không phải đeo cùm.

Lý Liên Hoa vội đáp:

- Vâng, vâng.

Vương Hắc Cầu ngồi xuống ghế, lớn tiếng hỏi:

- Hôm qua rốt cuộc người đã giết Thúy Nhi như thế nào? Mau khai hết ra, nếu không đại hình chờ lệnh.

Lý Liên Hoa hoang mang.

- Thúy Nhi là ai?

Vương Hắc Cầu tức tới mức đứng bật dậy khỏi ghế, sau đó lại ngồi xuống.

- Thúy Nhi là tiểu nha đầu pha trà rót nước, có phải người thấy nàng ta trẻ trung xinh đẹp, buông lời trêu ghẹo, nàng ta không chịu nên người liền dìm chết người không?

Lý Liên Hoa ngẩn người nhìn Vương Hắc Cầu, vẻ mặt hẩn mơ hồ, vẻ như không hiểu ông ta đang nói gì. Quách Đại Phúc đứng bên cạnh cười cười.

- Mặc dù Lý công tử đây là người lạ, nhưng có tiểu dân làm chứng, dường như không phải hạng người hung hãn độc ác.

Vương Hắc Cầu quát một tiếng.

- Tình hình tối qua như thế nào, mau kể rõ cho ta!

Lý Liên Hoa mặt nhăn mày nhí.

- Tối qua ... tối qua... thảo dân đang ngủ...thực sự ...chẳng....

Vương Hắc Cầu vỗ bàn nổi giận.

- Người chẳng biết gì? Nghĩa là Thúy Nhi chết thế nào người cũng không biết? Điều dân to gan! Người đâu mang giáp côn(*) ra đây.

(*) là cái kệp gỗ, một dụng cụ tra tấn ngày xưa.

Lý Liên Hoa có chút âm ức.

- Thảo dân phải thấy thi thể của Thúy Nhi mới biết được.

Vương Hắc Cầu lúc này mới nhớ ra.

- Cũng được, tội chứng rành rành, người sẽ hết đường chối cãi.

Lão gia khởi giá, dẫn Lý Liên Hoa đi đến căn phòng hôm qua hẩn ngồi ăn cơm uống rượu cùng Quách Đại Phúc, thi thể Thúy Nhi đang nằm dưới đất, ướt sũng, bộ váy cưới còn chưa cởi. Lý Liên Hoa chăm chú nhìn thi thể một lát, bộ váy cưới trên người tiểu cô nương rất ngay ngắn, nhưng bông hoa to trước ngực đã mất, toàn thân ướt nhẹp, trên mặt không có

thương tích, cổ hơi nghiêng, điều này khiến hấn nhớ tới bộ bạch cốt trong Nhất Phẩm Phần, ngoài điều khác thường ấy ra thì dưới cằm có vài vết xước nhẹ.

- Nàng ta... Nàng ta rõ ràng là ... - Hấn lẩm bầm, ngẩng đầu hoang mang nhìn Vương Hắc Cầu – Nàng ta bị gãy cổ mà chết...

Vương Hắc Cầu nhú mày.

- Vớ vẩn! Rõ ràng nàng chết đuối dưới đầm sen chỗ cửa sổ phòng ngươi, ngươi dám giả biện?

Lý Liên Hoa lập tức im lặng không nói thêm gì nữa, nha dịch đến gần ngó nghiêng thì thấy Thúy Nhi một lát.

- Đại nhân, đầu của Thúy Nhi đúng là hơi kỳ quái thật, nó cứ nghiêng về bên phải.

Vương Hắc Cầu ngáp ngừng.

- Xương cổ bị gãy thật không?

Nha dịch chán nản dùng tay đẩy đầu Thúy Nhi một cái.

- Chưa gãy hẳn nhưng bị trật khớp.

Vương Hắc cầu nổi giận.

- Lý Liên Hoa!

Lý Liên Hoa giật nảy mình, ngăn người nhìn Vương Hắc Cầu, thấy lão chỉ thẳng mũi mình quát mắng.

- Một người con gái yếu đuối như thế này, vậy mà ngươi lại bẻ gãy cổ nàng rồi dìm nàng xuống nước! Đúng là con quỷ giết người...

Lý Liên Hoa mặt khổ mày sờ.

[Tải eBook: www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

- Nếu thảo dân vặn gãy cổ nàng, nàng đã chết, còn dìm nàng xuống đầm sen dưới cửa sổ làm gì?

Vương Hắc Cầu cũng sững lại, cả căn phòng im phăng phắc, câu hỏi này của Lý Liên Hoa thật khó trả lời. Lý Liên Hoa chậm rãi bổ sung thêm một câu:

- Huống hồ...

Trong phòng có người quát hỏi:

- Huống hồ gì?

Giọng người này lạnh lạnh làm Lý Liên Hoa giật nảy mình, chỉ thấy một người thân hình cao lớn vẻ mặt hùng hổ. Đó chính là con trai của Quách Đại Phúc, Quách Họa.

- Huống hồ... Huống hồ...có chuyện này thảo dân nghĩ mãi không ra. – Lý Liên Hoa lẩm bẩm.- Nghe nói trong vòng năm mươi năm đã có ba vụ án mạng xảy ra ở Thái Liên Trang, đều là phu nhân chết đuối trong đầm , nhưng...nhưng người vợ kết tóc của Quách lão gia là con gái ngư gia.- Hấn hoang mang nhìn Quách Đại Phúc.- Lẽ nào con gái ngư gia cũng chết đuối trong đầm được sao?

Quách Đại Phúc giật nảy mình, mãi không nói được gì. Người vợ kết tóc của ông đúng là con gái của một ngư gia thật, nhưng sau khi được gả vào nhà họ Quách đã rời bỏ ngư thuyền , thế mà ông lại quên mất tình tiết này. Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Nếu người vợ kết tóc của Quách lão gia không bị chết đuối...vậy thì... vậy thì...

Hấn khiêm nhường nhìn mọi người, Quách Đại Phúc thất thanh kêu lên:

- Lẽ nào ba người nhà họ Quách đều bị người ta mưu hại mà chết?

Lông mày Vương Hắc Cầu giật giật , Lý Liên Hoa lẩm bẩm, hấn không nói các vị phu nhân trong Quách gia đều bị người ta giết cả, mà chính Quách Đại Phúc tự nói. Vương Hắc Cầu nói:

- Dù vụ án này có nhiều điều đáng ngờ, nhưng Lý Liên Hoa ngươi cũng là người đáng nghi nhất! Đừng nghĩ dùng cái lưỡi dẻo quẹo của mình mà

hòng thoát khỏi tội giết người.

Lý Liên Hoa mặt nhăn mày nhí, Quách Họa lại lớn tiếng:

- Nếu thật sự có hung thủ, ta nhất định sẽ bắt hắn! Ta là đệ tử Phật Bì Bạch Thạch, bắt giữ hung thủ là chức trách của đệ tử bốn môn!

Nếu Vân Bì Khâu nghe thấy cao đồ của mình giải thích về Phật Bì Bạch Thạch thế này, ắt hẳn chứng sẽ nặng thêm vài phần.

Lúc này có nha dịch nhanh chân đi vào, báo rằng đã tìm thấy bông hoa đính đầy vàng bạc trong phòng của Lý Liên Hoa, đặt ngay trên mặt bàn dưới cửa sổ hắn. Vương Hắc Cầu liếc xéo Lý Liên Hoa, cười nhạt. Về mặt Lý Liên Hoa đầy bối rối, hắn lắc lắc đầu. Bông hoa đó sao lại nằm trên bàn hắn? Thật đúng là cổ quái, buổi sáng lúc hắn dậy rõ ràng có thấy gì đâu, rồi trong đầu lóe lên, hắn hỏi:

- Vậy bài “thơ” đặt trên bàn đâu?

- Thơ? – Nha dịch đó kỳ lạ hỏi lại. – Thơ gì? Trên bàn chỉ đặt bông hoa này, không có thơ nào hết.

Lý Liên Hoa cười khỏ, buổi sáng khi dậy rõ ràng hắn đã viết bài thơ đặt trên bàn, thế mà giờ lại không thấy đâu. Đang trong lúc nghi hoặc thì bà Khương cầm chổi trên tay vội vàng đi vào, chỉ nha dịch chửi một tràng bằng Lý ngữ. Lý Liên Hoa nghe không hiểu, Vương Hắc Cầu và Quách Đại Phúc lúc này mới biết bông hoa đính vàng bạc đó là do bà cụ nhặt về từ trong đầm sen khi đi thu dọn lá héo hoa rụng, lúc chèo thuyền ngang qua cửa sổ phòng Lý Liên Hoa, bà tiện tay ném vào còn hét lên bảo hắn mau mang tới cho lão gia, nhưng không ngờ Lý Liên Hoa đã bị Vương Hắc Cầu giải đi rồi.

Vậy bài thơ trên bàn Lý Liên Hoa không biết do ai lấy đi?

Vương Hắc Cầu đón lấy bông hoa đó. Bông hoa này vốn được biến tấu từ thẻ bài đeo ngực của người Miêu mà ra, là một bông hoa rất to, phía dưới đính những sợi dây bằng bạc mặt bướm, khá nặng, ông ta nâng thử, ít cũng

phải hơn hai mươi lượng... Trên bông hoa còn vương rác rưởi dưới đầm sen, đúng là được nhặt từ dưới đầm lên.

- Bà Khương, thứ này bà nhặt từ đâu về thế?

Bà Khương nhìn bông hoa ấy một cái.

- Sau nhà kho, chỗ mặt gương đồng mà đại lão gia làm cho đại phu nhân.

Tổ phụ Quách Đại Phúc dựng một chiếc gương đồng cao bằng đầu người cho thê tử, khảm trên một phiến đá lớn có nhiều ngọc mạch chất lượng kém trong Thái Liên Trang. Phiến đá đó cách nhà kho không xa, xung quanh cảnh vật tĩnh lặng, cây và hoa hoàn toàn che khuất nhà kho, chỉ có thể nhìn thấy con đường nhỏ giữa hai gian nhà kho mà thôi.

- Nhà kho? – Quách Đại Phúc hỏi lại bằng giọng nghi hoặc . - Chỗ đó cách phòng của Lý công tử rất xa, bông hoa này sao có thể rơi ở đó?

Quách Họa đã sai bước đi ra ngoài, tới thẳng chỗ nhà kho. Mọi người không hẹn mà cùng đi theo gã về phía Đông của Thái Liên Trang . Thái Liên Trang có bán kính khoảng mười dặm, hai gian nhà kho đó từng dùng để cất chổi, sách, những đồ linh tinh, nhưng bị bỏ trống đã lâu, chỉ vì lúc xây không ngờ nó cách xa phòng chính như thế.

- Phòng ở đây chưa xây xong.- Quách Đại Phúc giải thích.- Nghe nói khi vẽ bản đồ đất đã vẽ sai, chỗ đất trống bên đầm sen không được rộng như bản vẽ, nên khi xây xong con đường giữa hai nhà căn phòng mới nhỏ xíu thế này.

Giữa hai căn phòng là một con đường cực hẹp, có lẽ chỉ rộng đủ một người đi, hơn nữa hình thế chỗ đất này hơi dốc, nên con đường trông có vẻ như một con dốc nhỏ, thông thẳng ra đầm sen.

- Ta nhặt được ở đây! – Bà Khương chỉ chỗ đất bên đầm sen .- Nó rơi ở chỗ khá nông , chỉ cần với tay là nhặt được.

Lý Liên Hoa gõ gõ cửa nhà kho, bất ngờ cửa phòng mở ngay, ngay cả Quách Đại Phúc cũng ngẩn người ra. Trong phòng đầy bụi và mạng nhện, có vẻ đã rất lâu không có ai vào, trên đất là vết chân hỗn loạn, nhưng vì có

quá nhiều vết chân rối rắm nên chẳng thể phân biệt được. Còn có cả mấy tờ giấy, trong đó có một tờ ngả màu vàng, chắc có từ rất lâu rồi, rơi tận góc phòng. Mấy tờ kia khá mới, là thứ giấy được sản xuất gần đây, trong đó có một trang rất quen mắt, đó chính là bài “thơ” bị mất của Lý Liên Hoa.

Ai đã thận trọng mang bài “thơ” mà buổi sáng hẩn viết bữa tối tận đây để? Lý Liên Hoa nhanh chân hơn nha dịch đi đến nhặt mấy giấy tờ đó, chỉ thấy trên tờ giấy có màu ngả vàng kia viết “Tình chi thời, Cảnh thạch lập phương, giá y, lập thân mịch bất tán”. Bên dưới không ký tên, chỉ vẽ một vòng trắng. Trong số mấy tờ giấy kia, ngoài bài thơ của Lý Liên Hoa và một tờ nhìn như bị xé ra từ sổ, bên trên ghi chép thứ gì bao nhiêu bạc, thứ gì mấy đỉnh tiền, đều là mấy thứ lật vặt, không phát hiện ra chỗ bất thường, thì những tờ giấy còn lại đều là giấy trắng mới, cũng viết vài chữ “Tình chi thời” kỳ quái kia. Lý Liên Hoa nhìn mấy lượt, sau đó liếc mắt về Vương Hắc Cầu, thận trọng nói:

- Vương đại nhân, hung thủ giết người này hình như chuyên giết những phụ nữ mặc bộ áo cưới đó.

Wang Hắc Cầu mất kiên nhẫn nói:

- Vớ vẩn!

Lý Liên Hoa ngập ngừng.

- Vậy...nếu có người làm môi nhử, không chừng y còn xuất hiện.

Wang Hắc Cầu chau mày.

- Chuyện này liên quan đến tính mạng, ai dám đảm đương trách nhiệm nặng nề ấy?

Lý Liên Hoa đáp:

- Thảo dân.

Mọi người có mặt đều sững sờ, Quách Đại Phúc hỏi lại:

- Công tử?

Quách Họa lớn tiếng:

- Chuyện nguy hiểm thế này đệ tử bốn môn quyết không né tránh, cứ để ta...

Vương Hắc Cầu đột nhiên đập bàn.

- Thôi được! Vậy để người mặc đi, bốn quan sẽ cho nha dịch mai phục trong Thái Liên Trang, hê hê, nếu hung thủ không xuất hiện thì chính người đã giết Thúy Nhi, lần này người không thoát tội được đâu.

Quách Họa vẫn kiên quyết muốn dẫn thân vào nguy hiểm, Quách Đại Phúc giật giật áo con trai, trừng mắt nhìn gã. Bộ áo cưới đó Lý Liên Hoa mặc vừa, con mặc vừa chắc? Quách Họa lại chẳng hiểu lòng cha, vẫn luôn miệng nói muốn trừ yêu diệt ma.

Mấy người trong phòng bắt đầu bàn cách để bắt hung thủ, khi Lý Liên Hoa phát hiện hung thủ sẽ hét lớn, chúng nha dịch xông lên, bắt luôn. Vương đại nhân vô cùng hài lòng với phương án này, thanh thiên anh minh thần vũ lại tiền hô hậu ứng rầm rộ đi về, đợi trời tối sẽ quay lại. Mà Quách Đại Phúc cau chặt. Mặc dù kế dụ địch này của Lý Liên Hoa cũng có lý, nhưng vừa rồi hình như mọi người trong Quách gia đều có mặt. Nếu hung thủ thật sự là người trong nhà, tai mắt nhiều như vậy, thế nào y cũng biết, sao có thể ngốc tới mức vẫn xuất hiện giết người? Lẽ nào hung thủ không phải người trong Thái Liên Trang? Vậy làm sao y biết lúc nào trong Thái Liên Trang có người mặc áo cưới? Và làm thế nào để xuất hiện kịp lúc mà giết người?

Quách Họa lại nghĩ, Lý Liên Hoa chỉ là một thư sinh, trời gà không chặt, dù thế nào mình cũng phải nấp trong phòng, hung thủ xuất hiện lập tức tóm ngay.

Hung thủ giết người

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm tối xong, Lý Liên Hoa ngồi đối mặt với bộ áo cưới mà bốn người phụ nữ đã từng mặc, thực sự có chút rợn tóc gáy. Bốn

người phụ nữ kia đều đã chết, có người còn đã chết từ rất lâu rồi. Qua đúng một tuần hương, hấn mới bắt đầu chậm rãi mặc bộ áo cưới đó vào, rồi lại phải mất bằng thời gian ăn một bữa cơm, hấn mới mặc xong bộ y phục rườm rà đó.

Hấn trầm ngâm một lát, mở cửa sổ, ngồi trong phòng uống chén trà, sau đó bắt đầu đi về phía gian nhà kho ở đằng sau tấm gương lớn. Chưa muộn lắm, bên ngoài phòng hấn có bốn nha dịch mai phục, nhưng rõ ràng hấn nghe thấy tiếng mấy người nha dịch nhổ củ sen, cùng tiếng vừa gặm chân gà vừa lầm rầm chửi rửa, còn cả tiếng đập muỗi nữa. Bên cạnh gian nhà kho cũng có vài nha dịch đang mai phục. Khi hấn chậm rãi đi về phía chiếc gương, chỉ nghe một loạt những tiếng động khiến hấn sợ tới giật thót cả mình, mãi sau mới biết đó là tiếng ngáy. Hấn không kìm được mà thở dài.

Đi tới bên cạnh chiếc gương, hấn đứng nhìn người trong gương một lúc, chỉ thấy trong gương là bộ áo cưới màu xanh sáng lấp lánh. Người trong gương nếu là một phụ nữ thì chắc chắn rất hoa lệ, nhưng Lý Liên Hoa chỉ thấy một kẻ bán nam bán nữ ở trong gương, thật còn lâu mới sánh được với vẻ anh tuấn tiêu sái bình thường của hấn. Nhìn trái ngó phải, chẳng thấy bóng dáng hung thủ đâu, hấn ngáp dài, vốn đang định ngồi bệt xuống đất nhưng rồi nhận ra chiếc váy bó khá chặt không thể ngồi được, đành đi vòng quanh hai căn phòng mấy vòng. Mấy nha dịch kia nằm lẩn dưới đất ngủ mê mết ngáy o o, Lý Liên Hoa bước qua người họ hai lần, lòng thấy rất có lỗi.

Quách Họa nấp sau tấm gương, mắt mở to nhìn Lý Liên Hoa mặc áo cưới đi qua đi lại giữa hai căn phòng, trong lòng đầy nghi hoặc. Nếu nói hấn đang dụ địch thì thật quá nhàn nhã, nếu nói không phải hấn đang dụ địch, vậy hấn đang làm gì? Đang trong lúc Quách Họa thắc mắc thì bỗng có linh cảm, gã quay phắt đầu lại. Ở sau cách chỗ gã nấp không xa, trên đầm sen đằng sau cái cây, một khuôn mặt đen sì sì, tóc tai rũ rượi đang lác lác, đôi mắt u uất nhìn gã, trông mắt trống không, bên trong chẳng có gì.

Quách Họa thấy khuôn mặt kia đột nhiên xuất hiện ngay sau lưng mình, nuốt ực nước bọt, toàn thân lạnh toát. Gã vốn định hét lên nhưng thấy mình

hét không ra tiếng. Gã vốn cho rằng trên thế gian này không có cái thứ gọi là ma quỷ, vậy mà trước mắt lại sờ sờ xuất hiện một con quỷ sống!

Khi gã đang sợ tới cứng người, khuôn mặt đỏ từ từ rời đi xa. Toàn thân Quách Họa vẫn cứng đờ, mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quỷ đỏ, cho tới khi nó rời đi một khoảng xa hai trượng, gã mới đột nhiên phát hiện thực ra đó không phải là ma quỷ! Đó là một người lưng đeo túi, trong túi không biết đựng thứ gì, để lộ một bộ tóc dài và hai cái hốc như hốc mắt! Người đó thực ra đang xoay lưng về phía gã, túi đồ mà y đeo sau lưng chính là “khuôn mặt quỷ” mà Quách Họa nhìn thấy, khiến gã sợ gần chết. Người đó có thể lẳng lặng đến gần rồi lại lẳng lặng rời đi là bởi vì y đang ngồi trong thuyền thúng.

Sông nước Giang Nam, trẻ con thường thích ngồi thuyền thúng trong đầm sen, ngắt hoa sen, người đó chỉ ngồi trong thuyền thúng mà thôi. Thái Liên Trì vốn có suối đổ vào, giữa dòng chảy sen không mọc, chiếc thuyền thúng trôi theo nước, nên mới lặng lẽ xuất hiện như thế.

Người này là ai? Quách Họa thấy lòng đã bình tĩnh trở lại, cổ họng vẫn rên lên hừ hừ nhưng không hề phát ra bất kì âm thanh nào do kinh hãi quá độ, nên người gã cũng không có bất kì động tác nào, chỉ ngẩn ngơ nhìn chiếc thuyền thúng chậm chậm trôi xa, dừng lại ở cuối con đường nhỏ giữa hai gian nhà kho như thế. Người kia nặng nhọc cõng chiếc túi sau lưng, động tác có vẻ trì độn bước đi. Quách Họa nghi ngờ. Động tác của người này rất quen mắt ...lẽ nào là...

Thấy người kia đi đến đằng sau tấm gương, giống như đang dán thứ gì đó lên gương, rồi giật lùi nấp vào trong bụi cây bên cạnh gương. Trùng hợp là vừa lúc này Lý Liên Hoa từ giữa hai gian nhà kho vòng quay lại, thở dài một tiếng, hần đi tới trước tấm gương nhìn, “Tinh chi thời...” Quách Họa hoang mang hiểu ra, người đó lại dán tờ giấy ấy lên gương, xem ra đúng là y đã làm chuyện này từ mấy chục năm trước rồi. Hung thủ giết hại mấy người phụ nữ nhà họ Quách có lẽ chính là y! Nhưng ...sao có thể? Sao lại thế? Sao y có thể làm được việc ấy? Thật vô lý...

Đột nhiên một loạt những tiếng kêu nhỏ trầm kì quái vang lên, quái nhân lấp trong bụi cây bất ngờ lao ra, lấy đồ từ trong cái túi sau lưng rồi cười man rợ, cầm thứ đồ ấy lao về phía Lý Liên Hoa.

- Aaaaaaa... Hắn chết rồi... Hắn chết rồi ... Nàng vĩnh viễn không thể bay đi cùng hắn nữa! Vĩnh viễn không thể bay cùng hắn!

Quách Họa giật mình thất kinh. Thứ mà người này cầm trong tay rõ ràng là một cái đầu lâu! Thứ đó hoàn toàn không phải “đường như” là một bộ tóc rối và hai hốc mắt, mà nó chính xác là một cái đầu lâu! Có đầu lâu nghĩa là có người chết. Người chết này là ai? Sao lại xuất hiện trong tay y?

Lý Liên Hoa rõ ràng bị dọa tới hồn xiêu phách tán, hét lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

Muốn chạy về nhà chính từ đây có hai đường, một đường phải vòng qua hai gian nhà kho, đi qua con đường nhỏ rậm rạp cây cối bên cạnh tấm gương, rồi đi qua hoa viên mới về được gian nhà chính; đường còn lại là đi qua hai gian nhà kho, rồi chạy thẳng qua cửa sau vào bếp, sau đó đi qua con đường nhỏ, quay về nhà chính. Lý Liên Hoa chẳng nghĩ ngợi nhiều lao thẳng về phía gian nhà kho, rõ ràng chạy về phía nhà bếp nhanh hơn đi vòng qua hoa viên nhiều, hơn nữa quái vật này từ trong bụi cây nhảy ra, ai biết trong bụi cây bụi hoa ngoài kia còn có đồng bọn của nó hay không?

Lúc này, cuối cùng Quách Họa cũng đã lấy lại được bình tĩnh, chạy ra khỏi sau tấm gương, đang định hét, thì đột nhiên gã nhìn thấy một chuyện mà khiến toàn thân gã cứng đờ như hóa đá...

Lý Liên Hoa chạy vào gian nhà kho thứ nhất từ cửa chính, lúc bước qua bậc cửa ở cửa sau của gian nhà kho thứ nhất thì bị vấp một cái, hắn ngã nhào về phía trước. Hai tay hắn định chống xuống đất theo bản năng, nhưng con đường giữa hai gian nhà kho này lại hơi dốc, tay trái Lý Liên Hoa vừa chống xuống, tay phải còn chưa kịp chạm đất, hắn đã mất thăng bằng, cổ đập vào bậc cửa của gian nhà kho thứ hai, ngã lăn ra, sau đó thì lăn lông lốc theo con đường dốc đó mà xuống đầm sen, tiếp theo bất động.

Quách Họa lạnh toát toàn thân. Gã dường như nhìn thấy bóng dáng của mấy người phụ nữ bị ngã như thế, bao gồm cả thê tử của gã, Bò Tô Tô... Bọn họ hết người này tới người khác đều vấp ngã ở bậc cửa này, bị thương, rồi lăn xuống đầm sen rồi chết đuối. Còn hung thủ lại chính là kẻ cầm chiếc đầu lâu chạy đuổi theo dồn họ vào chiếc bẫy ấy! Đột nhiên gã gào lên, gào kinh thiên động địa:

- Người đâu! Mau cứu hẩn! Mau cứu hẩn!

Ngay sau tiếng hét đó, sức lực toàn thân như hồi phục, Quách Họa bật dậy, một tay túm lấy kẻ vẫn đang khua khua chiếc đầu lâu kia lại. Bị nắm trong bàn tay như gọng kìm của gã, người đó giống con chim non bị tóm gọn. Quách Họa nhìn y như không dám tin vào mắt mình. Một người thế này... Sao có thể nghĩ ra những chuyện như vậy? Sao có thể làm ra những việc như vậy?

Người bị Quách Họa tóm đó, chính là thúc công Quách Khôn bị ngốc của gã! Lẽ nào ác ma sát nhân ẩn nấp trong nhà gã năm mươi mấy năm qua lại chính là thúc công Quách Khôn vừa sinh ra đã bị ngốc của gã ư?

Đám nha dịch đang ngủ sau bụi cây giật mình tỉnh giấc. Sau vài tiếng la hét hỗn loạn, Quách Khôn đã bị trói chặt. Có người vớt Lý Liên Hoa dưới đầm sen lên, nhưng bộ váy cưới kia nặng gần ba mươi cân, lại thêm sức nặng của Lý Liên Hoa, một hai người không bê nổi, cho dù nước ở chỗ ấy không sâu, cũng vẫn có khả năng làm hẩn bị chết đuối.

Vương Hắc Cầu và Quách Đại Phúc nghe tin chạy tới. Vương Hắc Cầu vui mừng hơn hở, Quách Đại Phúc mang vẻ mặt nghi hoặc, Quách Họa và đám nha dịch bắt được Quách Khôn, rồi từng chút kéo Lý Liên Hoa từ dưới đầm lên. Hẩn không bị thương chỗ nào, chỉ nhắm chặt mắt, không chịu tỉnh lại.

- Xem ra hung thủ giết bốn người phụ nữ nhà họ Quách chính là Quách Khôn! – Vương Hắc Cầu sau khi vô cùng bất ngờ, đã lộ rõ vẻ vui mừng trên mặt.- Bồn quan đã phá được một vụ án kéo dài suốt hơn năm mươi năm ,đúng là một thanh quan trả lại sự trong sạch cho người dân vô tội!

Quách Đại Phúc thần thờ nhìn Quách Khôn, vẫn không dám tin người đã hơn bảy mươi tuổi thần trí chưa một lần tỉnh táo này lại là hung thủ, nhưng y bị bắt tại trận, làm sao chối cãi. Đám nha dịch quần bảy, tám cái xích lên tấm thân gầy gò già nua của Quách Khôn khiến y phải còng cả lưng xuống, đột nhiên y bật khóc huhu, túm lấy ống quần của Quách Đại Phúc, bộ dạng rất tủi thân ảm ức. Vương Hắc Cầu tức giận, vén quan bào lên đá Quách Khôn một cái.

- Giết người không chớp mắt, lại còn dám khóc lóc sụt sùi, mau vả vào mồm cho bõn quan!

- Rõ!

Một nha dịch bước lên phía trước đánh cho Quách Khôn cái bạt tai.

- Ta nói này... Vương đại nhân, chưa thẳng đường xử án, tự ý sử dụng hình phạt, đánh đập phạm nhân là phạm pháp đây ... - Có người chậm rãi lên tiếng. - Huống hồ...Quách Khôn cũng không được tính là hung thủ.

Wương Hắc Cầu giật nảy mình, nhìn trái ngó phải.

- Ai? - Rồi bỗng nhận ra kẻ vừa nói là ai, lão ta lại tức giận vô cùng. - Lý Liên Hoa! Thật uổng công bõn quan còn lo lắng cho ngươi, ngươi còn dám giả chết để dọa bõn quan! Người đâu...

Lý Liên Hoa chậm rãi ngồi dậy, nước từ trong tay áo hắt chảy ròng ròng xuống đất, nhưng hắt lại mỉm cười vui vẻ.

- Đại nhân lẽ nào không muốn biết rốt cuộc cái đầu lâu trong tay Quách Khôn là ai?

Wương Hắc Cầu ngẩn ra.

- Việc này... Việc này... - Rồi lão ta trừng mắt . - Ngươi biết? Ngươi dám trêu đùa bõn quan! Người đâu...

Lý Liên Hoa rụt rụt cổ.

- Không dám, không dám.

Lần này Vương Hắc Cầu đã thông minh hơn, cười nhạt bảo:

- Bốn quan thấy người không dám thật.

Lý Liên Hoa mỉm cười, miệng nói “Quá khen , quá khen” khiến Vương Hắc Cầu tức tới mức thất khiếu bốc khói, Quách Đại Phúc nghe mà trợn mắt há miệng. Lý Liên Hoa ngồi ngay ngắn, tiếc nuối nhìn bộ áo cưới bị nước đầm và bùn đất vấy bẩn, rồi nhìn mọi người đang há hốc miệng chờ đợi, mỉm cười ôn hòa, cứ như trước nay bản tính của hắn đoan chính nghiêm túc lắm.

- Thực ra ngay từ đầu khi bà Khương kể cho ta nghe chuyện ba đời phu nhân nhà họ Quách đều chết đuối dưới đầm sen, ta đã nghĩ hung thủ có khả năng là Quách Khôn rồi. – Hắn chỉ chỉ Quách Khôn. – Nước trong Thái Liên Trì có chỗ nông chỗ sâu, nhưng bị chết đuối ở chỗ nước nông ngay dưới cửa sổ phòng dành cho khách thì có chút kỳ lạ. Huống hồ trong số những người bị chết, có người là con gái của ngư gia, nếu không phải chết vì sặc nước thì chỉ có hai khả năng: một là trước khi bị ngã xuống nước nàng đã vô tình bị thương, không thể vùng vẫy; hai là nàng bị người ta giết rồi ném xuống đầm, giả như bị chết đuối. Mấy người liên đều chết như thế, ta cũng giống những người bình thường khác, sẽ nghĩ tới khả năng liệu có phải ai đó đã mưu hại họ?

Hắn lại mỉm cười.

- Chỉ có điều có lẽ mọi người đều cảm thấy nghi hoặc đối với việc “liên tục năm mươi mấy năm” và “khoảng thời gian giữa các vụ án mạng cách nhau hơn 20 năm”, cho rằng không thể có người mai phục trong Quách gia năm mươi mấy năm liền chỉ để giết những người phụ nữ chẳng liên quan, vì vậy mới thấy bất ngờ. Nhưng ta lại cho rằng ...- Hắn chậm rãi nói – Ta lại cho rằng chuyện này nếu là do có người mưu hại, thì hung thủ là người mà ai cũng biết. Đó chính là người đã sống hơn năm mươi năm trong Thái Liên Trang, người đó là ai? Bà Khương? Không, năm mươi ba năm trước, khi bà ta hầu hạ tổ phụ Quách Đại Phúc thì mới chỉ 13 tuổi, vẫn là một tiểu cô nương, sau đó được gả cho Khương bá, nếu nửa đêm bà ta ra khỏi nhà chẳng phải sẽ khiến già trẻ lớn bé trong Khương gia nghi ngờ ư? Vậy ngoài

bà Khương ra thì còn ai nữa? Ngoài bà Khương, người có mặt ở Thái Liên Trang từ hơn năm mươi năm trước, được tự do đi lại chẳng ai quản, làm bất kì điều gì cũng chẳng ai thấy lạ, còn có một người nữa, đó là Quách Khôn.

Quách Đại Phúc thất thanh kêu lên:

- Nhưng Quách thúc sinh ra đã ngốc nghếch, sao có thể làm việc ấy...

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Bản thân ông ta không biết mình đang làm gì, ta nói ông ta không phải là hung thủ, bởi vì cái việc giết người này ban đầu không phải ông ta làm, có thể do ông ta vô tình nhìn thấy rồi bắt chước chơi thôi.

Vương Hắc Cầu rung động toàn thân.

- Bắt chước?

Quách Họa và Quách Đại Phúc quay sang nhìn nhau.

- Bắt chước? Có ý gì?

- Ý ta chính là ...- Lý Liên Hoa chậm rãi trả lời . – Người phụ nữ đầu tiên chết vốn không phải là do Quách Khôn giết, chẳng qua ông ta nhìn thấy quá trình giết người, sau đó hể bắt gặp những tình huống tương tự thì bèn mô phỏng hành vi của hung thủ, tự mình coi đó là một trò chơi.

Hắn nói từng từ một:

- “Tình huống” dẫn dụ khiến ông ta ra tay hành hung, chỉ e chính là bộ váy cưới kia. Bộ váy cưới có giá trị liên thành của Quách gia, đẹp một cách đầy ma lực, người phụ nữ nào cũng thích, ban đêm thỉnh thoảng mang ra mặc rồi len lén tự ngắm mình trước gương, những chuyện thế này, chắc mấy nàng dâu nhà họ Quách, bao gồm cả đám thị nữ, đều đã từng làm. Còn Quách Khôn lại từng nhìn thấy một phụ nữ mặc váy cưới bị giết, vì vậy hể nhìn thấy người phụ nữ mặc váy cưới, đứng trước gương, ông ta bèn bắt chước cách giết người của hung thủ, đuổi theo họ tới nhà kho, khiến họ vấp vào bậc cửa ngã lặn xuống đầm sen mà chết đuối.

- Bậc cửa? - Quách Đại Phúc kinh ngạc nhìn hai bậc cửa cách nhau khoảng một thân người kia . – Bậc cửa thì làm sao?

Lý Liên Hoa nhắc nhắc tà váy ướt sũng lên.

- Bộ váy này rất bó . – Quách Đại Phúc và Quách Hòa gật đầu, Lý Liên Hoa chỉ bậc cửa . – Hai bậc cửa này lại cao hơn những bậc cửa khác trong Thái Liên Trang, hai bậc cửa trước và sau độ cao thấp hơn kém nhau tầm một tấc.

Vương Hắc Cầu sai người đi đo, quả có thể thật. Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Vừa rồi khi bước vào nhà kho, ta đã biết trước bậc cửa rất cao, nhưng vẫn không bước qua được, bậc cửa ở cửa trước khiến ta lầm tưởng rằng cũng có thể bước qua được bậc cửa ở cửa sau, nhưng bậc cửa sau cao hơn bậc cửa trước một tấc. Nếu chỉ là vấn đề bậc cửa sau cao hơn một tấc thì có lẽ người bị vấp cũng chỉ loạng choạng một chút, những người có bước chân rộng thì vẫn thuận lợi bước qua, vấn đề là...- Hắc kéo kéo tà váy . - Bộ váy này rất bó, tà váy lại còn dính xích bạc chuông nhỏ, một khi chạy bước chân nhắc quá cao, không vấp vào bậc cửa thì cũng bị những sợi xích dưới tà váy vướng phải, cũng sẽ ngã giữa hai bậc cửa.

Quách Đại Phúc lạnh người. Như vậy...như vậy bậc cửa và váy bó chính là hung khí, là công cụ để hung thủ giết người !

- Hai bậc cửa này lại cách nhau không xa, nếu một người phụ nữ bị ngã ở đây, giả sử nàng ta thấp hơn Thúy Nhi một chút, trán sẽ đập vào bậc cửa của cửa đối diện, giả sử nàng ta cao hơn Thúy Nhi, cổ sẽ đập thẳng vào bậc cửa đối diện. Mà bộ váy cưới này được may bằng vải rất dày, lại vô cùng bó, bất luận ngã kiểu gì, nàng ta cũng không thể cuộn người lại, chỉ có thể ngã thẳng về phía trước. Lại thêm những vàng bạc châu báu trên váy rất nặng, một người phụ nữ yếu đuối sao có thể đỡ được bộ áo cưới nặng hai mươi sáu cân trên người khi ngã? Trọng lượng cơ thể, lại thêm bộ váy cưới hai mươi sáu cân cùng với tư thế ngã, tất cả những lực này dồn vào bậc cửa ...- Lý Liên Hoa thở dài . – Cho dù không vỡ đầu thì cũng bị ngất xỉu hoặc gãy cổ gì đó là chuyện bình thường. Còn nhớ bông hoa bị rơi ra và những

vết xước ở cằm của Thúy Nhi không? Lúc nàng ấy ngã có lẽ bông hoa trước ngực bay lên , va vào cằm rồi đập vào bậc cửa, khiến những sợi dây bạc gắn bông hoa với bộ váy bị đứt, nên bông hoa mới men theo con đường nhỏ dốc kia lăn xuống đầm sen, bị bà Khương nhặt được.

Ngập ngừng một lát, hấn lại chậm chậm nói:

- Còn về người... Con đường này quá dốc, người bị ngã sẽ lăn xuống hồ theo con đường, nếu bị thương trước khi lăn, lại thêm bộ váy cưới hơn hai mươi cân trên người, rơi xuống nước rồi, đương nhiên sẽ chết sặc.

Vương Hắc Cầu chau mày lắng nghe, lẩm bầm:

- Không đúng, nhưng tại sao thi thể lại được phát hiện dưới cửa sổ phòng dành cho khách ? Sao “nó” có thể “chạy” từ chỗ này tới chỗ phòng dành cho khách chứ?

Lý Liên Hoa chỉ chỉ về phía thông đạo thiên nhiên trong đầm sen.

- Thái Liên Trì rộng mười dặm này không phải là dòng nước chết, ở đây có dòng nước ngầm, sau khi người bị ngã sẽ bị dòng nước này chậm chậm đẩy đi, cuối cùng đẩy tới phòng dành cho khách, dòng nước ngầm đó rất chậm, khi hoa sen nở, thi thể sẽ vướng lại, Quách Khôn đi lại nhờ dòng nước ngầm này, người trong Thái Liên Trang có lẽ thấy rất quen thuộc . – Hấn thoáng dừng lại, nhìn nhìn chiếc đầu lâu ló ra khỏi túi sau lưng Quách Khôn thở dài. – Đương nhiên còn có một khả năng nữa, đó là sau khi họ chết đuối, Quách Khôn bắt chước hung thủ tóm lấy thi thể, lợi dụng dòng chảy ngầm đưa thi thể tới cửa sổ phòng dành cho khách.

- Cho dù Quách Khôn là một kẻ ngờ nghệch, nhưng sao người biết ông ta đang bắt chước hung thủ giết người, nói không chừng do ông ta dọa chết người phụ nữ mặc áo cưới thứ nhất, về sau vờ hồ đồ, phàm những người phụ nữ mặc váy cưới ông ta đều dọa theo cách ấy.

Vương Hắc Cầu thân làm tri huyện, mặc dù hồ đồ lười nhác, nhưng hoàn toàn không phải kẻ ngốc. Lý Liên Hoa chỉ vào tờ giấy dán lên tấm gương.

- “Tĩnh chi thời, Cảnh thạch lập phương , giá y, lập thân mịch bất tán(*)”. – Hẩn thở dài. – Tờ giấy này...

(*) Tĩnh thể trong suốt, gương đá xếp theo thành khối vuông, giá y vẫn tìm kiếm nơi nương tựa

Quách Đại Phúc không kìm được nữa , buột miệng hỏi:

- Viết gì?

Lý Liên Hoa đột nhiên toét miệng cười với ông ta:

- Đây là thư tình hẹn phụ nữ , ngài không biết à?

Quách Đại Phúc ngẩn ra trước bộ dạng đột ngột đó của Lý Liên Hoa.

- Cái... cái gì...thư tình....

- Chữ “Tĩnh” này, mặc dù viết rất ngay ngắn, nhưng nếu viết hơi nhanh hơi láu một chút , sẽ viết thành thể này . - Lý Liên Hoa nhặt một viên đá rơi trên đất, rồi vạch mấy nét lên chỗ đất bùn .- Thể này chẳng phải có nghĩa hơn “Tĩnh chi thời” à?

Mọi người chăm chú nhìn , chỉ thấy Lý Liên Hoa viết bốn chữ “Nguyệt minh chi thời”(*). Vương Hắc Cầu chợt hiểu ra, rồi lại mơ hồ.

(*) Nghĩa là “lúc trăng sáng”. Chữ TQ được ghép bởi các bộ riêng biệt nên chỉ cần viết sai vị trí sẽ cho ra ý nghĩa khác.

- Cái này...

Lý Liên Hoa nói:

- Giả sử Quách Khôn đang mô phỏng lại hành vi của ai đó trong đêm, thì tờ giấy này đương nhiên là do ông ta viết, mà ông ta vốn không hiểu trên tờ giấy “gốc” viết gì, lúc chép lại đã chép thiếu rất nhiều, nên nội dung ông ta viết mới kì quái khó hiểu.

Quách Đại Phúc gật đầu lia lịa:

- Nói như thế thì chữ “Cảnh Thạch” nhất định do thúc ấy viết sai , vốn chữ ấy phải là “Kính Thạch”(*)

(*) **Gương đá chính là tấm gương gắn trên đá**

Quách Họa ngẩn ngơ nhìn tờ giấy, khổ sở nghĩ, Kính thạch lập lập phương, kính thạch lập lập phương...

Lý Liên Hoa ho lên một tiếng.

- Nếu mở đầu là bốn chữ “Nguyệt minh chi thời”, thì chúng ta cũng có thể giả sử sau đó sẽ là bốn chữ tiếp theo. Ba chữ “Lập lập phương”, hai chữ “lập phương” khi chồng lên nhau rồi viết lên, rất giống một chữ...

Vương Hắc Cầu thất thanh kêu lên

- Chữ “Bàng”(*)!

(*) **Bên cạnh.**

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Nếu hai chữ “Lập phương” là “Bàng”, thì câu này chính là “Kính thạch lập bàng”, thế là có nghĩa rồi, mà chữ “Lập” nếu viết láu hơn một chút nữa, chẳng phải rất giống chữ “Chi” ? Nếu là “Kính thạch chi bàng”(*) thì còn có lý hơn nữa

(*) **bên cạnh tấm gương**

Vương Hắc Cầu giậm chân.

- “Nguyệt minh chi thời, kính thạch chi bàng”, quả nhiên có người hện người ta tới đây, có lý, có lý. Vậy hai chữ “Giá y” này càng thêm rõ ràng hơn, tờ giấy nhất định có liên quan đến phụ nữ.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Nếu chữ “Lập” có khả năng viết láu thành chữ “Chi”, thì 7 chữ “Giá y, Lập thân mịch bất tán” rất có khả năng là “Giá y chi thân, mịch bất tán”

Quách Đại Phúc lặp đi lặp lại:

- “Minh nguyệt chi thời, kính thạch chi bàng, giá y chi thân, mịch bất tán”... Không đúng, theo lý mà nói câu cuối phải là bốn từ mới phải.

Lý Liên Hoa cầm viên đá viết chữ “Mịch” rất lớn trên đất, sau đó từ từ vạch một đường thẳng giữa chữ “Mịch”.

- Rất đơn giản...

Quách Đại Phúc nhìn hẩn vạch thẳng đó, toàn thân chấn động thét lên:

- “Bất kiên bất tán”! (*)

(*) Không gặp không về.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về chữ “Mịch” vừa bị vạch làm hai kia, vậy là ý nghĩa của tờ giấy kỳ lạ này đã rõ.

- “Minh nguyệt chi thời, kính thạch chi bàng, giá y chi thân, bất kiến bất tán”(*). - Lý Liên Hoa chậm rãi nói . – Đây là thư tình của một người đàn ông hẹn một người phụ nữ ra ngoài gặp mặt vào ban đêm.

(*) Khi trăng sáng, bên cạnh tấm gương, mặc áo cưới, không gặp không về.

Mười sáu chữ này không phải là thứ mà Quách Khôn có thể viết ra, Vương Hắc Cầu nhìn một lúc, đột nhiên bảo:

- Vậy hung thủ giết người phụ nữ đầu tiên là ai?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Làm sao ta biết được?

Vương Hắc Cầu có lẽ còn chưa nghe rõ hẩn nói gì, đã tự lẩm bẩm:

- Nếu Quách Khôn bắt chước hung thủ giết người, vậy có nghĩa từ năm mươi năm trước, trong tay hung thủ đã có chiếc đầu lâu kia? Mà như thế chẳng phải lại có một vụ án chưa phá tới nay không ai biết ư?

Lý Liên Hoa nhìn hẩn với vẻ mặt có lỗi.

- Ta không...

Chữ “ biết” còn chưa nói ra, Vương Hắc Cầu đã túm lấy ngực hẩn, nghiêng răng nghiêng lợi bảo:

- Bỏn quan mặc kệ ngươi biết hay là không biết, nội trong ba ngày, nếu ngươi không biết, đại hình chờ hầu!

Lý Liên Hoa run rẩy, liên tục xua tay.

- Ta không...

Vương Hắc Cầu nổi giận.

- Người đâu! Mang giáp côn lên đây!

Nha dịch đáp lời:

- Tuân lệnh! Khởi bẩm đại nhân, giáp côn còn ở nha môn.

Vương Hắc Cầu nhảy lên.

- Vả vào miệng cho ta!

Quách Họa tức giận, túm lấy Vương Hắc Cầu.

- Ngươi là cầu quan! Ta chỉ nghe nói có người bức hôn, chưa từng thấy ai dám bức phá án, ngươi dám động vào Lý tiên sinh, ta sẽ phế ngươi!

Quách Đại Phúc than trời, chỉ biết gầm lên:

- To gan!

Quách Họa buông Vương Hắc Cầu ra, nặng nề “hừ” một tiếng.

- Sư phụ bình sinh ghét nhất loại cầu quan ức hiếp bách tính như ngươi!

Lý Liên Hoa nhìn lão với ánh mắt kỳ lạ.

- Vương đại nhân...

Vương Hắc Cầu vô cùng tức giận trước hành động của Quách Họa, nghiêm giọng chỉ vào Quách Đại Phúc quát:

- Nếu nội trong ba ngày không thể tìm ra hung thủ, bỏn quan nhất định sẽ giam hết các ngươi vào đại lao, đại hình chờ hầu!

Quách Đại Phúc sợ tới mức trắng bệch cả mặt.

- Việc này... Việc này...

Quách Họa nổi sung, túm lấy Vương Hắc Cầu nhấc bổng lên, Quách Đại Phúc hôn siêu phách tán, vội quỳ xuống trước mặt Vương Hắc Cầu và con trai, thất thanh la hét, cảnh tượng trở nên hỗn loạn vô cùng. Người trong Thái Liên Trang nghe nói sẽ bị bắt nhốt hết vào đại lao, vài cô gái đã bắt đầu gào khóc, có người đập đầu xin tha, có câu nói “gà bay vịt nhảy”, “người ngựa cổ tru tiếng sói”, chính là mô tả tình hình lúc này. Lý Liên Hoa thở dài.

- Cái này.. cái này... Nếu Quách đại công tử chịu giúp ta một tay, không chừng trong vòng 3 ngày có thể...

Mắt mọi người đồng loạt sáng lên, Quách Họa do dự, buông Vương Hắc Cầu xuống.

- Đương nhiên là được!

Lý Liên Hoa nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ anh hùng, rề rà nói:

- Nếu mọi hành vi của Quách Khôn rất có khả năng là do bất chước, ông ta lại có được chiếc đầu lâu này thì có lẽ ông ta biết nơi chôn giấu thi thể. Nếu ông ta biết nơi chôn thi thể, không chừng ông ta cũng từng nhìn thấy quá trình người này bị giết, vậy thì nếu để ông ta nhìn thấy người xưa, không chừng Quách Khôn sẽ lặp lại chuyện mà ông ta đã nhìn thấy, vì vậy...- Hắn nhìn Quách Họa bằng vẻ mặt hết sức khiêm nhường. - Phiền Quách đại công tử đóng giả Quách lão phu nhân, còn ta đóng giả làm cái đầu lâu này...

Quách Họa vốn định gật đầu lia lịa, đột nhiên kêu thét lên:

- Bảo ta đóng giả bà nội?

Lý Liên Hoa gật đầu rất nho nhã ôn hòa.

- Quách đại công tử võ công cao cường, có Quách đại công tử ở bên, cho dù gặp phải nguy hiểm, chắc cũng sẽ hóa hung thành cát.

Quách Họa ngẩn ngơ nhìn hấn, lòng thầm nghĩ chỉ cần là việc Lý tiên sinh nhờ, gã nhất định sẽ dốc toàn sức tương trợ, chỉ có điều cách mà Lý Liên Hoa đưa ra có hơi kỳ quái... Trước ánh mắt hết sức khó hiểu của mọi người, Lý Liên Hoa vui vẻ nói:

- Cho ta ba ngày, sau ba ngày, vào lúc trăng sáng, bên cạnh tấm gương, không gặp không về.

Mọi người nghe hấn nói câu đó thì đồng loạt thấy lạnh sống lưng, giống như nhất định bên cạnh tấm gương kia có ma.

Phù sinh tam nhật

Về sau, Vương Hắc Cầu và Lý Liên Hoa bàn bạc mặc cả một hồi, quyết định tạm thời để Quách Khôn lại, trong ba ngày Quách Đại Phúc và mọi người không ai được phép thắc mắc về lời nói cử chỉ của Lý Liên Hoa, tất cả đều phải đợi tới lúc trăng sáng vào ba ngày sau. Mặc dù Lý Liên Hoa luôn miệng hứa nhất định sẽ có kết quả, nhưng ai ai cũng đầy một bụng nghi ngờ. Vương Hắc Cầu dự định nếu không tìm được hung thủ, lão ta sẽ trút hết mọi tội lỗi lên đầu Quách Khôn, cái gì mà ẩn án hơn năm mươi năm trước, lão ta coi như không biết gì cả. Quách Đại Phúc thở vắn than dài, mặt nhăn mày nhó, hề nghĩ đến chuyện của mẹ của vợ của con dâu thì lại buồn phiền vô cùng. Quách Họa lại nhiệt huyết phùng phùng, bám sát Lý Liên Hoa, không hề nghi ngờ bất kỳ lời nói hành động nào của hấn.

Đầu tiên Lý Liên Hoa về phòng ngủ một giấc, ngủ tới tận sáng hôm sau mới ra khỏi giường, thời hạn ba ngày thì một ngày rưỡi đã trôi qua. Quách Họa đi đi lại lại trước cửa phòng hấn, lòng như lửa đốt, nhưng không dám phá cửa xông vào. Mãi mới thấy Lý Liên Hoa dậy, nhưng hấn lật tìm quần áo trong rương mãi, chọn ra hai chiếc áo trắng, ngắm nghía so sánh khá lâu như thể không biết nên mặc cái nào, nhắm mắt lại sờ sờ một cái, rồi mới chậm rãi mặc vào người.

Cửa sổ phòng hấn không đóng, ngoài cửa sổ, đôi mắt bò của Quách Họa tròn tròn như sắp rớt cả ra ngoài. Cuối cùng Lý Liên Hoa cũng mở cửa đi

ra. Đầu tiên hấn tới thư phòng của Quách Đại Phúc, thư phòng này có từ khi Thái Liên Trang mới được xây dựng, bên trong là rất nhiều tranh chữ đồ cổ mà Quách Càn và Quách Đại Phúc sưu tầm được. Quách Họa đi theo sau hấn ngó ngó nghiêng nghiêng, Lý Liên Hoa cũng chẳng bận tâm.

Trong số mấy hòm sách trong thư phòng, cái trong cùng là của phụ thân Quách Càn, cái thứ hai mới là của Quách Càn, cái thứ ba là của Quách Đại Phúc. Lý Liên Hoa mở hòm sách thứ ba, rút vài bức tranh chữ ra ngắm nghía, vài bức viết rất ngay ngắn, vài bức kiểu viết chữ thảo, thỉnh thoảng lại có vài bức dùng bút pháp thủy mặc để vẽ lại cảnh của Thái Liên Trang, bút pháp bay bướm, sinh động như thật, còn có rất nhiều tranh sen đỏ sen tím, uyên ương dưới hồ sen, cùng vài bức từ hay như “Thiên thụ vạn thụ liên hoa khai”. Nghiêm túc xem một lúc, hấn lắc đầu cầm một hành thảo lên đọc:

- “Kỷ hàng quy tái tận, niệm nhĩ độc hà chi”(*)... Quách đại công tử , phía dưới viết gì ta đọc không hiểu?

(*) Hai câu trong bài Cô Nhạn của Thôi Đỗ. Dịch: Đàn nhạn về tận ải, nghĩ sao mình lẻ loi

Quách Họa chau mày nhìn “ bài thơ” đó , miễn cưỡng đọc:

- Mộ tương hu phụ...hàn...nhất đoàn nhất đoàn...

Gã vốn không biết mấy chữ này, thực sự không biết mấy dòng chữ viết kiểu chữ thảo đó là chữ gì, Lý Liên Hoa không cười gã, mà chụm đầu vào cùng gã thảo luận rất lâu, hào hứng nói:

- Quả nhiên là “ nhất đoàn nhất đoàn”... Công tử xem “nhất đoàn” này có giống cái mũi không?

Quách Họa phá lên cười mấy tiếng, đột nhiên nhớ ra Lý Liên Hoa vốn tới đây để điều tra chân tướng , bất giác cười nghiêng ngả.

- Haha... Ái chà... Lý tiên sinh, vẫn nên điều tra án mạng...

Lý Liên Hoa lưu luyến bỏ mấy cuộn tranh chữ vào, ngắm nghía thư phòng, mở cửa sổ, bên ngoài cửa sổ cũng là đầm sen, hoa sen lựa thưa,

không đẹp bằng nhìn từ phòng hán. Hán tập trung nhìn ra ngoài cửa sổ rất lâu. Quách Họa cũng nhìn Đông ngó Tây theo, nhưng chẳng nhìn ra cái gì, rất lâu sau mới nghe Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Nhiều muỗi quá...

Quách Họa chẳng hiểu tại sao Lý Liên Hoa lại vô cùng hứng thú với thư phòng. Ra khỏi thư phòng, hán an nhàn chấp tay sau lưng ngắm cảnh, suy nghĩ mông lung, rồi đi về phía tấm gương đá.

Giữa thanh thiên bạch nhật, nơi này hoa cỏ tịch mịch, tiếng chim nỉ non, hai gian nhà kho bị cây cỏ che khuất, cảnh vật mát mẻ dễ chịu, không âm trầm đáng sợ như buổi tối. Đi vòng quanh hai gian nhà kho, Lý Liên Hoa bước rất chậm. Xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng bước chân của Quách Họa. Lý Liên Hoa đi về phía Đông gã cùng đi về phía Đông, Lý Liên Hoa đi về phía Tây gã cũng đi về phía Tây. Đột nhiên Lý Liên Hoa dừng lại trước tấm gương, chau mày quan sát tảng đá to sau gương, tảng đá đen sì như đá sắt, thật chẳng nhìn thấy “ngọc mạch” ở chỗ nào, hán đưa tay sờ sờ.

- Tảng đá này vốn có hình dạng thế nào?

Quách Họa nhớ lại.

- Nghe bà Khương kể, hồi xây Thái Liên Trang mới phát hiện ra ở đây có ngọc, nhưng là thứ tạp ngọc không đáng tiền, gia gia thấy thú vị nên mới lắp mặt gương ở đây, những đêm trăng nơi này rất sáng, ngày rằm mà ngồi dưới gương đồng, thì ánh trăng chiếu vào gương hắt ra sáng tới mức người ta có thể đọc sách. Có điều ngọc ở đâu, gia gia mãi vẫn không phát hiện ra, bà Khương thì bảo nó màu xám... từng cuộn từng cuộn, hình như bị gương đồng che mất.

Lý Liên Hoa gật đầu, có vẻ rất hài lòng, gõ gõ vào tảng đá, hán lại nhàn tản đi tới trước khóm cây mà Quách Khôn nhảy ra, cúi đầu nhìn, dưới đất là một lớp lá mục cành khô rất dày, trên đầu tán cây kín mít, những loài cỏ dại cây nhỏ phía dưới không thể thấy được ánh mặt trời nên khá thưa thớt. Bên cạnh là những khóm hoa nhài mọc tự nhiên, mùa này hoa trắng ngần, hương

thơm dịu dịu lan tỏa khắp nơi, thật vô cùng tao nhã. Sau khóm hoa nhài là một ụ đất hơi cao một chút, trên ụ đất đó mọc vô số cỏ dại nở những bông hoa nhỏ xíu màu vàng màu trắng, mấy cây chương mọc ven đầm, xanh mướt.

- Quách lão phu nhân mất khi nào? - Lý Liên Hoa hỏi.

- Khoảng tháng Bảy, tháng Tám , bà Khương nói khi ấy hoa sen đang mùa nở rộ. – Quách Họa đáp.

Lý Liên Hoa lại gật đầu, hài lòng rời khỏi chỗ tắm gương, đột nhiên chui vào bụi cây, đi về phía rừng. Quách Họa vội vàng đuổi theo, lòng vô cùng thắc mắc. Thái Liên Trang vốn được xây dựng trên bãi đất trong Thái Liên Trì, từ bụi cây đi vào sâu hơn, chỉ sợ sẽ đi tới chỗ đầm nước. Lý Liên Hoa đi xuyên qua một vạt rừng rậm khoảng năm, sáu mươi trượng, chiếc áo trắng mà hần lựa chọn kỹ càng giờ biến thành lem luốc, trước mắt hần đầm sen hiện ra, hần như có phần thất vọng, chau mày nhìn mặt nước, không biết đang nghĩ gì.

Quách Họa ngáp dài, lũ cá trong đầm sen giật mình, bơi tóe ra tứ phía, Lý Liên Hoa không biết nghĩ ra điều gì, đột nhiên phì cười thành tiếng, ngay sau đó nhìn đầm sen ngút tầm mắt vờn vai vẩy mình.

- Ha, đây đúng là một nơi thú vị, có hoa có lá, lại có thể câu cá và ếch.

Quách Họa thờ ơ đáp:

- Còn cả vệt trời nữa.

- Chỗ này hơi cao. - Lý Liên Hoa đứng trên từ từ trượt xuống. – Chẳng trách con đường đó lại dốc xuống, xây nhà ở đây mặc dù phong cảnh đẹp , nhưng địa hình không đẹp.

Về mặt Quách Họa mơ hồ, gã lên tiếng phụ họa, nhưng hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.

Lý Liên Hoa có lẽ đã ngắm nghía xong, chấp tay chậm rãi đi xuyên rừng cây, quay lại phòng mình. Khi Quách Họa nghĩ hần đã phát hiện ra điều gì đó rất đáng kinh ngạc, thì hần lại đi lấy chậu gỗ, đóng cửa, tiếng nước oàm

oạt vang vọng ra. Hắn đang tắm rửa thay quần áo, rồi thư thái lên giường đọc sách.

Chẳng lẽ buổi sáng Lý tiên sinh đi dạo thôi sao? Cái đầu cứng ngắt bướng bỉnh của Quách Họa cuối cùng nghĩ đến khả năng này, gã ngần ngừ nhìn Lý Liên Hoa. Lẽ nào không phải hắn đang đi phá án? Vậy hơn hai mươi mạng già trẻ lớn bé trong Quách gia ...chẳng phải sẽ bị tổng vào đại lao của Vương Hắc Cầu ư? Sao có thể...

Cái hẹn ba ngày chớp mắt đã tới.

Hôm nay, Lý Liên Hoa ngồi trong thư phòng đọc sách, ngoài việc ra ngoài ăn cơm đúng giờ, hắn chẳng làm bất cứ việc gì khác, Quách Đại Phúc cho Quách Họa tới thăm dò vài lần, Lý Liên Hoa vẫn đang đọc sách y, hơn nữa với nhãn lực của người luyện võ như Quách Họa, thậm chí có thể thấy hắn đang đọc mỗi một trang.

Chờ mãi mới đến tối.

Trăng bắt đầu lên, rừng cây xanh mượt vào ban ngày đến tối trở nên âm u đáng sợ.

Vương Hắc Cầu đúng hẹn xuất hiện, mang mười mấy nha dịch theo. Quách Đại Phúc đuổi hết người làm đi, đứng bên cạnh Vương Hắc Cầu cười nịnh nọt. Mọi người nấp bên cạnh, Quách Khôn từ buổi chiều đã ngồi nhỏ cò, nhỏ mấy tiếng đồng hồ cũng chán, cơm chẳng ăn. Trăng sáng dần, chiếu lên gương đồng, phản chiếu xuống khoảng đất trước rừng, khiến ánh trăng sáng hơn nhiều lần.

Lý Liên Hoa chuẩn bị một thùng nước sạch, buộc bộ áo cưới trước người Quách Họa.

Quách Họa còn tưởng hắn dùng thùng nước để rửa mặt hay rửa tay, kết quả hắn đổ cả thùng nước lên người, làm cho toàn thân ướt nhẹp, rồi hắn xắn gấu áo gấu quần, thản nhiên đi ra, đứng trước gương đồng bắt đầu dùng đưa đầu đọc thơ.

Kỷ hàng quy tái tậ,

Niệm nhĩ độc hà chi?
Mộ vũ tương hô thất,
Hàn đường dục hạ trì.
Chữ vân đề ám độ,
Quan nguyệt lãnh tương tùy.
Vị tất phùng tăng chúc,
Cô phi tự khả nghi...(*)

(*)Dịch :

Đàn nhận về tận ải,
Nghĩ sao mình lẻ loi?
Mưa chiều át tiếng gọi,
Ao lạnh xuống chậm thôi.
Bên mây qua chẳng nổi,
Trăng ải lạnh còn soi.
Chưa gặp tên bắn tới,
Bay lẻ ngại nghi hoài.
Hắn đi đi lại lại trước gương mây bước, thở vắn than dài.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên từ cổ họng Quách Khôn phát ra mấy tiếng kêu khẽ “hà hà”, rồi nhảy khỏi chỗ cỏ nhặt một cành cây khô lao về phía Lý Liên Hoa mà đánh, Vương Hắc Cầu vốn định hét lên, “To gan”, nhưng rồi nghĩ thế nào lại nhẫn nhịn, chỉ thấy Lý Liên Hoa kêu một tiếng rồi ngã xuống, Quách Khôn kéo hắn vào dưới gốc cây, gào lên những tiếng kì dị:

- Ta để các ngươi bay! Bay! Ngươi phải thành thật cho ta biết ngươi và nàng có phải là ...Á! – Tiếng “Á” đó đầy thẳng thốt. – Yêu quái!

Tiếng “yêu quái” này thật nằm ngoài dự liệu của mọi người. Chỉ thấy mắt Quách Khôn lóe sáng hung dữ, lão nhặt cành cây khô lên chém liên tục vào đầu Lý Liên Hoa, “Yêu quái! Yêu quái!” Lý Liên Hoa rõ ràng cũng rất bất ngờ, mở bừng mắt. Quách Họa thấy tình thế không ổn, sai bước đi tới.

- Người...

Gã còn chưa hét hết câu thì Quách Khôn đã hai tay tóm lấy đầu của Lý Liên Hoa kéo về phía trước, gào lên:

- Nàng nhìn đi, hắn là một yêu quái! Hắn chết rồi, chết rồi, nàng không thể bay cùng hắn nữa...

Lý Liên Hoa đột ngột bị kéo, cổ đau nhói, “ái da” một tiếng, Quách Khôn đột nhiên buông tay, ngẩn ngơ nhìn hắn, dường như cảm thấy rất khó hiểu trước cảnh “người chết” mà vẫn còn có thể nói chuyện. Vương Hắc Cầu kinh hồn bạt vía trước mấy câu “yêu quái” Quách Khôn vừa hét, lúc này vội hạ lệnh cho nha dịch bắt Quách Khôn lại.

- Lý Liên Hoa, rốt cuộc ngươi đang làm trò gì?

Lý Liên Hoa lồm cồm bò lên, cũng rất khó hiểu trước phản ứng của Quách Khôn.

- Khụ , khụ... Vương đại nhân, viên ngoại lang, ai dạy Quách Khôn học chữ?

Quách Đại Phúc nghi hoặc đáp:

- Cha ta dạy.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Tình cảm của ông ta và cha ngài thế nào?

Quách Đại Phúc chau mày.

- Tình cảm giữa cha và thúc thúc rất tốt.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Những việc mà cha ngài làm, ông ta có bắt chước không?

Hắn vừa dứt lời, dụng ý không cần nói ai cũng hiểu. Đột nhiên Quách Đại Phúc tròn tròn mắt, Vương Hắc Cầu buột miệng:

- Ý người là...

Lý Liên Hoa bắt lực lắm bầm:

- Ý ta là... ta cho rằng...chỉ là ta cho rằng...các người có thể không nghĩ như thế...ta cho rằng dù là một kẻ ngốc, nhưng không phải ai ông ta cũng học, người mà ông ta bắt chước học theo, phải là người bình thường thân và quen thuộc với ông ta nhất. Người này phải là người hàng ngày dạy dỗ ông ta, và cũng thường xuyên khen ngợi hành động mô phỏng bắt chước của ông ta.

Wang Hắc Cầu chau mày.

- Việc này...- Đây không thể là lý do để nhận định Quách Càn chính là hung thủ.

Lý Liên Hoa đột nhiên cười.

- Tạm thời không nói đến việc người mà Quách Khôn bắt chước có phải là Quách Càn hay không, chúng ta bắt đầu nói từ người chết trước, có đầu lâu nhất định có người chết. Nhưng cả bà Khương lẫn viên ngoại lang cũng không hề có ấn tượng gì về việc hơn năm mươi năm trước, Thái Liên Trang từng có khách và người khách này lại còn biến mất, nếu năm xưa có chuyện ấy thật thì dù Quách gia có ý che giấu, người mất tích ở Thái Liên Trang tất cũng sẽ gây ồn ào một phen, sao có thể không có ấn tượng gì được? Điều đó cho thấy người chết không phải khách đường đường chính chính ở Thái Liên Trang, ít nhất thì đa số mọi người đều không biết hắn có mặt ở Thái Liên Trang.

Quách Đại Phúc gật đầu. Năm mươi năm trước, Thái Liên Trang không nhiệt tình trong việc lưu giữ quý nhân nhã sĩ, Quách Càn bận rộn việc làm ăn, bạn bè không nhiều, khách cũng rất ít. Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Vậy thì, không ai biết hấn đến Thái Liên Trang, xét cho cùng người chết này vào Thái Liên Trang thế nào?

Quách Đại Phúc chợt hiểu ra:

- Đi vào từ thủy đạo! Bơi vào!

Lý Liên Hoa gật gật đầu.

- Bất luận ngã xuống dòng nước ngầm hay bơi vào, mặc dù Thái Liên Trang không có tường bao, vài nơi còn ngập nước, nhưng chỉ cần không đi thuyền, lẳng lặng vào Thái Liên Trang không phải việc gì khó khăn.

Vương Hắc Cầu nổi giận.

- Người nói đi nói lại nói nửa ngày, chẳng khác gì đánh rắm, đứa trẻ nào mà chẳng bơi vào đây được.

Lý Liên Hoa ho một tiếng.

- Không phải trẻ con.

Vương Hắc Cầu hừ nhạt.

- Người biết?

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Trẻ con không biết viết chữ thảo, cũng không biết đọc thơ, càng không biết dụ dỗ phụ nữ.

Mọi người “à” một tiếng, tròn tròn mắt , Quách Đại Phúc buột miệng nhắc lại:

- Dụ dỗ?

Lý Liên Hoa quay người lại, nhìn thư phòng phía sau một cái, mỉm cười.

- Viên ngoại lang...một văn tài cao nhã, thư họa quyền trức trong thư phòng chắc là thuộc lâu lâu?

Quách Đại Phúc ngẩn người, lắp ba lắp bắp:

- Cái đó...cái đó...Chỉ có...chỉ có...

Chỉ có tranh chữ của quý nhân ông ta mới biết. Lý Liên Hoa trong lòng rất rõ , nên cười toét miệng với ông ta.

- Vậy chỗ tranh chữ vô danh trong thư phòng là của Quách lão gia lúc sinh thời?

Quách Đại Phúc chau mày:

- Cái này...tranh chữ trong thư phòng phần lớn đều là của mẹ ta.

Lý Liên Hoa sớm đã biết một người đặt tên cho con trai là “Đại Phúc” thì chẳng phải người nho nhã gì, lại ho một tiếng, nói tiếp:

- Tranh chữ trong Quách gia đa phần đều lấy hoa sen làm chủ đề, dù là sen xanh, sen trắng hay sen đỏ sen tím, phàm chỉ cần có sen là đều thấy đẹp, trong đó có một vài bức vẽ phong cảnh Thái Liên Trang, nhìn nhận ra ngay do phụ nữ vẽ, có lẽ do lệnh từ Hứa Hà Nguyệt vẽ.

Quách Đại Phúc lại gật đầu, mọi người nghe mà hoang mang, hoặc chau mày, hoặc lắc đầu, hoặc im lặng chẳng động đậy, ánh mắt đờ đẫn, đều cảm thấy rất kỳ lạ. Lý Liên Hoa nhìn quanh một vòng, mỉm cười nói tiếp:

- Bút tích của quý nhân nhã khách chắc do viên ngoại lang thu thập, những bức họa có trước cả những bức họa của quý nhân nhã khách thì có lẽ do người trong Thái Liên Trang sưu tập hoặc tự viết, nhưng trong số ấy có vài bức tranh khác với những bức tranh kia. Quách Càn là thương nhân, chữ ông ta viết có thể không rõ ràng nhưng đa phần đều viết dạng chữ chính khái, nên chắc cũng dạy cho Quách Khôn chữ chính khái. Ông ta lại không giỏi cầm kỳ thi họa, tranh chữ trong thư phòng đa phần đều là Quách phu nhân viết, chữ Quách phu nhân viết là dạng chữ tiểu khái, thanh tú đẹp đẽ. Vậy bức tranh chữ lạc trong đó là từ đâu mà ra? Là ai viết?

Hắn cầm quyển trục từ trong tay tì nữ Tú Phụng, mở ra chính là bài thơ:

Kỷ hàng quy tái tận,
Niệm nhĩ độc hà chi?
Mộ vũ tương hô thất,
Hàn đường dục hạ trì.
Chữ vân đề ám độ,
Quan nguyệt lãnh tương tùy.
Vị tất phùng tăng chúc,
Cô phi tự khả nghi.

Bài thơ này là bài “Cô Nhạn” của Thôi Đồ.

- Đầu tiên, đây là bài thơ viết ở dạng chữ thảo, thứ hai đây chẳng phải những lời chúc tụng cát tường gì, cũng chẳng phải tác phẩm của danh nhân, không giống những gì Quách Càn sưu tập, huống hồ Quách Càn không phải văn nhân, tặng ông ta một bài thơ thô lương như thế, có ích gì đối với ông ta? Bài thơ này rõ ràng như một lời tự oán nói về sự li biệt mất mát, hoàn

cảnh lạnh lẽo thê lương, nếu không phải cầu cứu người khác thì là gửi gắm tình cảm. Mà trong Thái Liên Trang, người có khả năng thu nhận những thứ như thế này vào ngày ấy, nếu không phải Quách Càn, chính là Quách phu nhân. - Lý Liên Hoa chậm rãi nói tiếp . – Nô bộc thì nữ chắc sẽ không giấu những thứ này trong thư phòng chủ nhân.

- Việc này...- Quách Đại Phúc muốn biện giải mấy câu, nhưng á khẩu, đành im lặng.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Vậy thì, bức tranh chữ hành thảo này từ đâu mà có? Là ai viết? Là ai cầu cứu Quách phu nhân, hay là quà của ai tặng Quách phu nhân? Trong Thái Liên Trang, năm xưa rõ ràng có một người tiếp cận Quách phu nhân, là bạn của Quách phu nhân, có thể thổ lộ tâm sự cho bà biết bà hiểu. Mà người này rốt cuộc là ai? Sao lại vào Thái Liên Trang? Việc ấy rõ ràng Quách Càn và nô tì trong Thái Liên Trang không biết...

Quách Đại Phúc không kìm được nữa buột miệng nói:

- Ý công tử là mẹ ta thông gian với đàn ông? Giấu một người đàn ông trong Thái Liên Trang? Sao có thể?

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Không phải, không phải, chuyện năm xưa chẳng ai có thể chắc chắn, ta chỉ đoán người đàn ông này ngẫu nhiên xuất hiện trong Thái Liên Trang, bị mẹ ngài phát hiện, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, mẹ ngài không cho cha ngài biết, còn giấu hẩn đi. Người này viết một bức tranh hành thảo hòng lấy lòng mẹ ngài, mẹ ngài là môn đệ thư hương, có lẽ thấy người này có tài nên cất bức tranh hành thảo đó đi. Ta nói hẩn tâm tư bất lương, dù do mẹ ngài, không phải vì bức tranh đó, mà là vì “Minh nguyệt chi thời, kính thạch chi bàng, giá y chi thân, bất kiến bất tán”. Mười sáu chữ đó... mười sáu chữ này rõ ràng do hẩn viết, giống hệt chữ trên bức thư pháp này khiến người ta không thể luận rõ, dẫn đến việc Quách Khôn chép sai rất nhiều. Người này viết ra mười sáu chữ, muốn hẹn mẹ ngài dưới trăng gặp mặt, muốn mẹ ngài mặc váy cưới, rất có ý khinh bạc, ít nhất là đối với một phụ

nữ đã có chồng, hoàn toàn không thích hợp. Cha ngài thấy tờ giấy, bèn lấy nó đi, mang tới nhà kho...

Vương Hắc Cầu chột hiểu.

- Ta hiểu rồi, Quách Khôn đi theo Quách Càn, nhìn thấy anh trai mang theo một tờ giấy tới đây, ông ta cũng đi theo. Vì vậy ông ta thường viết lại tờ giấy, hoặc lấy những cuộn giấy người khác đặt trên bàn mang tới nhà kho.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Có lẽ Quách Càn đã loáng thoáng phát hiện phu nhân lén lút hẹn hò với người đàn ông khác, lại bắt gặp tờ giấy đó, tâm trạng vô cùng phẫn nộ. Vậy là xách đao tới đây, dán tờ giấy lên gương, nắp trong nhà kho. Người đàn ông thần bí kia đúng hẹn xuất hiện, chắc là chui từ dưới nước lên, Quách Càn dùng gậy đập cho hắn ngất, lúc túm lấy hắn không biết phát hiện ra điều gì, mới hét lên “yêu quái”...

Mọi người đột nhiên nhớ ra vừa rồi Quách Khôn cũng hét “yêu quái”, bất giác lông mao dựng ngược, Vương Hắc Cầu lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp, cái gì mà “yêu quái”? Chính hắn ta mới là yêu quái...

Lý Liên Hoa tiếp:

- Sau đó Quách Càn chặt đầu người này, đúng lúc ấy, Quách phu nhân mặc váy cưới đột nhiên xuất hiện, trong lúc tức giận, Quách Càn xách đầu người kia chạy về phía bà, hét lên “Hắn đã chết rồi, mãi mãi không cho các người được phép như chim liền cánh” đại loại những lời như thế. Quách phu nhân giật mình kinh hãi, quay người bỏ chạy thì vấp phải bậc cửa, lăn xuống hồ sen mà chết đuối.

Quách Đại Phúc nghe mà hãi hùng, Vương Hắc Cầu thất thanh:

- Nói như thế thì bậc cửa đó là cố ý?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Chắc là ngẫu nhiên thôi, nếu muốn xây cơ quan giết người, e là mài đao, đào hố còn nhanh hơn xây hai căn phòng.

Vương Hắc Cầu lại lẩm bẩm không biết nói gì, rồi đột nhiên nghĩ ra:

- Vậy người đàn ông thân bí kia bị chặt đầu, cơ thể đâu? Sao không ai phát hiện?

Lý Liên Hoa trầm ngâm.

- Cái này...cái này...nếu ta đoán không nhầm thì...- Hắn quay người đi về phía tấm gương, chậm rãi nói. – Quách đại công tử, công tử hãy chém một đao thật mạnh lên phiến đá.

Quách Họa gạt đầu, “xoạt” một tiếng rút đao chém ngang phiến đá. Ánh đao sáng như tuyết khiến Lý Liên Hoa giật nảy cả mình. Quách đại công tử này tính tình hồ đồ thô lỗ, nhưng luyện tập võ công rất nghiêm túc.

Chỉ nghe một tiếng vang, thanh đao trong tay Quách Họa gãy làm hai đoạn, còn phiến đá đen sì kia chỉ rớt một mảnh, gần như hoàn toàn không bị tổn hại gì. Vương Hắc Cầu và Quách Đại Phúc cùng kêu một tiếng, vội vàng gọi người mang đuốc tới, trên phiến đá bị vỡ một mảnh kia xuất hiện sắc xám, nhẵn bóng sáng loáng hoàn toàn không giống với lớp vỏ bên ngoài, lẽ nào đây chính là “ngọc mạch”?

- Đây là một miếng mã não. - Lý Liên Hoa khiêm tốn nói. - Mã não thì có mã não đỏ là hàng thượng phẩm, còn đây là mã não đen, vì vậy chẳng phải đồ đáng tiền gì, có điều...mã não thì...- Hắn nói chậm như rùa. – Mã não...nghe nói là do nham thạch bị tan chảy ở nơi sâu nhất dưới lòng đất phun ra, ngưng kết từng lớp từng lớp trong hang đá và mọc dần ra ngoài qua các kẽ nứt, vì vậy đa phần...khối mã não to thế này...cũng có thể là do...có lẽ là...có khả năng là...bên trong rỗng.

- Rỗng? - Mọi người cùng thất thanh kêu lên. - Cả tảng đó to thế này mà lại rỗng bên trong?

Lý Liên Hoa vội xua tay.

- Ta chỉ đoán thôi, mã não bình thường còn cứng hơn thép, chưa phá ra được, sao biết nó rỗng hay không?Ta chỉ nói là “có khả năng, có lẽ, có thể”...

Hắn lẩm bẩm còn chưa xong, Quách Họa đã sải bước lên trước, hai tay túm lấy tấm gương được gắn trên tảng đá, “Ha” một tiếng thật lớn, lắc lắc hai ba cái, chỉ nghe “cách”, gã đã nhấc được tấm gương ra khỏi tảng đá.

- Á...

Ánh mắt mọi người đồng loạt tập trung vào tảng đá. Chiếc gương vừa được nhấc ra, trên tảng đá đó hổng một lỗ. Tảng đá cao tám thước, dài sáu thước, dày bảy thước, lún sâu trong lòng đất. Ai có thể ngò trong tảng đá to lớn đen sì ấy lại trống rỗng? Không chỉ rỗng, mà dưới ánh đuốc sáng rực, trong bụng đá ánh sáng lấp lánh, đầy thủy tinh. Chỉ là trong đồng thủy tinh đó hình như có một thứ, thoạt nhìn còn chưa nhận ra là thứ gì. Vương Hắc Cầu vén quan bào lên đoạt lấy đuốc trong tay nha dịch, lão thò đầu vào trong, thét lớn:

- Xương người!

Quách Đại Phúc trắng bệch cả mặt, khễ run rẩy trong đêm, Quách Họa thở dài.

- Đây chính là cơ thể của người kia.

Vương Hắc Cầu ra lệnh cho nha dịch nhặt xương ra, ghép vào với cái đầu lâu mà Quách Khôn cầm, quả nhiên là một thi cốt hoàn chỉnh. Trong tảng đá còn có một thanh đao gỉ, cùng mấy thứ vải mủn trông không ra hình dạng gì.

- Ý? - Lý Liên Hoa nhìn bộ xương, kỳ lạ hỏi. - Sao người này lại có sáu ngón tay?

Nghe hắn hỏi, mọi người lại bắt đầu sẫm soi bộ xương, không lâu sau, đột nhiên có nha dịch kêu lên:

- Hắn...có bốn cái lỗ tai!

Vương Hắc Cầu nhìn kỹ, quả nhiên đúng thế, người này bình sinh có lẽ là có bốn cái lỗ tai chăng? Quách Họa đột nhiên lại kêu lên:

- Người này có...đuôi...

Mọi người lần lượt rời mắt xuống phần hông của bộ xương, chỉ thấy phía dưới đúng là có một mẫu xương rất kì dị, dài khoảng ba tấc, đúng là giống một cái đuôi. Lý Liên Hoa nhìn bộ xương, nói:

- Ta vốn còn chưa hiểu tại sao mới nhìn thấy có người gửi thư tình cho vợ mình mà Quách Càn lại muốn giết người, hỏa khí và cơn ghen của ông ta có lẽ quá lớn, thì ra...thì ra... Giữa đêm Quách Càn nhìn thấy một người có bộ dạng thế này, chỉ sợ ông ấy không cho rằng mình giết người, mà cho là...cho là mình tự vệ, giết chết một quái vật thôi.

Quách Đại phúc run rẩy, răng va vào nhau lập cập.

- Việc này...Đây là cái gì...yêu yêu yêu yêu..quái...

Lý Liên Hoa đồng tình nhìn bộ xương trên đất.

- Ngài xem ngón tay và ngón chân hẳn đều dài hơn người bình thường, giữa các ngón tay có màng, chắc là rất giỏi bơi lội dưới nước. Chẳng qua hẳn chỉ nhiều hơn người khác một đôi tai, một cái đuôi, hai ngón tay thôi, nhưng có lẽ bộ dạng này của hẳn đã khiến hẳn phải chịu rất nhiều khổ sở, khiến hẳn phải rời xa loài người, ẩn nấp ở một nơi con người không thể nhìn thấy. Thái Liên Trang ở giữa Thái Liên Trì, phía Đông phía Tây đều có suối ngầm đổ vào, vì vậy người này ra sau trấn Tiết Ngọc, lặng lẽ bơi vào Thái Liên Trang, trốn ở đây. - Hẳn giậm chân mấy cái. – Chỗ này gần nước, có hai gian phòng ít người lui tới, cây cối rậm rạp, bên ngoài củ sen, còn có cá tươi ếch to, nếu có người nấp ở đó, sẽ không thiếu đồ ăn thức uống. Nhưng chỗ này còn có một đặc điểm người này không ngờ tới, khiến hẳn nhanh chóng bị phát hiện.

- Đặc điểm gì? - Quách Họa tò mò hỏi.

Lý Liên Hoa chỉ vào vạt cỏ tạp phía sau những khóm hoa nhài.

- Loại cỏ tạp có hoa vàng hoa trắng kia gọi là “bách liên hao”.

Mọi người quay sang nhìn nhau.

- Bách liên hao?

Lý Liên Hoa nói:

- Loại hoa cỏ này có mùi vị rất nồng, có hiệu quả đuổi muỗi và côn trùng. Thái Liên Trang được xây trên chỗ đất ẩm, muỗi nhiều, chỉ có chỗ này là không có muỗi. Bách liên hao thích ánh nắng, sinh trưởng trên chỗ đất cao, trong Thái Liên Trang chỉ có nơi này thế đất cao nên không bị ngập nước hay bị ẩm, chỉ nơi này mới có thứ hoa cỏ ấy. Vì vậy người trong Thái Liên Trang nếu ghét muỗi, muốn tìm một nơi mát mẻ khô ráo để tắm nắng mà không có muỗi, không chừng sẽ đi đến đây. – Hắc mỉm cười, cười rất hòa nhã. - Ta nghĩ chắc hôm đó Quách phu nhân đến đây để đọc sách ngâm thơ thêu thùa hay vẽ vờ, nên đã nhìn thấy người này. Chỉ có điều tâm địa lương thiện nên bà không coi hắc là quái vật, ngược lại còn thu nhận hắc, hai người bèn đọc sách viết chữ ở đây, Quách phu nhân quý trọng tài hoa của hắc, còn hắc lại đem lòng yêu Quách phu nhân. Bỗng hôm nào đó hắc lén vào phòng Quách phu nhân để lại tờ giấy hẹn bà ra gặp, kết quả bị Quách Càn nhìn thấy...

Nói rồi Lý Liên Hoa chau mày.

- ...Hoặc có thể tờ giấy ấy vốn là Quách Càn giật được từ tay Quách phu nhân, nếu không không thể giải thích tại sao Hứa Hà Nguyệt cũng đến đúng hẹn. Quách Càn đến đây, sau khi thấy quái nhân thì bị kích động nặng, giết hắc nhưng bị vợ nhìn thấy. Hứa Hà Nguyệt quá sợ hãi trước cảnh giết người, bỏ chạy và vấp phải bậc cửa, lăn xuống đầm sen. Quách Càn chỉ nghĩ vợ đã bỏ đi, vội vàng giấu thi thể vào trong tảng mã não, nhưng trong tảng mã não còn có thủy tinh, cuối cùng không nhét được đầu người vào, ông ta phải giấu ở nơi khác. Khi ông ta xử lý thi thể xong mới biết vợ đã chết đuối dưới đầm sen, đương nhiên ông ta không thể để mọi người phát hiện thi thể của Hứa Hà Nguyệt ở đây, nếu không chắc chắn cái chết của quái nhân kia cũng sẽ bại lộ, vậy là ông ta ngồi thuyền thúng, kéo thi thể Hứa Hà Nguyệt đến dưới cửa sổ phòng mình, vờ như vợ chết đuối ở đấy... chỉ có điều ông ta ngàn vạn lần cũng không ngờ, toàn bộ những hành động của mình đã bị Quách Khôn nhìn thấy hết, lại còn ghi nhớ rất sâu. - Lý Liên Hoa từ tốn. - Ông ta đuổi hết người giúp việc, đau buồn vì mất vợ, chỉ sợ

phần lớn nguyên nhân là vì che giấu thi thể trong phiến đá. Nhưng sau hai mươi mấy năm, thi thể của viên lang ngoại cũng chết đuối trong đầm sen, sau khi chết lại bị kéo tới dưới cửa sổ, cách chết giống hệt Hứa Hà Nguyệt. Quách Càn lúc ấy đã già, không ngờ Quách Khôn lại học mình giết người, do sợ hãi mà chết cũng hợp tình hợp lý.

Trong đêm Thúy Nhi chết, hắn nhìn thấy nửa gương mặt quỷ, có lẽ chính là cái đầu lâu mà Quách Khôn đeo sau lưng lúc đi ngang phòng hắn.

Vương Hắc Cầu và Quách Đại Phúc quay sang nhìn nhau, ngẩn ra hồi lâu, thở dài thườn thượt, một loạt những suy đoán của Lý Liên Hoa chỉ là “suy đoán”, nhưng việc Quách Khôn bắt chước giết người không còn phải nghi ngờ gì nữa, bộ xương trong phiến đá, nếu không phải là do Quách Càn giấu thì còn ai có thể giấu thi thể trong đó hơn năm mươi năm mà không bị phát hiện? Hung thủ là ai không còn là nghi vấn lớn nữa.

Nhưng năm đó sao Hứa Hà Nguyệt lại giữ quái nhân lại? Giữa hai người họ có đúng tâm đầu ý hợp không? Quái nhân này rốt cuộc là ai? Thiện hay ác? Quách Càn giết người vì tình, hay là quá kinh hãi mà giết người? Nay không cách nào biết chân tướng sự thật, nhưng nghe suy đoán của Lý Liên Hoa, mọi người đều nắm chặt tay, khó tránh khỏi cảm giác lạnh lạnh quanh người.

Năm xưa là do ngẫu nhiên, bất ngờ, che giấu, ái luyện và sợ hãi mà dẫn tới việc giết người. Tội ác bị che giấu đó lại có thể thông qua cách thức kỳ lạ, không ngừng báo thù con cháu Quách gia trong mấy chục năm liền...

Sau ngày thứ tu

Án mạng ở Thái Liên Trang được phá, Vương Hắc Cầu sai sư gia viết mấy vạn chữ kể lễ sự tình để trình Đại Lý Tự, nghiêm nhiên chân tướng của vụ án đều do Vương đại nhân lão dẫn đầu nha dịch mai phục ở Thái Liên Trang ba ngày ba đêm, rồi suy đoán ra từ hành vi lời nói của Quách Khôn, cuối cùng phát hiện ra vụ án quái nhân sáu ngón tay bị giết.

Quách Đại Phúc do quá kinh hãi, sốt liên mấy ngày mấy đêm, Quách Họa bỗng sinh lòng hiếu thảo, mang hết những thư họa bình sinh Quách Đại Phúc yêu thích nhất đứng trước đầu giường cha mà đọc. Quách Đại Phúc gắng gượng lấy lại tinh thần dạy con trai thưởng thức những bức tranh chữ cùng ca từ thi phú. Hôm nay, đang nói tới “tàng đầu thi”(*), Quách Họa đột nhiên đọc tới bài “thơ” của Lý Liên Hoa:

(*)Tàng đầu thi là một hình thức thơ đặc biệt, từ đầu tiên trong mỗi câu thơ đều được giấu trong mỗi từ của nội dung bài thơ.

- Hả? - Quách Họa ngẩn ngơ đọc. - Quách...thập...Sát...qua...

Quách Đại Phúc sững lại.

- Con nói gì?

Quách Họa buông bài “thơ” xuống, nghiêm túc nhìn Quách Đại Phúc, nói:

- Đây là một bài tàng đầu thi.

Quách Đại Phúc lẩm bẩm đọc:

- Quách...thập...sát...qua...quả...thị...sọa...qua (*)

(*) Ý nói họa trong nhà họ Quách quả thật do kẻ ngốc gây ra.

Đột nhiên ông ta ngã vật ra giường, rồi lại sốt cao ba ngày ba đêm nữa, từ đó về sau Quách Đại Phúc gần như mất hứng với thi từ ca phú của quý nhân, việc buôn bán được liệu lại phát.

Những lời trên đều là chuyện xảy ra sau này, sau ba ngày ở Thái Liên Trang đó, ngày thứ tư cuối cùng Lý Liên Hoa cũng về trấn Tiết Ngọc, đi tìm căn nhà được hấn khỏ sở dùng xe trâu kéo tới trấn. Lâu ngày không gặp cái mai rùa của mình, hấn thật nhớ, không biết cửa nẻo còn nguyên vẹn không?

Lúc Lý Liên Hoa tìm đến trước cửa lầu Liên Hoa vân cát tường, đột nhiên phát hiện căn nhà sạch sẽ ngăn nắp tới kỳ lạ, ngay cả tấm ván sàn bị rớt cũng được người ta gá xong và còn khắc đúng vân hoa sen mà hấn

muốn. Hắn ngẫm nghĩ hồi lâu, chỉnh lại y phục, nho nhã đi tới trước cửa nhà, gõ gõ cửa, mỉm cười:

- Chủ nhân có nhà không?

Cửa kẹt một tiếng mở ra, một lão hòa thượng áo nâu đang đứng đó, vẻ mặt nhân từ, chấp tay với Lý Liên Hoa.

- A di đà Phật, lão nạp Phổ Tuệ đã đợi Lý thí chủ nhiều ngày rồi.

Lý Liên Hoa vẫn cười rất nhã nhặn.

- Phổ Tuệ đại sư.

Phổ Tuệ hòa thượng mặc dù cười rất nhân từ nhưng khó che giấu được vẻ nôn nóng.

- Lý thí chủ y thuật thần thông, Phương trượng chùa ta đột nhiên lâm trọng bệnh, bao đại y đều bó tay, tình hình nguy cấp, có thể mời Lý thí chủ tới chùa ta một chuyến, cứu mạng Phương trượng không?

Lý Liên Hoa nhìn lão hòa thượng bóng loáng như mới một cái, thở dài:

- Đương nhiên...quý tự là?

Phổ Tuệ hòa thượng lại chấp tay.

- Phổ Độ Tự.

Mặt Lý Liên Hoa thoáng biến sắc, hắn sờ sờ má, rồi cười khỏ một tiếng, lẩm bẫm:

- Phổ Độ Tự...

- Lý thí chủ?

Lý Liên Hoa ngẩng đầu cười ôn hòa.

- Cứu một mạng người còn hơn xây một ngôi chùa bảy tầng, chỉ cần Phổ Tuệ đại sư có hai con bò, chúng ta sẽ khởi hành ngay.

Phổ Tuệ hòa thượng ngạc nhiên.

- Hai con bò?

Lý Liên Hoa nghiêm túc chỉ vào lầu Liên Hoa vân cát tường của mình.

- Đất này không lành, chuyển nhà, chuyển nhà.

KINH THANH PHẬT HỎA(*)

(*) Tiếng niệm kinh và ánh nến trong chùa.

- A Phát, gần đây không thấy bóng dáng A Thụy, nha đầu này lại chạy đi đâu rồi? – Một phụ nữ trung niên có mái tóc điểm bạc, thân hình thấp béo vừa cầm dao bổ quả bí đặt trên bàn vừa lớn tiếng cảm ràm – Nha đầu đó không muốn lấy tiền thức ăn mua chịu mấy hôm trước nữa à? Nhị viện chủ vừa phát tiền ăn tháng này, A Thụy đâu?

Một người trẻ tuổi đang chẻ củi, đáp:

- Mấy hôm trước nghe nói mang cơm sang miếu bên cạnh rồi, chắc có tiền nên về nhà.

Người phụ nữ trung niên đang thái rau dưa nheo nheo mắt.

- A Phát, ta kể cho nghe một chuyện rất lạ.

Mắt người trẻ tuổi đang bổ củi sáng lên.

- Gần đây cháu cũng phát hiện ra một việc rất lạ, thím nói trước đi.

Người phụ nữ trung niên nói:

- Ta trồng mướp ở bên ngoài lầu sách phía sau, nở hoa liền mấy ngày, nở sớm hơn năm ngoái cả tháng.

A Phát đáp:

- Thế thì có gì lạ đâu? Cháu còn thấy một chuyện lạ hơn ở ngoài lầu sách cơ. - Hấn thần bí nói. – Cháu đã thấy mấy lần rồi, mỗi tháng vào ngày trăng tròn, bên chỗ lầu sách sẽ có đốm sáng màu đỏ lập lòe bên trong, tối qua cũng thế... Cháu bạo gan lên đi xem, thím biết bên trong có gì không? –

Hắn ghé sát vào tai người phụ nữ trung niên kia, bí mật thì thầm – Bên trong là một nữ quỷ chỉ có nửa người!

Người phụ nữ trung niên giật nảy mình.

- Cháu nói vậy thế? Đây là Bách Xuyên Viện, trong viện bao nhiêu cao nhân, vậy mà cháu dám nói trong viện có quỷ?

A Phát nhìn trời thề:

- Thật mà, buổi sáng cháu còn cố tình tới đó xem lại, trong lầu sách mọi thứ sạch sẽ, chẳng có gì hết, nhưng tối qua đúng là có một cô gái chỉ có nửa người đi đi lại lại trong ấy, mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng, nhưng nếu không phải nữ quỷ thì là gì được?

- Vậy tiêu tử cháu bị điên nằm mơ rồi! – Người phụ nữ trung niên cười mắng, rồi lại cầm dao lên thái rau. – Mau đi tìm A Thụy về, phát tiền ăn rồi.

Người Xuất Gia Không Nói Đối

Đất Phật trên núi Thanh Nguyên.

Thanh Nguyên là một ngọn núi nhỏ, trên núi có cây, dưới núi có nước, trong núi có nhà dân, một trong những “nhà” đó là Bách Xuyên Viện, là nơi Phật Bì Bạch Thạch của Tứ Cổ Môn ở, người trong giang hồ tín ngưỡng vô cùng, coi là nơi đất thánh; còn có một “nhà” khác gọi tên Phật Độ Tự, là một ngôi miếu. Ngôi miếu này không có gì khác những ngôi miếu bình thường, trong miếu có lão hòa thượng, gọi là Phương trượng.

Pháp hiệu của Phương trượng Phổ Độ Tự là “Vô Liễu”, là một lão hòa thượng hiền từ, có La hán phong Bồ tát cốt. Vị Phương trượng mà Phổ Tuệ nói “Đột nhiên lâm trọng bệnh, nhiều đại y bó tay” chính là vị Phương trượng có pháp danh Vô Liễu kia.

Phương trượng Vô Liễu ẩn cư ở núi Thanh Nguyên đã hơn mười năm, nghe nói từng là nhân vật hô phong hoán vũ, nhưng sau khi cai quản Phổ Độ Tự thì sống một cuộc sống thanh tu, bình thường ít ra khỏi cửa, mỗi

ngày chỉ đi dạo bộ luyện võ ở Xá Lợi Tháp, một nơi cách thiên thất của Phương trượng tầm ba thước, cư xử với mọi người nhân ái hiền lành. Ngài đột nhiên lâm trọng bệnh, khiến trên dưới khắp Phổ Độ Tự đều vô cùng lo lắng.

Xá Lợi Tháp cao tám năm trượng, dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ tỏa ra bầu không khí trang nghiêm, chất phác và tốt lành của tự miếu, bóng Xá Lợi Tháp lẳng lẳng in xuống đất, tiếng niệm kinh lạnh lạnh, chúng hòa thượng đang học sáng.

Lý Liên Hoa trợn mắt nhìn Phương trượng Vô Liễu ngồi nghiêm trang trên giường, trên môi ngài vẫn nở một nụ cười mỉm an nhàn. Mãi hăn mới thốt được một câu:

- Ngài có biết câu “người xuất gia không nói dối” không?

Phương trượng Vô Liễu bật cười.

- Nếu không thế, Lý thí chủ sao chịu đến đây gặp ta?

Lý Liên Hoa thở dài, trả lời bằng một câu hỏi:

- Ngài không ốm?

Phương trượng Vô Liễu lắc đầu.

- Mạnh khỏe bình thường.

Lý Liên Hoa phỉ mũi.

- Nếu ngài không ốm, ta đi đây. – Hăn quay người sải bước đi ra ngoài, thật chẳng hề có ý lưu lại.

- Lý môn chủ! - Phương trượng Vô Liễu gọi từ phía sau, Lý Liên Hoa chẳng buồn quay đầu, bước chân ra khỏi cửa. – Lý Liên Hoa!

Phương trượng Vô Liễu bị ép tới mức không còn cách nào khác, đành hét lên. Lý Liên Hoa đứng lại, rất nho nhã từ tốn quay lại, nhìn ngài cười, phỉ bụi trên ghế rồi ngồi xuống.

- Chuyện gì?

Phương trượng Vô Liễu đứng dậy, mỉm cười:

- Lý thí chủ, lão nạp vô tình nghe ngóng biết được kết quả của trận chiến năm xưa, chỉ là ngài mất tích mười năm, những người lo lắng căm hận Lý thí chủ không dưới hàng vạn, ngài thật sự quyết tâm dù chết cũng không gặp cố nhân?

Lý Liên Hoa cười rất tươi.

- Gặp thì sao, không gặp thì sao?

Phương trượng Vô Liễu ôn hòa.

- Gặp, tức là hóa giải được nỗi oán hận trong lòng, kéo dài tuổi thọ; không gặp... - Ngài ngập ngừng. – Không gặp...

Lý Liên Hoa phì cười.

- Không gặp sẽ đoán mệnh chắc?

Phương trượng Vô Liễu chân thành đáp:

- Ngày đó giáp mặt Lý thí chủ trên trấn Bính Sơn một lần, lão nạp cũng biết chút ít về y thuật, Lý thí chủ thương ở tam kinh, nếu không tìm bạn bè xưa đồng tâm hợp lực, cùng nghĩ cách chữa trị, chỉ e...

Lý Liên Hoa hỏi:

- Chỉ e gì?

Phương trượng Vô Liễu trầm ngâm hồi lâu, rồi chậm rãi nói tiếp:

- Chỉ e khó qua được hai năm. – Ngài ngẩng đầu lên nhìn Lý Liên Hoa. – Lão nạp không biết tại sao Lý thí chủ không chịu gặp cố nhân, nhưng lão nạp bạo gan đoán, có phải vì Bĩ Khâu không? Thực ra mười năm nay Bĩ Khâu tự nhốt mình trong Bách Xuyên Viện, sự đau khổ của hãn người thường không thể tưởng tượng được, Lý thí chủ sao không mở lòng từ bi, tha thứ cho hãn?

Lý Liên Hoa cười cười, cũng rất chậm rãi nói:

- Lão hòa thượng rất thích suy đoán, có điều... toàn đoán sai...

Đúng lúc này, tiểu sa di dâng lên hoa chén trà, Phương trượng Vô Liễu mỉm cười, chuyển đề tài.

- Định Duyên, mời Phở Thần sư chất tới thiền phòng của ta.

Tiểu sa di Định Duyên cung kính đáp:

- Phở Thần sư thúc đang ngồi thiền trong phòng, Định Duyên không dám quấy rầy.

Phương trượng gật đầu, tiểu sa di lui đi.

- Phở Thần sư chất từ nhỏ lớn lên trong Phở Độ Tự, là đệ tử Phật gia duy nhất trong bốn tự nghiên cứu về kiếm thuật, muốn được cùng Tương Di Thần Kiếm phân cao thấp là tâm nguyện nhiều năm của hần. - Phương trượng Vô Liễu giải thích.

Lý Liên Hoa “à” một tiếng.

- Lý Tương Di đã chết mười năm rồi.

Phương trượng Vô Liễu hỏi:

- Tương Di Thần Kiếm đã chết rồi?

Lý Liên Hoa ho một tiếng.

- Đây chính là chỗ không phải của Lý Tương Di, khi còn sống hần chẳng chịu viết một cuốn kiếm phổ.

Phương trượng Vô Liễu cười khỏ, lắc lắc đầu. Đột nhiên bên ngoài cửa sổ “bộp” một tiếng vang lớn, có thứ gì đó vừa rơi rất mạnh. Lý Liên Hoa cùng Phương trượng ngẩng đầu nhìn ra, chỉ thấy một cây đại thụ cao khoảng năm, sáu trượng phía sau hậu viện của Phở Độ Tự lặng lẽ bị chặt ngang. Ngọn cây lòn xòe to như căn phòng rầm rầm đổ xuống, đè lên hai căn tầng phòng. Tầng nhân từ trong túa ra, ngẩng đầu lên nhìn cái cây, vẻ mặt kinh hãi, hoàn toàn không hiểu tại sao cái cây lại đổ. Nhanh chóng, dưới vòm cây tụ tập rất nhiều tầng nhân, Phương trượng Vô Liễu cùng Lý

Liên Hoa đi ra. Thì ra cái cây bị một ăn, bị gió thổi đổ. Đây mặc dù là một chuyện cổ quái, nhưng không phải chuyện lớn, Phương trượng Vô Liễu bảo chúng tăng tản ra, đi đọc kinh quét nhà.

Lý Liên Hoa cùng Phương trượng đi vài vòng quanh Phổ Độ Tự, Phương trượng Vô Liễu mỉm cười nói cơm chay ở Phổ Độ Tự rất ngon, Cổ sư phụ nấu bếp tay nghề nhất thiên hạ, không biết Lý Liên Hoa có hứng thú nếm thử. Lý Liên Hoa đang định nhận lời, đột nhiên có tiểu sa di tới báo phòng chứa củi bốc cháy, bên trong thiếu rất nhiều củi, có lẽ là đã âm ỉ cháy từ lâu. Phương trượng không tiện tiếp khách, Lý Liên Hoa đành cáo từ, lòng thở dài tiếc nuối.

Chúng tăng thấy Phương trượng mấy hôm trước còn yếu ớt chỉ còn chút hơi tàn nay khôi phục lại như thường, không khỏi ngấm ngấm thần phục Lý Liên Hoa đúng là thần y đương thế, y thuật thần thông vô song, danh bất hư truyền.

Lý Liên Hoa ra khỏi đại môn của Phổ Độ Tự, lúc quay đầu, chỉ thấy trên nóc Xá Lợi Tháp bốc lên vài làn khói đen. Hắn lại thở dài, sau đó gấp một cái, đi về phía lầu Liên Hoa của mình. Phổ Tuệ địa sư dùng bốn con bò, bỏ ra hơn mười ngày để kéo căn nhà cửa hắn từ trấn Tiết Ngọc tới núi Thanh Nguyên, lầu Liên Hoa được đặt bên cạnh Phổ Độ Tự.

Hắn vuốt ve thanh gỗ mới được bổ sung kia, vô cùng hài lòng trước sự tận tâm tinh tế của Phổ Tuệ đại sư, sau đó thoải mái bước chân vào căn phòng được lau dọn sửa chữa như mới, tìm Đông tìm Tây bên trong một hồi, không biết đang tìm cái gì.

Đúng vào lúc Lý Liên Hoa bước chân vào lầu Liên Hoa đóng cửa lại, một người cưỡi ngựa lao điên cuồng qua sơn đạo trên núi Thanh Nguyên, lướt qua cửa lầu Liên Hoa. Chỉ là người cưỡi ngựa không biết căn nhà này là cái gì, lao thẳng vào trong Bách Xuyên Viện. Rõ ràng người đó là đệ tử của Bách Xuyên Viện, nếu Lý Liên Hoa thấy gã hoặc gã thấy Lý Liên Hoa, cả hai sẽ kinh ngạc vô cùng. Người không biết mình vừa cưỡi ngựa ngang qua cửa nhà Lý Liên Hoa đó chính là Quách Họa – đại công tử ở Thái Liên Trang mười mấy ngày trước.

Tương Phùng Nôi Ngõ Hẹp

- Vân Bĩ Khâu! Vân Bĩ Khâu! Sư phụ!...

Bách Xuyên Việt tĩnh mịch yên ắng, đột nhiên vang lên những âm thanh như hồ gươm sư tử thét. Đầu tiên, người ấy lao vào phòng của Kỷ Hán Phật rồi từ cửa sau lao vào phòng Bạch Giang Thuần rồi lại từ cửa sau nhảy vào phòng Vân Bĩ Khâu từ cửa sổ, túm lấy Vân Bĩ Khâu đang cầm bút viết chữ, hét lớn:

- Sư phụ!

Vân Bĩ Khâu chau mày nhìn đồ đệ mà y nghe theo lời Lý Tương Di nuôi dạy từ bé tới lớn kia, người đồ đệ ấy đương nhiên chính là Quách Họa. Năm mười một tuổi Quách Họa được đưa vào Tứ Cổ Môn, xin làm môn hạ của y, nhưng y tự nhốt mình trong phòng, vừa không dạy Quách Họa đọc sách cũng không dạy gã võ công, nhưng sư huynh đệ khác trong môn hạ thấy gã đáng thương, thỉnh thoảng chỉ bảo vài chiêu.

Thằng bé này tính tình kiên trì cương trực lương thiện, ngộ tính mặc dù không cao nhưng trí nhớ rất tốt. Trong mười năm, Đông học một chiêu, Tây học một côn, vậy mà gã cũng luyện được một thân võ công rất giỏi giang. Cũng chính vì y thấy có lỗi với Quách Họa, lại thêm Lý Tương Di ghét nhất những người giả dối vờ vịt, nên y hoàn toàn không quản thúc nghiêm ngặt trước những hành vi lỗ mãng của Quách Họa, giờ y lại thấy hối hận. Ít nhất cũng nên dạy gã tìm người thì phải đi từ cửa chính mà vào.

- Con không về nhà sao?

- Sư phụ, con lấy vợ rồi. – Câu đầu tiên Quách Họa nói là câu này.

Vân Bĩ Khâu cười khở, ánh mắt thoáng chút ảm đạm.

- Vậy chúc mừng con, vì sư thật bất ngờ, nếu không đã tặng quà cho con rồi.

Quách Họa tức tối:

- Nhưng vợ lại chết rồi.

Vân Bĩ Khâu ngẩn ra.

- Sao lại...?

Quách Họa túm lấy y, lớn tiếng:

- Ở nhà con gặp một kỳ nhân, tên Lý Liên Hoa! Hôm trước đột nhiên con nghĩ ra hình như sư phụ và nhị sư bá từng nói đến người này, tiên sinh ấy là ân nhân của nhà con, mau cho con biết nhà tiên sinh ở đâu, con và cha con phải mang lễ vật tới tạ ơn.

- Lý Liên Hoa? - Vân Bĩ Khâu nghe rồi, còn chưa hiểu đồ đệ lỗ mãng của mình đang hưng phấn điều gì, nhưng một dây thần kinh nào đó trong người chấn động. Lại là Lý Liên Hoa!

Đương lúc Quách Họa liên tục thúc giục, Vân Bĩ Khâu trong lòng đang suy tính, đột nhiên trong không gian có mùi khói, một luồng khí nóng thốc vào từ ngoài cửa sổ, hai người nhìn ra. Một căn lầu cũ trong Bách Xuyên Viện đột nhiên bốc cháy, ngọn lửa rất kỳ lạ, cuộn từ trong cửa sổ cuộn ra ngoài, giống như lửa trong phòng bốc cháy rất lớn, lúc này mới cháy ra ngoài mà thôi.

- Nam Phi, mang nước tới đây!

Bên ngoài vang lên tiếng nói, Kỷ Hán phát đang ở chỗ cháy, chỉ huy môn hạ đệ tử lấy nước dập lửa. Bạch Giang Thuần như vọt lên vào trong phòng. Có người vừa đến, mặt đang lại, nốt ruồi to đùng trên mũi còn mọc vài cái lông đen, người đàn ông có tướng mạo xấu xí kỳ dị này là Thạch Thủy. Quả không hổ danh “Thủy”, hần vỗ tay mấy cái, gió mang theo hơi lạnh tới, chỉ nghe “xoạt xoạt”, căn phòng đang cháy liền có khói trắng bốc lên, thế lửa bị trấn áp.

Quách Họa hét lên một tiếng, từ cửa sổ phòng Vân Bĩ Khâu nhảy ra, cùng phụ Nam Phi xách mấy chục thùng nước cứu hỏa. Khoảng hơn nửa canh giờ sau, lửa được dập tắt, khói đen vẫn bốc lên trời mùn mịt.

Bạch Giang Thuần từ trong phòng đi ra, Kỷ Hán Phật thấy mặt y dị thường, mày chau lại, hỏi:

- Thế nào?

- Huynh tự vào mà xem, bà nó chứ đệ sắp bị sặc khói mà chết rồi. – Bạch Giang Thuần ra sức quạt, khuôn mặt béo mẫm lem luốc. – Có người chết ở trong.

Kỷ Hán Phật cau chặt mày.

- Có người? Ai?

Sắc mặt Bạch Giang Thuần rất tệ.

- Chỉ là một đồng đen thùi lùì, sao có thể nhận ra là ai? Khốn kiếp, không biết kẻ nào ra tay, xác biến thành vệt quay rồi, quỷ mới nhận ra là ai!

Lửa giận lóe lên trong mắt Kỷ Hán Phật, Bạch Giang Thuần run rẩy. Lão đại tức giận rồi, y tự giác dịch sang một bên để Kỷ Hán Phật và Thạch Thủy sai bước vào căn phòng bị cháy đen thui ấy.

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đây là một căn lầu cũ dùng để chứa sách, hồi nhỏ Vân Bĩ Khâu đọc sách tới mê mẩn, lại thêm gia cảnh y giàu có, sách nhiều như mây. Tứ Cố Môn giải tán, sau khi định cư ở Bách Xuyên Viện, những cuốn sách y sưu tập hồi nhỏ đã rơi rớt đi nhiều, nhưng vẫn còn chất đầy một tầng lầu. Những cuốn sách quý hiện tại đều ở trong phòng y, phần sách còn lại cất trong căn lầu này, cũng vì sách nhiều quá mà lửa bắt rất nhanh.

Kỷ Hán Phật bước vào căn phòng nơi lửa còn chưa cháy hết. Ngọn lửa bốc lên từ dưới sàn nhà, khiến chỗ đó thủng một lỗ, phía dưới trống rỗng nhưng vẫn lập lòe ánh lửa. Kỷ Hán Phật ngó xuống, chỉ thấy phía dưới vốn là sàn nhà, giờ giống một địa đạo đơn giản, ngọn lửa vẫn uốn éo liềm bên dưới, nhìn hình dạng lửa cộng với thứ mùi mũi đang ngửi được, có thể đoán là dầu. Mà tận cùng chỗ dầu nơi bắt nguồn ngọn lửa loáng thoáng có đồng gì đó, vừa đen sì vừa đỏ rực, quả là một thi thể không da. Thạch Thủy đột nhiên lên tiếng:

- Bị hắt dầu lên người, da bị nổ, lúc cởi quần áo kéo luôn da theo.

Người này tướng mạo xấu xí, mở miệng nói tiếng như chuột kêu, lí nha lí nhí, cho dù là đệ tử môn hạ, hễ gặp hấn là sợ.

Kỷ Hán Phật gạt đầu, phía dưới lửa chưa tắt hẳn, hấn phát năm ngón tay, năm luồng gió lướt qua, chỗ lửa đang thoi thóp nhanh chóng tắt ngóm. Kỷ Hán Phật thuận thế lách người qua chỗ thùng nhảy xuống, nhẹ nhàng đứng bên cạnh vũng dầu, Bạch Giang Thuần đứng sau tán thưởng:

- Lão đại quả là lão đại.

Y thân mình phục phịch không chui qua được cái lỗ ấy, đành đứng lên nghịch gió, nhìn Kỷ Hán Phật và Thạch Thủy nhảy xuống địa đạo, đi về phía trước thăm dò. Đây là một địa đạo rất đơn giản, được đào theo kẽ nứt tự nhiên, hai người nhìn thi thể máu thịt tan nát một lúc, bỗng kinh ngạc. Người chết không những bị mất da, mà còn thiếu một bàn tay, ngực hình như còn bị thương, bộ dạng trông rất thê thảm. Bầu ngực vòng lên chắc là một nữ tử. Hai người nhìn nhau rồi cùng đi về phía trước một cách ăn ý, lại còn sánh vai.

Có lẽ đi được khoảng hai mươi trượng, ánh sáng phía sau đã không thấy đâu nữa, hai người lập tức sử dụng nội lực, nhưng cũng chẳng thể nhìn thấy gì. Trong thông đạo này vẫn còn khói chưa tan hết, hai người nín thở, dựa vào thính lực để đi. Cứ thế đi mãi khoảng nửa tuần hương, không xa phía trước bỗng vang tiếng bước chân rất khẽ.

Kỷ Hán Phật và Thạch Thủy đều dừng lại. Trong địa đạo này có người? Hai người lập tức tách ra hai bên, đứng im, chỉ nghe tiếng bước chân đi từ đầu kia lại mỗi gần, còn ngân nga hát bằng giọng mũi, dường như đang giúp mình tăng thêm can đảm. Lúc tới chỗ chỉ cách hai người khoảng năm thước, người đó đột nhiên hỏi:

- Ai?

Kỷ Hán Phật và Thạch Thủy thầm run lên. Chỗ này giơ tay ra không nhìn thấy năm ngón, người này bước đi nặng nề rõ ràng võ công không cao,

hai người họ đứng im nín thở, tuyệt đối không có khả năng thở ra dù chỉ một hơi, cũng không hề có ác ý, vậy mà người đó vẫn cảnh giác nhận ra khi còn cách họ chỉ năm thước, trực giác ấy quả là... Hai người đang suy nghĩ, bỗng nghe người kia khẽ ngân nga rồi đi tiếp, đi thêm được ba năm trượng gì đó, đột nhiên đứng lại quát:

- Ai?

Kỷ Hán Phật và Thạch Thủy chau mày. Thì ra người kia phong phải phát hiện ra họ, mà mỗi khi đi được một đoạn là lại quát một tiếng, bất giác có chút buồn cười. Kỷ Hán Phật khẽ ho nhẹ.

- Anh bạn.

Thạch Thủy cũng lướt tới, một tay thò ra định nắm vai người kia, người đó bỗng dừng hét tướng lên:

- Có ma!

Rồi hần ôm đầu chạy thục mạng, Thạch Thủy chỉ còn khoảng một chút nữa mà không chạm được vào vai người ta, đành tung roi Thanh Tước ra, lẳng lẳng kéo người kia lại. Trong giang hồ, vừa gặp mặt đã khiến Thạch Thủy phải tung binh khí chỉ có mười người, người kia chính là người thứ mười một, chỉ có điều người nọ không lấy làm vinh hạnh mà lại kinh hoàng sợ hãi, cứ gào tướng lên có ma có ma.

- Anh bạn, bọn ta không phải người chết, chỉ muốn thỉnh giáo anh bạn vài chuyện.

Kỷ Hán Phật hoàn toàn không kinh ngạc khi thấy người kia cứ giãy giụa muốn thoát khỏi tay Thạch Thủy, chậm rãi nói tiếp:

- Câu đầu tiên, ngươi là ai?

Kẻ bị roi Thanh Tước của Thạch Thủy cuốn chặt đáp:

- Ta là người qua đường.

Kỷ Hán Phật “hừ” một tiếng, điềm đàm hỏi tiếp:

- Câu thứ hai, tại sao người lại ở trong địa đạo?

Người qua đường lại đáp:

- Oan uổng quá, ta đang ngủ ở nhà mình, không biết ai kẻ nào cưỡi ngựa qua cửa nhà ta, vó ngựa khá nặng, khiến mặt đất rung chuyển, sàn nhà sập xuống, ta chỉ là đi xuống xem có chuyện gì...

Kỷ Hán Phật và Thạch Thủy chau mày, Thạch Thủy đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Người sống ở đâu?

Giọng nói ấy khiến người này phát ra một tiếng kêu thét, mãi sau mới run rẩy đáp:

- Ta... ta... ta ta mới chuyển đến, ở bên đường, gần cửa Phổ Độ Tự.

Kỷ Hán Phật trầm ngâm, vừa rồi đúng là Quách Họa có phóng ngựa tới, hẳn đành miễn cưỡng tin một phần.

- Người tên là gì?

Người đó đáp:

- Ta họ Lý.....

Thạch Thủy đột nhiên nói xen vào, giọng u ám:

- Giọng người rất quen.

Người đó cười:

- Thật ư? Ha ha ha...

Kỷ Hán Phật điềm đạm nói:

- Câu thứ ba, nếu người đúng là nhát gan như thế, tại sao dám đi sâu vào địa đạo này?

Mặc dù Kỷ Hán Phật không biết địa đạo này thông đi đâu, nhưng từ đây cách cổng Phổ Độ Tự một khoảng khá xa. Người kia cười khan một tiếng.

Kỷ Hán Phật có vẻ không tin, rõ ràng là không tin. Thạch Thủy lại âm trầm hỏi một câu:

- Người là ai?

Người đó đáp:

- Ta họ Lý, tên... tên... - Thạch Thủy siết chặt roi Thanh Tước, y kêu rồi rít, miễn cưỡng đáp. – Tên... Liên Hoa.

- Lý Liên Hoa?

Kỷ Hán Phật và Thạch Thủy đều vô cùng bất ngờ, người đó ngượng ngùng như rất mất mặt, Thạch Thủy thu roi Thanh Tước về.

- Thì ra là Lý thần y. – Nhưng trong giọng nói hoàn toàn không có ý tứ của câu “Ngưỡng mộ đã lâu” gì gì đó, mà giống như muốn nói “Thì ra là một con heo ngu ngốc”.

Lý Liên Hoa vì đã nói toẹt thân phận mình ra, không còn hiểu làm nữa, thở phào, mỉm cười:

- Chính ta chính ta.

Kỷ Hán Phật điềm đạm nói:

- Tại hạ là Kỷ Hán Phật.

Thạch Thủy nói theo:

- Tại hạ Thạch Thủy.

Lý Liên Hoa chỉ đáp:

- Ngưỡng mộ đã lâu...

Kỷ Hán Phật nói:

- Chúng ta không phải kẻ thù, Lý thần y có thể cho ta biết ngài xuống địa đạo này bằng cách nào, và đến bằng cách nào, và đến đây vì việc gì?

Lý Liên Hoa thở dài, để Kỷ Hán Phật tóm được cơ hở, muốn thoát thân thật không dễ, bèn nói thẳng:

- Thực ra là vì hôm nay ta tới chữa bệnh cho Phương trượng Vô Liễu, xảy ra một chuyện... - Hấn kể lại chuyện xảy ra ban sáng. – Ta nghĩ... Cái cây đó đổ xuống thật kỳ lạ...

Kỷ Hán Phật điềm đạm nói tiếp:

- Giương Đông kích Tây.

Lý Liên Hoa gật gật đầu, đột nhiên nhớ ra bọn họ không nhìn thấy gấn gật đầu, vội nói:

- Đúng lắm đúng lắm. Kỳ đại hiệp quả cao minh.

Kỷ Hán Phật chau mày. Giọng Lý Liên Hoa nghe quen lắm, hấn thấy Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Bình thường, thứ thu hút sự chú ý của mọi người nhất chính là Xá Lợi Tháp bên ngoài thiền thất của Phương trượng... Khiến một cái cây cao năm, sáu trượng lặng lẽ đổ, khả năng đầu tiên là gió to, khả năng khác là bị người ta đốn. Ngoài gió to ra, chỉ có thể đứng trên tháp Xá Lợi cũng có cùng độ cao, mới có thể đốn cả cái cây mà thôi. – Ngập ngừng một lát, hấn nói tiếp. – Trong Xá Lợi cất xá lợi tử của cao tăng, được xây dựng ở giữa Phổ Độ tự, bình thường bên tháp đó người qua kẻ lại, ta không biết bên trong tháp làm sao lại có người, nhưng nếu có người ở trong, thì giữa thanh thiên bạch nhật, hấn đi từ trong toà tháp Xá Lợi chỉ cao có năm trượng đi ra, không thể không bị ai đó phát hiện, vì vậy...

- Ý của các hạ là có một người không biết tại sao lại ở trong tháp Xá Lợi, y muốn đi từ trong ra nhưng không muốn bị người ta phát hiện, vì vậy mới chặt đổ cái cây, thu hút sự chú ý của các hòa thượng, nhân lúc đó lén ra ngoài, bỏ đi? – Thạch Thủy lạnh lùng đáp. – Thật khiến người ta khó tin, người ấy đâu?

Không bắt được người, dù có nói gì đi nữa cũng khó thuyết phục Thạch Thủy rằng trong tháp Xá Lợi từng có người. Lý Liên Hoa cười khỏ:

- Cái này, cái này... Đa phần do ta đoán...

Kỷ Hán Phật chậm rãi nói:

- Điều này không khó tin lắm, Thạch Thủy, ở đây có một địa đạo.

Thạch Thủy “hừ” một tiếng.

- Thế thì sao?

Kỷ Hán Phật trầm giọng:

- Sao đệ biết địa đạo này không thông tới Xá Lợi Tháp?

Thạch Thủy run lên, lập tức im bặt. Kỷ Hán Phật tiếp tục đi sâu vào địa đạo.

- Nếu có người xuống địa đạo này từ trong lầu sách, men theo nó vào Xá Lợi Tháp, chặt đổ cái cây, rồi từ Xá Lợi Tháp ra, lại quay về bằng cửa lớn ở Bách Xuyên Viện, đệ nói có khả năng ấy không?

Thạch Thủy trầm giọng hỏi:

- Ý huynh là Bách Xuyên Viện có gian tế?

Kỷ Hán Phật điềm đạm đáp:

- Ta không biết.

Đột nhiên Kỷ Hán Phật hỏi Lý Liên Hoa:

- Lý thần y chỉ dựa vào suy đoán đã có thể tìm ra địa đạo này, thật ngưỡng mộ vô cùng.

Lý Liên Hoa “à” một tiếng.

- Thực ra vì phòng chứa củi trong Phổ Độ Tự bốc cháy, lúc ra ta thấy trong Xá Lợi Tháp cũng có khói, đột nhiên nghĩ không hiểu hai nơi này có thông nhau không...

Kỷ Hán Phật cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ngài xuống từ chỗ nào.

Lý Liên Hoa có chút bối rối, bị hấn ép tới mức không thể đối phó, trợn mắt há miệng ấp úng hồi lâu:

- Ta...

Kỷ Hán Phật điềm đạm nói:

- Ngài nghĩ tới khả năng Phổ Độ Tự và Bách Xuyên Viện thông nhau, vì vậy tìm một nơi mà ngài lo lắng có khả năng bên dưới là địa đạo, đào một hố, rồi xuống, đúng không?

Lý Liên Hoa cười khan. Kỷ Hán Phật vẫn điềm đạm:

- Địa đạo này đúng là thông tới Bách Xuyên Viện, giờ ngài có thể cho ta biết đầu bên kia có thông tới Xá Lợi Tháp hay không?

Lý Liên Hoa ngập ngừng mãi, đành thở dài.

- Đúng.

Kỷ Hán Phật chậm rãi lên tiếng:

- Lý thần y... nếu Môn chủ ta còn sống, người nhất định sẽ mắng ngài tới tấp mặt mũi...

Lý Liên Hoa tiếp tục cười khò.

- Phải phải...

Thạch Thủy cũng lạnh lùng.

- Người thông minh vờ hồ đồ là kẻ ngu ngốc nhất trong thiên hạ.

Lý Liên Hoa tiếp tục vâng dạ, vẻ mặt đầy bất lực. Ba người đi xuyên qua địa đạo, địa đạo này có hai đường ra, một là phòng chứa củi của Phổ Độ Tự, hai là tháp Xá Lợi. Chỉ có điều phòng chứa củi bị khói lửa chặn mất, chỉ còn đường ra ở tháp Xá Lợi mà thôi.

Lối ra ở tháp Xá Lợi có từ lâu, do đá lát nứt vỡ mà thành, lối ra ở phòng chứa củi mới là lối ra chính, chỉ có điều bị hòa thượng ở Phổ Độ Tự chất nhiều củi lên trên quá, nên không mở được. Ba người nhìn rõ địa hình, lại đi

theo đường cũ về Bách Xuyên Viện, Lý Liên Hoa đột nhiên nghe Kỷ Hân Phật nói:

- Lý thần y, hoặc có kẻ nào đó đã thương người xong bèn thoát ra bằng địa đạo, nên để lại Bách Xuyên viện một thi thể.

Lý Liên Hoa kinh hãi:

- Thi thể? – Đúng lúc hắn nói tới thi thể, đột nhiên thấy chân phải giẫm lên cái gì đó, hắn thét lên. – Có ma!

Thạch Thủy lại tung roi Thanh Tước ra ứng phó, “bốp” một tiếng cuộn chặt thứ mà Lý Liên Hoa vừa giẫm phải, thoáng thần thờ, diêm đạm nói:

- Chỉ là một miếng xương gà mà thôi.

Lý Liên Hoa “à” một tiếng.

- Xấu hổ quá, xấu hổ quá.

Chẳng Còn Gì Nữa

Kỷ Hân Phật, Thạch Thủy và Lý Liên Hoa chậm chậm đi về phía địa đạo có thi thể kia, ánh sáng dần xuất hiện, với nhãn lực của Kỷ Hân Phật và Thạch Thủy, chỉ cần có một chút ánh sáng thì trong vòng mấy trượng xung quanh họ đều thấy rất rõ ràng. Đột nhiên rõ mặt Lý Liên Hoa, sắc mặt cả hai người lập tức biến đổi.

- Người... người...

Lý Liên Hoa chớp chớp mắt.

- Ta cái gì?

Khuôn mặt vốn diêm tĩnh của Kỷ Hân Phật lộ vẻ kinh hãi.

- Người là ai?

Lý Liên Hoa hoang mang.

- Ta là ai? Từ khi đất trời có người ở, người sinh ra người, con con cháu cháu, cháu cháu chất chất, “Ta là ai” vẫn luôn là một câu hỏi khó từ ngàn xưa tới nay...

Kỷ Hán Phật nhìn kỹ mặt hấn thêm lần nữa, thở dài thườn thượt, lẩm bẩm:

- Không...

Nhưng sắc mặt Thạch Thủy vô cùng khó coi, hấn đột nhiên sai bước, một mình nhảy lên hồ kia, bỏ đi, Lý Liên Hoa sờ sờ má.

- Sao thế?

Kỷ Hán Phật khẽ ho.

- Người rất giống một cổ nhân, có điều lông mày người rất nhạt, còn ngài ấy lông mày dài lượn vào tận tóc, sắc da người vàng, sắc da ngài ấy trắng như ngọc. Nếu ngài ấy còn sống tới giờ, cũng đã hai tám, hai chín, còn người nhìn trẻ hơn ngài ấy nhiều.

Lý Liên Hoa cũng lên tiếng phụ họa, rõ ràng không biết hấn đang nói gì. Kỷ Hán Phật lặng lẽ quay đầu, hai người đi về phía trước thêm bảy tám trượng nữa. Thi thể bị lửa thiêu không còn nhận ra mặt mũi, bị chặt mất một bàn tay kia vẫn còn ở đó.

Lý Liên Hoa ngồi xuống khám nghiệm tử thi. Kỷ Hán Phật thở dài thườn thượt, hấn khẳng định Lý Liên Hoa không phải Lý Tương Di, ngoài việc lông mày và sắc da hoàn toàn không tương đồng ra, mũi Lý Liên Hoa còn hơi ngắn, má lại có vài nốt tàn nhang nhạt, mặc dù không xấu, nhưng so với phong thái tuyệt thế của Lý Tương Di thì kém xa rất nhiều, hướng hồ hành vi cử chỉ của Lý Liên Hoa hoàn toàn chẳng giống Lý Tương Di chút nào. Cho dù Môn chủ hồi sinh, cũng tuyệt đối không thể biến thành bộ dạng như Lý Liên Hoa, việc dung mạo có phần hao hao, chắc là trùng hợp.

- Người này bị đồ dầu đốt, bị chặt tay, bị người ta đâm một kiếm, còn bị đập vỡ đầu. – Lý Liên Hoa nhìn thi thể hồi lâu. - Nàng ta bị giết bốn lần.

Kỷ Hán Phật gật đầu, vẫn chăm chú nhìn mặt hắc. Lý Liên Hoa mặc cho Kỷ Hán Phật nhìn, buồn bã thở dài, tìm Đông tìm Tây khắp địa đạo. Trong địa đạo chỉ có một cái kệ bếp được ghép bằng ba cành cây thô sơ, có lẽ đặt nồi dầu bên trên, nhưng không thấy nồi dầu đâu. Dưới đất rất nhiều cành cây, còn cả xương gà xương vịt vung vãi khắp nơi.

Bạch Giang Thuần cũng nhìn thấy tướng mạo của Lý Liên Hoa, y và Kỷ Hán Phật luôn là người vô cùng tỉ mỉ tinh tế, thoáng nhìn đã nhận ra rất nhiều điểm tương giống mà không phải, lòng nghi vấn trùng trùng, không biết rốt cuộc là quen hay không.

Đệ tử Bách Xuyên Viện bắt đầu xắn tay áo thu dọn thư lâu và chuyển thi thể đi. Lý Liên Hoa lẩm bẩm lẩm rầm hồi lâu, không thể đoán định tuổi của người chết, nên buồn bã nói muốn về nhà để đọc y thư. Kỷ Hán Phật định giữ người lại nhưng chẳng nghĩ ra lý do gì, đành bảo Bạch Giang Thuần tiễn người ra cổng. Hắc không tiễn mà quay về phòng, nhìn cửa sổ như có nhiều tâm sự.

“Két”, cửa phòng Kỷ Hán Phật đột nhiên bật mở, hắc quay người lại, chấp tay đứng nhìn người đẩy cửa vào, mày cau chặt.

- Đệ?

Người vừa tới mặc áo trắng, chưa vào trong đã ho liên mấy tiếng.

- Khụ khụ... là đệ.

Kỷ Hán Phật nhìn thấy người này, hình như không vui, điềm đạm bảo:

- Đệ lại chịu ra ngoài rồi?

Người kia dung mạo trang nhã, chỉ có điều hơi tiêu tụy, chính là Vân Bì Khâu. Nghe thấy như vậy, y bỗng ho kịch liệt một trận.

- Khụ khụ khụ... Đệ...- Y ho hồi lâu, mãi mới thở bình thường được. – Đệ thấy Môn chủ rồi.

Kỷ Hán Phật điềm đạm đáp:

- Đó không phải là Môn chủ, chỉ là rất giống thôi.

Vân Bĩ Khâu lắc đầu, khẽ nói:

- Dù có hóa thành tro bụi cũng nhận ra... Những nốt rỗ trên mặt người ấy... là châm nhãn... khụ khụ... kim châm... thích não... khụ khụ... Thuật Thích Não. Năm đó đệ dùng Bích Trà Chi Độc hại người, muốn giải Bích Trà Chi Độc, ngoài thuốc giải độc môn của đệ ra, còn một cách khác là dùng kim châm thích não... Phải đâm rất sâu mới có thể dẫn được kịch độc ra ngoài... khụ khụ...

Y ho mãi không ngừng, Kỷ Hán Phật rung động toàn thân.

- Ý của đệ là... ngài thật sự là Môn chủ? Nhưng chuyện xảy ra đã mười năm nay, sao ngài còn trẻ thế...?

Lý Liên Hoa nhìn chỉ hai tư hai lăm, nếu hắn bị trọng thương, thì sao lại có vẻ trẻ ra? Vân Bĩ Khâu đáp:

- Huynh quên Môn chủ luyện Dương Châu Mạn à? Gốc của Dương Châu Mạn ngay cả Bích Trà Chi Độc của đệ cũng không thể phá hủy, nên Môn chủ mới trẻ mãi không già, thế thì có gì lạ đâu?

Kỷ Hán Phật điềm đạm nói:

- Người vẫn nhớ rõ chuyện hạ độc năm xưa nhỉ?

Vân Bĩ Khâu đáp:

- Năm đó đệ nhất thời hồ đồ... đệ... đệ...

Kỷ Hán Phật “hừ” một tiếng.

- Nếu Môn chủ còn sống tại sao không quay về Bách Xuyên Viện?

Vân Bĩ Khâu chậm rãi đáp:

- Bởi vì... cũng có thể Môn chủ cho rằng... khụ khụ... cho rằng tất cả chúng ta đều... phản bội...

Kỷ Hán Phật “bộp” một tiếng đập tay lên bàn, giọng trầm thấp, nghiêm khắc:

- Vân Bĩ Khâu, không cần nói nữa, ngươi còn nói nữa ta sẽ không kìm chế được, ra tay giết chết ngươi!

Vân Bĩ Khâu ho sòng sọc.

- Đại ca!

Kỷ Hán Phật gầm lên một tiếng, râu tóc dựng ngược:

- Không được gọi ta là đại ca!

Vân Bĩ Khâu hít sâu mấy hơi, buồn bã quay người, loạng choạng đi ra cửa. Kỷ Hán Phật vẫn chưa nguôi giận. Năm xưa Lý Tương Di và Địch Phi Thanh quyết chiến trên biển, Vân Bĩ Khâu vì đam mê mỹ sắc của Giác Lệ Tiểu mà hạ độc vào trà của Lý Tương Di. Bích Trà Chi Độc là độc được tán công độc ác nhất trong thiên hạ, không chỉ khiến võ công tiêu tan mà dược lực sẽ ảnh hưởng tới não bộ, khiến người bị hạ độc phát điên mà chết. Năm xưa Vân Bĩ Khâu táng tận lương tâm, không chỉ hạ độc vào trà của Lý Tương Di mà còn dẫn dụ mọi người trong Tứ Cổ Môn đến chủ điện Kim Loan Minh lúc đó đã thành một toàn thành trống, khiến Lý Tương Di phải đơn độc tác chiến, mất tích trên biển khơi. Nhưng sau khi Lý Tương Di mất tích, Bạch Giang Thuần cầm kiếm tới tính sổ với y, Vân Bĩ Khâu đã hối hận vô cùng, để Bạch Giang Thuần đâm một kiếm xuyên ngực, lúc không chết y lại cầm kiếm tự đâm mình, cuối cùng được Thạch Thủy cứu. Nể tình y thật tâm hối cải, đau khổ vạn phần, khi li tán Tứ Cổ Môn không đuổi y. Nhưng suốt mười năm nay, Vân Bĩ Khâu đóng cửa ở lì trong phòng, không bước chân ra ngoài, Kỷ Hán Phật vẫn chưa thể hoàn toàn tha thứ cho y.

Trong Bách Xuyên Viện, Kỷ Hán Phật trong lòng đầy kích động, Vân Bĩ Khâu đau khổ cùng cực, đều là vì phát hiện ra Lý Liên Hoa chính là Lý Tương Di. Còn Lý Liên Hoa lại ung dung quay về lầu Liên Hoa vân cát tường của mình quét dọn, sau đó hắn cũng hối hận. Hối hận vì không ở lại Bách Xuyên Viện ăn cơm, còn phải bỏ ra năm đồng bạc, đi hơn hai dặm đường xuống tiểu trấn dưới núi ăn mì.

Nửa canh giờ sau.

“Bộp” một tiếng rất khê, tiếng bàn tay của ai đó đập lên cửa của lầu Liên Hoa nhưng không gõ cũng không đẩy cửa vào, chỉ như một người đang đứng hóng mát bên ngoài, tay chống vào cửa, thần thờ thất thần. Lý Liên Hoa quét nhà xong, tỉ mỉ lau bụi trên đồ đạc, đợi mãi vẫn chưa thấy người ngoài kia gõ cửa, lúc lau xong cửa sổ hắt “ái da” một tiếng rồi mở toang cửa sổ, thò đầu ra ngoài.

- Ai? Mời vào... Ôi?

Kẻ đứng ngoài cửa nhà hắt thần thờ thất thần không biết nên vào hay nên lui kia chính là Vân Bĩ Khâu, thấy Lý Liên Hoa thò đầu ra ngoài cửa sổ mặt dính đầy bụi, khóe miệng y khê nhếch lên, không biết nên cười hay khóc.

- Môn... chủ...

Lý Liên Hoa “rầm” một tiếng đóng cửa sổ vào.

- Người nhận nhầm người rồi.

Vân Bĩ Khâu im lặng. Y im lặng rất lâu rồi mới chậm rãi lên tiếng:

- Cũng phải... Vân Bĩ Khâu cố gắng giữ chút hơi tàn, sống tới tận ngày nay thực chẳng có mặt mũi nào... Môn chủ, Bĩ Khâu năm xưa táng tận lương tâm, thật có lỗi với Môn chủ.

Y lật cổ tay, một con dao găm lóe sáng, chuẩn bị đâm vào vị trí của tim, kết thúc tính mạng. Đúng lúc này, cửa lớn mở toang, cánh cửa bên trái đập vào vai Vân Bĩ Khâu khiến y loạng choạng, con dao đó không đâm trúng vị trí, giọng Lý Liên Hoa vang lên:

- Người là ai? Người muốn làm gì?

Vân Bĩ Khâu ngẩn người.

- Ta là ai?

Người đứng trước mắt hắt rõ ràng là Lý Tương Di. Mặc dù Lý Tương Di chắc chắn sẽ không cư xử như thế này, nhưng người này tướng mạo, chiều cao, giọng nói đều rất giống Lý Tương Di, sao lại hỏi “Người là ai?”

- Người là ai? – Lý Liên Hoa thận trọng nhìn y, có chút nể sợ khi nhìn thấy con dao trên tay y, rụt rụt cổ. – Người... người người... định làm gì?

Vân Bĩ Khâu cũng thấy mù mờ mơ hồ, hoang mang hỏi:

- Môn chủ?

Lý Liên Hoa nhìn Đông ngó Tây.

- Trụ cửa (*)? Căn phòng nhỏ này của ta chỉ có phòng này thôi, không phải viện tử, vì vậy không có trụ cửa...

(*) “Môn chủ” và “trụ cửa” đọc đồng âm khác nghĩa.

Vân Bĩ Khâu ngẩn ngơ nhìn hắn, nghi hoặc:

- Môn chủ, đệ là Bĩ Khâu, Môn chủ... sao người lại biến thành... bộ dạng thế này?

Lý Liên Hoa lấy làm lạ, hỏi:

- Người là Bì Cầu (**)?

(**) Cũng là từ đồng âm khác nghĩa.

Vân Bĩ Khâu lại ngẩn ra.

- Bì Cầu?

Lý Liên Hoa khản khoản:

- Vị... đại hiệp này... Kẻ hèn mọn này họ Lý, tên Liên Hoa, biết chút y thuật, võ công không cao, học vấn không rộng, không biết “trụ cửa” mà đại hiệp tìm... là ai?

Giọng hắn rất thành khẩn, chẳng hề có ý đùa cợt. Vân Bĩ Khâu lại càng hoang mang:

- Người... không phải là Lý Tương Di?

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Không phải.

Vân Bĩ Khâu nhìn chăm chăm vào mặt hắn khá lâu.

- Nhưng người có hình dạng giống hệt người.

Lý Liên Hoa thở phào, mỉm cười ôn hòa.

- À... là thế này, mẹ ta mang song thai nên sinh ra hai người, một người là Lý Liên Bồng, một người là Lý Liên Hoa, Lý Liên Bồng là huynh trưởng, ta là đệ đệ. Có điều gia cảnh bần hàn, huynh trưởng ra đời chưa được bao lâu đã bị một ông lão qua đường nhận làm nghĩa tử, từ nhỏ ta chưa từng gặp mặt huynh trưởng, nhưng trên thế gian này có người giống hệt như ta là sự thật.

Vân Bĩ Khâu bán tín bán nghi:

- Lý Liên Bồng? – Nói như vậy thì Lý Tương Di là huynh trưởng của Lý Liên Hoa, tên thật của người có lẽ chính là “Lý Liên Bồng”.

Lý Liên Hoa gật gật đầu.

- Là thật, ngàn vạn lần là thật, tại hạ chưa bao giờ lừa gạt ai.

Vân Bĩ Khâu hít sâu một hơi, lúc này đầu óc y hỗn loạn.

- Nếu gia cảnh người bần hàn thì căn nhà có kết cấu kỳ lạ, điêu khắc tinh xảo, giá trị không hề rẻ này ở đâu ra?

Lý Liên Hoa rất nghiêm túc.

- Đây là quà của Phương trượng Vô Liễu ở Phổ Độ Tự tặng ta.

Vân Bĩ Khâu vô cùng bất ngờ.

- Phương trượng Vô Liễu?

Lý Liên Hoa nở một nụ cười bối rối.

- Hồi chưa xuất gia, Phương trượng Vô Liễu là một... anh hùng lực lâm... Có lần ngài ấy bị trọng thương, ngã ở trước cửa nhà ta, ta đã cứu sống ngài ấy bằng y thuật gia truyền. Khi đó ngài ấy cướp được một chiếc xe lớn, trong xe chứa đầy gỗ, bèn ghép lại, thành căn nhà này. Phương

trượng Vô Liễu chê căn nhà nặng nề thô kệch, bèn tặng lại cho ta. Giờ ngài ấy đang thanh tu trong Phổ Độ Tự, căn nhà này không phải do ta ăn trộm ăn cắp mà có, người có thể đến gặp để hỏi cho rõ.

Phượng trượng Vô Liễu khi còn trẻ đúng là một lục lâm hảo hán danh tiếng hiển hách, Vân Bĩ Khâu biết điều ấy, chỉ là càng nghe Lý Liên Hoa nói càng thấy lạ, hoàn toàn không đáng tin, nhưng Lý Liên Hoa nói rất thành thật, còn mang Phượng trượng Vô Liễu ra làm chứng, không tin cũng khó. Nếu là bình thường, Vân Bĩ Khâu suy nghĩ luôn rõ ràng mạch lạc, tuyệt đối không cho phép Lý Liên Hoa ăn nói bừa bãi như thế, nhưng lúc này y đang hỗn loạn, tâm tư phiền muộn bất an, thực sự không phân biệt những lời của hắn là thực hay giả, ngẩn ngơ nhìn vào mặt Lý Liên Hoa.

- Người... người... nếu là Môn chủ... chắc là sẽ... hận ta thấu xương? – Y lẩm bẩm. – Ta xin lỗi... khắp trên dưới Tứ Cổ Môn nên... Sớm nên chết từ lâu rồi...

Nói xong y quay người đi ra ngoài, con dao trên tay vẫn nhắm thẳng vào tim như kẻ mất hồn, không biết lúc nào sẽ đâm.

- Đây Bì đại hiệp. – Lý Liên Hoa gọi từ phía sau. – Ta thấy tâm trạng đại hiệp không tốt lắm, đã đến nhà rồi, sao không vào uống chén trà?

Vân Bĩ Khâu ngẩn người, quay lại nhìn hắn.

- Uống trà?

Lý Liên Hoa chỉ chỉ vào trong nhà, một bình trà xanh nghi ngút khói đặt trên bàn giữa phòng. Bàn gỗ trà nóng, chủ nhân mỉm cười hòa nhã, đột nhiên Vân Bĩ Khâu hạ quyết tâm, sai bước vào trong. Lý Liên Hoa gạt hết chổi và giẻ lau nhà sang một bên, thấy Vân Bĩ Khâu đặt con dao găm xuống bàn, không kìm được nhặt lên đem bỏ vào ngăn kéo ở nơi xa nhất trong phòng, sau đó chỉnh sửa y phục, mỉm cười nho nhã ôn hòa.

- Mời dùng trà.

Vân Bĩ Khâu thấy hắn thận trọng dùng hai ngón tay nhón con dao găm, cảm thấy có chút buồn cười. Trong căn phòng sáng sủa sạch sẽ, bên bàn gỗ

trà nóng thơm mát, tâm trạng y bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường, từ tốn uống trà. Lý Liên Hoa cùng uống với y, khóe mắt vẫn thận trọng nhìn y, cứ như y có thể tự vẫn bất kì lúc nào vậy. Vân Bĩ Khâu đột nhiên thấy rất buồn cười.

- Ha ha... khụ khụ... Ta nực cười lắm sao?

Lý Liên Hoa lắc đầu, mỉm cười đáp:

- Con người mà, có lúc là thế, nếu không thì sống sẽ không vui.

Vân Bĩ Khâu lẩm bẩm đáp:

- Hay cho câu “sống sẽ không vui”! Lý Liên Hoa, người nói xem, vì một người phụ nữ mà ra tay hạ độc với người bạn mình kính trọng nhất, hại người ấy rơi xuống biển sâu, xương cốt tan rã, có đáng chết không?

Lý Liên Hoa thậm chí còn không chớp mắt.

- Đáng chết.

Vân Bĩ Khâu cười khỏ, uống một chén trà nữa, ực một tiếng như uống rượu.

- Bởi vì... người phụ nữ đó cho ta biết, không cho phép Lý Tương Di xuất hiện ở nơi huyết chiến, nàng định cùng chết với Địch Phi Thanh. Nàng khổ sở yêu Địch Phi Thanh mười ba năm, nhưng từ đầu tới cuối hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình, nàng nói nàng không thể để y chết trong tay người khác... Ta... ta sao biết nàng lại gạt ta... Người... Không, võ công của Môn chủ thâm sâu khó dò, nếu ta không hạ loại độc kịch liệt nhất, sao có thể ngăn người tới chỗ hẹn? Ta còn tưởng chỉ cần làm người chậm một bước, ta có thuốc giải trong tay, không phải lo lắng gì cả, nhưng... Thì ra tất cả không phải vậy, tất cả đều do ta ngu ngốc đến nực cười... - Y vẫn lẩm bẩm một mình. – Nếu ngươi là Môn chủ, ngươi có hận ta không?

Lý Liên Hoa khẽ khàng thở dài, ôn hòa đáp:

- Nếu ta là hấn, đương nhiên sẽ hận ngươi.

Toàn thân Vân Bĩ Khâu run lên, y đột nhiên ho rũ rượi. Lý Liên Hoa vội rót trà cho y, lại nói:

- Nhưng chuyện đã qua mười năm rồi, cho dù là chuyện khủng khiếp thế nào, cũng nên quên thôi, không phải ư?

Vân Bĩ Khâu run rẩy hỏi lại:

- Thật sự quên được sao?

Lý Liên Hoa mỉm cười, vô cùng nhẫn nại, vô cùng dịu dàng.

- Thật sự sẽ quên, mười năm rồi, hắn sẽ gặp phải những chuyện còn xui xẻo, kinh khủng hơn, sau đó nhận ra có rất nhiều chuyện ban đầu cho rằng đó là tội ác không bao giờ có thể tha thứ, nhưng nhìn lại thì thấy chẳng ghê gớm như thế, sau đó hắn sẽ quên thôi.

Vân Bĩ Khâu đứng bật dậy.

- Nếu như Môn chủ đã quên, vậy tại sao còn không quay về?

Lý Liên Hoa trừng mắt:

- Sao ta biết được?

Vân Bĩ Khâu thần thờ nhìn hắn, rất nghi hoặc, giống như nhìn một đám sương mù, chậm chậm ngồi xuống.

- Bì đại hiệp. – Lý Liên Hoa rót cho y chén trà mới, chậm rãi nói tiếp. – Ta cảm thấy có một chuyện còn quan trọng hơn chuyện năm đó...

Vân Bĩ Khâu hỏi:

- Chuyện gì?

Lý Liên Hoa bật cười, giọng vui vẻ đáp:

- À... ta nghĩ chúng ta phải chẳng nên đi... ăn mì, hay sưởi nắng gì gì đó?

Vân Bĩ Khâu sững sờ, ngẩng đầu nhìn, đã chính Ngọ rồi.

Sau đó, Vân Bĩ Khâu và Lý Liên Hoa đi hai dặm tới thị trấn nhỏ dưới núi ăn hai bát mì Dương Xuân, Lý Liên Hoa mua cái chổi mới, còn Vân Bĩ

Khâu ăn no một bụng mì thì quay về Bách Xuyên Viện trong tâm trạng mơ hồ. Y vốn chắc chắn Lý Liên Hoa chính là Lý Tương Di, nhưng ăn xong bát mì Dương Xuân thì quên sạch ý định tự vẫn. Y đã bắt đầu tin Lý Liên Hoa có một huynh trưởng tên là Lý Liên Bồng, còn lâu Liên Hoa vân cát tường thì đúng là do Phương trượng Vô Liễu tặng.

Chảo Dầu

Lúc Vân Bĩ Khâu và Lý Liên Hoa ăn mì, Quách Họa đang khổ sở suy nghĩ về địa đạo trong Bách Xuyên Viện. Có một chuyện mà gã nghĩ mãi không thông: Người trong địa đạo bị tưới dầu toàn thân, bốc cháy, trên người nổi đầy nốt phỏng nên da mới bị tước rách, vậy dầu từ đâu mà ra? Gã tìm kiếm trên dưới địa đạo cả mười lần, vẫn không tìm thấy chảo dầu ở chỗ nào. Nếu không có chảo dầu, vậy dầu từ đâu mà có? Phụ Nam Phi mất kiên nhẫn đứng trên gọi gã mấy lần, nhưng Quách Họa vẫn không nở rời đi, cho tới tận khi sắc trời tối sẫm, Phụ Nam Phi bỏ đi rồi, gã vẫn cầm đuốc lần sò trong địa đạo.

Mặc dù Quách Họa chẳng thông minh nhưng tuyệt đối không phải kẻ dễ nản chí, trong suốt mấy canh giờ tìm kiếm, gã đã tìm thấy một thứ mà bọn Kỷ Hán Phật không tìm thấy. Đó là một thứ bị cháy đen to bằng một bàn tay người, Quách Họa nhận thấy nó không phải hòn đá bởi vì khi gã giẫm lên, nó rất mềm. Lúc Quách Họa đang ngẩn người nhìn thứ mình nhặt được thì sau lưng có tiếng nói:

- À...

Quách Họa giật mình, quay phắt người lại, hai tay bày tư thế Ác Hồ Phác Dương (*).

(*): Hồ rình vô dê

- Là người hay là ma?

Người đứng sau gã cũng giật mình kinh hãi, quay ngoắt người lại theo Quách Họa, ngó quanh ngó quất.

- Ở đâu? Là người hay ma?

Quách Họa thấy bộ dạng đó của hắn thì thở ra, thu thế lại.

- Lý Liên Hoa!

Kẻ không biết đứng sau lưng Quách Họa từ bao giờ kia chính là Lý Liên Hoa. Thực ra Vân Bĩ Khâu vừa rời khỏi, Lý Liên Hoa đã chui ngay vào địa đạo này, kiểm tra lại một lượt cái nơi ban ngày hắn đã muốn kiểm tra nhưng lại không tiện, có điều không ngờ Quách Họa lại dăm chiêu suy nghĩ vì một cục than, đúng là khiến hắn khâm phục.

- Này! Lý Liên Hoa, Lý tiên sinh... - Quách Họa gọi. – Sao tiên sinh lại ở đây?

- Sao ngươi cũng ở đây? – Lý Liên Hoa mỉm cười.

Quách Họa sờ đầu.

- Ta xuống tìm chảo dầu.

- Ta cũng vậy. - Lý Liên Hoa nghiêm túc đáp.

Quách Họa hoang mang.

- Nhưng không tìm thấy.

- Đừng nói chuyện này vội. Sau khi quay về, Kỷ Hán Phật đã bắt đầu kiểm lại quân số, tìm xem có kẻ nào mất tích trong Bách Xuyên Viện hay chưa? – Lý Liên Hoa nói.

Quách Họa gật đầu.

- Đại viện chủ lập tức kiểm tra rồi, không có đệ tử nào trong viện mất tích cả, chỉ có một nha đầu làm việc trong nhà biếp biến mất từ mấy hôm nay, có lẽ về thăm nhà một chuyến.

- Thế thì lạ thật đấy, lẽ nào đây chính là nha đầu giúp việc trong nhà bếp đó? – Lý Liên Hoa lấy làm lạ.

Quách Họa hoang mang lắc đầu.

- Không biết nữa.

Lý Liên Hoa giật lùi tới vị trí buổi sáng nhìn thấy người chết. Lùi được mấy bước, hần tỉ mỉ quan sát dấu vết dưới đất, lẩm bẩm tự nói một mình:

- Bếp... buổi sáng ở đây có đặt một bếp đun chảo dầu, có hai người gặp nhau ở đây, người đứng ở vị trí của ta giờ chân đá, - Hần bắt chước đá một chân về phía trước – khiến chảo dầu đổ xuống đất, dầu chảy bắn lên người đối diện, người đó ngã, dầu chảy ra cửa bắt lửa cháy lớn, đường thoát của “ta” bị bịt, bèn quay người chạy ra đầu kia của địa đạo...

Quách Họa nghe mà gật đầu lia lịa.

- Ta cũng nghĩ thế.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Thực ra ta chỉ đang nói bừa mà thôi...

Quách Họa ngăn người, đầu óc gã vốn hỗn loạn giờ lại càng rối như bông bong. Lý Liên Hoa đi đi lại lại quanh địa đạo vài vòng, Quách Họa cầm đuốc theo sau hần.

Là kẻ nào đã giết cô gái này tới bốn lần? Ngực nàng bị một thanh kiếm dài lưỡi sắc mỏng đâm một nhát, trán lại đập vào đầu đó gây ra vết thương không nhỏ, tay phải bị chặt từ cổ tay, còn bị tưới dầu thiêu chết, tuột mất một lớp da. Kẻ nào đối xử tàn nhẫn với nữ nhân như thế? Cây đuốc trên tay Quách Họa khua khua ở cửa địa đạo một lúc, mấy viên đá vụn rơi xuống suýt thì rơi xuống đầu Lý Liên Hoa khiến hần gật mình nhảy sang bên tránh.

- A di đà phật... - Đột nhiên thấy một viên đá rơi xuống cục than mà vừa rồi Quách Họa nhìn chăm chăm, hần hỏi bằng giọng kỳ lạ. – Đây là cái gì?

Quách Họa đáp:

- Hình như là một bàn tay...

Lý Liên Hoa giật nảy mình.

- Tay gì? Bàn tay bị chặt đấy à?

Quách Họa gật đầu.

- Bị dẫu chiên rồi.

Lý Liên Hoa hít ngược một hơi. “Bàn tay” đã bị dẫu chiên co quắp giống như đang nắm thứ gì đó, hấn nhặt hai cành cây khô bị gãy dưới đất thò vào bàn tay khều khều, thứ bàn tay đó nắm khiến hấn dựng hết lông mai. Trầm ngâm một lúc, hấn thận trọng thu “bàn tay” đó đặt vào góc địa đạo, đón lấy bó đuốc trong tay Quách Họa soi xung quanh, thấy trên vách đá có rất nhiều dấu vết, có vài vết đã mờ, rất nhiều vết chỉ là do tiện tay vạch lên, vẽ gà vẽ vịt, nhưng có một câu được viết lặp lại hai lần, chữ xiêu vẹo, rõ ràng là người không học hành nhiều viết, đó là bốn chữ “Ái Hỉ Sinh Ưu”(*)

(*) Yêu ghét sinh buồn phiền.

- Quách đại công tử, người có thể mời người nào trong Bách Xuyên Viện quen biết cô nương này xuống nhận xem có phải cô ấy không? – Lý Liên Hoa ngần ngừ nhìn bốn chữ “Ái Hỉ Sinh Ưu” kia. – Sau đó hỏi xem sự phụ trong bếp ăn của Bách Xuyên Viện hôm qua và hôm nay, ba bữa trong Bách Xuyên Viện ăn những gì?

Quách Họa đột nhiên nhớ ra một chuyện:

- A Phát nói hôm qua nó nhìn thấy một nữ quý chỉ có nửa người trong này, Vương đại tẩu và A Phát chắc biết A Thụy.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Tối nay Phương trượng Vô Liễu mời ta tới ăn cơm...

Quách Họa hoàn toàn chẳng nghi ngờ.

- Ta sẽ tới Phổ Độ Tự tìm tiên sinh.

- Ta có thể ở trong bếp... - Lý Liên Hoa áy náy.

Quách Họa kiên định:

- Ta sẽ tới bếp tìm tiên sinh! – Rồi quay người bỏ đi.

Ném Thử

Trong thiền phòng của Phương trượng Phổ Độ Tự.

Phương trượng Vô Liễu đang bung bát cơm trâm ngâm thì bên ngoài có người gõ cửa hai tiếng, người đó mỉm cười.

- Đám tiểu hòa thượng đang ăn như hổ đói ở nhà ăn, lão hòa thượng lại ngồi ngắm cơm, vì sao thế?

Phương trượng Vô Liễu đột nhiên cười.

- Lý thí chủ.

Cửa sổ mở, Lý Liên Hoa đứng bên ngoài.

- Lão hòa thượng, ta đã qua nhà ăn rồi, đồ ăn trong miếu không tốt lắm, ngoài lạc, rau và đậu phụ ra, chỉ có cơm trắng lẫn muối, vậy mà ban ngày Phương trượng còn bảo cơm chay trong chùa vô địch thiên hạ...

Phương trượng Vô Liễu nghiêm sắc mặt.

- Nếu Lý thí chủ muốn ăn, lão nạp sẽ mời Cổ sư phụ chuẩn bị cho thí chủ một mâm. Cổ sư phụ rang lạc, nhào bột, làm bánh, ớt, mì không món nào là không ngon...

Lý Liên Hoa đột nhiên nhìn ngài cười.

- Vậy ông ấy có biết rán chết người khác không?

Phượng trượng Vô Liễu sững lại, mãi không nói được gì, một lúc sau mới hỏi:

- Rán chết người?

Lý Liên Hoa nho nhã vén vạt áo, chậm rãi nhảy qua cửa sổ vào trong, ngồi trên chiếc ghế mà ban ngày hắn đã ngồi.

- Ừm...

Phượng trượng Vô Liễu cũng nghe nói tới việc hôm nay phát hiện một xác chết trong địa đạo của Bách Xuyên Viện, vừa rồi ngài còn đang lo lắng vì địa đạo đó thông sang Phổ Độ Tự. Lý Liên Hoa kể cho ngài nghe một lượt chuyện xảy ra trong địa đạo rồi buồn bã bảo:

- Cổ sư phụ của Phổ Độ Tự không biết có biết làm món ăn từ thịt người chết cháy không...

Phượng trượng Vô Liễu chậm rãi hỏi:

- Vì sao nói thế?

Lý Liên Hoa biết lão hòa thượng thận trọng, mỉm cười.

- Giữa Bách Xuyên Viện và Phổ Độ Tự có thông đạo, địa đạo này thông đến tháp Xá Lợi và phòng chứa củi, đoạn gần Bách Xuyên Viện phát hiện một thi thể, sáng nay cái cây lớn trong Phổ Độ Tự đột nhiên đổ. Đầu tiên, buổi sáng không có gió, việc cây gãy rất lạ, lão hòa thượng tâm tư tinh tế, chắc sáng nay đã phát hiện ra cái cây bị ai đó chặt bằng một chuồng mà gãy. Có thể lắng lắng chặt gãy ngọn cái cây cao năm trượng mà thân cây lại không đổ, chỉ có thể đứng trên tháp Xá Lợi có cùng độ cao năm trượng để ra tay, có nghĩa là sáng nay có người ở tháp Xá Lợi. Tạm thời không nói tới

mục đích khiến y ra tay chặt gãy ngọn cây, ít nhất y có mặt trong tháp, ở đoạn địa đạo ấy có xác người, vì vậy y có liên quan tới cái xác chết cháy. Đây là điều thứ nhất.

Phương trượng Vô Liễu gật đầu.

- Hôm qua trong tháp có người, đúng thế thật.

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Lão hòa thượng có biết là ai không?

Phương trượng Vô Liễu lắc đầu.

- Lão nạp võ công có hạn, chỉ nghe thấy hôm qua trong tháp có người.

Lý Liên Hoa yên lặng một lúc, mới chậm rãi nói:

- Lão hòa thượng không thật thà... người trong tháp hôm qua là ai, sao ngài có thể không biết...

Phương trượng Vô Liễu cười khỏ.

- Ồ?

Lý Liên Hoa nói:

- Hôm qua lúc ta tới, Phổ Độ Tự đang tụng kinh sáng, theo lý mà nói, chúng hòa thượng đều phải đi niệm kinh, lão hòa thượng không có mặt vì ngài đang bệnh, nhưng vẫn còn một người nữa không đi sáng đó.

Phương trượng Vô Liễu hỏi:

- Ai?

Lý Liên Hoa từ tốn.

- Hòa thượng Phổ Thần. – Hấn ngập ngừng. – Ngài nói, “Mời sư chất Phổ Thần tới thiền phòng của ta”. Tiểu sa di nói hấn đang ngồi thiền trong phòng, vì vậy hấn không đi tụng kinh.

Phương trượng Vô Liễu thở dài, sau đó mỉm cười.

- Lý thí chủ quan sát tỉ mỉ, lão nạp thật vô cùng khâm phục.

Lý Liên Hoa cười.

- Hẳn không đi tụng kinh sáng không có nghĩa người dưới địa đạo là hòa thượng Phổ Thần, chỉ có thể cho thấy lúc sáng khi cái cây đổ, không ai thấy hẳn ở đâu mà thôi. Nếu ta nói tới Phổ Thần thì phải bắt đầu nói từ thi thể bị chết cháy. Thứ nhất, trên thi thể đó có một vết thương từ kiếm ; thứ hai, kẻ giết chết người đó không phải người ở Bách Xuyên Viện ; thứ ba, địa đạo chỉ thông từ Bách Xuyên Viện tới Phổ Độ Tự ; thứ tư, trong Phổ Độ Tự có kiếm thuật mà Phổ Thần tinh thông. Vì vậy, kẻ đâm chết người là hòa thượng Phổ Thần. Đó là điểm thứ hai.

Phương trượng Vô Liễu mỉm cười.

- Sao thí chủ biết kẻ đâm chết người không phải người của Bách Xuyên Viện?

Lý Liên Hoa cũng mỉm cười.

- Chỗ mà thi thể bị đâm là ở ngực, có thể thấy kẻ đâm đứng đối diện với người này, nếu không quen biết, sao có thể mặt đốt mặt? Hơn nữa vết thương ở ngực không phải vết thương lấy mạng người đó, lão hòa thượng không phát hiện ra có một chuyện rất lạ à?

Bên ngoài có người đột nhiên trầm giọng hỏi:

- Cái gì?

Lý Liên Hoa và Phương trượng Vô Liễu đều ngẩn ra, người bên ngoài lại rất bình thản.

- Tại hạ Kỷ Hán Phật.

Một người nữa cười hi hi, nói tiếp:

- Bạch Giang Thuần.

Kẻ tiếp theo âm trầm:

- Thạch Thủy.

Cuối cùng điềm đàm:

- Vân Bĩ Khâu. Bốn người Phật Bĩ Bạch Thạch trong Bách Xuyên Viện muốn vào thiền phòng của Phương trượng ngồi một lát.

Phương trượng mở cửa lớn.

- Bốn vị đại hiệp đến chơi, Phở Độ Tự thật quá vinh hạnh.

Thạch Thủy “hừ” một tiếng cười nhạt, Phương trượng còn chưa kịp nói xong những lời khách sáo thì bốn người bọn họ đã ngồi, tự nhiên như ở trong nhà mình. Phương trượng Vô Liễu thâm cười khở trong lòng, liếc xéo Lý Liên Hoa, thâm nghĩ năm xưa người tùy tiện nông cuồng, khiến bọn họ giờ mới thế này. Lý Liên Hoa lại ngồi ngay ngắn, tiếp tục nói giọng rất nghiêm túc:

- Trên nóc địa đạo có lớp đá, lửa lớn cháy khiến nó bị nứt, có thể thấy lớp đá này khá mỏng. Nhát kiếm không gây ra vết thương chí mạng, chỉ cần nàng ta không phải người câm thì sẽ kêu cứu, nhưng trong Bách Xuyên Viện không ai nghe thấy tiếng kêu cứu cả.

Mấy người kia cùng gật đầu, Lý Liên Hoa lại nói:

- Nếu thi thể chết cháy là tiểu nha đầu Ngọc Lâm Thụy giúp việc trong bếp thật, nàng không phải người câm, tại sao nàng không kêu lên? Kẻ đâm nàng một kiếm đứng đối diện nàng, có thể thấy y không sợ nàng biết mặt mình. Trên vách đá của cửa ra vào bị vạch vẽ linh tinh, có thể thấy tiểu cô nương đang đợi ai đó, và kẻ đâm nàng ấy không chừng chính là người nàng đang đợi. Nàng ấy biết người này, vì vậy sau khi đâm một kiếm, vì lý do nào đó mà nàng không gào thét thảm thiết.

Mọi người đều chau mày, suy xét kĩ về những gì Lý Liên Hoa nói, Lý Liên Hoa tiếp tục:

- Nếu người nha đầu đó hẹn là đệ tử của Bách Xuyên Viện thì tại sao canh ba nửa đêm lại hẹn gặp nhau trong địa đạo? Điều đó cho thấy người nàng hẹn gặp là người không thể gặp. Nàng ấy chui từ lầu sách xuống, lúc mới xuống được một nửa người, bị A Phát bắt gặp, bèn coi nàng ấy là “nữ

quỷ chỉ có nửa thân người” . Đương nhiên còn một khả năng nữa, nàng ấy hẹn gặp một người còn kẻ đâm nàng ấy lại là người khác, nhưng nếu thế tại sao nàng ấy không kêu cứu? Nếu đệ tử Bách Xuyên Viện đâm, lại không đâm chết mà chạy ra ngoài đóng hết các cơ quan, coi như không có chuyện gì xảy ra thì điềm này không hợp tình hợp lý, bởi vì Lâm Ngọc Thụy không bị đâm chết, nàng ấy có thể nhận ra hung thủ, vì vậy khả năng “chạy ra ngoài và đóng mọi cơ quan, vờ như không có chuyện gì xảy ra” và “không đâm chết nàng ấy” không thể cùng tồn tại. Do vậy, ta đoán kẻ đâm chết nàng ấy không phải là đệ tử Bách Xuyên Viện, mà rất có thể là người hẹn nàng. – Lý Liên Hoa mỉm cười. – Vì vậy, từ vết thương có thể đoán định kẻ đâm nàng ấy không phải đệ tử Bách Xuyên Viện, trong Phổ Độ Tự chỉ có Phổ Thần là tinh thông kiếm thuật, vì vậy người nàng hẹn gặp là hòa thượng Phổ Thần. Hòa thượng không thể ở cùng đàn bà con gái, nên người mà Lâm Ngọc Thụy gặp là người không thể gặp.

Mọi người trầm ngâm một hồi, Vân Bĩ Khâu gật đầu đầu tiên. Lý Liên Hoa mỉm cười, rất hòa nhã.

- Huống hồ, còn có một chứng cứ khác chứng minh người nàng ấy hẹn gặp là hòa thượng. Mọi người nhìn thấy bốn chữ “Ái Hỉ Sinh Ưu” trên vách đá không?

Kỷ Hán Phật gật đầu. Lý Liên Hoa nhìn Phương trượng Vô Liễu một cái.

- Lão hòa thượng...

Phương trượng Vô Liễu tiếp lời:

- Đó là thi kệ trong “Hảo Hỉ Phẩm” ở “Pháp Cự Kinh” . – Ngập ngừng, ngài chậm chậm đọc. “Ái hỉ sinh ưu, ái hỉ sinh úy, vô sở ái hỉ, hà ưu hà úy? (*)

(*) Yêu thích sinh sâu ưu, yêu thích sinh sợ hãi, không yêu không thích, sao có lo có sợ.

- Đây là một bài thi kệ của Phật gia. – Lý Liên Hoa nói. – Nếu người nàng ấy hẹn không phải hòa thượng...

Hắn chưa nói xong, Bạch Giang Thuần đã nặng nề “hừ” một tiếng.

- Lão tử quen biết rất nhiều hòa thượng, nhưng chưa bao giờ nghe thấy câu này.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Đúng thế đúng thế, nếu người nàng ấy hẹn không phải là hòa thượng, thì nàng sẽ không thể viết ra được câu này. Nếu người nàng hẹn là hòa thượng, trên ngực lại bị kiếm đâm, rất có khả năng chính Phổ Thần hòa thượng làm, huống hồ sáng nay Phổ Thần hòa thượng không tham gia đọc kinh sáng, tóm lại... Phổ Thần hòa thượng rất đáng ngờ.

Phương trượng Vô Liễu thở dài.

- Lý thí chủ, lão nạp xin được nói thẳng, lão nạp nói sai ắt phải xuống địa ngục, người đâm bị thương nữ thí chủ chính là sư chất Phổ Thần.

Bốn người Phật Bử Bạch Thạch đều “à” lên một tiếng, vô cùng kinh ngạc, thì ra Phương trượng Vô Liễu biết hung thủ là ai. Phương trượng Vô Liễu chậm rãi nói tiếp:

- Sáng nay sau khi Lý thí chủ rời đi, trong Xá Lợi Tháp khói bốc nghi ngút, việc hắn tự ý hành động đã không thể che giấu, tới thiền phòng của ta cúi đầu nhận tội với Phật tổ, chỉ là... Sư chất Phổ Thần tuổi còn trẻ nên nhất thời kích động, đâm nữ thí chủ một kiếm chứ chưa giết người, hắn không phải hung thủ giết nữ thí chủ.

Đang nói tới đây, một người đột nhiên nhảy từ ngoài cửa sổ vào, ném bộp vật gì đó xuống đất, lớn tiếng hét:

- Ta không tìm thấy tiên sinh ở bếp, lúc ra ngoài thấy tên này lén lút đứng nghe trộm, tiện tay tóm luôn, mọi người quả nhiên ở đây! Hại ta phải chạy tìm khắp nơi!- Gã trừng mắt nhìn Lý Liên Hoa. – Vương đại thẩm đã nhận ra A Thụy, còn thực đơn của Bách Xuyên Viện là thịt xào măng.

Lý Liên Hoa nhìn hắn cười.

- Ta chỉ muốn biết hai hôm nay Bách Xuyên Viện có làm món đậu rán hay không thôi?

Người xông vào từ cửa sổ chính là Quách Họa, nghe vậy thì lớn tiếng đáp:

- Không có!

Lý Liên Hoa cười.

- Thế thì đúng rồi. – Hắn nhìn kẻ đang run lẩy bẩy dưới đất, điệu giọng bảo. – Cổ sư phụ, mùi vị thịt người có ngon không?

Tất cả những người có mặt trong thiền phòng của Phương trượng đều im lặng, chỉ có tiếng răng va vào nhau của kẻ đầu trọc kia, đột nhiên hắn run rẩy lên tiếng:

- Ta cũng... cũng chưa... chưa giết người...

Lý Liên Hoa thở dài.

- Khi sư phụ nhìn thấy nàng, trông nàng thế nào?

- Khi ta thấy nàng... Nàng ấy... Nàng ấy đã chết rồi. – Cổ sư phụ đáp.

- Ngoài nhát kiếm ở ngực ra, trên người nàng ấy có vết thương nào khác không? – Lý Liên Hoa lại hỏi.

- Đầu nàng ấy đập vào vách đá nên bị vỡ một mảng lớn, máu chảy đầy đất, ngực cũng chảy rất nhiều máu, đã chết rồi.- Cổ sư phụ đáp.

- Sau đó... bỏ dầu vào rán bánh, người rán chết người ta luôn? – Lý Liên Hoa hỏi.

Cổ sư phụ toàn thân run rẩy.

- Ta... ta... ta chỉ là...

Lý Liên Hoa nhìn hắn bằng ánh nhìn tò mò.

- Ta... ta... ta... ta từng... - Mặt Cổ sư phụ mướt mồ hôi, hắn lắp ba lắp bắp nhìn Lý Liên Hoa. – Ta từng gặp nhìn thấy một người phụ nữ... chặt

đút bàn tay của gã đàn ông chung chăn gối với mình, còn... ăn ăn ăn nó luôn...

Vân Bĩ Khâu chấn động toàn thân, Lý Liên Hoa “à” một tiếng.

- Là ai?

Cổ sư phụ lắc đầu.

- Ta... không không không không... không biết... đẹp tới khiến người khác... khiến người khác... - Cổ hòng hấn phát ra tiếng gần như dã thú. –
Khiến người khác muốn ăn...

Lý Liên Hoa rụt rụt cổ.

- Ngươi nhất định là thấy nữ quỷ rồi!

Cổ sư phụ lắc đầu nguây nguậy.

- Không, chính trong trấn dưới núi Thanh Nguyên, tám tháng trước... nửa đêm ta tỉnh dậy định ra ngoài đi tiểu tiện, trong khách phòng bên cạnh...

Sắc mặt Vân Bĩ Khâu trắng nhợt, Kỷ Hán Phật “hừ” một tiếng.

- Giác Lệ Tiểu!

Bạch Giang Thuần tức giận nói:

- Ngoài nữ yêu này ra, còn ai có khả năng ấy... còn Lý Liên Hoa, tại sao ngươi lại biết lão huynh bị nữ quỷ kia nhập đồ dầu nướng cháy A Thụy?

Lý Liên Hoa “à” một tiếng.

- Bởi vì chảo dầu đây. Trên đất có bếp, có củi, thậm chí có xương gà xương vịt, có dầu, vậy mà không có chảo dầu... Nhìn đồng xương dưới đất, rõ ràng có người từng mang dầu vào địa đạo nấu nướng ăn vụng, nhưng không có chảo dầu... Điều đó cho thấy người dựng bếp trong địa đạo nếu không dùng một thứ khác thay thế chảo nồi để nấu thức ăn, thì nghĩa là mang chảo đi đi về về, đây là điểm thứ nhất. Trong địa đạo này rõ ràng không thể có cây cối mọc, chỗ củi ấy là bị lấy trộm từ phòng chứa củi của

Phở Độ Tự, hơn nữa bị lấy rất nhiều, vậy mà Phở Độ Tự chẳng thấy động tĩnh gì, người coi kho củi chắc chắn có vấn đề, đây là điều thứ hai. Người tưới dầu phóng hỏa không phải là người trong Bách Xuyên Viện, nếu không sẽ biết ngay đá trên trần địa đạo khá mỏng, hễ lửa cháy lớn là sẽ bị nứt, đồng thời lửa sẽ lan ra tới cửa địa đạo, người đốt lửa trong địa đạo ra khỏi đó ở cửa nơi Phở Độ Tự, đó là điểm thứ ba. Còn nữa... - Hấn ngập ngừng. – Bàn tay rời ra của A Thụy, cầm một miếng đậu phụ rán. Ta nghĩ... có thể khi bỏ bàn tay bị chặt đứt vào chảo dầu, gân cốt co rút, bàn tay co quắp lại, vừa khéo buổi sáng người rán đậu phụ, sót một miếng trong chảo. Người không chú ý nên tay A Thụy co vào, nắm luôn cả miếng đậu phụ ấy. Mà mấy hôm nay Bách Xuyên Viện không ăn đậu phụ rán, suốt cả tháng ngày nào Phở Độ Tự cũng ăn đậu phụ rán, người là người cai quản việc ăn uống củi lửa của chùa này, lại có thể tùy tiện mang chảo nôi ra ngoài, cửa địa đạo thông lên phòng chứa củi, nếu không phải là người, chẳng lẽ người chết tự treo lên bếp của người? – Lý Liên Hoa trừng mắt. – Chuyện như thế đáng sợ lắm, ta sợ ma...

Cổ sư phụ ôm đầu.

- Ta chỉ nhất thời hồ đồ... ta sợ vô cùng... Không ăn, ta không ăn thịt nàng ấy...

- Vậy sáng nay thì sao? – Lý Liên Hoa hỏi.

Cổ sư phụ run rẩy.

- Sáng nay, ta sợ chuyện ăn vụng thức ăn mặn và chuyện ấy bị phát hiện, nhân lúc mọi người còn đang đọc kinh bèn lén vào địa đạo, đun dầu sôi sùng sục, định hủy dấu vết. Sau đó ta chạy về phòng chứa củi, dùng củi bịt chặt lối ra vào, không dám xuống nữa.

- Người không biết địa đạo còn một lối ra khác? – Lý Liên Hoa truy hỏi.

Cổ sư phụ lắc đầu.

- Không biết, ta chỉ biết phía dưới phòng chứa củi có một đường nứt rất dài, trước kia... Ta thường trốn trong đó nấu thức ăn mặn.

Phương trượng Vô Liễu thở dài.

- Chắc sáng nay sư chất Phổ Thần đã xuống địa đạo, tới xem nữ thí chủ đó, bị người chặn lối ra, hấn đánh ra bằng cửa ở tháp Xá Lợi, A di đà Phật...

Ngài đứng dậy, tâm trạng bình thản bước ra ngoài, một lúc sau, một hòa thượng trẻ tuổi thân hình cao ráo, tướng mạo thanh tú bị ngài dẫn vào. Phương trượng Vô Liễu gật đầu với Kỷ Hán Phật.

- Giao cho thí chủ toàn quyền xử lý.

Kỷ Hán Phật gật đầu.

- Phật Bửu Bạch Thạch sẽ tiến hành điều tra hòa thượng Phổ Thần và Cô sư phụ, trong bảy ngày sẽ có quyết định, hoặc đem giam, hoặc phế bỏ võ công, hoặc tống vào Cái Bang ba năm... Căn cứ tội của từng người mà có hình phạt tương thích.

Sắc mặt Vân Bửu Khâu tiêu tụy nhợt nhạt, y nghĩ tới chuyện Giác Lệ Tiểu ăn thịt người. Người phụ nữ ấy dung mạo như tiên, ăn nói dịu dàng, hành sự quý dị... dù là chuyện tà ác tới cực độ hay là chuyện lương thiện vô cùng, nàng ta đều thân nhiên làm như không có gì... Lý Liên Hoa nhìn hòa thượng Phổ Thần, hòa thượng này chỉ mới hai mươi, khuôn mặt anh tuấn ngời ngời, giống như một thiếu niên võ lâm tâm trí cao vời vợi.

- Tại sao người lại đâm nàng ấy một kiếm?

Phổ Thần lắc đầu, ngáp ngừng, rồi lại lắc đầu, không nói gì cả, thần sắc thê lương. Lý Liên Hoa không hỏi nữa, buồn bã thở dài, dù là vì lý do gì, dù hấn không cố tình giết A Thụy, nhưng cuối cùng A Thụy vẫn vì hấn mà chết... Không biết nhất kiếm ấy khiến A Thụy mất máu mà chết, hay A Thụy tự đập đầu vào đá mà chết... Tóm lại, chuyện chính là như thế... Cuộc đời mà, chuyện này chuyện kia, những chuyện mình cho rằng sẽ không bao giờ xảy ra, tin rằng không bao giờ thay đổi... thực ra... đều rất khó nói... Đột nhiên hấn nhận thấy mặc dù chuyện đã rõ ràng, nhưng bốn người của Phật Bửu Bạch Thạch vẫn đang trừng mắt nhìn mình, vội vàng

nhìn lại bản thân một lượt, không thấy có gì khác lạ, đành nhìn bốn người cười.

- Cuộc đời mà, lại đến giờ ăn cơm rồi... - Hấn đứng dậy vươn vai, rồi túm lấy Phương trượng Vô Liễu. – Lão hòa thượng, ngài nói muốn mời ta ăn cơm chay.

Phương trượng Vô Liễu đáp:

- Việc này... việc này... Hình như Cổ sư phụ giờ không tiện vào bếp...

Lý Liên Hoa nghiêm mặt:

- Người xuất gia không được nói dối...

Thấy hai người họ đi vào bếp, bốn người Phật Bử Bạch Thạch quay sang nhìn nhau, Bạch Giang Thuần sờ sờ cằm.

- Ta thà tin hấn không phải Môn chủ.

Thạch Thủy nhắm mắt, lạnh lùng nói:

- Quyết không phải.

Kỷ Hán Phật chau mày không nói gì. Vân Bử Khâu lắc đầu, y sớm đã hồ đồ từ lâu rồi.

CÓ QUỲ CỤC TAY

Thấp thoáng sau bóng tường đỏ ngói xanh là một đình viện. Đình viện này nằm giữa những bụi hoa và cây cối tươi tốt, vắng vắng tiếng chim hót véo von.

- Tú Tàn? – Có tiếng một thiếu phụ vọng qua rặng liễu. – Tú Tàn! Con ở đâu? Tú Tàn?

Trong đình viện sâu tít, tiếng người thiếu phụ vọng qua nghe trong vắt, dịu dàng, không kinh động cả một chiếc lá rơi. Một giọng nói vọng ra từ sâu trong viện:

- Mẹ! Con ở đây!

- Tú Tần? – Thiếu phụ kinh hãi, vội vàng chạy qua đình viện. – Con lại ở trong phòng của hấn? Con... a...

Nàng bỗng che mặt hét lên một tiếng. Đứa bé chừng bảy, tám tuổi đứng sau cánh cổng vòm thấp thoáng giữa đám cây cối xanh um, từ trên người nó... từng giọt máu nhỏ xuống tí tách.

- Tú Tần? Tú Tần... - Nàng vừa hét lên vừa chạy tới ôm lấy đứa bé. – Sao lại thế này?

Đứa bé tên Tú tần đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lược cài tóc của nàng rồi nói nhỏ:

- Mẹ! Lạ lắm! Lưu thúc thúc chỉ còn lại một cánh tay.

Thiếu phụ chợt ngẩng đầu lên. Trên vầng trán trắng muốt có một vết máu kéo dài do Tú Tần bôi lên. Nàng mở to đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng, giọng nghe có chút đáng sợ:

- Cái gì? Chỉ còn một cánh tay?

Tú Tần nói rất khẽ:

- Ngoại trừ một cánh tay ra, Lưu thúc thúc... không còn gì nữa hết...

Thiếu phụ há hốc miệng, sắc mặt trắng bệch ra rồi ngã ngồi xuống đất.

- Không thấy gì khác?

Tú Tần đáp thật chậm rãi:

- Vâng ạ! Không thấy gì khác...

Sau bóng ngói xanh tường đỏ, giữa ngôi viện rợp bóng cây và các loại hoa xen lẫn tiếng chim hót thánh thót, con chim sẻ đậu trên thành giếng, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn dòng máu tươi chậm chậm chảy ra từ căn phòng nọ. Một con thằn lằn nhuốm sắc đỏ từ từ theo dòng máu bò ra, dừng lại ngay dưới cánh cửa.

Mã Gia Bảo

“Bình!” Trong quán nước, đột nhiên có người vỗ bàn đứng dậy. Đám thực khách trong quán ngẩng đầu lên định trợn mắt quát chọt cam như hén. Trong tay người vừa mới vỗ bàn cầm một thanh trường kiếm. Ông nội ơi, y đúng là vừa nện vỗ thanh kiếm xuống, tức thì mặt bàn xuất hiện một cái lỗ. Nhất thời trong quán im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Lại thấy người đó túm lấy tiểu nhị trong quán, hét lên:

- Lưu Như Kinh đã chết? Hấn chết như thế nào hả?

Tất cả mọi người trong quán đồng loạt nhìn về phía tiểu nhị. Gã lắp bắp đáp:

- Khách quan không biết sao? Lưu Như Kinh của Mã Gia Bảo chết hôm qua. Nghe nói chết rất lạ, chỉ còn lại một bàn tay và nhúm tóc ở trên giường, tất cả các bộ phận khác đều biến mất. Trong phòng toàn máu là máu. Lạ nhất là thằng bé ngốc của Mã gia ở trong phòng của Lưu Như Kinh bị máu dính đầy người. Việc này tất cả mọi người đều biết...

- Lưu Như Kinh một thân võ công, chưa nói y còn biết thương pháp. Thương là thứ binh khí dài, làm sao bị người ta chém đứt cánh tay được? – Người nọ vẫn nói lạnh lùng như cũ. – Đường đường là một trong “Tứ Hổ Ngân Thương” như y tại sao... tại sao...

Nói tới đây giọng gã trở nên ghen ngào không thốt nổi nên lời. Trong đám khách có người khề thở dài. Người ngồi cùng bàn với gã chọt lạnh lùng lên tiếng:

- Người đã chết thật rồi.

Người nọ buông áo tiểu nhị ra, ngồi phịch xuống ghế. Tiểu nhị kia như được ân xá vội vàng lúi vào bếp thật nhanh, có lẽ không dám thò mặt ra nữa. Lúc này, hai người một áo xám một áo tím ngồi cạnh nhau. Người áo xám vừa mới túm áo tên tiểu nhị hồ như đã bị câu nói của người áo tím kéo phịch xuống ghế.

Người áo xám họ Vương, tên Trung. Người áo tím họ Hà, tên Chương. Bọn họ cùng Lưu Như Kinh và một người nữa làm nên cái gọi là “Tứ Hồ Ngân Thương”. Mười năm trước, bọn họ được xưng tụng là bốn viên mãnh tướng số một của Tứ Cổ Môn, ra tay với người khác chỉ biết tiến chứ không biết lui. Một người đã chết trong trận quyết chiến giữa Tứ Cổ Môn và Kim Loan Minh. Ba người còn lại ly tán sau khi Tứ Cổ Môn tan rã. Vương Trung bỏ thương học kiếm, khai sáng ra môn “Chân kiếm”. Hà Chương trở thành một viên quan bình thường dưới trướng Hoa Nhị Thanh Thiên, làm bổ đầu chuyên đi bắt người. Lưu Như Kinh trở về nhà họ Mã ẩn cư, trong mười năm qua rất ít khi xuất hiện. Gần đây, Vương Trung Hà và Hà Chương nghe giang hồ đồn đại, nói Môn chủ Lý Tương Di của Tứ Cổ Môn và Minh chủ Địch Phi Thanh của Kim Loan Minh biến mất sau trận quyết chiến nhưng chưa chết. Nhận được tin này, cả hai đều kích động. Ba người hẹn gặp nhau tại Mã Gia Bảo, bàn cách tìm kiếm Môn chủ. Không ngờ ba huynh đệ còn chưa gặp mặt nhau thì Lưu Như Kinh đã bị người ta hãm hại.

- Đi Mã Gia Bảo!

Uống xong chén trà, người áo tím tên Hà Chương bỏ lại một thỏi bạc rồi bước thẳng ra ngoài. Vương Trung cầm kiếm đi theo, liếc nhìn lại ấm trà một cái. Trà ngon còn đến hơn phân nửa. Hai người nhanh chân thúc ngựa lao đi. Mọi người trong quán trà nhìn theo, thở phào một hơi. Đúng lúc đó có người lên tiếng:

- Gần đây Mã Gia Bảo náo nhiệt thật. Lúc trước vì tiểu ông tử Tú Tàn, Mã Gia Bảo đã dốc sức tìm kiếm thần y. Bây giờ, Lưu sư phụ vừa mới chết lại có hai hung thần tới đó...

Một người khác che miệng nói thật nhỏ:

- Người không biết gì cả. Nói không chừng trong bảo có người ghen ghét Lưu sư phụ nên mới tìm thầy thuốc vào kê đơn giết chết y... Nay hai viên ôn thần này tới đó, chỉ cần bắt được viên thầy thuốc kia là sẽ biết được kẻ nào đứng đằng sau sai khiến...

Mã Gia Bảo.

Sáng sớm ngày hôm trước.

Bảo chủ Mã Hoàng của Mã Gia Bảo cúi xuống nhìn đứa con đang mút ngón tay, khẽ nhú mày.

- Lý Liên Hoa chưa tới?

Một tên hộ vệ của Mã Gia Bảo vội lên tiếng đáp:

- Vẫn chưa tới ạ.

Mã Hoàng mặt cau mày có nhìn Mã Tú Tồn.

- Không biết đệ nhất giang hồ thần y nổi tiếng có tài cải tử hoàn sinh này có thể chữa khỏi bệnh cho Tú nhi không...

Mới nói tới đó, từ ngoài cửa có âm thanh vọng vào:

- Lý thần y tới... Lý thần y tới...

Mã Hoàng mừng rỡ đứng dậy phẩy tay rồi nói liên hồi:

- Ngưỡng mộ từ lâu... ngưỡng mộ từ lâu...

Ngoài cửa có một đám người chen chúc nhau đi vào. Một đại hán mồ hôi đầm đìa lên tiếng:

- Lý thần y đến...

Mã Hoàng ngạc nhiên hỏi:

- Người đâu?

Trong đám đông bỗng có người hét to:

- Một, hai, ba... Thả.

Trong đám người đột nhiên có một bao tải rơi xuống. Trong bao có người kêu một tiếng, giãy giụa như tìm không ra miệng bao. Một người đứng cạnh liền xé rách cái bao. Người bên trong thò đầu ra cười khỏ.

- Xấu hổ quá... Xấu hổ quá... Tại hạ là Lý Liên Hoa...

Mã Hoàng nghẹn họng trôn trối nhìn cảnh tượng trước mặt rồi run run chỉ đám thủ hạ của mình.

- Tại sao lại đối xử với Lý thần y như vậy? Lôi ra đánh hai mươi trượng!
– Nói xong y vội vàng chấp tay với Lý Liên Hoa. – Đồ tôn hành động thiếu suy nghĩ với thần y. Mời ngồi... mời ngồi.

Y liếc mắt nhìn vị Lý thần y tiếng tăm lừng lẫy, thấy hấn chừng hai mươi bốn, hai lăm tuổi, phong thái có phần văn nhã, dáng vẻ rất giống thần y thì cũng khá vừa lòng.

- Bẩm Bảo chủ, Lý thần y ôm chặt lấy cột kiên quyết không chịu đến xem bệnh. Thuộc hạ mang vạn lượng vàng tới lại bị thần y bắt cần đá thẳng xuống sông. – Một gã thanh niên cao to lên tiếng. – Thuộc hạ nghĩ tiền đã mất nên người nhất định phải mời về, cho nên... cho nên...

Mã Hoàng tức giận nói:

- Cho nên người nhét Lý thần y vào bao tải sao? Ở đâu ra cái cách mời khách như vậy?

Lý Liên Hoa ho khan một tiếng, sắc mặt hơi có phần xấu hổ. Tên đại hán kia vội vàng lên tiếng kêu oan:

- Tại Lý thần y trốn vào trong bao tải chứ thuộc hạ nào dám... Thuộc hạ chỉ cùng với mọi người đưa bao tải về phủ mà thôi.

Mã Hoàng ngăn người rồi phát phát tay.

- Ra ngoài đi.

Y quay lại nhìn vị “thần y đệ nhất giang hồ” Lý Liên Hoa, nở nụ cười thật thân thiết.

- Lý thần y! Đây là “tiểu khuyến” . Mất bao công sức mời thần y đường xa tới đây chính là để chữa bệnh cho “tiểu khuyến”.

Vừa mỉm cười vừa hơi khúm núm với Lý Liên Hoa mới chui ở trong bao ra, Mã Hoàng kể lại chứng bệnh của nhi tử nhưng không thấy thần y đặt câu

hỏi. Y thăm nghĩ, Đúng là thần y, thoáng cái là hiểu rõ ngay tình trạng bệnh tật của Tú nhi. Xem ra ta nói nhiều quá rồi.

Năm nay đứa con Mã Tú Tần của Mã Hoàng được bảy tuổi nhưng tính cách vô cùng kỳ lạ. Từ năm hai tuổi cho tới giờ thằng bé không hề thích nói chuyện với người khác, chỉ thường xuyên ở một mình trong phòng gấp giấy. Thằng bé có thể gấp một tấm giấy trắng cả ngàn lần mà không hề thấy chán. Nó rất thích Lưu Như Kinh, thi thoảng có nói một hai câu với Lưu thúc thúc, thường xuyên ở trong phòng của y để chơi chữ ít khi ở cùng Mã Hoàng. Mã Tú Tần liếc nhìn Lý Liên Hoa rồi nhẹ nhàng đưa tay chỉ chỉ đỉnh đầu nó. Lý Liên Hoa sờ thử đầu mình, phát hiện trên đỉnh đầu hấn có một sợi vải liềm vôi vàng nhạt xuống. Hấn chực mở miệng nói thì Mã Tú Tần đã quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang quan sát cái gì.

Đó là lần đầu tiên Lý Liên Hoa và Mã Tú Tần gặp nhau. Buổi chiều hôm đó, Lý Liên Hoa và Mã Hoàng ngồi uống trà còn Mã Tú Tần tới phòng Lưu Như Kinh chơi đùa. Mã phu nhân đi tìm con, phát hiện Mã Tú Tần người đầy máu đứng ở cửa phòng của Lưu Như Kinh. Trong phòng máu tươi dính khắp nơi, bên mép giường vẫn còn nguyên cánh tay phải, nhưng Lưu Như Kinh đã hoàn toàn biến mất.

Buổi chiều ngày hôm sau, bằng hữu tốt nhất năm xưa của Lưu Như Kinh là Vương Trung và Hà Chương tới Mã Gia Bảo. Lý Liên Hoa nói hấn bị hoảng sợ, phát ốm phải nằm trên giường. Trong lúc này, Mã gia đang bận rộn tui bụi. Một thứ cảm giác hoảng sợ và nghi ngờ bao trùm lên tất cả mọi người. Cả ngôi viện trang nhã như ngập chìm trong một làn khí quỷ quái khiến người ta lo lắng không thôi.

Trong ngày Vương Trung và Hà Chương tới Mã Gia Bảo, khi màn đêm buông xuống, Mã phu nhân đột nhiên ngã bệnh, hôn mê bất tỉnh. Lý Liên Hoa cũng bị ốm nằm trên giường nên không thể cứu chữa. Mã Hoàng vội vàng cho mời thầy thuốc tới xem bệnh thì được biết là trúng độc, nếu không có thuốc giải sẽ rất nguy kịch. Người của Mã Gia Bảo còn chưa kịp thở ra, sáng sớm ngày hôm sau, tỳ nữ phát hiện Mã Hoàng cũng Mã phu nhân sòng vai nằm trên giường và... cả hai đã tắt thở. Toàn bộ đồ vật trong phòng còn

nguyên vẹn, cửa phòng đóng chặt. Chỉ có điều cánh tay phải của Mã Hoàng bị người ta dùng dao sắc chém mấy nhát nhưng chưa đứt, vẫn dính vào người. Trong phòng đầy máu, giống hệt khi Lưu Như Kinh bị hại. Điều lạ là chỉ có Mã bảo chủ bị chém còn Mã phu nhân hoàn toàn không bị thương tổn chút nào. Hơn nữa, nhìn tình hình có thể đoán Mã Hoàng bị người ta chém lúc đã hôn mê, vì không hề có dấu vết chống cự.

Từ lúc sáng sớm, Mã Gia Bảo đã rối loạn. Nếu hôm qua chỉ là sợ hãi thì hôm nay đã biến thành kinh hoàng. Thậm chí có một vài tội tớ chạy ra khỏi bảo. Một số đệ tử của Mã Hoàng liền tiến hành tranh quyền đoạt thế khiến cho yên bình mấy chục năm nay của Mã Gia Bảo hoàn toàn biến mất. Trong vòng ba ngày, Lưu Như Kinh, Bảo chủ, phu nhân Bảo chủ đều thiệt mạng với tình trạng giống hệt nhau. Chẳng lẽ sau khi hóa thành ác quỷ, Lưu Như Kinh ra tay lấy mạng vợ chồng Bảo chủ sao? Việc này truyền ra ngoài, lập tức người trong giang hồ đồn đại rằng Mã Gia Bảo có quỷ cụt tay. Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, khắp giang hồ đã xôn xao đủ mọi giả thuyết.

Ruồi Không Đầu

- Tam ca! – Vương Trung đứng rất lâu trong căn phòng nơi phu phụ Mã Hoàng chết đột ngột. – Huynh nói nhị ca đã chết thật chưa? – Gã nhìn chiếc giường đầy máu rồi nói. – Không thấy xác, chỉ có một bàn tay thì làm sao biết được huynh ấy còn sống hay chết? Đệ không tin nhị ca đã chết.

Hà Chương thản nhiên đáp:

- Người định nói lão nhị không chết và ra tay giết phu phụ Mã Hoàng?

Vương Trung ngập ngừng nói tiếp:

- Năm đó huynh ấy bất hòa với Mã Hoàng...

Hà Chương bật cười.

- Cho dù huynh ấy và tiểu sư đệ của mình bất hòa thì vẫn trung thành và tận tâm với sư phụ, chắc chắn không thể gây ra chuyện thảm khốc như vậy được. Người không tin lão nhị đã chết, lại còn muốn lấy cái chết của Mã

Hoàng đề chứng minh huynh ấy còn sống à? Mười năm qua đúng là người càng sống càng thoái hóa mà.

Vương Trung biết mình suy nghĩ sai lầm nên cũng có chút hổ thẹn. Với tính cách trung liệt của Lưu Như Kinh, nếu có người muốn giết Bảo chủ của Mã Gia Bảo này, y sẽ liều chết mà cứu chứ không bao giờ có chuyện đích thân ra tay. Mã Gia Bảo đang chìm trong hỗn loạn nên chẳng có ai để ý tới hai người họ. Chưa nói, Hà Chương là bồ đầu chuyên đi bắt người, xem xét nơi xảy ra hung án đương nhiên chẳng ai dám cản trở. Cả hai người quan sát kỹ mọi thứ trong phòng nhưng không thấy có gì khác thường. Hà Chương nói:

- Nếu thật sự hung thủ gây án không hề động tới bất cứ thứ gì trong phòng, chứng tỏ đó là một người rất quen thuộc với phòng này...

Mới nói tới đó, chợt có tiếng người vang lên ngoài cửa:

- A... Cái ngăn kéo kia...

Hà Chương quay đầu lại, thấy một người đang đứng ngoài cửa nhìn mình với ánh mắt ôn hòa vẻ như xin lỗi.

- Cái ngăn kéo kia...

Hắn còn chưa dứt lời, Hà Chương và Vương Trung đã cùng thốt lên:

- Môn chủ?

Người đó nghe vậy thì áy náy xoa xoa mặt mình.

- A... tại hạ là Lý Liên Hoa! Nghe người ta nói tạ hạ rất giống Môn chủ Lý Tương Di của Tứ Cổ Môn. Thật ra khi còn nhỏ gương mặt của tại hạ không như thế này.

Hắn đi vào trong nhìn vết máu vương đầy phòng mà sờn tóc gáy.

- Năm mười hai tuổi, tại hạ bị rơi từ vách núi xuống, được một lão nhân vô danh cứu. Bị ngã núi nên tướng mạo tại hạ bị phá hủy. Lão nhân đó sử dụng y thuật tuyệt thế biến gương mặt tại hạ thành như thế này. – Hắn thở

ra một hơi rồi mỉm cười. – Y thuật của tại hạ cũng là học từ lão nhân đó. Bình sinh Lý Liên Hoa chưa hề nói dối.

Vương Trung và Hà Chương nghe vậy thì bán tín bán nghi. Tuy người này rất giống với Môn chủ Lý Tương Di nhưng không tuấn tú bằng, mà khẩu khí và phong thái cũng khác quá xa. Có điều cả hai không hề biết mấy tháng trước Lý Liên Hoa từng giải thích về sự giống nhau của hắn với Lý Tương Di rằng: “Tại hạ và Lý Tương Di là huynh đệ song sinh đây. Lý Tương Di vốn tên là Lý Liên Bồng, được lão nhân vô danh nhận làm nghĩa tử từ nhỏ.”

Hà Chương nhìn gương mặt của Lý Liên Hoa một lúc lâu, cho tới khi nhận thấy quả thật có điểm khác với Lý Tương Di, y mới nói bằng giọng thản nhiên:

- Ngươi vừa nói gì?

Lý Liên Hoa nói:

- Trên ngăn kéo kia có sáu chữ khộp nhau...

Hà Chương nhìn theo ánh mắt của Lý Liên Hoa thì thấy cái tủ bên chiếc giường trong phòng có một loạt ngăn kéo, trên mặt đều là khóa xoay. Thứ khóa đồng đó có dạng trục lặn hình tròn, bề mặt có bảy cái vòng. Mỗi cái vòng có bốn chữ khác nhau, nếu như ghép đúng cả bảy cái vòng thì có thể tạo thành một câu thơ khiến cho khóa mở ra. Đây là một loại khóa rất khéo được lưu hành vào thời này. Tại cái ngăn tủ thứ hai, trên khóa đã xoay được sáu chữ. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể nhận ra đó là một khổ thơ đầu trong bài thơ “Thường Nga”.

Vân mẫu bình phong chúc ảnh thâm

Trường hà tiệp lạc hiệu tinh trâm.

Thường Nga ứng hỏi thâm linh được

Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm(*)

(*) Bản dịch thơ của Trần Trọng San:

Nền in bình đá đêm dài
Sông trời dần thấp, sao mai lặn chìm
Thường Nga hối trộm thuốc tiên
Trời xanh biển biếc đêm đêm tỏ lòng.

Mà tại cái vòng thứ tư có bốn chữ “Phong”, “Lạc”, “Hối”, “Thiên” không hợp với sáu chữ khác nên khóa chưa mở ra.

Hà Chương bước tới quan sát cái khóa thật cẩn thận, còn Vương Trung là người thiếu tinh tế nên nhìn mãi vẫn không hiểu là cái gì.

- Người nói có người muốn mở ngăn kéo này?

Lý Liên Hoa vội nói:

- Ta không nói vậy. Ta chỉ nói là bảy chữ đó thì đúng sáu.

Hà Chương nói thật chậm rãi:

- Cũng khó khẳng định là có người muốn mở cái khóa này hay là đã mở nhưng không kịp thay đổi... Có điều bảy chữ đã đúng được sáu mà nói là chưa mở được khóa là điều rất khó xảy ra. Ta nghĩ người mở khóa này đã lấy thứ gì đó từ trong cái ngăn kéo đó...

Y nhẹ nhàng mở ngăn kéo, bên trong có một chồng giấy trắng dùng để viết thư, quả nhiên cũng không có gì khiến cho người ta phải để ý. Lý Liên Hoa ngấm ngấm cái ngăn kéo kia một chút. Hắn định nói gì đó thì Hà Chương thò tay vào lấy ra một tờ giấy nhúm nhúm nhưng trắng tinh. Đó là một tờ giấy hầy còn mới. Vương Trung quan sát khắp căn phòng, phát hiện khi chuyện xảy ra cánh cửa được khép hờ, chứng tỏ hung thủ ra ngoài theo cửa chính, nhưng không hiểu sao lại chẳng có ai phát hiện.

- Lý thần y có nghĩ... - Hà Chương nói thật chậm rãi. – Chuyện Mã phu nhân trúng độc hôm trước có liên quan tới việc bị giết hay không?

Lý Liên Hoa cũng đang từ từ quan sát căn phòng, nghe thấy vậy liền nói:

- Có liên quan. Phu phụ Mã bảo chủ chết trong tình trạng thế này mà Mã phu nhân lại bị trúng độc hôn mê vào hôm trước, ta thấy sở dĩ Mã bảo chủ để mặc cho người ta chém có lẽ cũng vì nguyên nhân tương tự.

Sắc mặt Vương Trung liền thay đổi.

- Trúng độc?

Hà Chương gật đầu.

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

- Cùng một phương thức, cùng một loại độc đã hạ với Mã phu nhân. Sau khi y hôn mê liền có người chặt tay nên mới không thấy dấu vết gãy giữa.

Lý Liên Hoa đứng bên gật đầu liên tục rồi hỏi:

- Không biết là trúng loại độc gì nhỉ?

Hà Chương ngăn người.

- Người không nhìn ra sao?

Lý Liên Hoa nghe vậy thì hơi nghẹn lời, chỉ thốt lên được một tiếng “a” nhưng không biết “a” cái gì. Vương Trung ngạc nhiên nhìn hấn:

- Người là thần y mà không nhận ra bọn họ trúng độc gì à?

Lý Liên Hoa ngừng một chút mới nói:

- Đó là một loại kỳ độc tuyệt thế...

Hà Chương gật đầu.

- Nếu không phải là loại kỳ độc tuyệt thế thì không thể hạ gục được Mã Hoàng. Chỉ có điều lạ là kẻ nào muốn hạ độc với phu phụ Bảo Chủ, kẻ nào có phương pháp ra tay thành công tới cả hai lần như vậy!

Lý Liên Hoa chậm rãi lên tiếng:

- Không phải hai... nói không chừng là ba lần luôn đấy...

Vương Trung rùng mình.

- Đúng vậy!

Lý Liên Hoa thì thảo:

- Chuyện này... thật sự rất lạ...

Hắn nhìn vết máu còn trên vách tường vẫn chưa được lau. Vết máu theo đao vung lên kéo thành một đường từ phải qua trái trên bức tường trắng. Trong lúc hắn đang ngẩn người thì ngoài cửa chợt vọng vào tiếng trẻ con hát.

- ... bộ ngựa bắt chuồn chuồn, chuồn chuồn ăn ruồi nhặng, ruồi nhặng thịt ốc sên, ốc sên ăn hoa cải... Bộ ngựa chẳng thấy đâu, chuồn chuồn chẳng thấy đâu, ruồi nhặng cũng không thấy, ốc sên càng chẳng thấy...

Chẳng biết tại sao tiếng trẻ con nghe như tiếng thờ, khiến cả ba người trong phòng cảm thấy sồn tóc gáy. Không chừng đứa bé ngơ ngác ngốc nghếch mới chỉ bảy tuổi của Mã gia còn thấy được nhiều thứ hơn cả người lớn, chỉ có điều là nó không hiểu...

- ... Bộ ngựa bắt chuồn chuồn, chuồn chuồn ăn ruồi nhặng, ruồi nhặng thịt ốc sên, ốc sên ăn hoa cải... Bộ ngựa chẳng thấy đâu, chuồn chuồn chẳng thấy đâu, ruồi nhặng cũng không thấy, ốc sên càng chẳng thấy...

Mã Tú Tàn thơ thẩn chơi một mình bên ngoài cửa phòng phụ mẫu, vẫn chưa ai nói cho nó biết rằng phụ mẫu của nó đã chết. Chỉ có một tiểu tỳ áo đỏ đi theo cố gắng khuyên nó ăn cơm, nhưng thằng bé không chịu mà cứ chui đầu vào bụi cỏ, chẳng biết là đang chơi cái gì trong đó.

- Thật ra đứa bé này không phải là nhi tử thân sinh của Mã Hoàng. – Vương Trung đột nhiên lên tiếng. – Nghe nhị ca nói Mã phu nhân là đệ tử cuối cùng của sư phụ nàng. Khi còn trẻ Mã phu nhân rất xinh xắn, tới năm mười tám tuổi thì nảy sinh tư tình với sư phụ rồi sinh con, nhưng chưa được bao lâu thì sư phụ qua đời. Nàng được gả cho Mã Hoàng là nhi tử của sư phụ mình, cũng là người kế thừa vị trí Bảo chủ của Mã Gia Bảo. Nói Mã Tú Tàn là nhi tử của Mã Hoàng nhưng thật ra lại chính là thân đệ.

Lý Liên Hoa giật mình.

- Mã bảo chủ đồng ý cho huynh đệ của mình thành nhi tử?

Vương Trung cười khan một tiếng.

- Cái này... có thể là do có tình cảm sâu đậm với Mã phu nhân, cho nên Mã bảo chủ mới không để ý tới ánh mắt của thế tục...

Lý Liên Hoa nghe vậy lắc đầu liên tục.

- Ngạc nhiên... đáng ngạc nhiên... không thể hiểu nổi...

Hà Chương nói thản nhiên:

- Không ít người biết việc này. Nhưng nghe nói Mã Hoàng không hề nhắc tới mà thật sự yêu quý Mã Tú Tần.

Vương Trung nở nụ cười.

- Mã Hoàng mới chết, đứa bé này liền trở thành thiếu chủ trong bảo. Mấy tên sư huynh kia chắc chắn là rất khó chịu với nó...

Gã còn chưa dứt lời thì ngoài phòng vang lên một tiếng “vù”. Hà Chương vo tròn tờ giấy viết thư búng ra ngoài, viên giấy chạm phải một vật gì đó từ xa phóng đến rồi rơi xuống đất. Đã mười năm không gặp nhưng Vương Trung và Hà Chương vẫn phối hợp với nhau rất tốt. Trong nháy mắt khi Hà Chương búng viên giấy, Vương Trung đã phóng qua cửa sổ, nhặt lấy vật kia rồi lên tiếng:

- Phi Vũ Tiễn.

Hà Chương nhìn Mã Tú Tần chẳng hay biết gì ở bên ngoài cửa sổ mà nói thật chậm rãi:

- Chẳng lẽ có kẻ nào đó oán thù sâu đậm với Mã gia tới mức ngay cả một đứa bé bảy tuổi cũng không tha...

Lý Liên Hoa nhìn về phía mũi tên bay tới. Bên ngoài cửa căn phòng phụ phụ Mã Hoàng ở là một hồ nước. Xung quanh hồ trồng rất nhiều cây cối và các loại hoa, đa số trong đó là liễu. Tháp thoáng sau bóng liễu là con đường mòn dẫn tới chỗ mấy đệ tử của Mã Hoàng sống. Phía sau nơi ở đám đồ đệ

là phòng của người hầu và tỳ nữ. Mũi tên phóng ra từ trong đám cây cối um tùm. Sau đám cây có hơn mười gian phòng đều đang mở cửa, muốn tìm được kẻ nào ra tay quả thật rất khó.

Lúc này, Vương Trung đã nhặt về mũi Phi Vũ Tiễn. Gã quan sát mũi tên cẩn thận rồi cau mày.

- Cái này...

Hà Chương đưa tay đón lấy.

- Cái này...

Sắc mặt của cả hai liền trở nên nặng nề.

- Đây là ám khí của nhị ca.

Lý Liên Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải Lưu Như Kinh đã chết rồi hay sao?

Vương Trung hít một hơi thật sâu .

- Đây là ám khí mà nhị ca quen dùng.

Hà Chương là người sâu sắc hơn, y nói:

- Đây là ám khí của lão nhị nhưng không phải lão nhị ra tay.

Lý Liên Hoa hoảng sợ thốt lên:

- Căn cứ vào đâu?

Hà Chương đáp:

- Lão nhị sử dụng Phi Vũ Tiễn đã mấy chục năm, chắc chắn không sử dụng cơ hoàng(*) để phóng thứ ám khí này. Phi Vũ Tiễn dài hai tấc ba phân(**), nặng một tiền bảy(***). Thứ ám khí này cho dù là một đứa trẻ cũng ném được, đâu cần tới cơ hoàng chứ? Điều này chứng tỏ người phóng không am hiểu ám khí.

(*) Cơ hoàng: một loại máy cơ thô sơ dùng để bẫy vật, giống với lò xo bây giờ.

(**) Tắc: đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 01 tấc, 10 tấc là 01 thước Trung Quốc.

(***) 10 tiền là 01 lượng, một lượng bằng 37,5 gam.

Lý Liên Hoa thở dài:

- Cái này... cũng hơi có lý...

Vương Trung nhìn Mã Tú Tàn, nói:

- Đứa bé này đang gặp nguy hiểm.

Hà Chương gật đầu.

- Không biết người nào sát hại lão nhị và vợ chồng Mã Hoàng. Hiện giờ lão nhị mất tích, Mã Tú Tàn gặp nguy hiểm. Chi bằng ta triệu tập trên dưới toàn bộ Mã Gia Bảo phong tỏa các lối ra vào trong bảo, điều tra từng người một đồng thời bảo vệ an toàn cho Mã Tú Tàn.

Vương Trung thở dài một tiếng.

- Nếu hung thủ vẫn muốn giết Mã Tú Tàn thì chúng ta có thể “bắt ba ba trong rọ”.

Lý Liên Hoa liên tục khen phải rồi chợt hỏi một câu:

- Nếu hung thủ là quỷ hồn của Lưu Như Kinh thì sao?

Vương Trung và Hà Chương nghe vậy đều ngẩn người. Lý Liên Hoa vừa đi qua đi lại vừa tự lẩm bẩm:

- Trăm triệu lần không có khả năng, trăm triệu lần không có khả năng đâu...

Hai người kia quay mặt nhìn nhau. Sắc mặt vị thần y giang hồ này hiện rõ vẻ sợ ma sợ quỷ, khiến cho cả hai đều nhú mào. Hà Chương liền nói:

- Nghe nói sức khỏe của Lý thần y không được tốt lắm, chi bằng về nghỉ sớm đi.

Lý Liên Hoa như được đại xá. Hắn quay người bước một chân ra khỏi rồi như nhớ ra điều gì đó liền khách khí lên tiếng:

- Tại hạ bị cảm phong hàn, cần phải về phòng nghỉ ngơi thôi.

Nói xong, hắn tức khắc bốc hơi luôn. Vương Trung thấy vậy không kìm nổi, buột miệng nói:

- Người này được giang hồ lưu truyền là thần y, vậy mà không ngờ lại nhát gan thế...

Hà Chương “hừ” một tiếng:

- Theo tin báo từ các cơ sở ngầm trên giang hồ của ta, Lý Liên Hoa được xưng tụng có khả năng cải tử hoàn sinh thực ra chỉ là lừa người lấy tiếng. Thi Văn Tuyệt và Hạ Lan Thiết được cứu về từ tay Diêm Vương đều là bằng hữu thân thiết của hắn. Cơ bản hai người đó chỉ giả chết mà thôi, chứ trên đời lấy đâu ra người nào có thể cải tử hoàn sinh. Người này lừa đời lấy tiếng, tham sống sợ chết, lại chẳng có học vấn hay khả năng gì cả. Đợi xong việc của Mã Gia Bảo ta sẽ đích thân đưa hắn tới cho Phật Bửu Bạch Thạch, để hắn nếm một chút trừng phạt.

Hà Chương là tâm phúc của Bồ Hoa Nhị Thanh Thiên nên lời nói của y hết sức có sức nặng. Mã Gia Bảo nhanh chóng đóng chặt cửa ra lối vào, tất cả đều là trong phòng đợi lệnh. Hà Chương dẫn mấy đệ tử của Mã Hoàng tới lục soát từng phòng, nhưng ngoài một vài thứ người hầu ăn cắp được hay thư từ yêu đương đám tỳ nữ viết trộm cùng một ít quần cộc lười giặt giấu dưới giường ra, về mặt mọi người đều bình thường, cũng không hề phát hiện có điều gì khả nghi. Khi đêm xuống, trong bảo tuyệt nhiên không một ai đi lại khiến không gian yên tĩnh đến lạ thường. Hà Chương tự mình tuần tra hòng quan sát tất cả mọi hoạt động bên trong Mã Gia Bảo.

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Lý Liên Hoa ngủ trong phòng mình. Đêm nay thời tiết mát mẻ, không tiếng cãi nhau cũng chẳng tiếng đánh bạc, hắn ngủ cực kỳ thoải mái. Trong lúc đang mơ thấy một chuột một ốc sên đánh nhau bất phân thắng bại, hèn

sau hai năm mười tháng lại tiếp tục... thì đột nhiên có người lay mạnh tới mức hấn sợ quá ngồi bật dậy.

- Có quý...!

Lý Liên Hoa mở mắt ra thì thấy người lay mình là Vương Trung. Chỉ có điều lúc này sắc mặt của gã trắng bệch, trán đầy mồ hôi.

- Lý Liên Hoa! Dậy mau! Hà Chương bị người ta đánh lén tới mức bất tỉnh, người có cứu được huynh ấy không?

Lý Liên Hoa giật nảy mình. Hấn giật mình cũng đúng bởi trong Tứ Hồ Ngân Thương, võ công của Hà Chương đứng thứ nhất. Làm thuộc hạ của Bỏ Hoa Nhị Thanh Thiên nhiều năm, kinh nghiệm phá án của y lại càng phong phú, mắt sáng như sao. Chưa kể Hà Chương có tính cách lạnh lùng trầm ổn, đa nghi nhưng không tò mò. Vậy mà y lại bị người ta đánh lén sao? Sát thủ ẩn nấp trong Mã Gia Bảo này rõ ràng thần thông quảng đại so với hấn tưởng tượng nhiều...

- Hà Chương bị làm sao?

Vương Trung dùng một tay xách hấn khỏi giường rồi chạy nhanh về phía phòng khách. Gã bắt chập ánh mắt thăm soi của người trong Mã Gia Bảo, ném thẳng Lý Liên Hoa vào trong phòng của Hà Chương.

- Hồi nửa đêm ta với huynh ấy còn phân công nhau tuần tra. Gần sáng khi ta đi tuần đến hoa viên đã thấy huynh ấy nằm trên đất, toàn thân nóng rực, mắt mở to nhưng không nói thành tiếng.

Lý Liên Hoa tiến tới sờ vào người Hà Chương rồi chột quát lớn:

- Vương Trung! Ra ngoài.

Vương Trung ngạc nhiên, lại thấy Lý Liên Hoa há miệng thét:

- Ra ngoài!

Gã chưa kịp lĩnh hội đã bị đẩy ra khỏi phòng. Lý Liên Hoa đóng sập cửa lại, khóa mình và Hà Chương ở bên trong.

Sắc mạnh lạnh lùng của Lý Liên Hoa lúc đó thật sự rất giống với Môn chủ. Vương Trung ngơ ngác đứng ngoài cửa mà trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Cho tới khi gã sực nhớ không hiểu Lý Liên Hoa đuổi mình ra ngoài làm gì, định thò tay đẩy cửa nhưng lại bất thần không dám. Lý Liên Hoa... theo lời Hà Chương là một kẻ lừa đời để lấy danh tiếng giang hồ thần y. Chẳng biết hắn có thể cứu người hay không? Hắn đuổi mình ra ngoài làm gì? Chẳng lẽ hắn không muốn để cho người khác biết bí kíp y thuật của mình? Nói vậy thật sự có bí thuật độc môn muốn cho ai thấy hay sao?

Cánh cửa phòng đóng chặt...

Trong căn phòng hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động.

Dấu Răng

Qua chừng cạn một chén trà, cửa phòng mở ra. Vương Trung bước vào bên trong ngó nghiêng, thấy sắc mặt của Hà Chương đã hơi hồng hào, còn Lý Liên Hoa đang lúng ta lúng túng thu dọn mấy thứ đồ nghề linh tinh như châm bạc, lọ thuốc... Vương Trung tính tình ngay thẳng nhưng lúc này trong lòng vẫn xuất hiện một câu hỏi, Trong phòng không có đồ ăn nước uống, một đồng chai thuốc của hắn chẳng lẽ để thoa ngoài da? Nhưng Hà Chương không có vết thương trên người mà. Có điều câu hỏi đó chỉ lóe lên rồi biến mất. Vương Trung lên tiếng hỏi:

- Tam ca làm sao vậy?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Hắn trúng một loại kỳ độc tuyệt thế.

Vương Trung nghe vậy không kìm nổi vội hỏi:

- Rốt cuộc là loại độc gì?

Lý Liên Hoa không trả lời mà nói lảng sang vấn đề khác:

- Khí huyết của hắn đã thông, chỉ có điều chất độc vẫn chưa được trừ hết, có khả năng phải mấy ngày nữa mới tỉnh.

Vương Trung nghiêng răng nghiêng lợi.

- Rốt cuộc là kẻ nào đánh lén được cả tam ca? Ta không tin trong Mã Gia Bảo thật sự có quỷ!

Lý Liên Hoa chỉ chỉ vào ngón tay của Hà Chương, nói:

- Hà đại nhân cũng chẳng phải bị đánh lén mà không biết gì, ít nhất chúng ta cũng biết “thứ” giết người không phải là quỷ hồn của Lưu Như Kinh.

Vương Trung nhìn kỹ thì thấy trên đầu ngón tay của Hà Chương có mấy dấu răng nhỏ, nông đến mức gần như nhìn không ra, dấu vết lưu lại giống như bị ấn một vòng. Gã thắc mắc:

- Cái gì đây?

Sắc mặt của Lý Liên Hoa cũng đầy thắc mắc giống hệt gã.

- Ta không biết.

Vương Trung nhìn kỹ một lúc rồi nói:

- Cái này hình như là... dấu răng của một con sâu con thú nào đấy.

Lý Liên Hoa nghe vậy liền lên tiếng khen:

- Vương đại hiệp thật tinh mắt.

Vương Trung nhú mày. Từ trước đến nay sức phán đoán của gã không được tốt cho lắm cho nên suy nghĩ một lúc lâu mới nói tiếp:

- Chẳng lẽ thứ giết người ở Mã Gia Bảo lại là một loại sâu nhỏ kỳ lạ? Nói vậy không phải có người muốn giết cả nhà họ Mã mà chỉ là do vô tình bị trùng độc cắn mà thôi?

Lý Liên Hoa nghe vậy liền nói:

- Cái này... Vương đại hiệp nói sai rồi. Hôm qua ta và đại hiệp đều nhìn thấy có người đánh lén Mã Tú Tàn. Nếu như con trùng nhỏ này phát độc giết vợ chồng Mã Hoàng, chẳng lẽ nó biết phóng ám khí hay sao?

Vương Trung cười khò:

- Phán đoán của ta không được tốt lắm, tam ca lại hôn mê thế này chẳng biết làm sao. Mấy tên đồ đệ ngốc của Mã Hoàng chẳng khác nào mấy con lừa, có lẽ chẳng hơn được ta. Xem ra phải mời Phật Bửu Bạch Thạch Bửu Khâu tiên sinh tới mới được.

Lý Liên Hoa như không nghe thấy lời than của gã, thản nhiên hỏi tiếp:

- Vương đại hiệp từng thấy loại côn trùng biết bay rất to nào ở Mã gia chưa?

Vương Trung lắc đầu:

- Chỉ thấy có mấy con bướm bướm.

Lý Liên Hoa cúi xuống quan sát miệng vết thương của Hà Chương rồi nói:

- Dấu răng này tuy rất nhỏ nhưng nếu có thể cắn thành một vòng quanh đầu ngón tay thì đầu cái thứ này cũng phải to hơn ngón tay một chút, cho nên không phải là loại trùng nhỏ đâu. Nó cắn được vào đầu ngón tay của Hà đại nhân thế này, nếu như không phải đang bay hoặc là lúc Hà đại nhân nằm sấp trên mặt đất... thì chắc chắn có người cho nó bám vào tay của Hà đại nhân rồi.

Vương Trung nghe vậy liền vỗ đùi.

- Có lý lắm.

Lý Liên Hoa liếc mắt nhìn gã.

- Đại hiệp từng thấy ở đây có loại trùng nào to mà biết bay tới cắn người không?

Vương Trung lắc đầu liên tục.

- Khi tam ca cho phong bế toàn bộ Mã Gia Bảo đã nghĩ tới điểm này và có hỏi quản gia, nhưng được biết là nơi này không có hoa cỏ gì kỳ lạ chứ đừng nói là trùng độc hại người.

Nói tới đây, gã hơi ngập ngừng một chút rồi ngẩn người nói tiếp:

- Có người sai khiến trùng độc giết phu phụ Mã bảo chủ. Có người chặt đứt tay của nhị ca và cánh tay của Mã bảo chủ. Có người ám sát Mã Tú Tàn... Những chuyện này thật sự rất lạ. Trong bảo, kẻ nào có khả năng chặt đứt cánh tay của một người có võ công như Lưu Như Kinh chứ? Kẻ nào nuôi trùng độc mà không người nào biết? Tại sao sau khi hạ độc lại phải chém đứt cánh tay? Còn ai muốn giết Mã Tú Tàn? Cho dù sau khi Mã Hoàng chết, Mã Tú Tàn chính là Bảo chủ nhưng bây giờ mà giết chết nó thì hung thủ cũng chẳng được lợi. Liên tục giết chết mấy người theo cách tàn độc như vậy, cho dù là ai lên vị trí Bảo chủ thì cũng đều rất đáng nghi, chẳng lẽ hung thủ không nghĩ tới điều này sao? Mã Tú Tàn chỉ là một đứa bé ngốc nghếch, có giết cũng vô dụng.

Lý Liên Hoa cau mày:

- Vương đại hiệp là người thông minh tuyệt đỉnh, mắt sáng như sao. Nếu Vương đại hiệp không nghĩ ra thì làm sao tại hạ nghĩ ra được chứ.

Hai người nhìn sắc mặt đang chuyển biến tốt đẹp của Hà Chương, không ai bảo ai cùng đánh tiếng thở phào. Vương Trung bắt ngờ lên tiếng:

- Tam ca nói người là kẻ lừa đời lấy tiếng nhưng ta thấy cũng không hẳn.

Lý Liên Hoa nghe vậy thì hơi thẹn, vội nói:

- Quá khen! Quá khen!

Lúc này, ánh nắng ban mai đã dần tắt, thay vào đó là ánh mặt trời ấm áp khiến tàng cây càng thêm xanh biếc. Quang cảnh trong bảo thật sự không hề giống với một nơi có hung thủ giết người đang ẩn nấp. Cho tới giờ có hai người bị giết, một người mất tích, một người hôn mê, nhưng vẫn không phát hiện ra đầu mối về hung thủ thần bí trong Mã Gia Bảo. Hệt như một loại âm hồn tan biến theo từng giọt sương giữa những hạt nắng ban mai.

Buổi chiều ngày hôm ấy...

- Một con bướm lại thêm một con nữa là mấy con?

Lý Liên Hoa cầm hai tờ giấy trắng gấp hai con bướm rồi mỉm cười hỏi Mã Tú Tàn. Mã Tú Tàn như không nghe thấy câu hỏi của Lý Liên Hoa vẫn cúi đầu nghịch tờ giấy trong tay đã được gấp cả trăm lần. Lý Liên Hoa lại lấy giấy gấp hai con bộ ngựa.

- Một con trùng thêm một con nữa là bao nhiêu con?

Mã Tú Tàn vẫn hồ hững. Lý Liên Hoa lại tươi cười cầm hai con bướm và hai con bộ ngựa.

- Hai con trùng thêm hai con nữa là bao nhiêu con?

Rốt cuộc Mã Tú Tàn cũng ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái. Tròng mắt của đứa bé này đen nhánh nhưng không hề có sự thông minh lanh lợi. Khuôn mặt của nó giống mẹ cho nên rất thanh tú. Chỉ nghe nó lầm bầm:

- Một con.

Lý Liên Hoa liền nói:

- Hai con trùng thêm hai con nữa là bốn con... Người nhìn xem một, hai, ba...

Hấn chỉ vào mấy tờ giấy gấp trong tay mình, nhưng Mã Tú Tàn không thèm để ý mà chỉ nhìn tờ giấy trắng trong tay nó.

Mã Hoàng có tổng cộng ba đồ đệ. Một người là Trương Đạt, một người là Lý Tư còn một người là Vương Vũ. Cả ba người trở thành môn hạ của Mã Hoàng đã nhiều năm. Trong ba người, Trương Đạt là đại sư huynh, Lý Tư đứng thứ hai còn Vương Vũ xếp hàng cuối. Xét về mặt võ công và văn tài thì cả ba người tương đương, ngay cả tính tình cũng lỗ mãng, nóng nảy như nhau. Thấy Lý thần y mất cả buổi sáng gấp hai con bướm và hai con bộ ngựa rồi lại bỏ cả buổi chiều để dụ dỗ Mã Tú Tàn nói chuyện, cuối cùng không thể nhịn được nữa, Trương Đạt bèn nói:

- Lý thần y! Nhất định là sư phụ và sư nương bị Lý Tư mưu hại. Chờ Hà đại nhân tỉnh lại, ngài phải nói rõ trước mặt đại nhân...

Lý Tư nghe thấy vậy thì quát to:

- Nói hươu nói vượn, tại sao ta lại mưu hại sư phụ? Người có tận mắt thấy ta mưu hại sư phụ hay không? Ngày đó nửa đêm canh ba người còn đi ngang qua cửa phòng của sư phụ, rõ ràng người là kẻ khả nghi nhất.

Trương Đạt cả giận nói:

- Ta đi nhà vệ sinh. Chẳng lẽ nửa đêm mót quá cũng không được tới nhà vệ sinh à? Tới nhà vệ sinh mà cũng thành mưu hại sư phụ hay sao?

Vương Vũ lại cùng Lý Tư kẻ xướng người họa:

- Đại sư huynh tố nhị sư huynh mưu hại sư phụ cũng chỉ là nói mà không có bằng chứng. Nhưng đêm hôm khuya khoắt, huynh tới nhà vệ sinh có đi ngang qua cửa phòng sư phụ thì ta cũng thấy.

Trương Đạt nghe thấy vậy càng giận hơn.

- Lý Tư! Người biết bí mật của sư phụ và sư nương, sợ sư phụ giết người bịt miệng cho nên ra tay trước. Người nghĩ ta giống cái loại người như người à? Người cho rằng sư phụ chết sẽ không ai biết tới âm mưu của mình hay sao? Đừng quên trên đời này còn có Trương Đạt ta ở...

- Bí mật gì?

Trong lúc cả ba người đang hồn nhiên cãi vã thì có người ngạc nhiên lên tiếng hỏi. Cả ba sững sờ rồi mới phát hiện ra bên cạnh vẫn còn Lý Liên Hoa. Lý Tư mặt đỏ bừng, còn Trương Đạt chỉ thẳng vào mặt gã mà mắng:

- Nó biết bí mật của sư phụ và sư nương. Lần trước khi uống rượu, tên tiểu tử Lý Tư này có kẻ đã vô tình nghe được một bí mật động trời, chỉ cần ta bỏ ra ba trăm lượng bạc là sẽ bán ngay.

Lý Liên Hoa nhìn về phía Lý Tư thì thấy sắc mặt gã lúc đỏ lúc trắng.

- Đó là do uống say nói bậy, chứ ta... không biết gì hết.

Lý Liên Hoa “ồ” một tiếng.

- Người tửu lượng kém rồi.

Lý Tư vỗ bàn một cái rồi nói:

- Sao lại nói ta tửu lượng kém? Mặc dù võ công của ta không được cao nhưng uống rượu cũng là kẻ có tiếng.

Lý Liên Hoa nói:

- Người say rượu nói linh tinh.

Lý Tư giận dữ chỉ vào Vương Vũ.

- Người hỏi tên tiểu tử này xem, trong Mã Gia Bảo, luận tửu lượng, thẩm định chất lượng nếu lão tử xưng đệ nhị thì không ai dám nhận mình đệ nhất đâu.

Lý Liên Hoa liền nói:

- Là thật, người vừa nói do uống say nói bậy mà...

Nghe thấy vậy, Lý Tư sững người còn Trương Đạt thì vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

- Lỡ miệng à? Ngoan ngoãn khai ra xem người biết bí mật gì của sư phụ và sư nương!

Lý Tư trừng mắt nhìn Lý Liên Hoa. Sắc mặt của hắn đầy vẻ áy náy như thể câu nói vừa rồi chỉ là buột miệng nói chứ không hề có ý gì cả. Lý Tư như người mất hết sức lực ngồi phịch xuống.

- Ta cũng không biết đó là thật hay giả... Có lần ta uống rượu với sư phụ...

Nói tới đây, gã dừng lại một lúc thật lâu rồi mới cẩn thận nói:

- Sư phụ nói... mặc dù người rất yêu thương sư nương nhưng sẽ có một ngày người phải giết sư nương.

Trương Đạt và Vương Vũ giật mình, đồng thanh kêu lên:

- Cái gì?

Lý Liên Hoa cũng cảm thấy ngạc nhiên:

- Tại sao?

Lý Tư nói:

- Bởi vì sư nương biết sư phụ... sư phụ... hại chết sư tổ...

- A! – Cả Trương Đạt và Vương Vũ đều trợn mắt há mồm. – Sư phụ hại chết sư tổ?

Lý Tư cười khan một tiếng rồi nói tiếp:

- Ta cũng không biết có phải là do say rượu mà sư phụ nói mê sảng hay không. Hình như sư phụ có nói rằng... mặc dù người là con của sư tổ nhưng sư tổ lại rất coi trọng Lưu sư thúc, lại quá yêu quý sư nương khi còn trẻ. Còn người dù là con nhưng lại không có địa vị gì. Sư tổ dự tính sẽ truyền Mã Gia Bảo lại cho Lưu sư thúc. Sư phụ cãi nhau với sư tổ, lỡ tay đẩy sư tổ xuống vách núi...

Sắc mặt Lý Liên Hoa tràn ngập vẻ kinh hãi, giống như câu chuyện đã làm hắn khiếp sợ cực điểm, hắn run giọng hỏi:

- Khi... khi đó... Mã phu nhân nhìn thấy à?

Lý Tư cười khò.

- Ta cũng không biết. Chỉ nghe sư phụ nói rằng sư nương biết chuyện này. – Thấy ánh mắt của mấy người đang nhìn mình, gã lại vội vàng nói tiếp. – Nhưng ta nghe qua thì coi như xong, chưa bao giờ kể với ai chuyện sư phụ say rượu nói linh tinh... Chuyện sư phụ say đắm sư nương, coi Tú Tàn như con của mình trên giang hồ ai cũng biết.

Lý Liên Hoa thốt lên một tiếng:

- Đương nhiên... đương nhiên... Đúng rồi Trương đại hiệp...- Hắn đột nhiên chuyển đề tài sang hỏi Trương Đạt. – Đêm hôm xảy ra chuyện, đại hiệp đi vệ sinh, khi đi qua cửa phòng Mã bảo chủ có thấy điều gì khác thường không?

Trương Đạt lắc đầu.

- Khi ta đi qua phòng Bảo chủ thì thấy đèn vẫn sáng, Bảo chủ đang ôm Tú Tần chơi đùa chứ không có chuyện gì.

Lý Liên Hoa quay sang nhìn Lý Tư và Vương Vũ rồi hỏi:

- Vậy đêm hôm đó, các người không ngủ mà lại bám theo Trương đại hiệp là có mục đích gì?

Lý Tư và Vương Vũ giật mình. Vương Vũ liên tục chối không có, còn Lý Tư suy nghĩ một lúc mới bật ra được một câu:

- Tại sao người biết ta lên đi theo đại sư huynh?

Lý Liên Hoa liền giải thích rành mạch:

- Từ phòng các người tới cửa phòng của Mã bảo chủ có rất nhiều cây cối. Mấy ngày trước trăng lại tối nên khó có khả năng vô tình nhìn thấy Trương đại hiệp đi vệ sinh ngang qua cửa phòng Mã bảo chủ. Nếu như từ phòng khó có thể nhìn thấy vậy chỉ còn có khả năng lên theo sau mà thôi.

Lý Tư và Vương Vũ quay sang nhìn nhau rồi Vương Vũ áp ứng:

- Thật ra chúng ta... không phải chúng ta theo dõi đại sư huynh. Chúng ta...

Lý Liên Hoa liền hỏi:

- Làm sao?

Vương Vũ xem chừng lo lắng, mất một lúc mới đột nhiên nói một câu như tiếng sét động trời:

- Chúng ta thấy quỷ hồn của Lưu sư thúc.

Lý Liên Hoa giật mình.

- Nhìn thấy quỷ hồn của Lưu Như Kinh sao?

Trương Đạt há hốc mồm, Lý Tư thấy sắc mặt của Lý Liên Hoa thì vội xua tay.

- Chỉ Vương Vũ thấy chứ ta không thấy. Ta chỉ thấy đại sư huynh ở trong hoa viên, còn Vương Vũ nói thấy Lưu sư thúc.

Vương Vũ nhăn nhin một hồi rồi lại bật ra một câu:

- Thật đó! Ta thấy quỷ hồn của Lưu sư thúc bay lượn ở bên ngoài một hồi rồi biến mất. Ngày hôm sau thì sư phụ và sư nương chết.

Lý Liên Hoa cau mày.

- Quỷ hồn của Lưu Như Kinh? Ta sợ quỷ... ta sợ quỷ lắm đấy... trên đời này sao lại có quỷ chứ?

Đang nói tới đó thì Mã Tú Tàn quay sang nhìn hắn nên Lý Liên Hoa vội vàng nở nụ cười thật tươi với nó.

- Hai còn trùng thêm hai con nữa là mấy?

Lần này Mã Tú Tàn không lờ đi. Chần chừ một chút nó liền nói với âm thanh trong veo của một đứa bé:

- Bốn con.

Lý Liên Hoa liền khen:

- Đúng là một đứa bé thông minh.

Bắt Quỷ

Bốn ngày sau khi sư phụ Mã Hoàng bị hại ...

Hà Chương vẫn hôn mê bất tỉnh khiến Vương Trung rất lo lắng. Nếu như trước mặt là kẻ địch thì gã xông lên liều mạng rồi. Nếu như trước mặt là kẻ địch thì gã đã xông lên liều mạng rồi. Đáng tiếc, gã lại không biết hung thủ hại người đang trốn ở đâu. Qua hai ngày không nghỉ đôi mắt hắn đỏ quạch, ngủ không yên giấc. Còn Lý Liên Hoa cả ngày chỉ bắt bướm, câu cá, gấp giấy với Mã Tú Tàn, cứ như án mạng nhà họ Mã không liên quan gì đến hă. Vốn Vương Trung rất bực mình, nhưng Lý Liên Hoa là thầy thuốc được Mã

Hoàng mời tới chữa bệnh cho Mã Tú Tàn nên gã không thể dă động tới việc hấn chơi đùa với thằng bé, cuối cùng chỉ đành nuốt giận mà thôi.

Đến hôm nay, Mã Gia Bảo đã đóng cửa hai ngày. Trong bảo không có đủ lương thực, nên dù chưa tra ra hung thủ cũng phải mở cửa. Vì vậy đành phải bỏ mặc chuyện đóng cửa giam giữ hung thủ. Cũng từ sau hôm Hà Chương bị hại, trong bảo có mấy ngày yên tĩnh, mặc dù mọi người rất hoảng loạn nhưng không có chuyện gì mới xảy ra.

Ngày thứ tư từ từ trôi qua được một nửa. Từ sáng sớm, thời tiết rất đẹp, cho tới lúc hoàng hôn, ánh mặt trời rực rỡ khiến cho toàn bộ Mã Gia Bảo như được dát một lớp vàng mỏng chói mắt, đồng thời cũng làm cho sắc mặt mọi người trở nên dễ chịu hơn một chút sau những ngày quái đản vừa qua.

Vương Vũ đang luyện võ trên con đường nhỏ bên bờ ao giữa khu viện. Hơi ngốc so với Trương Đạt và Lý Tư, nên gã có phần siêng năng hơn. Nếu như bản lĩnh day đờ đệ của Mã Hoàng cao hơn thì có lẽ gã sẽ là kẻ có võ công cao minh.

- Hây... *Hắc Hồ Đào Tâm*... Ha... *Hầu Tử Lao Nguyệt*...

Luyện chiêu nào, Vương Vũ lại quát lên một tiếng đồng thời phát ra tiếng gió, có thể nói là rất khí thế. Đột nhiên, một bụi cỏ gần đó như bị thứ gì làm cho lay động. Vương Vũ rùng mình vội vàng dừng tay, quát:

- Ai ở đó?

Trong bụi cỏ hoàn toàn im ắng không một tiếng động. Vương Vũ đột nhiên nghĩ tới cảnh tượng thâm hiểm của phu phụ Mã Hoàng liền cảm thấy ớn lạnh, định bụng lên quát một tiếng “Ai” nhưng lại không dám đến gần. Đợi một lúc, gã nhặt viên đá ném thẳng vào bụi cỏ. Ngay lập tức một đám ruồi bọ từ trong đó bay ra tán loạn. Vương Vũ tiến tới quan sát, lập tức hồn phi phách tán hét lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

- Giết người... giết người... bớ người ta...

Khi Vương Trung và Lý Tư tới nơi đã thấy Lý Liên Hoa đứng quan sát cái thứ đang bị ruồi bọ bâu đầy từ lúc nào. Khi Vương Vũ la toáng lên, hấn

đang chơi đùa cùng Mã Tú Tần ở gần hồ nước, lúc này thằng bé đã được bà vú đưa đi. Vương Trung bước tới hỏi:

- Là ai bị giết?

Lý Liên Hoa đang đắm chìm trong suy nghĩ, nghe thấy vậy giật mình kêu lên một tiếng rồi mới nói:

- Cái gì...? Ai bị giết?

Vương Trung ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu tử Vương Vũ kia nói có người bị giết, ở đâu?

Lý Liên Hoa chỉ vào bụi cỏ, nói:

- Ở đây chỉ có một cánh tay...

Vương Trung đưa mắt nhìn thì thấy trong bụi cỏ có một cánh tay cụt bầu đầy ruồi bọ, dường như bị chặt đã hơn nửa ngày nên màu da trắng nhợt. Còn chủ nhân của cánh tay đó không biết ở đâu. Tình cảnh lúc này giống hệt như ở trong phòng của Lưu Như Kinh.

- Người đâu? Đây là cánh tay của ai?

Lý Liên Hoa thất thần đáp:

- Đây là cánh tay phụ nữ...

Lý Tư và Trương Đạt nhìn cánh tay một lúc rồi đột nhiên sực nhớ ra.

- Đây là cánh tay của Tiểu Hồng.

Lý Liên Hoa ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiểu Hồng là ai?

Trương Đạt nói:

- Tiểu Hồng là tỳ nữ hầu hạ Tú Tần, cũng là của hồi môn của phu nhân.

Vương Trung giật mình. Chính là tiểu cô nương vẫn đuổi theo đồ Mã Tú Tần ăn cơm. Gã cảm thán:

- Tại sao lại hạ thủ với một người như vậy?

- Tới phòng Tiểu Hồng xem nha đầu còn ở đó hay không! – Trương Đạt quay sang ra lệnh cho đám tôi tớ đi tìm người. – Nếu không có ai, hãy lục soát toàn bộ căn phòng của nha đầu đó cho ta!

Lý Liên Hoa lại nói:

- Nơi này còn có một thứ rất kỳ lạ.

Mấy người nhìn kỹ chỉ thấy bên cánh tay có rơi một vài thứ sắc màu kỳ lạ, giống như nội tạng của thứ gì đó, bốc mùi tanh tưởi. Ngay cả đám ruồi bọ cũng không bầu vào mà chỉ có một con thằn lằn ngậm một miếng rồi lẩn nhanh vào trong bụi cỏ. Trương Đạt trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại sao nha đầu kia lại cầm thứ này tới đây? Tới nhà bếp gọi đầu bếp lại đây, ta thấy thứ này giống như là nội tạng của cá, chim hay rắn gì đó.

Lý Liên Hoa “ừ” một tiếng.

- Nhưng chúng không bị ruồi nhặng bầu...

Ngẩng đầu lên nhìn Đông nhìn Tây chỉ thấy sau hậu viện dành để luyện công cây cối rất xanh tốt, ngoại trừ hồ nước ra còn có một cái giếng cổ, hẳn liền thốt lên một câu:

- Cái giếng kia có dùng để lấy nước không?

Lý Tư sốt ruột đáp:

- Chẳng biết ai đã khơi cái giếng đó, có điều cách đây mười mấy năm khi nước trong hồ vẫn còn cao thì nó vẫn có nước, nhưng hiện tại nước trong hồ giảm một nửa nên cái giếng đó cạn rồi.

Lý Liên Hoa lại “à” lên một tiếng.

-Ta hiểu rồi.

Mọi người nghe thấy vậy thì ngẩn người.

- Người hiểu gì?

Lý Liên Hoa liền nói:

- Vốn nơi này trước đây là của Lưu Như Kinh, Trương Đạt , Lý Tư và Vương Vũ, bên kia là chỗ của phu phụ Mã bảo củ, còn đây là rừng hoa và hồ nước trước cửa phòng của phu phụ Mã bảo chủ...

Mọi người quay sang nhìn nhau, Vương Trung cố nhin cơn tức, ho khan một tiếng.

- Người ở đây mấy ngày mà không biết đây là đâu à?

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Cái này... trong bảo có nhiều đường nhỏ ngang dọc, chỗ này so với nhìn từ phòng Mã bảo chủ ban đầu có hơi khác...

Trương Đạt “hừ” một tiếng rồi cúi đầu lẩm bẫm:

- Đúng là ngu như lợn.

Lý Liên Hoa vẫn tiếp tục nói:

- Như vậy là cây Phi Vũ Tiên cũng được bắn ra từ đây...

Vương Trung rùng mình:

- Đúng vậy!

Gã nhìn về phía bên kia rồi trầm giọng nói:

- Phi Vũ Tiễn bắn về phía bờ bên kia rất có thể là từ chỗ này.

Lý Tư suy nghĩ nhanh nhạy lập tức nói:

- Nói vậy thì đây là chỗ đáng khả nghi?

Lý Liên Hoa nghe thấy vậy chỉ nói:

- Ở đây có quý.

Vương Trung nhíu mày.

- Nói hươu nói vượn, nếu trên đời này thật sự có quý thì cái loại người đại gian đại ác đã bị quý lôi đi lâu rồi, lấy đâu ra những cái án oan tày trời. Người là danh y đương thời, há lại nói những lời vô căn cứ như vậy!

Nhưng Lý Liên Hoa rất nghiêm túc, kiên trì nói:

- Ở đây có quý, nhất định có quý mà.

Vương Trung liền lớn tiếng:

- Quý ở đâu? Ta đã nghĩ nhất định trong Mã Gia Bảo có người nuôi động vật rồi nhân cơ hội hại người!

Trương Đạt chán nản nói:

- Vương đại hiệp! Ta cũng biết hung thủ ở trong bảo nhưng rốt cuộc kẻ nào hại chết sư phụ, ngài có biết hay không?

Vương Trung ghen lời, thẹn quá hóa giận.

- Chẳng lẽ ngươi thì biết?

Lý Liên Hoa ho khan một tiếng cắt ngang hai bên cãi vã, mỉm cười.

- Ta biết đấy.

- Ngươi biết á?

Mọi người tỏ ra kinh ngạc, nhưng cũng xen lẫn một chút khinh thường. Lý Liên Hoa nghiêm ngặt gật đầu:

- Quả thực ta biết mà.

- Ai là hung thủ?

Lý Liên Hoa lại nói:

- Ai là hung thủ chờ sau khi ta bắt được quỷ sẽ biết thôi.

Vương Trung ngạc nhiên hỏi:

- Bắt quỷ gì chứ?

Lý Liên Hoa mỉm cười khoái trá.

- Ở đây có quỷ. Chờ ta bắt được quỷ thích chặt ta người, tất cả cứ tự hỏi xem hắn bị ai giết chết, thế nào?

Mọi người nghe thấy vậy chỉ biết ghen hòng mở to mắt nửa tin nửa ngờ. Lúc này, vị thần y đệ nhất giang hồ bèn ngáp một cái.

- Chuyện bắt quỷ để tới đêm nói sau đi nhá... Tuy nhiên mọi người phải chú ý tới Tú Tàn thiếu gia. Khi còn sống, Mã bảo chủ đã giao nó cho ta, ta không thể để ngài thất vọng được đâu.

Sau khi tới xem đầu bếp liền nhận ra thứ kia là nội tạng của cá. Sở dĩ ruồi bọ không bầu vào là vì đêm qua làm cá nóc, nội tạng của loại cá này có độc, cho nên có thể thấy chúng “chui” ra từ bếp. Trong phòng của Tiểu Hồng cũng không có gì khả nghi, nhưng người đã mất tích, không thấy bóng dáng từ sáng sớm tới giờ. Toàn bộ mọi người không ai đoán ra được chút manh mối nào. Cơm chiều xong, Lý Liên Hoa vẫn chơi đùa với Mã Tú Tàn như cũ làm mọi người lại phải sốt ruột đợi hắn “bắt quỷ”. Ánh trăng càng lúc càng lên cao, tất cả đều cảm thấy buồn ngủ nhưng vị thần y kia vẫn mãi mê gấp giấy với Mã Tú Tàn. Cuối cùng khi canh ba qua đi, đám Trương Đạt, Lý Tư tự mắng chửi mình là lũ óc lộn mới tin lời của Lý Liên Hoa rồi về phòng ngủ, để lại Vương Trung và Vương Vũ ngồi chờ Lý Liên

Hoa “bắt quỷ”. Vương Trung vốn không ngủ được còn Vương Vũ thì có phần tin Lý Liên Hoa thật sự sẽ bắt được quỷ.

Khi canh ba đã qua, tới đầu canh tư, cuối cùng Lý Liên Hoa cũng có động tĩnh.

- Tú Tàn! Đi theo ta.

Năm từ này hắn nói thật dịu dàng nhưng Mã Tú Tàn vẫn giật mình né tránh. Lý Liên Hoa đứng bên cạnh nó tiếp tục dịu dàng nói:

- Đi theo ta.

Mã Tú Tàn yên lặng đứng dậy. Lý Liên Hoa kéo tay nó đi về phía bãi cỏ bên hồ nước nằm giữa rừng cây ở khu luyện võ. Vương Trung và Vương Vũ đều cảm thấy kỳ lạ, vội bám theo phía sau cách chừng năm trượng. Lúc này, sắc trời đã không còn tối như trước. Hai người họ càng đi càng xa, tiến thẳng về phía hồ nước. Vương Trung thầm nghĩ, *Hay là trong hồ nước có gì kỳ lạ...* Ý nghĩ đó còn chưa hết thì thành linh nghe thấy Lý Liên Hoa quát to một tiếng rồi ngã vật xuống đất. Vương Trung và Vương Vũ hoảng sợ vội vàng chạy tới thì thấy từ trong rừng cây có một tiếng động vang lên rồi một thứ gì đó đáp xuống bên hồ nước còn nhanh hơn cả họ. Bất ngờ trong bóng đêm chợt lóe lên một ánh kiếm sáng như tuyết. Một kiếm đó lao tới nhằm thẳng vào vai Lý Liên Hoa như định chặt đứt. Đúng lúc đó, Vương Trung lao tới hét to:

- Dừng tay!

Hai ngón tay gã điểm trúng vào lưỡi kiếm, “thứ kia” lập tức buông trường kiếm, quay người bỏ chạy. Lý Liên Hoa lồm cồm bỏ dậy.

- Lưu đại hiệp tạm dừng bước, tại hạ còn chưa bị trúng độc.

Vương Trung nhìn thẳng vào mặt “thứ đó” rồi bật ra tiếng hô kinh ngạc:

- Nhị ca!

Vương Vũ cũng kinh ngạc hô theo:

- Lưu sư thúc!

Người vừa vung kiếm định chặt tay của Lý Liên Hoa rồi bỏ chạy đúng là Lưu Như Kinh . Bị mấy người gọi đúng tên, cuối cùng Lưu Như Kinh cũng dừng lại liếc nhìn Vương Trung, sắc mặt ảm đạm.

- Ta..,

Vương Trung bước thật nhanh về phía trước. Trong lúc nhất thời, gã gần như quên sạch vụ án mạng ở Mã Gia Bảo, vội vàng nắm vai của Lưu Như Kinh .

- Nhị ca! Mười năm không gặp, huynh có khỏe không?

Lý Liên Hoa bò dậy đứng bên mím cười. Lưu Như Kinh lẩm bẩm thật nhỏ:

- Ta... ôi... ta... - Y đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lý Liên Hoa. – Lý thần y rất giống Môn chủ nên vừa rồi suýt nữa ta nhận nhầm. Có điều... tại sao Lý thần y biết... ta không muốn giết người...

Lý Liên Hoa kéo tay của Mã Tú Tần rồi nói:

- Nơi này rất nguy hiểm, có nên về đại sảnh ngồi không ?

Lưu Như Kinh gật đầu. Vương Vũ kinh hãi nhìn y mà lắp bắp:

- Lưu sư thúc! Người không chết? Nói vậy thì đêm nọ con thật sự thấy người.. người... giết sư phụ?

Lưu Như Kinh bật cười một tiếng.

- Sư phụ ngươi không thành tài nhưng Lưu mỗ chẳng thêm giết hấn. Người hỏi Vương Trung xem năm đó ta là nhân vật nào trong Tứ Hổ Ngân Thương? Môn hạ xung quanh có nhiều kẻ tiểu nhân, mặc dù Mã sư đệ hành động hồ đồ nhưng cũng không phải quá xấu xa, ta giết hấn làm gì?

Nếu y không sát hại phu phụ Mã Hoàng thì tại sao lại phải trốn tránh, còn đi chặt tay người khác? Sau khi mấy người trở lại phòng, Lý Liên Hoa vẫn nắm tay của Mã Tú Tần. Sau khi ngồi xuống, Vương Trung nhìn cánh

tay bị cụt đã được băng bó nhưng vẫn còn rỉ máu tươi của Lưu Như Kinh ,
thương cảm nói:

- Nhị ca! Rốt cuộc ai làm huynh bị thương?

Lưu Như Kinh nói thật chậm rãi:

- Về hung thủ, ta thật sự không ngờ... - Y nhìn Lý Liên Hoa rồi nói. –
Có điều ngay cả chuyện chính ta cũng không thể tin được sao Lý thần y lại
biết? Tại sao ngài biết ta chặt tay người khác để cứu người chứ không phải
giết người?

Vương Trung và Vương Vũ ngạc nhiên nói:

- Cứu người?

Lưu Như Kinh gật đầu.

- Hung thủ sử dụng một loại vật vô cùng độc, một khi trúng độc nếu
không chặt cánh tay chỉ sợ chẳng sống được quá một hai, hai canh giờ.

Vương Vũ hoảng sợ nói:

- Thứ độc vật gì mà lợi hại như vậy? Rốt cuộc thì hung thủ là ai?

Vương Trung cũng vô cùng kinh hãi khi biết không phải hung thủ chặt
tay nạn nhân mà đó là do Lưu Như Kinh chặt để cứu người.

- Vậy hung thủ là ai?

Lưu Như Kinh nhìn thẳng vào mặt Lý Liên Hoa rồi nói:

- Hung thủ là...

Lý Liên Hoa mỉm cười đẩy Mã Tú Tàn về phía trước.

- Hung thủ đây.

Cả Vương Trung và Vương Vũ đều giật mình kêu lên:

- Đứa bé này? Sao có thể như vậy?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Điều này thì ngay cả ta cũng không thể tin. Một đứa bé bảy tuổi khác xa với sự tưởng tượng của chúng ta. Nhưng cho dù như thế nào thì nó cũng chỉ là một đứa bé. Sở dĩ nó biết làm chuyện này cũng là vì có rất nhiều điều còn chưa hiểu. Tú Tàn! Người nói xem có đúng hay không?

Mã Tú Tàn cúi đầu nắm chặt con heo giấy mà Lý Liên Hoa gấp cho lúc chiều, trên mặt nó đột nhiên xuất hiện sự sợ hãi nhưng nó chỉ cắn môi im lặng. Lưu Như Kinh nhìn Mã Tú Tàn chằm chằm.

- Tú nhi! Ta đối với con như thế nào con biết rõ. Nhưng tới giờ ta vẫn chưa hề hỏi xem ngày đó con cho thứ gì cắn ta?

Mã Tú Tàn rụt người có vẻ hơi sợ hãi. Lưu Như Kinh chột lớn tiếng:

- Tại sao?

Mã Tú Tàn trốn sau lưng Lý Liên Hoa một lúc mới nhỏ giọng nói:

- Bởi vì... Lưu sư thúc muốn ép con đọc sách luyện võ mà con không thích đọc sách.

Lưu Như Kinh tức quá hóa cười.

- Chỉ vì lý do đó? Người giỏi lắm, giỏi lắm...

Mã Tú Tàn nắm chặt áo của Lý Liên Hoa.

- Mẹ nói cho dù là ai, chỉ cần cản ta đều có thể giết.

Vương Trung và Vương Vũ nghe vậy bèn lắc đầu. Lưu Như Kinh lại hỏi tiếp:

- Tại sao người giết cả mẹ mình?

Mã Tú Tàn hé miệng:

- Tại mẹ nhìn thấy.

Lưu Như Kinh cười lạnh:

- Thấy người nuôi cái thứ đó? Vậy cha người thì sao? Mặc dù đó không phải là cha ruột của người nhưng vì sao mà ngay cả hấn người cũng hạ độc

chết?

Mã Tú Tàn đột nhiên nói to:

- Hắn không phải cha con, mẹ nói hắn hại chết cha con.

Vương Trung không kìm nổi hỏi:

- Vậy Hà Chương thì sao?

Ánh mắt của Mã Tú Tàn không giấu được vẻ kinh hoàng.

- Hắn... hắn muốn bắt con...

Lý Liên Hoa vỗ đầu Mã Tú Tàn rồi nói với giọng hòa nhã:

- Được rồi, không cần nữa. Hãy để thúc thúc nói thay người.

Gương mặt vốn đang lạnh lùng, bình tĩnh của Mã Tú Tàn đột nhiên xuất hiện nét kinh hoàng. Bất ngờ miệng nó méo xệch, tay nắm chặt lấy áo của Lý Liên Hoa khóc òa.

- Con nhớ mẹ... hu huh u ... con nhớ cha... hu hu hu...

Mấy người nhìn nhau, dù cho rất tức giận nhưng sâu trong lòng họ vẫn dâng lên nỗi xót thương.

Thần Lẩn

- Tại sao Lý thần y lại biết Tú nhi là hung thủ? – Lưu Như Kinh lại hỏi.
– Khi bị Tú nhi cho độc vật cắn ta vẫn không thể tin nổi là nó muốn giết ta.

Vương Trung thở dài một tiếng rồi trừng mắt nhìn Mã Tú Tàn.

- Cho dù là ta có nhìn thấy thằng nhóc này giết người cũng sẽ không tin...

Vương Vũ nhìn đứa bé bảy tuổi mà không biết nói thế nào, chỉ biết ngây người ra đó như không tin những gì mình nghe thấy. Lý Liên Hoa nhìn vào mắt Mã Tú Tàn rồi thở dài .

- Ta cũng không phải là thần tiên. Ngay từ đầu ta chỉ biết một chuyện đó là không thấy xác của Lưu đại hiệp, nên không thể khẳng định là “chết”. Quá nửa cánh tay đó là do ngài tự chặt. Còn nữa, khi Lưu đại hiệp đoạn tay, nhất định là do Mã Tú Tàn nhìn thấy.

Vương Trung liên hỏi:

- Căn cứ vào đâu mà suy đoán như vậy?

Lý Liên Hoa trả lời:

- Bởi vì cánh ta đó bị chặt đứt một nửa, ngay cả tóc cũng đứt chứng tỏ một kiếm đó rất hiểm. Nếu trong Mã Gia Bảo thực sự có cao thủ chỉ cần một kiếm chém một trong Tứ Hổ Ngân Thương như vậy thì tại sao y lại tha cho Mã Tú Tàn? Y vào và ra bằng cách nào? Trên người Mã Tú Tàn dính máu, nếu không thì máu từ đâu mà ra? Thằng bé nói Lưu thúc thúc chỉ còn một cánh tay chứ không nói nhìn thấy người khác nên ta đoán quá nửa là mình tự chặt.

Ngừng một chút, Lý Liên Hoa lại nói thật chậm rãi:

- Nhưng ta cảm thấy khó hiểu... vì sao Lưu đại hiệp lại đoạn tay trước mặt Mã Tú Tàn? Một người tự đoạn tay mình có rất nhiều lý do nhưng lại cố tình làm trước mặt một đứa bé thì hơi kỳ lạ. Sau đó phu phụ Mã bảo chủ bị trúng độc mà chết rồi lại bị người ta chặt tay, nên ta nghĩ đến chuyện một người đoạn tay mình rất có thể là vì trúng độc. Và nói không chừng thì người đó chặt tay Mã bảo chủ cũng chẳng phải muốn giết người mà mục đích là muốn cứu người. Trong phòng phu thê Mã bảo chủ có vết máu văng từ phải qua trái, cánh tay của Mã bảo chủ bị chặt mấy kiếm mà vẫn chưa đứt rõ ràng là người đó dùng tay trái để chặt, hơn nữa cánh tay cầm kiếm thiếu lực cho nên mới không chặt đứt. – Hắn liếc mắt nhìn Lưu Như Kinh . – Nghĩ tới điểm này ta liền đoán được người chặt là Lưu đại hiệp đang bị trọng thương nhưng vẫn chưa nghĩ ra người hạ độc là ai? Cho đến khi Trương Đạt nhắc nhở ta...

Vương Vũ thốt lên một tiếng “a” rồi hỏi:

- Đại sư huynh nhắc nhở cái gì?

Lý Liên Hoa mỉm cười nói:

- Y nói nhìn thấy Mã bảo chủ ôm nhi tử chơi đùa, điều đó cho thấy trước khi phu phụ Mã Bảo chủ gặp chuyện không may thì người cuối cùng ở bên cạnh cũng lại là Mã Tú Tần.

Vương Trung cảm thấy ớn lạnh.

- Nhưng không thể chỉ dựa vào điều đó mà nói đứa bé này là hung thủ.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Khi đó ta cũng chưa hoài nghi Mã Tú Tần là hung thủ nhưng khi ta làm thí nghiệm gấp hai con bướm và hai con bộ ngựa, các người còn nhớ không? Ta hỏi hai con trùng thêm hai con trùng nữa là bao nhiêu? Nó nói là một con.

Vương Vũ liền nói:

- Hai thêm hai đương nhiên là bốn con chứ.

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Bộ ngựa ăn bướm. Hai con bộ ngựa thêm hai con bướm thì cũng chỉ còn hai con bộ ngựa. Bộ ngựa cái ăn bộ ngựa đực sẽ chỉ còn là một. Vì thế đáp án là một.

Mọi người đều “à” một tiếng đầy kinh ngạc. Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Sau đó tã lại nói là bốn con, Mã Tú Tần lập tức sửa lại là bốn. Điều này chứng tỏ thằng bé không hề ngu ngốc mà rất thông minh. Nó thích gấp giấy. Vương đại hiệp còn nhớ trong phòng phu phụ Mã bảo chủ cso một cái ngăn kéo chẳng biết có phải bị người ta mở ra hay không?

Vương Trung ngẩn người ra rồi nói:

- Ta nhớ.

Trên ngăn kéo đó có bảy chữ thì đúng tới sáu. Điều này tạo cho gã ấn tượng rất sâu. Lý Liên Hoa nghe rồi cười, hỏi.

- Trong ngăn kéo có thứ gì?

Vương Trung thốt lên:

- Giấy viết thư... A...

Lý Liên Hoa liền tiếp lời:

- Đúng rồi, giấy trắng để viết thư, là thứ mà Mã Tú Tàn hay dùng để chơi. Bởi vì trong cái ngăn kéo đó không có vật gì quý, nếu đã mở ra thì tại sao phải đóng lại? Còn nếu như chưa từng mở thì bảy chữ đã đúng được sáu tại sao lại không mở ra? Ta cho rằng nếu là người thường, một cái ngăn kéo không có vật gì quý, chắc chắn chẳng sợ người khác để ý mà khóa nó lại. Còn với một cái khóa rườm rà như vậy nếu đã xếp được sáu chữ thì tại sao lại không mở nó ra? Chẳng lẽ người mở khóa lại không biết câu thơ đó? Cho nên bất kể là đã mở ra rồi cẩn thận khóa lại hoặc chưa hề mở ra thì ta đều đoán đó là một đứa bé.

Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ thì Lưu Như Kinh lên tiếng:

- Có lý.

Lý Liên Hoa nói thật chậm rãi:

- Nếu nghịch cái khóa đó mà là một đứa bé vậy thì chứng tỏ gần đây nó từng ở một mình rất lâu trong căn phòng đó...

Hắn vừa dứt lời, Vương Vũ lập tức cảm thấy sờn hết tóc gáy mà nói:

- Người nói nó... sau khi hạ độc chết sư phụ sư nương vẫn ở trong phòng đó rất lâu?

Lý Liên Hoa vội vàng nói:

- Ta nói đã từng chứ không phải nhất định là đêm đó...

Mã Tú Tàn đứng phía sau hắn, chẳng biết nín khóc từ lúc nào, đột nhiên lên tiếng:

- Mẹ nằm trên giường nên con không mở được.

Lý Liên Hoa nghe thấy vậy thì sờ sờ đầu nó rồi nhìn Lưu Như Kinh mỉm cười nói:

- Tuy rằng Mã Tú Tàn rất khả nghi nhưng nếu nó là hung thủ thì phải có độc vật giết người. Ta không hề phát hiện ra đứa bé này có thứ độc vật gì đáng sợ. Mãi cho tới chạng vạng hôm nay, bên cạnh cánh tay của Tiểu Hồng rơi một ít nội tạng của cá, ta phát hiện có một con thần lằn đã ăn một miếng Thứ nội tạng cá này bên trong có nọc độc của cá nóc, ngay cả ruồi bọ không dám bu vào thì thứ gì dám lấy nó làm thức ăn? Ta đột nhiên nghĩ tới... chẳng lẽ thứ độc vật giết người của Mã Gia Bảo chính là loại thần lằn bình thường có thể nhìn thấy ở khắp nơi? Tiểu Hồng mang nội tạng cá tới bên hồ nước để cho nó ăn rồi không cẩn thận bị nó cắn? Ngoài phụ phụ Mã bảo chủ ra, còn ai sai được Tiểu Hồng làm chuyện này? Chẳng lẽ thật sự là Mã Tú Tàn? Tới lúc này ta mới nghĩ ra một chuyện đó là Lưu đại hiệp sẽ giúp ta xác định Mã Tú Tàn chính là hung thủ.

- Chuyện gì?

Vương Trung ngạc nhiên hỏi Lý Liên Hoa liếc y một cái rồi mới nói:

- Chuyện này hẳn Vương đại nhân nhớ rất rõ. Ngài còn nhớ, ngày ấy, từ trong rừng cây có người dùng ám khí bắn Mã Tú Tàn hay không?

Vương Trung gật đầu.

- Đúng rồi, đó là ám khí của nhị ca. – Gã quay đầu lại hỏi Lưu Như Kinh . – Là ai đã dùng ám khí của nhị ca lên đả thương người khác?

Nghe vậy, Lưu Như Kinh có chút xấu hổ. Lý Liên Hoa mỉm cười nói:

- Đó là do Lưu đại hiệp tự mình bắn. Ta nghĩ nếu Lưu đại hiệp chưa chết, tất nhiên sẽ đoán một người bị thương nặng thì không thể phóng ám khí từ xa vì vậy mới sử dụng cơ hoành. Một mũi tên này của Lưu đại hiệp đã nói rất rõ. Lưu đại hiệp bị hung thủ làm hại, người muốn giết nếu không phải hung thủ thì là ai được đây? Mũi tên kia không phải muốn giết cả nhà họ Mã mà là cứu hơn mười miệng ăn của Mã Gia Bảo. Khi Lưu đại hiệp, phụ phụ Mã bảo chủ bị hại Mã Tú Tàn đều có mặt. Nếu không phải là vì không

hề để phòng thì tại sao Hà Chương lại bị đánh lén? Mã Tú Tàn từng ở phòng phụ phụ Mã bảo chủ mà chẳng có ai trông nom. Tỳ nữ Tiểu Hồng của nó lấy nôi tạng cá đi nuôi thần lằn cho thấy loại thần lằn đó không sợ độc. Nếu Mã Tú Tàn không phải quá ngốc thì là cực kỳ thông minh. Còn người bị hại đầu tiên là Lưu đại hiệp lại muốn hại Mã Tú Tàn cho nên khẳng định Mã Tú Tàn chắc chắn là hung thủ.

Mấy người có mặt đều thở ra một hơi thật dài. Lý Liên Hoa nhìn về phía Lưu Như Kinh .

- Lưu đại hiệp có thể nói cho chúng ta biết tại sao ngài lại trốn đi sau khi trúng độc phải chặt tay?
Lưu Như Kinh cười khò.

- Ta đột nhiên bị cắn nhưng khi đó chỉ cho là Mã sư đệ sai Tú nhi đánh lén. Chết độc đó cực mạnh, ta đành phải chặt một cánh tay rồi bỏ trốn qua cửa sổ chui vào trong cái giếng cổ.

Lý Liên Hoa mỉm cười nói:

- Để ta đoán... cái giếng cổ cạn kia của Mã Gia Bảo có thông đạo.

Lưu Như Kinh khẽ gật đầu.

- Đúng vậy! Dưới đáy giếng có thông đạo nối với lòng sông do thiên nhiên tạo thành. Ban đêm ta vào bếp trộm chút đồ ăn rồi trốn về phòng nghỉ ngơi, ban ngày cơ bản ở dưới đáy giếng dưỡng thương. Kết quả, dưỡng thương được hai ngày, đêm đó khi ra ngoài tìm kiếm đồ ăn thì thấy Mã Tú Tàn đi ra khỏi phòng của Mã sư đệ. Ta lấy làm lạ, không hiểu tại sao nửa đêm Mã sư đệ lại để cho Tú Tàn về phòng một mình bèn đến cửa sổ xem. Trong phòng không có bóng dáng một ai. Cánh cửa cũng không đóng vì vậy mà ta vọt vào phòng định chặt cánh tay phải bị trúng độc của Mã sư đệ nhưng đệ ấy đã không còn cứu được nữa rồi. Mã sư muội thì đã chết từ trước. Khi đó ta mới hiểu ra là Tú nhi tự mình ra tay, hôm sau liền quyết định sẽ báo thù cho Mã sư đệ. Đứa bé này thật sự rất đáng sợ. Có điều do ta bị thương nặng chưa lành, đành phải mượn cơ hoàng đế để để phóng ám khí.

Mũi tên đó lại bị tam đệ ngăn cản. Ta quyết tâm báo thù nên không tiện gặp lại cố nhân vì vậy tiếp tục trốn vào trong giếng.

Vương Trung nghe vậy thì “à” một tiếng.

- Nha đầu Tiểu Hồng kia cũng được huynh cứu?

Lưu Như Kinh mỉm cười.

- Tiểu cô nương đó bị độc vật cắn. Ta chặt tay cứu được mạng, hiện tại người vẫn còn ở dưới giếng nhưng đang bị hôn mê.

Lúc này, Vương Trung mới sực nhớ ra.

- Đúng rồi, cái thứ độc vật cắn người kia là con gì?

Lưu Như Kinh nhíu mày, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Chính xác là một loại thần lằn. Chỉ có điều nó không thể bò lên tường, cũng không thể bơi được trong nước, di chuyển cũng không nhanh, trên thân có vài điểm đỏ... ta cũng không nhìn rõ lắm. – Y ngừng một chút rồi nói tiếp. – Da của nó có độc. Ta mới bắt trúng nó thì bị trúng độc ngay.

Vương Vũ nghe vậy thì hoảng sợ.

- Thần lằn? Con ở đây mười mấy năm, thường nhìn thấy thần lằn, cũng đã từng bắt mấy lần. Thực sự chúng có chút độc nhưng cũng không đến mức làm chết người như vậy chứ?

Lưu Như Kinh lắc đầu rồi nói:

- Bản thân ta chưa từng đề ý tới loại thần lằn nào. Tú nhi... - Y nhìn Mã Tú Tàn hỏi. – Người làm thế nào mà nuôi được cái loại quái vật đó?

Mã Tú Tàn im lặng không nói gì, mặt vẫn ướt đẫm nước mắt. Lý Liên Hoa liền hỏi:

- Nuôi bằng cá?

Mã Tú Tàn quay sang nhìn hắn, ánh mắt vô cùng kỳ lạ. Ngập ngừng một hồi, cuối cùng nó cũng gật đầu. Lý Liên Hoa “à” một tiếng rồi hỏi:

- Có phải phụ phụ Mã bảo chủ thích ăn cá nóc không?

Lưu Như Kinh gật đầu:

- Mã sư đệ thích ăn cá nóc nên cứ dăm bữa nửa tháng lại ăn một lần. Đầu bếp làm món này cũng rất ngon.

Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Nội tạng của cá nóc có độc, loại thằn lằn này cũng có độc, lẽ nào nó ăn độc của cá nóc để tăng cường độc tính của mình?

Mã Tú Tần ngo ngoe nhìn hẩn, rồi bỗng nhiên nói:

- Mẹ bảo phải dùng cá để nuôi Ti Ti.

Lưu Như Kinh giật nảy mình:

- Ti Ti? Người nói con thằn lằn này là do mẹ người nuôi?

Mã Tú Tần đáp:

- Mẹ nói nếu phụ thân không cho con làm Bảo chủ thì sẽ cho Ti Ti cắn ông ấy. Ông ấy đã hại chết phụ thân thực sự của con.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau. Lý Liên Hoa sờn tóc gáy, kinh hãi nói:

- Mẹ của người... dạy người nuôi Ti Ti? Để... để chuẩn bị hại chết... phụ thân của người?

Mã Tú Tần cúi đầu:

- Ừm.

Lưu Như Kinh cũng bất ngờ vô cùng, chỉ biết cười khổ.

- Cái vị trí Bảo chủ của Mã Gia Bảo con con này lại quan trọng đến vậy sao?

Lý Liên Hoa lại nói tiếp:

- Tú Tần, người có biết thế nào là “Bảo chủ” không?

Mã Tú Tàn ngậy ra một lúc, ngo ngác nhìn Lý Liên Hoa. Thằng bé nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

- Bảo chủ là... muốn giết ai thì giết... ghét ai cũng có thể giết người đó.

Mấy người lại đưa mắt nhìn nhau. Vương Vũ cau mày. Lưu Như Kinh tím mặt.

- Tất cả những điều này đều do mẹ của người dạy người?

Mã Tú Tàn im lặng không đáp. Lý Liên Hoa thở dài:

- Vậy tại sao người lại hạ độc mẫu thân của mình?

Lần này Mã Tú Tàn đáp rất nhanh:

- Bà ấy nhìn thấy trong phòng Lưu thúc có Ti Ti nên đánh con.

Khi nói câu này, trên nét mặt của đứa trẻ mới lên bảy này đầy oán hận, hoàn toàn không còn một chút gì vẻ đáng thương vừa rồi. Lý Liên Hoa thở dài:

- Có phải người rất ghét ta không?

Mã Tú Tàn lại trốn ra phía sau lưng hắn, không đáp. Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Ta đoán người rất ghét ta. Từ cái ngày mà ta bảo người “hai con sâu với hai con sâu bằng một con sâu”, ngày nào ta cũng ở bên cạnh người, chắc chắn đã làm người bị lỡ rất nhiều việc, để cho mấy con Ti Ti bị đói...

Khi Mã Tú Tàn đã hoàn toàn nấp sau lưng Lý Liên Hoa, hắn vẫn tiếp tục lẩm bẩm một mình:

- ... Thảo nào nó cắn Tiểu Hồng... Tú Tàn à...

Khi hắn nói “Tú Tàn à”, Mã Tú Tàn bỗng lui về phía sau thật nhanh, vẻ mặt kinh ngạc. Nhưng Lý Liên Hoa đã nắm chặt tay nó, lại tiếp tục nói:

- Giữ con Ti Ti đã chết trên người bản lắm. Người có thể lười biếng, nhưng không thể ở bản, hãy mau vứt nó đi.

Thế rồi mọi người nhìn thấy ở bên trong ống trúc mà Mã Tú Tàn vừa mở ra có một con thần lằn đã chết. Trên người con thần lằn này đầy mụn nhọt màu đỏ, không biết đã chết từ lúc nào. Lý Liên Hoa cầm ống trúc trên tay Mã Tú Tàn đi sang một bên, nhẹ nhàng đặt lên trên nóc của một chiếc tủ rất cao, rồi mới vui vẻ nhìn tất cả mọi người, lại quay sang nhìn Mã Tú Tàn đầy áy náy.

- Ta cứ tưởng trên người người có thuốc độc, bởi vậy mấy ngày qua đều đi theo người, sợ người hạ độc người khác không ngờ làm mấy ngày liền không cho Ti Ti ăn được để chúng bị chết đói. Ta thật sự xin lỗi.

Vương Trung chỉ biết cười dở mếu dở. Mã Tú Tàn nhìn Lý Liên Hoa với ánh mắt vừa sợ hãi vừa giận dữ. Lưu Như Kinh nói chắc nịch:

- Đứa bé này, phải đền tội!

Lý Liên Hoa “a” một tiếng:

- Phật Bi Bạch Thạch ở Hình đường giang hồ đã phái người tới đây, hãy giao đứa trẻ này cho bọn họ... - Rồi hấn liếc Lưu Như Kinh . – Lẽ nào ngài cũng muốn bị bọn họ bắt đi?

Lưu Như Kinh giận dữ.

- Đây là chuyện của bản môn chúng ta, ai đã thông báo cho Phật Bi Bạch Thạch?

Lý Liên Hoa đáp:

- Không phải ta

Vương Trung cười khò.

- Là ta

Lưu Như Kinh ngăn người một lúc, rồi thở dài.

- Tứ đệ, mười năm trước, khi Môn chủ rơi xuống biển mất tích, ta đã thề suốt đời này không tha thứ cho bốn người đó. Chuyện của bản môn, không cần Phật Bi Bạch Thạch xen vào.

Vương Trung chỉ biết tiếp tục cười khỏ.

Mười năm trước, Tứ Cố Môn đã chiếm thế thượng phong, nhưng vì bốn tâm phúc của Lý Tương Di là Phật Bi Bạch Thạch phạm sai lầm nên Môn chủ Tứ Cố Môn Lý Tương Di phải quyết chiến một mình cùng Minh chủ Kim Loan Minh Địch Phi Thanh. Sau trận chiến, cuối cùng cả hai đều rơi xuống biển mất tích. Trong khi đó, nhân mã của Tứ Cố Môn lại xông vào tổng đà lúc này đã không còn một bóng người của Kim Loan Minh. Tuy cuối cùng tiêu diệt được Kim Loan Minh, xóa bỏ được mối họa lớn trên giang hồ, nhưng Lưu Như Kinh vốn là một trong Tứ Hổ Ngân Thương nổi danh của Tứ Cố Môn vẫn không thể tha thứ cho sai lầm năm xưa của Phật Bi Bạch Thạch, tức giận bỏ đi ẩn cư. Tuy đã xa cách mười năm, bốn người Phật Bi Bạch Thạch cũng đã trở thành đại hiệp nổi danh giang hồ, nhưng mối hận đó y vẫn không thể nào quên được.

Lý Liên Hoa nhìn hai người, rồi không nhìn được lên tiếng:

- Lý Tương Di vốn ghét nhất những người ngoan cố... Tại sao Lưu... đại hiệp cứ phải canh cánh trong lòng câu chuyện của mười năm trước... Thực ra...

Lưu Như Kinh lạnh lùng hỏi:

- Cái gì?

Lý Liên Hoa nói từ tốn:

- Thực ra... người ngã xuống biển... cũng không phải là... người...

Hắn chưa nói xong, Lưu Như Kinh đã nghiêm giọng cắt ngang:

- Sự an nguy của Môn chủ là đại sự, vậy mà Vân Bi Khâu tự coi mình thông minh, phạm phải sai lầm lớn nhất trong thiên hạ. Lưu Như Kinh ta tuy không phải kẻ thông minh, nhưng đời này kiếp này quyết không tha thứ!

Lý Liên Hoa tròn mắt.

- Lý Tương Di ... gây ra nghiệp chướng rồi...

Lưu Như Kinh giận dữ.

- Người còn dám bắt kính với Môn chủ, ta sẽ giết người.

Lý Liên Hoa sợ hãi im như thóc, có nói cũng không dám mở mồm.

Chưa tới hai ngày sau, quả nhiên Phạt Bi Bạch Thạch phái người tới điều tra vụ án Quỷ cụt tay. Sau đó, quả thực điều tra ra sự việc giống như Lý Liên Hoa nói. Còn về Hà Chương, tối hôm hắc ra lệnh phong tỏa Mã Gia Bảo để tìm kiếm hung thủ, nửa đêm Mã Tú Tần gọi Hà Chương đi bắt thần lằn cho nó, khiến Hà Chương bị độc vật cắn, hôn mê bất tỉnh. Tỷ nữ Tiểu Hồng cũng được tìm thấy trong chiếc giếng khô mà Lưu Như Kinh đã trốn. Sáng sớm hôm đó nàng ta đi cho đám thần lằn đã phải nhịn đói mấy ngày ăn, không may bị cắn. Từ đó vụ án Quỷ cụt tay ở Mã Gia Bảo được điều tra sáng tỏ. Lưu Như Kinh tuy chặt cụt tay mấy người, nhưng là để cứu người chứ không phải giết người.

Cuối cùng, Mã Tú Tần bị Phạt Bi Bạch Thạch đưa đi. Tuy vô cùng căm hận đứa trẻ này, nhưng Lưu Như Kinh lại không làm gì nó. Lý Liên Hoa liên tục khen y có tâm địa lương thiện nhân hậu, điềm đạm chín chắn, còn nói nếu Lý Tương Di sống lại chắc chắn sẽ rất hài lòng. Nhưng Lưu Như Kinh vẫn “lịch sự” mời hắc ra khỏi Mã Gia Bảo, quay về ở trong ngôi lầu Liên Hoa chạm hoa văn cát tường. Một màn sóng gió, cuối cùng đã kết thúc như vậy.

Sau khi Lý Liên Hoa được “mời” ra khỏi Mã Gia Bảo, Hà Chương cũng tỉnh lại.

Dương Châu Mạn

Khi Hà Chương tỉnh lại, Lý Liên Hoa đã rời đi được vài ngày.

Vết thương của Lưu Như Kinh cũng đã lành phân nửa. Vương Trung ở lại Mã Gia Bảo thêm mấy ngày, Một là để giúp Lưu Như Kinh giết sạch đám thần lằn độc do Mã Tú Tần và Mã phu nhân nuôi. Hai là để gặp gỡ hàn huyên với người huynh đệ đã mười năm không gặp thêm ít ngày.

-...

Hà Chương đã tỉnh lại một lúc, nhưng vẫn im lặng không nói gì Vương Trung và Lưu Như Kinh đều cảm thấy kỳ lạ.

- Tam ca?

Vương Trung gọi thử, Lưu Như Kinh cũng cau mày.

- Tam đệ, đệ còn chỗ nào không khỏe?

Hà Chương lắc đầu, một lúc sau mới chậm rãi trả lời:

- Khí huyết của đệ thông suốt, không có gì khó chịu cả.

Vương Trung kỳ lạ hỏi:

- Vậy tại sao huynh không nói gì?

Hà Chương lại lắc đầu, rồi một lúc lâu sau mới lúng túng nói tiếp:

- Ai đã giúp đệ hóa giải kịch độc? Hiện nay khí huyết của đệ thông suốt, công lực còn có phần tăng lên...

Vương Trung và Lưu Như Kinh đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt của Vương Trung khẽ biến.

- Huynh nói độc trong người đã được hóa giải rồi?

Hà Chương gật đầu, ngồi dậy trên giường.

- Trên đời này, có mấy người đạt được công lực như vậy?

Vương Trung cười khở, còn Lưu Như Kinh thì thất sắc.

- Ai đã trị thương cho tam đệ vậy?

Vương Trung đáp:

- Lý Liên Hoa .

Cả ba đưa mắt nhìn nhau. Hà Chương nói chậm rãi từng tiếng một:

- Ta dùng hai mươi tám năm luyện võ để đánh cược nội cung tâm pháp đã trị thương cho ta tên là *Dương Châu Mạn*. Nếu không phải *Dương Châu Mạn*, chắc chắn không thể nào giúp người khác hóa giải kịch độc trong cơ thể với thời gian ngắn như thế được...

Dương Châu Mạn là nội công tâm pháp đã giúp Lý Tương Di thành danh. Vương Trung cũng nói rành rọt từng tiếng một:

- Hắn ta rất giống Môn chủ...

- Lễ nào hắn ta là... - Sắc mặt Lưu Như Kinh tái nhợt.

Trong đầu ba người nhanh chóng hiện ra hình ảnh Lý Liên Hoa luôn miệng nói “phải”, hai mắt mơ màng, điệu bộ khúm núm, rồi cùng cười khỏ.

- Tuyệt đối không thể.

Tương Di Thần Kiếm Lý Tương Di năm xưa lạnh lùng cao ngạo, anh tuấn vô song, đã làm xiêu lòng không biết bao nhiêu nữ nhân trên giang hồ, làm sao có thể biến thành kẻ như vậy được.

- Lễ nào hắn ta là văn bối thân thích của Môn chủ?

- Hoặc sư huynh đệ đồng môn?

- Hay là huynh đệ ruột?

- Tóm lại, hắn ta mặt mày xấu hơn Môn chủ, trẻ hơn Môn chủ, công lực kém hơn Môn chủ... Đúng rồi, so với Môn chủ, võ công của hắn không chỉ kém, mà phải nói là cực cực cực kém...

- Ủ, gần như không biết võ công.

- So với Môn chủ, Lý Liên Hoa đúng là vô tài vô đức lại không anh tuấn, không có thứ gì đáng để người khác tâm phục khẩu phục cả.

- Chẳng có điểm nào tốt.

- Ủ, chẳng được tích sự gì.

- Hoàn toàn không ra gì cả.

- Chắc chắn hẳn ta không phải là Môn chủ...

DANH Y HỘI

Trên giang hồ, nhắc tới “thần y” là nhắc tới Lý Liên Hoa ở lầu Liên Hoa vân cát tường. Khả năng dùng y thuật cải tử hoàn sinh của hắn đã thành kỳ tích lan truyền khắp mọi ngõ ngách. Khả năng biến không thành có như thần tiên mà cũng như ma quỷ này chính là lý do khiến Lý Liên Hoa được xưng là “thần y”. Còn nhắc tới “danh y” trong thiên hạ, ai ai cũng kể đến “Hữu Dược Vô Môn” Công Dương Vô Môn tiên sinh. Chẳng phải vị Công Dương tiên sinh này thích nuôi dê đực mà lại không thích đóng cửa chuồng, vốn ông ta có họ “Công Dương”, đại danh “Vô Môn” mà thôi.

Công Dương Vô Môn năm nay tám mươi bảy tuổi, để một chòm râu dê, mặt mày như con dê núi, dáng người gầy gò nhỏ bé, tuy tuổi đã cao nhưng vẫn thích phiêu bạt giang hồ. Không giống như lầu Liên Hoa vân cát tường cứ như thần long kiến thủ bất kiến vĩ(*), Công Dương Vô Môn lưng còng cái guì thư sinh, hàng năm theo bầy nhận lên Bắc xuống Nam, năm nào cũng đi độc một con đường. Người trên giang hồ có việc gì cầu xin chỉ cần chặn lão giữa đường, Công Dương Vô Môn chắc chắn sẽ ra tay cứu, hơn nữa y thuật rất cao siêu. Mấy chục năm nay, số người Công Dương Vô Môn không cứu được chỉ có mười một người.

(*) Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: Rồng thấy đầu không thấy đuôi, chỉ những người có hành tung bí ẩn.

Còn nhắc tới “hiệp y” trong giang hồ, những người trẻ tuổi mới hành tẩu mấy năm gần đây đều chắc chắn đã biết tới “Nhũ Yên Thần Châm” Quan Hà Mộng. Không giống như “thần y” Lý Liên Hoa gần như chỉ tồn tại trong lời đồn thổi, giang hồ có rất ít người được biết tướng mạo, tuổi tác, võ công, thậm chí ngày sinh tháng đẻ của hắn, nhưng không ai không biết Nhũ Yên Thần Châm. Quan hiệp y xuất thân từ danh môn chính phái, năm nay hai mươi sáu tuổi, phong nhã hào hoa, tướng mạo anh tuấn phi phàm, cao tám thước một tấc, sinh vào ngày mùng một tháng Giêng năm Mậu Tuất,

tiền đồ rộng mở, hơn nữa vẫn còn độc thân, chưa hề có hồng nhan tri kỉ bầu bạn.

Lúc này ba vị “thần y”, “danh y”, “hiệp y” nổi tiếng trên giang hồ, thậm chí còn có những nhân vật nổi tiếng khác như thiếu chủ của Phương gia là Phương Đa Bệnh hay Hoa Như Tuyết – một trong hai vị Bồ Hoa Nhị Thanh Thiên của triều đình – đều đang tập trung ở cùng một nơi. Các vị “thần y”, “hiệp y”, “danh y” mà ở cùng một nơi đương nhiên là để chữa bệnh cứu người. Phương Đa Bệnh có mặt, chứng tỏ ở đó có thứ hay ho để xem. Còn Hoa Như Tuyết cũng có mặt, chứng tỏ đã xảy ra việc cần bộ khoái nha dịch nhúng tay vào.

Thực ra việc này rất đơn giản, một người trên giang hồ có tên là Kim Mãn Đường mắc phải một thứ bệnh kỳ quái. Kim Mãn Đường này cũng chẳng phải thứ nhân vật ghê gớm gì, chẳng qua có gia tài gồm mười mấy vạn lượng vàng, ba mấy vạn lượng bạc cùng với vô số châu báu không thể tính nổi giá trị thôi.

Tiền có thể sai khiến ma quỷ

Phương Đa Bệnh cười suốt một ngày. Nếu như không phải y còn trẻ, mới chỉ có hai mươi hai, hai mươi ba tuổi thì có hàm răng rụng mất vài cái vì cười nhiều. Cuối cùng, Lý Liên Hoa, Công Dương Vô Môn và Quan Hà Mộng đã gặp nhau. Y mơ tưởng chẵn sáu năm, rốt cuộc cái tên bịp bợm không biết chút y thuật kia cũng gặp phải “thần y” thực sự. Lần này để xem Lý Liên Hoa làm sao bóc phét, làm sao che giấu cái tốt “ngụy thần y” của hắn.

Phương Đa Bệnh hai mươi hai tuổi, là đại công tử của đại gia tộc Phương gia trong võ lâm, danh hiệu “Đa Sầu Công Tử”, cũng là bạn của thần y Lý Liên Hoa, chủ nhân của Liên Hoa vân cát tương đã sáu năm nay. Lúc này y đang ngồi trên ghế thái sư trong điện Nghênh Tiên của Kim Mãn Đường phủ mà cười sảng khoái với người đối diện, miệng liên tục nói “nghe danh Quan hiệp y đã lâu...”

Vị thiếu niên ngồi phía đối diện với Phương Đa Bệnh mặc trường bào, khuôn mặt tuấn mỹ, hoàn toàn khác hẳn so với Phương đại công tử người gầy như que củi ốm yếu nhợt nhạt, đích thực là một thiếu niên anh tuấn. Nghe thấy vậy, Quan Hà Mộng vội đứng dậy, cung kính vái chào Phương Đa Bệnh.

- Không dám không dám, Phương đại công tử phong lưu nho nhã, tại hạ nghe danh như sấm bên tai.

Phương Đa Bệnh nuốt chút sắc một ngụm nước, tươi cười hớn hở quay sang ông lão có khuôn mặt như dê núi ở bên cạnh, chấp tay nói:

- Ngưỡng mộ đại danh Công Dương tiên bối đã lâu.

Ông lão ngồi cạnh y người cao năm thước, để bộ râu dê, cũng gầy như que củi, chính là Hữu Dực Vô Môn Công Dương Vô Môn. Tuy tuổi đã cao, nhưng Công Dương Vô Môn lại là người đầu tiên tới Kim phủ Lão tới được một ngày thì Hoa Như Tuyết cũng tới điều tra lý do Ôn Châu “Kim Linh Kiếm” Đồng Linh chết bất ngờ ở Kim phủ, sau khi nghe nói Kim Mãn Đường mắc bệnh liền mời Quan Hà Mộng và Lý Liên Hoa đến xem bệnh cho ông ta. Quan Hà Mộng tới được hai ngày thì Lý Liên Hoa mới bị Phương Đa Bệnh lôi đến. Thời gian mấy người này có mặt ở Kim phủ cách nhau năm ngày. Khác với vẻ nho nhã lịch lãm của Quan Hà Mộng, Công Dương Vô Môn chỉ hơi liếc mắt nhìn y rồi khẽ nói một câu gì đó. Phương Đa Bệnh bất giác “a” một tiếng, Công Dương Vô Môn thấy vậy liền nói lớn:

- Với cơ thể này của ngươi, sau sáu mươi tuổi sẽ gặp bách bệnh. Ngươi phải bồi bổ sức khỏe mới được.

Ông lão này thoạt nhìn tướng ốm yếu, nhưng khi cất giọng thì lại vang rền như sấm bên tai, khiến cho chén trà trong tay Phương Đa Bệnh rung lên lách cách. Tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi, chỉ có một người là hơi ho khẽ. Phương Đa Bệnh trầm sắc mặt.

- Ngươi ho cái gì?

Người đó ngượng ngùng xin lỗi.

- Khục khục... ta bị sặc...

Người vừa nói có gương mặt trắng nõn, dung mạo nho nhã, ngồi ngay ngắn phía bên phải Phương Đa Bệnh, dáng vẻ giống như một gã thư sinh nghèo, chính là Lý Liên Hoa. Phương Đa Bệnh nghe thấy vậy thì đang định “hừ” một tiếng thì đã nghe Lý Liên Hoa nghiêm túc nói thêm một câu:

- Hoàn toàn không phải chê cười người.

Quan Hà Mộng suýt nữa bật cười thành tiếng. Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn hắn, một lúc sau mới rít qua kẽ răng một câu:

- Khách khí rồi.

Lý Liên Hoa cũng mỉm cười, dáng vẻ rất nghiêm túc mà nói:

- Nên như thế.

Mấy người ở đây đều là những nhân vật nổi danh trên giang hồ. Phú hào trong võ lâm là Kim Mãn Đường mắc phải bệnh lạ, ba vị đại phu đến hội chẩn, còn Phương Đa Bệnh thay mặt Phương gia đem tặng hắn Kim Mãn Đường một củ nhân sâm nghe nói đã ngàn năm tuổi. Còn nghe trước khi Kim Mãn Đường mắc bệnh. Ôn Châu Kim Linh Kiếm Đồng Linh đột tử Nguyên Bảo sơn trang của Kim Mãn Đường. Bố Hoa Nhị Thanh Thiên Hoa Như Tuyết đang ở Nguyên Bảo sơn trang điều tra việc này. mấy ngày này, Nguyên Bảo sơn trang vốn dĩ tiền nhiều người ít bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều đại nhân vật.

- Các vị thần y, lão gia cho mời.

Đúng lúc Lý Liên Hoa nói “nên như thế” thì quản gia của Nguyên Bảo sơn trang – Kim Nguyên Bảo cao giọng hô lớn một tiếng. Giọng của ông ta khiến Phương Đa Bệnh nghĩ ngay tới thái giám chuyên truyền chỉ cho hoàng đế, bèn cười thầm trong bụng. Ba vị thần y đều đứng dậy. Phương Đa Bệnh theo sau Lý Liên Hoa, hăng hái vào trong buồng ngủ của Kim Mãn Đường. Không biết rốt cuộc vị tài chủ võ lâm giàu nứt đổ vỡ vách này mắc phải bệnh lạ gì mà cần triệu tập cả ba vị “thần y” cùng tới chữa bệnh.

Nhưng cho dù Phương Đa Bệnh có đoán già đoán non cỡ nào thì khi y nhìn thấy Kim Mãn Đường cũng phải giật mình. Lý Liên Hoa khiếp sợ ra mặt. Quan Hà Mộng nắm chặt lấy chuôi kiếm khẽ kéo ra một chút. Còn Công Dương Vô Môn lại “hử” một tiếng. Trên chiếc giường lớn trong phòng là một thi thể mặc áo gấm đầy giòi bọt, rõ ràng thi thể đã bị phân hủy từ lâu. Tổng quản của Nguyên Bảo sơn trang Kim Nguyên Bảo cung kính nào:

- Đây chính là lão gia.

Quan Hà Mộng nhíu mày.

- Ông ta... rõ ràng... ông ta đã... chết từ lâu rồi mà.

Công Dương Vô Môn lơ dềnh liếc nhìn, lại còn ngáp một cái. Lý Liên Hoa vẫn kính hãi nhìn thi thể của Kim Mãn Đường, người được xem là giàu có nhất trong giang hồ hiện nay. Kim Nguyên Bảo trầm giọng:

- Nói năng nhảm nhí, ai bảo lão gia đã chết rồi? Lão gia chỉ bị bệnh thôi, đã năm ngày nay không dậy được. Hôm nay ta còn thay quần áo cho ngài, ai bảo lão gia đã chết rồi?

Mọi người há hốc miệng, đưa mắt nhìn nhau.

- Kim Mãn Đường quả thực đã chết rồi. – Ngoài cửa bỗng nhiên có một giọng nói lạnh lẽo vang lên. – Thời gian ông ta đã chết gần giống với thời gian Kim Linh Kiếm Đồng Linh chết, ta đã mời Công Dương Vô Môn kiểm tra. Kim Nguyên Bảo đã phát điên, các người không cần để ý tới hắn.

Sau phút chấn kinh, Phương Đa Bệnh ngạc nhiên hỏi:

- Kim Mãn Đường và Kim Linh Kiếm Đồng Linh chết cùng lúc? Ta nghe nói Kim Linh Kiếm Đồng Linh và Kim Mãn Đường không hề có giao tình, chẳng qua là đi ngang qua đây nên ở nhờ một đêm, rồi chết bất đắc kỳ tử, sao đến cả Kim Mãn Đường cũng chết?

Người mặc áo trắng mặt như mặt chuột đứng ngoài cửa là Bồ Hoa Nhị Thanh Thiên Hoa Như Tuyết. Ông ta vẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Vì sao lại chết cùng lúc thì ta cũng đang muốn biết. Nếu ba người các người có thể làm rõ vì sao Kim Mãn Đường chết thì có thể tránh được đại họa.

Phương Đa Bệnh hỏi:

- Đại họa gì?

Quan Hà Mộng nói:

- Kim Mãn Đường chết đi để lại một gia sản lớn như vậy, ông ta không hề có con cháu...

Ngay lập tức Phương Đa Bệnh hiểu ra. Nếu như lúc này tin Kim Mãn Đường chết lan truyền ra ngoài, chỉ e có không ít kẻ nhòm ngó khối tài sản khổng lồ này. Chỉ khi nào điều tra rõ chân tướng sự việc, xử lý thỏa đáng tài sản của Kim gia, tìm người thừa kế xong xuôi thì mới có thể cho người khác biết tin Kim Mãn Đường đã chết. Hoa Như Tuyết lại nói tiếp:

- May mà Kim Nguyên Bảo đã bị điên, nên mọi người trong Kim phủ vẫn tưởng Kim Mãn Đường còn sống, chỉ bị bệnh lạ mà thôi.

Lý Liên Hoa liếc nhìn Kim Nguyên Bảo cung cung kính kính chẳng khác gì khúc gỗ đang đứng ở ngoài cửa. Hắn lại nhìn kỹ chuỗi bánh gạo và vỏ quýt khô giắt ở thắt lưng ông ta, rồi lẩm bầm:

- Vị Kim tổng quản này phát điên thật kỳ lạ...

Hoa Như Tuyết nhìn hắn, rồi đột nhiên nói:

- Lý Liên Hoa?

Lý Liên Hoa vội đáp:

- Chính tại hạ.

Hoa Như Tuyết nhìn hắn với ánh mắt lạ lùng, sau đó tiếp tục nói:

- ... Bởi vậy phải điều tra rõ năm ngày trước rốt cuộc Nguyên Bảo son trang đã xảy ra chuyện gì.

Quan Hà Mộng tiến lại gần, quan sát thi thể thật cẩn thận.

- Nhưng thi thể của Kim Mãn Đường đã phân hủy rồi. E là sẽ khó tìm ra nguyên nhân vì sao mà chết.

Hoa Như Tuyết lạnh lùng nói:

- Ta đã xem thi thể của Kim Linh Kiếm Đồng Linh, biểu hiện trên mặt giống hệt Kim Mãn Đường, vật tùy thân đều ở đây.

Ông ta ném ra một cái bao vải màu xám. Quan Hà Mộng mở túi ra thấy bên trong có Kim Linh Kiếm, một chiếc ô, mấy bộ quần áo, một túi tiền, một chiếc lược, ngoài ra không còn thứ gì khác. Ánh mắt mọi người tập trung vào chiếc lược. Chiếc lược được làm bằng ngọc sáng bóng óng ánh, tuy đã bị gãy mất hai răng nhưng xem ra giá trị không hề nhỏ. Đặc biệt là trên thân có khắc mấy đường rãnh khác hẳn những chiếc lược khác, không giống vật sở hữu của kẻ bôn tẩu trên giang hồ như Đồng Linh. Lý Liên Hoa chăm chú nhìn tới nhìn lui đồng di vật của Đồng Linh, còn Công Dương Vô Môn và Quan Hà Mộng thì đến xem xét thi thể của Kim Mãn Đường. Một lúc sau, Công Dương Vô Môn đột nhiên hỏi:

- Lý Liên Hoa, ngươi cảm thấy thế nào?

Phương Đa Bệnh đang đứng sau lưng Công Dương Vô Môn ngó nghiêng, nghe thấy vậy liền nhìn về phía Lý Liên Hoa, đồng thời nở một nụ cười kỳ quái. Lý Liên Hoa ngẩn ra một lúc, rồi đành tiến lại gần, liếc mắt nhìn thi thể Kim Mãn Đường, thốt lên một tiếng:

- A...

Công Dương Vô Môn khẽ hí mắt lại:

- Theo ngươi thì...

Lý Liên Hoa từ tốn:

- Theo tại hạ...

Phương Đa Bệnh cười thâm trong bụng, nhưng cũng có chút lo lắng, bởi dù sao việc khám nghiệm nguyên nhân Kim Mãn Đường chết cũng không

phải trò con trẻ, nếu lúc này Lý Liên Hoa bị phát hiện ra là một gã bịp bợm thì thật là mất hết cả vui. Lại thấy Lý Liên Hoa chậm rãi nói tiếp:

- Ông chủ Kim không phải bị người khác giết.

Phương Đa Bệnh thâm cảm thấy kỳ lạ.

- Cái gì?

Công Dương Vô Môn thì mở to hai mắt.

- Lý Liên Hoa không hồ danh là Lý Liên Hoa

Quan Hà Mộng cũng gật đầu.

- Theo ý tại hạ, toàn thân Kim Mãn Đường không hề có vết thương, hai mắt mở to đầy vẻ khiếp sợ, mặt tím đen, hai tay ôm chặt ngực. Dùng châm bạc kiểm tra không thấy trúng độc, có lẽ là chết do sợ hãi.

Phương Đa Bệnh đưa mắt nhìn Lý Liên Hoa, thấy hắn rõ ràng thâm thở phào một cái nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói:

- Ông chủ Kim dễ bị người khác hại như vậy sao? Chỉ là không biết thứ gì có thể làm ông ấy khiếp sợ tới mức bất đắc kỳ tử thế này?

Quan Hà Mộng lắc đầu.

- Nếu đúng như Hoa bồ đầu đã nói thì Đồng Linh và Kim Mãn Đường chết giống hệt nhau, lẽ nào Đồng Linh cũng chết do sợ hãi? Kim Mãn Đường đã hơn năm mươi tuổi, võ công kém lại mang bệnh tật, chết vì sợ hãi thì còn thể hiểu được, nhưng nếu nói Kim Kiếm Đồng Linh chết vì sợ thì thật là khó tin.

Công Dương Vô Môn “hừ” một tiếng, giọng như tiếng sấm:

- Nếu gặp phải nữ quỷ họa bì, dọa chết khiếp mấy gã thanh niên cũng chẳng có gì là lạ cả.

Quan Hà Mộng cười cung kính.

- Họa bì chỉ là một truyền thuyết mà thôi...

Công Dương Vô Môn chẳng thèm nhìn gã. Lão tính tình kỳ quái, lại coi trọng danh tiếng, chỉ thích nói chuyện với Lý Liên Hoa, coi Nhữ Yên Thần Châm như rơm rác. Hoa Như Tuyết lại lạnh lùng nói:

- Ta chỉ nói về mặt Đồng Linh khi chết giống hệt Kim Mãn Đường, Công Dương đại phu đã kiểm tra thi thể, nói là bị treo cổ. Thi thể của y vẫn còn ở phòng bên cạnh.

- Ông chủ Kim chết ở đây sao? Còn Đồng Linh chết ở đâu vậy? – Phương Đa Bệnh hỏi.

Hoa Như Tuyết đáp:

- Kim Mãn Đường chết trong phòng ngủ, nghe nói ngã sấp xuống cửa sổ, có lẽ đã nhìn thấy thứ gì đó rất cổ quái.

Lý Liên Hoa chen ngang hỏi:

- Vậy còn Đồng Linh?

Hoa Như Tuyết đáp:

- Đồng Linh nằm ở vườn cây ngoài cửa sổ.

Phương Đa Bệnh không kìm được, cũng hỏi:

- Lẽ nào cả hai đều nhìn thấy quý mà sợ đến chết?

Không ngờ Hoa Như Tuyết lạnh lùng đáp:

- Có thể lắm.

Lý Liên Hoa trừng mắt nhìn Phương Đa Bệnh. Hắn vốn không sợ nghèo, không sợ bẩn, nhưng sợ nhất là ma quỷ. Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng:

- Ta thấy chắc chắn trong Nguyên Bảo sơn trang có quái vật gì đó vô cùng đáng sợ, dọa chết Kim Mãn Đường, treo cổ Đồng Linh, lại khiến Kim Nguyên Bảo sợ đến phát điên. Chỉ cần chúng ta bắt được con quái vật đó, mọi việc sẽ được làm sáng tỏ.

Quan Hà Mộng và Công Dương Vô Môn đều nhú mày. Hoa Như Tuyết không hề tỏ ra vui mừng, vẫn lạnh lùng nói:

- Nếu là nữ quý họa bì, người có bắt được không?

Phương Đa Bệnh trừng mắt lại.

- Sao ngài biết ta không bắt được?

Hoa Như Tuyết cười lạnh, Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Dù là nữ quý họa bì hay bạch cốt tinh hồ li tinh, Phương công tử đều có thể bắt được hết, tuyệt không nói hai lời.

Quan Hà Mộng khẽ mỉm cười, Phương Đa Bệnh có chút tức giận.

- Người lại khách khí rồi.

Lý Liên Hoa nghiêm túc nói:

- Không dám, không dám, nên thế, nên thế.

Chiếc lược ngọc

Mấy người bọn họ kiểm tra kỹ lưỡng thi thể Kim Mãn Đường , ngoài việc khẳng định ông ta không bị người khác giết ra thì không có phát hiện gì mới, liền sang phòng bên cạnh xem xét thi thể của Đồng Linh. Công Dương Vô Môn đã xem qua thi thể của Đồng Linh. Trên cổ y có một vết hằn do dây thừng siết vào rất rõ. Xương cổ bị gãy, sắc mặt đầy vẻ kinh hãi, ngoài ra trên người cũng không có vết thương gì khác, rất giống treo cổ tự tử. Quần áo y sạch sẽ tinh tươm, không hề có dấu hiệu giãy dụa vật lộn. Sau khi ra khỏi phòng, Hoa Như Tuyết khóa cửa phòng ngủ của Kim Mãn Đường lại, dẫn mọi người ra khỏi hoa viên ngoài cửa sổ.

Đình viện trong Nguyên Bảo sơn trang nở đầy hoa, cây cối cao lớn rậm rạp, xem ra gia chủ đã tốn rất nhiều tâm huyết.

Khi mới vào Phương Đa Bệnh đã thăm kinh ngạc, bây giờ lại càng kinh ngạc hơn. Đình viện của Kim Mãn Đường trồng đầy các loại kì hoa dị thảo, đến một nửa y không hề biết tên. Tuy là một đại gia tộc trên giang hồ, nhưng xem ra, so với Kim Mãn Đường thì độ xa hoa của Phương thị còn kém xa.

Trong đình viện, ngoài những loại cây cỏ Phương Đa Bệnh không biết tên ra còn có một con đường lát bằng đá ngọc ở Côn Lôn, hai bên trồng một loại cỏ xanh mượt cao tới một thước năm tấc nhìn giống như mái tóc thiếu nữ, trông vô cùng tao nhã. Khi tới giữa đình viện phong nhã tràn hương thơm này, Hoa Như Tuyết dùng vỏ kiếm vẽ một hình dài trên bãi cỏ. Phương Đa Bệnh đưa mắt nhìn, lên tiếng định chế giễu Hoa Như Tuyết, nhưng càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

- Đây là cái gì?

Hoa Như Tuyết khoanh hai tay ôm ngực đứng cạnh hình vừa vẽ, không thèm đáp. Quan Hà Mộng kêu lên kinh ngạc:

- Đây... đây là dấu chân?

Thì ra trên mặt cỏ xanh biếc có hai vết trượt kỳ lạ, giống như bị một thứ gì đó cày qua, nhưng chỉ làm gãy cỏ mà không sới đất lên. Hơn nữa cỏ lại bị gãy ngang thân, không giống như bị vật gì đó giẫm hay đè mạnh lên. Hai vết trượt kỳ lạ này không giống vết chân người đi, không giống vết bánh xe lăn trên mặt cỏ mà giống như có thứ gì đó đã lướt qua, nhưng cũng không giống do chim chóc hay dơi tạo ra, mà phải là thứ gì đó nặng hơn chim chóc rất nhiều mới có thể để lại dấu vết như vậy.

- Không phải dấu chân. – Công Dương Vô Môn nói. – Chưa biết chừng là “*Thảo Thuợng Phi*”.

[Tải eBook: www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Nghe thấy vậy, ánh mắt tất cả mọi người sáng rực lên, một thứ thân pháp khinh công mượn lực lướt qua trên cỏ không chừng có thể tạo nên dấu vết như vậy. Quan Hà Mộng vọt người lên, thì triển *Thảo Thuợng Phi* lướt qua một mảng cỏ rồi đáp xuống phía bên kia của khu vườn, nhưng quần áo đã nhuốm bẩn.

- Thế nào?

Hoa Như Tuyết lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Ta đã thử rồi, người tự xem đi.

Quan Hà Mộng quay đầu nhìn lại, *Thảo Thượng Phi* tuy có thể làm gãy cỏ, để lại một đường trượt, nhưng đường trượt này lớn hơn rất nhiều hai đường trượt Hoa Như Tuyết đã vẽ. Hai đường đó thẳng tắp như dùng thước vẽ, còn vết trượt do Quan Hà Mộng tạo nên hơi xiêu vẹo, hơn nữa nông sâu không đều, quả nhiên không giống nhau.

- Xem ra vết trượt này không phải do *Thảo Thượng Phi* lưu lại. –
Phương Đa Bệnh nói. – Quả nhiên có chút kỳ quái.

Hoa Như Tuyết “hừ” một tiếng:

- Nói cũng như không?

Lý Liên Hoa nhìn lại hai vết trượt hồi lâu, rồi nhìn xuôi về phía trước thì thấy chúng kết thúc ở chính giữa thảm cỏ trong đình viện. Hấn ngẩng đầu lên, trong phạm vi hai trượng phía trước ngoài hoa cỏ ra chẳng còn thứ gì khác, quay đầu nhìn lại chỉ thấy trước cửa căn phòng có người chết, ngoài một cái cây to ra thì chẳng có gì hơn.

Sục sạo khắp đình viện, ngoài hai vết trượt kỳ lạ kia ra cũng không còn thứ gì khác bất thường. Bọn họ đi quanh Nguyên Bảo sơn trang mấy vòng, rồi lại tập trung trong đại sảnh, bày đi vật của Đồng Linh lên trên bàn, ngồi vây quanh xem xét. Lý Liên Hoa nhìn chiếc lược ngọc rất lâu.

- Ta cứ cảm thấy... chiếc lược này... có chút kỳ lạ. Chiếc lược này làm bằng ngọc, dường như là một loại ngọc rất quý...

Quan Hà Mộng lịch sự nhắc khẽ:

- Lý thần y, đây là lược ngọc phỉ thúy, hơn nữa loại phỉ thúy này xanh biếc trong suốt, vô cùng hiếm có.

Lý Liên Hoa “a” một tiếng.

- Phỉ thúy rất cứng thì phải...

Phương Đa Bệnh nhún nhún vai.

- Không sai.

Bên hông y có đeo một miếng ngọc bội phỉ thúy. Mọi người thường nói ngọc có ngũ đức, quân tử hẳn phải đeo ngọc, bởi vậy xưa nay ngọc không rời người Phương đại công tử. Mà loại ngọc phỉ thúy quả thực cứng hơn cả sắt thép. Lý Liên Hoa lại tiếp tục:

- Lẽ nào chải đầu mà có thể làm gãy mấy chiếc răng lược phỉ thúy?

Hoa Như Tuyết lạnh lùng nói:

- Nếu rơi xuống chưa chắc đã gãy.

Lý Liên Hoa chỉ chiếc lược.

- Cái này... không giống...

Phương Đa Bệnh cầm chiếc lược, ngắm nghía cẩn thận, nhìn thấy hai chiếc răng lược bị gãy, một cái gãy về bên trái, một cái gãy về phía bên phải.

- Giống như bị vụn gãy.

Lý Liên Hoa “ừm” một tiếng.

- Thế mới nói cái lược này rất kỳ lạ...

Quan Hà Mộng vô cùng thông minh, nghe thấy vậy liền hỏi:

- Lẽ nào Lý thần y cho rằng, chiếc lược phỉ thúy này đã từng bị cắm vào một cái lỗ nào đó, hay là bị cao thủ dùng nội lực vụn gãy răng lược?

Lý Liên Hoa lắc đầu, chậm rãi nói:

- Không phải.

Quan Hà Mộng đang ngẩn người thì Lý Liên Hoa đã nhe răng cười.

- Ý ta là, chiếc lược này chưa chắc đã là một chiếc lược, mà là một chiếc chìa khóa.

Tất cả mọi người ngồi quanh đều biến sắc. Lý Liên Hoa lấy chiếc lược từ tay Phương Đa Bệnh, sờ nhẹ lên mấy rãnh nhỏ trên thân lược, làm động tác

cắm vào, sau đó vặn một cái, mấy người bỗng nhiên hiểu ra, nếu chiếc lược này quả thực bị gãy răng, vậy ai đã cắm nó vào nơi nào chẳng? Xoay nó như thế nào? Sử dụng như vậy quả thật giống một chiếc chìa khóa.

Nếu chiếc lược phi thúy này không phải là một chiếc lược thông thường mà là một chiếc chìa khóa thì nó là chìa khóa của nơi nào? Tại sao Đồng Linh lại giữ nó trên người? Tại sao y lại bị đột tử? Phương Đa Bệnh kinh ngạc nhìn chiếc lược “chìa khóa” một hồi lâu sau mới nói:

- Chìa khóa... có chìa khóa có nghĩa là có vàng bạc châu báu, bí kíp võ công, tranh quý đồ cổ, chưa biết chừng còn có vô số mỹ nữ...

Hoa Như Tuyết lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, ông ta nói:

- Có chìa khóa có nghĩa là có mật thất, có cửa.

Mấy người quay sang nhìn nhau. Mật thất? Trong Nguyên Bảo sơn trang của Kim Mãn Đường thật sự có cái gọi là “mật thất” sao? Một lúc lâu sau, Phương Đa Bệnh mới cất tiếng cười ha hả.

- Nếu cái lược này thật sự là chìa khóa thì đương nhiên có mật thất. Nói cách khác Nguyên Bảo sơn trang không có mật thất thì dám chắc cái lược này không phải chìa khóa, Lý Liên Hoa nói linh tinh rồi

Lý Liên Hoa còn chưa kịp lên tiếng, Công Dương Vô Môn đã cất tiếng to như sấm:

- Tìm!

Thật ra Hoa Như Tuyết đã lục soát Nguyên Bảo sơn trang mấy lần, nên nghe thấy chỉ cười lạnh. Bên trong Nguyên Bảo sơn trang không có cao thủ, tiền tài bảo vật đều cất trong những gian phòng được thiết kế hết sức cẩn thận. Giữa các gian phòng đều đặt những tấm thép, cửa sổ và mặt đất đều được đúc từ tinh cương, còn có khóa chết. Một khi đóng cửa sổ này lại thì thành khóa chết. Có nhiều nơi người ta biết rõ là cất bảo vật nhưng nếu không có chìa khóa thì cho dù là đốt cháy cũng không mở ra được. Với thiết kế như vậy, ngay cả chuyện phát hiện trong tường có mật thất là điều không tưởng. Hơn nữa, Hoa Như Tuyết đã cầm chìa khóa của Kim gia mở hết tất

cả các phòng để xem một lần nhưng vẫn không thể tìm ra được manh mối. Phương Đa Bệnh hưng phấn tóm chặt lấy Lý Liên Hoa.

- Đi tìm mật thất đi!

Tuy Công Dương Vô Môn vẫn tỏ ra thản nhiên nhưng rõ ràng là rất hứng thú đối với “mật thất” trong phủ Kim Mãn Đường, ngay cả trong mắt của Quan Hà Mộng cũng hiện rõ nóng lòng muốn thử. Gã vội bước ra, có điều lại đụng phải Lý Liên Hoa ở ngay cửa khiến cho cả hai đều ngẩn người, lui lại hai bước. Ngừng một chút, gã liền đi về phía mà mình cảm thấy hứng thú.

Lý Liên Hoa bị Phương Đa Bệnh kéo thẳng về phía nhà bếp, vừa đi vừa nói:

- Với một người chỉ yêu tiền, đến vợ cũng không lấy như Kim Mãn Đường, thì chắc chắn sẽ giấu bảo bối ở một nơi mà người khác không thể ngờ tới. Ta nghĩ phòng kho, phòng ngủ và thư phòng... chắc chắn là không có.

Lý Liên Hoa lại chỉ chú ý tới mặt đất, bậc thang, gạch lát, cánh cửa... Mặc dù chuẩn bị tinh thần nhưng hắn vẫn bị Phương Đa Bệnh lôi xềnh xệch, bước thất tha thất thểu, suýt ngã mấy lần. Cố gắng đi được tới nhà bếp thì hắn bị trượt chân ngã lộn nhào ngay cửa, ngẩng được đầu lên mắt cũng bay đầy sao. Nhìn cây đại thụ phía sau bếp, lại tiện mắt nhìn đôi giày trị giá ngàn vàng lộng lẫy của Phương Đa Bệnh, hắn chỉ biết cười khổ.

- Người làm gì mà quỳ rạp trên đất vậy? – Phương Đa Bệnh biết rõ hắn bị ngã, nhưng đợi mãi không thấy hắn đứng dậy liền hỏi tiếp. – Trên đất có bảo vật hay sao?

Lý Liên Hoa thở dài, xoa khuỷu tay và đầu gối từ từ bỏ dậy.

- Trên mặt đất không có bảo vật mà tại phòng bếp cũng chẳng có....

Phương Đa Bệnh thấy hắn không tin thần cơ diệu toán của mình thì bực dọc.

- Làm sao người biết trong nhà bếp không có?

Lý Liên Hoa cười khỏ, nhìn nhà bếp của Nguyên Bảo sơn trang.

- Cái nhà bếp này bốn mặt vuông vức, tường chỉ dày năm tấc, bốn mặt thì hai mặt có cửa sổ mà khóa chết trên đó đều đã hỏng. Chưa kể chẳng có chỗ nào thừa ra, cũng không có chỗ nào mất đi. Người nói trong đó có mật thất thì phải giấu ở đâu...

Hắn vừa nói vừa nhìn vào nhà bếp nhưng giọng càng nói lại càng nhỏ. Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn vào cái tủ chất đầy dầu ăn và muối đang mở toang cửa trong nhà bếp thì rất tức giận, có điều y vẫn cãi chày cãi cối:

- Ai nói mật thất là phải rộng lớn? Nói không chừng mật thất giấu toàn bộ bảo bối của Kim Mãn Đường chỉ to bằng bàn tay thì sao? Kim Mãn Đường chỉ cần giấu được là xong.

Lý Liên Hoa nghe vậy thì ngẩn người.

- Chỉ cần giấu được bảo bối là xong... Có ai quy định mật thất cứ phải to tới mức chứa được người... Phương Đa Bệnh! Người đứng là thông minh.

Phương Đa Bệnh nghe thấy vậy thì vui vẻ hẳn lên, mặt mày hớn hờ.

- Ta nói mật thất ở trong nhà bếp mà ngươi không tin.

Lý Liên Hoa buột miệng nói:

- Cũng có khả năng ở trong nhà bếp thật...

Phương Đa Bệnh bước vào trong nhà bếp lật tung tất cả mọi thứ để tìm kiếm “mật thất”, chẳng thèm quan tâm Lý Liên Hoa đang nói cái gì. Cho tới khi y xới tung mọi thứ lên, không tìm được cái gì thất vọng quay đầu lại.

- Lý Liên Hoa... ngươi... a!

Y đột nhiên phát hiện Lý Liên Hoa vẫn ở sau lưng mình biến mất từ lúc nào.

Quan Hà Mộng đi dọc theo phong ngũ của Kim Mãn Đường tới thư phòng. Trên đường đi gã để ý nhìn kỹ từ vách tường đến khe hở của gạch... Quả nhiên gã nhanh chóng phát hiện ra có vài nhánh cây bị gãy, trên đó vẫn

còn dấu vết như bị lưỡi dao sắc cắt đứt. Quan Hà Mộng hành tẩu giang hồ đã từng gặp không ít việc kỳ lạ, nên chuyện Kim Mãn Đường chết bất đắc kỳ tử cùng với việc trên người Đồng Linh có cái lược bằng phỉ thúy kia khiến gã dần tin rằng trong Nguyên Bảo sơn trang có điểm đặc biệt.

Điều gì đã làm Kim Mãn Đường sợ đến mức đột tử? Cái lược kia là của Đồng Linh mang theo sao? Hay là... Mãi suy nghĩ, chẳng mấy chốc gã đã đi tới một nơi hẻo lánh trong Nguyên Bảo sơn trang. Đó là một vùng cây cối xanh um, ong bướm vờn bay, nhưng Quan Hà Mộng chẳng có lòng dạ nào thưởng thức. Gã đứng dưới tán cây miên man suy nghĩ tới mức xuất thần. Đột nhiên ngửi thấy mùi gì đó, theo bản năng gã ngẩng đầu lên nhìn. Là khói trắng. Gã nhìn về hướng có khói bay thì dưới gốc cây không xa, có một người đang đốt thuốc. Khi Quan Hà Mộng ngẩng đầu lên nhìn, người đó cũng xoay đầu lại. Nhận ra đó là Công Dương Vô Môn, gã mỉm cười.

- Chắc Công Dương tiên bối đã tìm ra mật thất rồi?

Công Dương Vô Môn hơi khép mắt, uể oải nói:

- Không tìm được nên ta tới đây nghỉ ngơi một chút. Tiểu tử ngươi thế nào?

Quan Hà Mộng lắc đầu.

- Không tìm được gì. Có lẽ lược ngọc chỉ là lược ngọc chứ không phải là chìa khóa gì cả...

Công Dương Vô Môn nghe thấy vậy thì bật cười ha hả. Kim Mãn Đường có một thứ bảo bối tên là “*Bạc Lam Nhân Thủ*”. Đó là một cái sọ màu lam, chỉ to bằng đầu mèo, hai mắt và mũi bịt vàng, biến thành cái ly. Dùng cái ly đó uống rượu thì có thể trị được bách bệnh, vạn độc bất xâm. Trong vòng hai mươi năm qua, chỉ có duy nhất Môn chủ Lý Tương Di của Tử Cổ Môn từng được LMD đãi rượu đựng trong cái ly kỳ quái đó. Chuyện xảy ra cách đây chừng mười năm, *Bạc Lam Nhân Thủ* là bảo bối của thầy thuốc, nhưng sử dụng lần nào thì hiệu quả sẽ giảm đi lần đó nên vô cùng quý giá. Nhữ Yên Thần Châm Quan Hà Mộng vốn có nguyên tắc không phải chính nhân quân tử thì chẳng cứu, vậy lặn lội đường xa tới đây để chữa bệnh cho Kim

Mãn Đường. Thật sự là vì cái vị Kim Mãn Đường nổi tiếng keo kiệt kia sao? Ngay lúc hai người đang nói chuyện với nhau thì trong một căn phòng phía sau chợt vang lên tiếng hét thảm thiết của tôi tớ trong Nguyên Bảo sơn trang.

Cả hai ngẩn người rồi chạy tới, thấy dưới xà ngang trong căn phòng hẻo lánh có một bóng người khẽ đu đưa. Quan Hà Mộng kinh hãi hô lên:

- Kim Nguyên Bảo!

Tên người hầu của Kim Nguyên Bảo đang ngồi thụp xuống đất run như cây sậy, vô cùng hoảng sợ đưa tay chỉ vào Kim Nguyên Bảo lắp bắp:

- Tổng... tổng... tổng quản...

Quan Hà Mộng sờ mắt cá chân của Kim Nguyên Bảo rồi nói:

- Người này mới treo cổ một lát thôi, mau đưa ông ta xuống xem có thể cứu được không?

Gã nhảy lên thả Kim Nguyên Bảo xuống rồi kiểm tra hơi thở và nhịp tim. Phát hiện ông ta vẫn còn sống, cả hai vị thầy thuốc vội xúm vào cấp cứu, giữ lại cái mạng già cho Kim Nguyên Bảo. Công Dương Vô Môn sờ soạng khắp người Kim Nguyên Bảo một lượt rồi chợt “ồ” lên. Quan Hà Mộng cũng không giấu được vẻ kinh ngạc:

- Công Dương tiền bối! Hình như... người này không phải sợ quá hóa điên. Đây... đây... - Ngón tay của gã chạm phải một cục u rất tròn nhô ra sau đầu của Kim Nguyên Bảo. Ở trên người ông ta cũng có rất nhiều chỗ nhô ra giống như hạt đậu như vậy. – Cái này... giống như một loại bệnh.

Công Dương Vô Môn cũng lên tiếng:

- Bạch thốn!

Quan Hà Mộng gật đầu. “Bạch thốn” là một loại bệnh thông thường ở thôn quê, đa số do ăn thịt gia súc mắc phải. Người mắc bệnh này sinh ra trứng một loại sán nhìn giống như đậu tương, sinh sống trong máu thịt vô cùng đáng sợ. Việc trị liệu cũng không khó lắm, chỉ cần uống thuốc trừ sán

là được. Chỉ có điều nếu như trứng của sán theo máu vào trong não thì vô cùng rắc rối. Một khi chúng chui vào não, nặng thì chết mà nhẹ thì phát điên. Mấy cái chuyện đau đầu, nôn mửa, sợ nóng sợ lạnh là cực kỳ bình thường.

Phần lớn bệnh này bị nhiễm là do ăn thịt lợn, thịt trâu, nên quản gia của Kim Mãn Đường cũng mắc bệnh này thì đúng là rất lạ. Quan Hà Mộng nghĩ thầm, xem ra Kim Nguyên Bảo phát điên là do nhiễm bạch thốn, không liên quan tới cái chết của Kim Mãn Đường. Chỉ có điều ông ta phát bệnh lúc này thật sự quá trùng hợp. Bệnh của ông ta chắc chắn phải ủ từ lâu rồi.

Công Dương Vô Môn lạnh lùng quát hỏi tên người hầu đang run rẩy.

- Người còn ở đó làm gì?

Tên người hầu bừng tỉnh vội chạy ra khỏi phòng. Lúc này, giọng nói của Công Dương Vô Môn lại đột nhiên trở nên rất yếu ớt:

- Xem ra việc Kim Nguyên Bảo thất cố là do lên cơn điên chứ không phải gặp nữ quỷ họa bì nào cả.

Quan Hà Mộng gật đầu đồng ý. Hành động của người điên người thường không thể nào đoán được.

- Chẳng biết mấy người Hoa bồ đầu có tìm được mật thất không?

Mật thất

Rốt cuộc Hoa Như Tuyết cũng tìm được mật thất, có điều ông ta tìm được bởi nhờ có người chỉ dẫn.

- Mật thất ở trong này!

Giọng nói đó cùng với nụ cười kia tất nhiên là của Lý Liên Hoa.

“Mật thất” nằm ngay tại phòng ngủ của Kim Mãn Đường cũng không phải thứ gì quá hiếm lạ. Trong phòng ngủ có một cái ngăn tủ. Trong tủ có một ngăn kéo vốn dùng để đựng gương lược này nọ. Sau khi rút cái ngăn

kéo ra, phía bên trong là một bức tường. Trên bức tường có một cái lỗ rất nhỏ, chỉ cần cầm cái lược cắm vào là vừa khít, đồng thời cũng cho biết nó chính là “mật thất”.

Hoa Như Tuyết nhìn Lý Liên Hoa cẩn thận rút cái ngăn kéo tìm ra “mật thất” mà không hề tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào. Đây không phải là lần đầu tiên ông gặp Lý Liên Hoa. Ông không biết y thuật của vị “thần y đệ nhất giang hồ” này thế nào, nhưng trong vụ án “Cửa sổ xanh có quỷ giết người”, những gì Lý Liên Hoa thể hiện đã gây cho ông ấn tượng sâu sắc. Hoa Như Tuyết biết chắc Lý Liên Hoa không thể nào là một kẻ ngu ngơ. Hắn nhét cái lược vào đó, sau khi chứng thực đây là “mật thất” mới nhẹ nhàng thở phào một cái rồi mỉm cười nói:

- Ta đoán nếu như dùng cái lược dùng để mở khóa thì mật thất phải ở gần chỗ với nó.

Hoa Như Tuyết tựa vào cửa nói:

- Mở ra xem.

Lý Liên Hoa thử dùng sức. Cái lược bằng phỉ thúy cực kì cứng rắn được cắm vừa vặn vào lỗ hổng trên vách tường nhưng lại không thể nào chuyển động, mắc kẹt ở đó. Hoa Như Tuyết lại lạnh lùng nói:

- Nếu như lược bị gãy mấy cái răng thì chúng ta không phải xoay như vậy.

Lý Liên Hoa cũng hiểu rõ, răng lược bị gãy mấy cái thì chúng ta chưa chắc đã được cắm vào toàn bộ. Nếu nó được cắm toàn bộ vào lỗ hổng thì khi xoay, hoặc là không hề hấn gì, hoặc là sẽ bị gãy hết, thậm chí có khả năng sẽ bị gãy đôi, chưa chắc đã chỉ gãy mấy cái răng như thế này.

Muốn vặn gãy như vậy thì nhất định chỉ có mấy cái răng đó được nhét vào lỗ rồi dùng sức vặn. Nhưng trên tường không có chỗ nào lồi ra, trên đó có tất cả mười bảy lỗ hổng hoàn toàn tương xứng với số răng lược, nên không biết chọn theo cách nào.

Làm thế nào để mở được mật thất? Lý Liên Hoa suy nghĩ một chút rồi đột nhiên cắm cả cái lược vào tường. Ngay lập tức, mười bảy cái lỗ nhỏ đồng loạt lổm xuống kèm theo một tiếng động nhỏ.

- Ta thật là ngốc. Đồng Linh vặn gãy răng lược, chứng tỏ y tìm nhầm chỗ, dùng sai cách... - Lý Liên Hoa lẩm bẩm. – Nhưng vị trí mà y tìm được là chỗ nào...?

Trong lúc hần đang ngẩn người suy nghĩ thì bức tường phía sau ngấn kéo từ từ dịch chuyển để lộ ra một cái ngấn kéo nhỏ. Hoa Như Tuyết nhíu mày. Bên trong ngấn kéo đó chỉ có một tấm lụa màu đen bóng loáng dùng để lót, bên dưới hình như có sợi bông, nhìn qua cũng thấy vô cùng quý giá. Chỉ có điều bên trên nó có một vết lổm. Bảo vật đặt đó đã không cánh mà bay.

Lý Liên Hoa ngơ ngác.

- Kim Mãn Đường giấu miếng vải đen trong vách tường làm cái gì?

Hoa Như Tuyết trợn mắt.

- Vật ở đây không phải bị trộm mà bị giấu đi chỗ khác.

Lý Liên Hoa chẳng hề để ý lời ông ta, vẫn ngẩn người nhìn ngấn kéo. Hoa Như Tuyết ngẩng đầu lên xà nhà, một lúc sau mới nói:

- Vết rạch, treo cổ... sợ mà chết... mật thất... cái gì đó bị mất...

Lý Liên Hoa ngẩng đầu lên nhìn theo hướng mắt của ông ta rồi mỉm cười.

- A... ôi...

Hoa Như Tuyết chậm rãi hỏi:

- Người “ôi” cái gì?

Lý Liên Hoa “a” một tiếng:

- Không có gì đâu...

Hoa Như Tuyết thốt lên:

- Trên đời này, vô vị nhất là chuyện giết người.

Tầm mắt của Lý Liên Hoa chuyển từ xà nhà xuống mặt Hoa Như Tuyết. Vào khoảnh khắc đó, Hoa Như Tuyết chợt nhận ra đây là lần đầu tiên Lý Liên Hoa nhìn mình. Ông vừa nhướng mày thì đã nghe vị thần y nói:

- Trên đời này, đơn giản nhất cũng là chuyện giết người...

Hoa Như Tuyết bật cười thành tiếng, rồi chợt trầm tư.

- Thiên hạ giết người vì có dục vọng.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Không có dục vọng sao có thể coi là người?

Trong lúc cả hai đang nói chuyện thì chợt nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Phương Đa Bệnh từ bên ngoài vọng vào:

- Lý Liên Hoa... Lý Liên Hoa...

Hoa Như Tuyết lại lạnh lùng lên tiếng:

- Ở đây!

Phương Đa Bệnh nghe thấy thế liền xông vào.

- Kim Nguyên Bảo lên cơn điên, suýt chút nữa thì thắt cổ tự sát, ta phát hiện trong đồng than ở bếp lò có...

Lý Liên Hoa nghe câu được câu mất, ngơ ngác hỏi lại:

- Kim Nguyên Bảo suýt giết người?

Phương Đa Bệnh nổi trận lôi đình:

- Không phải, là Kim Nguyên Bảo tự sát, còn ta ở phòng bếp...

Lý Liên Hoa càng ngơ ngác.

- Kim Nguyên Bảo định giết người ở bếp?

Phương Đa Bệnh bị hấn chọc giận tới mức suýt hộc máu. Ý nghĩ rằng nghiêng lợi gần từng chữ một:

- Vừa rồi, Kim Nguyên Bảo thắt cổ tự sát, nhưng được Quan Hà Mộng và Công Dương Vô Môn lão nhân cứu rồi. Không-phải-lão-muốn-giết-ta!

Lý Liên Hoa nghe thấy vậy thì “à à” liên tục. Phương Đa Bệnh lại nói:

- Ta tìm được trong bếp lò thứ này.

Nói xong, y xòe tay ra. Hoa Như Tuyết và Lý Liên Hoa nhìn kỹ thì thấy một tờ giấy bị đốt còn sót lại một góc, trên đó loáng thoáng mấy chữ. Đó là một tờ giấy trắng có chất lượng hoàn mỹ, màu hơi ngả vàng. Giấy bị lửa thiêu khô gần hơn một nửa nhưng phần còn lại vẫn còn trắng tinh. Ở trong bếp mà chưa hóa thành tro cho thấy loại giấy này rất dai, chắc chắn loại giấy bình thường không thể bì với nó. Phương Đa Bệnh nói chắc nịch:

- Đây là một tờ giấy Ôn Châu.

Sắc mặt của Lý Liên Hoa và Hoa Như Tuyết khẽ thay đổi. Giấy Ôn Châu được sản xuất trên đất Ôn Châu, nhờ hai đặc tính dai và trắng mà nổi danh. Loại giấy này vô cùng quý giá, đa số được làm công phẩm. Ở xung quanh Nguyên Bảo sơn trang hoàn toàn không có loại giấy này. Kim Mãn Đường yêu thích hoa lệ, ngày thường sử dụng giấy lụa Tô Châu hoàn toàn khác với giấy Ôn Châu. Hoa Như Tuyết tạm giữ chức quan trong triều nên rất quen thuộc loại giấy Ôn Châu này. Đây thật sự là một tờ giấy trắng Ôn Châu, hơn nữa được cất giữ rất lâu rồi, mặc dù ở lẽ vẫn còn trắng tinh nhưng cơ bản không còn màu trắng của giấy mới nữa. Mấy chữ ở trên mẫu giấy còn sót

lại cũng được viết nguệch ngoạc như thể cố ý để không cho ai đọc được. Thoạt nhìn thấy giống như lời viết thảo nhưng lại không phải viết thảo, mà cũng chẳng giống kiểu đại triện hay tiểu triện, khiến người xem không sao hiểu được.

Nhìn mẫu giấy còn sót lại được Phương Đa Bệnh moi ra từ trong bếp, Lý Liên Hoa và Hoa Như Tuyết hoàn toàn quên mất chuyện Kim Nguyên Bảo tự sát nhưng vẫn chưa chết. Cả hai chăm chú quan sát mẫu giấy rồi đắm chìm trong suy nghĩ. Mẫu giấy còn nguyên một nửa, từ trên xuống dưới chỉ có bốn chữ, bên trên còn có dấu triện đóng lên. Điều khó hiểu là tờ giấy bị vứt vào bếp mà vẫn còn sót lại, tuy nhiên mấy chữ viết trên đó thì người ta không luận ra được. Phương Đa Bệnh vẫn cầm tờ giấy trên tay. Mặc dù y không nghĩ ra được gì nhưng cũng cảm thấy điểm chính yếu của chuỗi sự việc kỳ lạ xảy ra ở Nguyên Bảo sơn trang có thể liên quan tới thứ trong tay mình. Y cũng đã quan sát bốn chữ đó rất lâu, nhưng thật sự không thể suy ra được là viết cái gì. Liếc mắt nhìn gương mặt chuột đen như không đen hơn được nữa của Hoa Như Tuyết, y cảm thấy vui lên, xem ra vị Bồ khoái đại nhân này cũng chả suy đoán được gì. Trong lúc y đang hết sức vui sướng, Lý Liên Hoa lại lẩm bẩm:

- Bốn chữ này nhìn rất quen... nhất định là đã gặp ở đâu rồi.

Ánh mắt của Hoa Như Tuyết sáng lên.

-Nghĩ kỹ lại xem!

Lý Liên Hoa cầm lấy mẫu giấy còn sót rồi đột nhiên thốt một tiếng “a”:

- “Giấy này làm chứng”! Bốn chữ này là “Giấy này làm chứng”. Đây là một tờ.. biên lai cầm đồ.

- Biên lai cầm đồ?

Phương Đa Bệnh ghen hòng nhìn trân trối. Trong nhà y chưa bao giờ thiếu tiền nên không biết biên lai cầm đồ là cái gì. Còn Hoa Như Tuyết mặc dù đã thấy biên lai cầm đồ nhưng chưa bao giờ để ý kỹ. Chỉ có tên nhà nghèo Lý Liên Hoa thường xuyên cầm đồ mới biết được bốn chữ đó là câu

cửa miệng của hiệu cầm đồ. *Ta và người viết giấy này. Nay người có việc gấp đem đồ của mình tới mượn tiền của ta, mỗi tháng phải trả ba phần cho cửa hàng. Đến mỗi tháng, nếu quá thời hạn thì cửa hàng được quyền bán đồ lấy tiền. Nếu đồ vật có bị chuột cắn hay mối đục thì chủ nhân phải chịu. Nay lấy giấy này làm chứng.*

Bốn chữ cuối cùng “giấy này làm chứng” là luật lệ của bất cứ hiệu cầm đồ nào. Nó được viết theo một loại chữ còn loằng ngoằng hơn cả chữ thảo, chẳng trách mà Phương Đa Bệnh và Hoa Như Tuyết nhận không ra. Chỉ có điều, nếu đây là một tờ biên lai cầm đồ bình thường thì tại sao lại viết bằng giấy Ôn Châu? Rốt cuộc thì trên phiếu viết cái gì?

Sau khi biết đó là biên lai cầm đồ, Phương Đa Bệnh liền quan sát kỹ rồi chỉ vào cái dấu đóng trên đó.

- Cái này có phải chữ “cầm đồ” hay không?

Dấu khắc dễ nhận ra hơn chữ rất nhiều. Hoa Như Tuyết nghe thấy vậy liền nói:

- Đây là chữ “Hiệu cầm đồ Nguyên Bảo”.

Lý Liên Hoa thở dài:

- Nghe nói lúc còn trẻ, Kim Mãn Đường có mở một hiệu cầm đồ tên là Nguyên Bảo .

Phương Đa Bệnh thốt lên một tiếng “à” rồi nói:

- Ta biết rồi, biết rồi!

Lý Liên Hoa lại thở dài.

- Người biết cái gì?

Phương Đa Bệnh cười hì hì.

- Đây là tấm biên lai mà Kim Mãn Đường viết khi làm ăn buôn bán lúc còn trẻ. Lúc này, lão đốt nó ở trong bếp, chứng tỏ lão đã thu lại được bạc và trả đồ vật cho người ta nên biên lai cầm đồ này không còn tác dụng. Hoặc là

lão cướp biên lai cầm đồ của người khác rồi cho vào bếp đốt thành tro, không muốn trả lại đồ đã cầm cho họ.

Lý Liên Hoa tiếp tục thở dài:

- Cái này thì ta biết. Nhưng ta còn biết rõ hơn người một chút.

Phương Đa Bệnh đang nói đầy đắc ý lập tức cứng họng, sầm mặt hỏi:

- Cái gì?

Lý Liên Hoa nói:

- Gần đây không có người nào khác tới Nguyên Bảo sơn trang, chỉ có Đồng Linh. Cho nên còn có thể giả thiết rằng tờ biên lai cầm đồ này là do Đồng Linh mang tới. Chưa kể, Đồng Linh tới từ Ôn Châu...

Phương Đa Bệnh bưng tỉnh.

- Ta biết vì sao mà Đồng Linh chết rồi! Nếu y cầm biên lai và bạc tới tìm Kim Mãn Đường lấy lại bảo bối ngày đó, trong khi Kim Mãn Đường luyện tiếu không muốn trả lại cho nên mới giết Đồng Linh đoạt biên lai cầm đồ rồi đem vào bếp đốt. Mọi chuyện như vậy là hợp tình hợp lý.

Lý Liên Hoa nghe vậy thì thở dài lần thứ tư.

- Ngươi đúng là rất thông minh. Ngươi hiểu ra nhưng ta vẫn còn một chút thắc mắc...

Phương Đa Bệnh dương dương đắc ý.

- Bốn công tử đã hiểu hết rồi, ngươi còn gì chưa hiểu thì có thể hỏi bốn công tử.

Lý Liên Hoa liền hỏi:

- Nếu mọi chuyện diễn ra như vậy thì tại sao Kim Mãn Đường lại chết? – Hẳn nhìn Phương Đa Bệnh với ánh mắt đồng tình. – Ngươi đừng quên là lão ta cũng đã chết...

Phương Đa Bệnh đột nhiên nghẹn lời, sắc mặt đang đắc ý lập tức tối đen. Nếu Kim Mãn Đường giết Đồng Linh vậy thì tại sao hẳn cũng chết? Tại sao

lão đột tử vì quá sợ hãi?

Hoa Như Tuyết chợt lên tiếng xen ngang:

- Có thể tìm được biên lai cầm đồ này là một điều may mắn rồi. Mặc dù suy luận của Phương công tử không đúng hoàn toàn nhưng cũng được hơn một nửa. Chỉ có một vài chi tiết trong đó ta và người chưa rõ mà thôi.

Phương Đa Bệnh thầm khen Hoa Như Tuyết. Mặc dù mặt mũi của người này rất xấu nhưng cũng không đến nỗi đáng ghét.

- Đúng vậy! Đúng vậy!

- Điểm mấu chốt trong vụ này là tại sao ngay cả Kim Mãn Đường cũng chết... Còn nữa, rốt cuộc đồ vật trong tấm biên lai cầm đồ này là gì?

Lý Liên Hoa thì thào:

- Kim Mãn Đường sợ quá mà chết... Đồng Linh thì treo cổ... Tại sao xác lại ở bên ngoài cửa sổ phòng Kim Mãn Đường? Hoa bỏ đầu! Kim Mãn Đường có một bảo bối có giá trị liên thành(*) tên là “*Bạc Lam Nhân Thủ*”, ngài có từng nghe qua chăng?

(*) Giá trị liên thành: Bắt đầu từ “ngọc bích liên thành”, là viên ngọc của họ Hòa nước Triệu, vua nước Tần rất thích nên tìm cách chiếm đoạt, bày mưu dối lấy 15 thành trì để dụ nước Triệu mang ngọc sang. Nước Triệu cử Lan Tương Như sang nước Tần làm thuyết khách cuối cùng bảo vệ được viên ngọc. Về sau, “giá trị liên thành” dùng để chỉ những vật có giá trị rất lớn.

Hoa Như Tuyết gật đầu.

- Đó là lễ vật mà một nước nhỏ ở Tây Vực đã cống cho hoàng đế triều trước rồi sau đó bị lưu lạc trong dân gian. Hơn mười năm trước, nghe nói nó rơi vào tay của Kim Mãn Đường, nhưng ta tìm mấy lần mà vẫn không phát hiện ra *Bạc Lam Nhân Thủ* nằm ở đâu.

Sắc mặt của Lý Liên Hoa lại càng phủ đầy vẻ thắc mắc.

- Quả nhiên là *Bạc Lam Nhân Thủ* đã mất tích, nhưng không thể nói rằng cái “mật thất” này giấu thứ đó...

Hoa Như Tuyết “ừ” một tiếng.

- Tạm thời không nói tới chuyện *Bạc Lam Nhân Thủ*. Việc Đồng Linh chết rất có thể liên quan đến biên lai cầm đồ này. Có thể cái chết của Kim Mãn Đường là sự cố ngoài ý muốn nhưng vẫn còn có một việc ta nghĩ mãi vẫn không ra.

Phương Đa Bệnh ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

Hoa Như Tuyết nhìn chăm chăm vào Lý Liên Hoa.

- Chuyện Đồng Linh treo cổ. Y treo cổ ở đâu, dây thừng treo cổ y đâu?

Phương Đa Bệnh bừng tỉnh gật đầu lia lịa. Lý Liên Hoa tập trung tinh thần nhìn chiếc hộp thò ra bên tường, tay sờ sờ miếng lót mềm trong hộp, miệng không biết đang lẩm bẩm cái gì, đột nhiên xen vào:

- Cái chết của Đồng Linh không những có khả năng liên quan đến tấm biên lai, mà còn liên quan đến mật thất.

- Mật thất? – Phương Đa Bệnh chỉ vào cái hộp bí mật kia. – Mật thất này sao?

Lý Liên Hoa mỉm cười:

- Trên người y có mang theo một cái lược gãy răng, chứng tỏ trước đó y đã từng sử dụng, nhưng có lẽ là tìm sai chỗ. Vậy nơi mà y tìm được nằm ở đâu? Tại sao y lại tưởng đó là mật thất? Không chừng việc tìm nhầm đó có liên quan đến cái chết của y.

Hoa Như Tuyết cau mày, giọng điệu cuối cùng cũng trầm xuống:

- Người nói trong Nguyên Bảo sơn trang này còn mật thất thứ hai Đồng Linh bị người ta treo cổ ở đó?

Lý Liên Hoa giật mình.

- Ta chỉ nói... chỉ nhắc nhở... Đồng Linh từng tìm sai mật thất, dùng sai chìa khóa...

Hoa Như Tuyết trừng mắt nhìn hấn. Sắc mặt của Lý Liên Hoa lại đổi thành vẻ áy náy.

- Ta chưa hề nói chắc chắn trong Nguyên Bảo sơn trang còn có mật thất thứ hai...

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng, thâm mắg Lý Liên Hoa là tên tiểu nhân gian xảo.

- Vừa rồi khi bốn công tử tìm người đã lục soát toàn bộ sơn trang, chắc chắn nơi này không còn có mật thất nào khác, huống hồ là mật thất giết người. Tuyết đối không thể nào!

Hoa Như Tuyết nói lạnh lùng:

- Nguyên Bảo sơn trang nổi tiếng giàu có, cửa sổ trong sơn trang đều được chế tạo từ thép, một khi khóa lại gian nào cũng là mật thất. Tuy nhiên giết người không nhất định cứ phải là trong mật thất. Võ công của Kim Nguyên Bảo không bằng Đồng Linh, nếu Kim Nguyên Bảo muốn giết y thì chắc chắn phải sử dụng mưu kế.

Lý Liên Hoa nghe vậy thì liên tục gật đầu. Phương Đa Bệnh đột nhiên lên tiếng:

- Đồng Linh thất cổ, chẳng phải Kim Nguyên Bảo cũng thất cổ đó sao?

Lý Liên Hoa trợn mắt liếc nhìn Phương Đa Bệnh rồi nói chậm rãi:

- Có thể người trong Nguyên Bảo sơn trang đều thích tự sát bằng cách treo cổ...

Hoa Như Tuyết bật ra một tiếng “ồ” nhưng không cho ý kiến gì.

Mấy người bàn bạc trong phòng ngủ của Kim Mãn Đường cả nửa ngày nhưng không tìm được đầu mối, liền tới xem tình trạng của Kim Nguyên Bảo, thấy ông ta vốn đã điên điên khùng khùng, sau khi thất cổ được cứu

sống thì lại chẳng khác gì người đã chết. Nghe nói cổ họng của ông ta bị thương nặng, Công Dương Vô Môn đã cắm hơn mười cây châm vào, chỉ là trong vòng hai ba tháng tới đừng hòng mở miệng nói chuyện, mười ngày nữa cũng đừng mơ tưởng đến việc có thể tự do vận động, có thể giữ được mạng sống đã là may mắn lắm rồi.

Trong vòng nửa ngày, những điểm đáng ngại xuất hiện càng lúc càng nhiều. Vết trượt trên cỏ, tấm biên lai cầm đồ ở nhà bếp, Kim Nguyên Bảo thất cổ, vật trong hộp mất tích. Những chuyện lạ trong Nguyên Bảo son trang không vì việc Kim Mãn Đường chết mà chấm dứt, vẫn diễn ra như cũ. Sau khi ra khỏi phòng của Kim Nguyên Bảo, mấy người bọn họ đều về nghỉ ngơi, chờ cơm trưa.

Phương Đa Bệnh đi theo Lý Liên Hoa, nhanh chóng vào phòng của hắn. Y thấy sau khi về phòng, hắn liền quét dọn căn phòng cẩn thận rồi lại cầm khăn lau bàn lau ghế. Nhìn Lý Liên Hoa mải mê làm mấy công việc vặt vãnh đó, cuối cùng Phương Đa Bệnh không chịu được nữa phải lên tiếng:

- Liên Hoa thôi! Rốt cuộc thì ngươi có nghĩ ra Kim Mãn Đường bị cái gì dọa sợ đến chết không? Ta ở đây càng lâu đâu càng to ra rồi...

Lý Liên Hoa liền chậm rãi nói:

- Đầu của ngươi vốn to hơn đầu ta.

Phương Đa Bệnh ngăn người rồi nổi giận. Y đang định xả thì nghe Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Nhưng lúc này thật sự ta cũng cảm thấy mơ hồ. Chuyện ta nghĩ không ra có lẽ còn nhiều hơn ngươi. Còn nữa...

Hắn ngừng lại một chút đồng thời cũng thôi lau bàn, thở dài một tiếng nhỏ rồi ngồi xuống đưa tay lên xoa trán, nhìn có vẻ hơi mệt. Phương Đa Bệnh ngăn người.

- Ngươi cảm thấy mệt?

Lý Liên Hoa lắc đầu rồi đột nhiên hỏi:

- Người nói thanh danh của Kim Linh Kiếm Đồng Linh trên giang hồ như thế nào?

Phương Đa Bệnh thấy sắc mặt của hắn không tốt lắm nên cũng có chút lo lắng, nhưng khi Lý Liên Hoa vòng vo thay đổi đề tài thì không khỏi nổi giận, thầm mắng hắn là tên khốn số một trong thiên hạ. Y “hừ” một tiếng rồi nói:

- Tiếng tăm của Đồng Linh dù không được tốt như mấy chữ “Nhũ Yên Thần Châm” của Quan hiệp y nhưng cũng là một trong những nhân vật nổi tiếng của giang hồ.

Lý Liên Hoa từ từ liếc mắt sang nhìn y.

- Nghe nói y còn có nữ nhân...

Phương Đa Bệnh gật đầu.

- “Yên Tử Toa” Khương Phù Dung. Cả hai người rất đẹp đôi.

Lý Liên Hoa vẫn nói bằng giọng chậm rãi:

- Người như vậy mà lại thất cổ tự sát hay sao?

Phương Đa Bệnh lập tức lắc đầu.

- Không.

Lý Liên Hoa tỏ ra hài lòng với câu trả lời của Phương Đa Bệnh, hắn mỉm cười nói:

- Vậy Đồng Linh thất cổ, chắc chắn là do bị người khác treo lên...

Lần này, Phương Đa Bệnh không phụ họa mà trừng mắt lên noi:

- Nói thừa! Ai mà chẳng biết là có người treo y lên...

Lý Liên Hoa lại nói:

- Bị người ta treo lên nhưng mà y không gãy giữa...

Phương Đa Bệnh thuận miệng giải thích:

- Chắc chắn là trước đó y đã bị người ta khống chế bằng cách điểm huyết hay hạ độc gì đó.

Lý Liên Hoa lắc đầu:

- Y không bị trúng độc. Nếu như bị trúng độc, Quan Hà Mộng và Công Dương Vô Môn sẽ nhận ra ngay. Còn nếu bị người ta điểm huyết thì trong mười lăm người của Nguyên Bảo sơn trang, từ sống đến chết người đều đã gặp, người có thấy kẻ nào võ công cao hơn Đồng Linh không?

Phương Đa Bệnh đáp:

- Không có.

Lý Liên Hoa lại hỏi:

- Vậy Đồng Linh bị khống chế bằng cách nào?

Phương Đa Bệnh đáp:

- Không biết.

Lý Liên Hoa thở dài:

- Đây là chuyện thứ nhất mà ta không rõ.

Phương Đa Bệnh nghe vậy liền hỏi:

- Vậy chuyện thứ hai là gì?

- Chuyện thứ hai là tại sao Kim Nguyên Bảo lại thất cổ? – Lý Liên Hoa cười khỏ. – Nếu lão thất cổ rồi chết thì không chừng ta còn hiểu được một chút. Nhưng lão thất cổ xong lại không chết...

Phương Đa Bệnh nhíu mày:

- Cái này... từ xưa tới nay có người thất cổ chết có người không, cũng chẳng có gì lạ.

Lý Liên Hoa nhìn y bằng ánh mắt thật sự thất vọng. Hắn lại thở dài:

- Chuyện không rõ thứ ba là... trong Nguyên Bảo sơn trang có tổng cộng mười lăm người. Kim Mãn Đường đã chết. Kim Nguyên Bảo chẳng khác gì

đã chết. Mười ba người còn lại là đầy tớ. Đồng Linh cũng đã chết. Nói cách khác, ba người quan trọng ở Nguyên Bảo sơn trang đều chết hết rồi. Giả sử vật viết trên biên lai đó chính là *Bạc Lam Nhân Thủ*, vậy nó ở đâu?

Phương Đa Bệnh nghe đến đó nghẹn họng mà nhìn trần trời:

- Cái này... cái này... không chừng bị đám tôi tớ trong sơn trang ăn trộm...

Lý Liên Hoa cười khò.

- Chuyện đó trừ phi lúc Kim Mãn Đường chết, *Bạc Lam Nhân Thủ* bị lão đánh rơi trên mặt đất rồi tôi tớ nhặt được. Nhưng người đừng quên Kim Nguyên Bảo còn chưa chết, có đứa đầy tớ nào dám to gan như vậy? Chẳng lẽ kẻ đó biết trước Kim Nguyên Bảo sẽ phát điên? Nếu muốn nói trong Nguyên Bảo sơn trang có một tên đầy tớ bị mật treo cổ Đồng Linh, sau đó dọa Kim Mãn Đường chết, đánh cắp *Bạc Lam Nhân Thủ* mà không một ai phát hiện, sau đó y còn ẩn nấp rồi đủ khả năng treo cổ Kim Nguyên Bảo ngay trước Công Dương Vô Môn và Quan Hà Mộng đang đứng ở bên ngoài... kẻ đó chỉ có thể là... quý...

Phương Đa Bệnh hoàn toàn không phục,

- Nếu như có cao thủ tuyệt đỉnh giống Lý Tương Di thì cũng có thể làm được chuyện như vậy...

Lý Liên Hoa trừng mắt.

- Nếu là cao thủ tuyệt đỉnh như vậy thì hà tất phải đi làm đầy tớ ở Nguyên Bảo sơn trang? Chưa nói tới chuyện cho dù là Lý Tương Di cũng không thể dọa chết Kim Mãn Đường được. Mà cho dù có kỳ nhân như vậy, có thể che mặt cướp *Bạc Lam Nhân Thủ* mà không ai hay, thì kẻ đó là ai, cần gì phải lén lút như vậy?

Phương Đa Bệnh bị hấn nói cho cứng họng không trả lời được, cả giận nói:

- Vậy chẳng lẽ người biết chuyện gì xảy ra?

Lý Liên Hoa đáp:

- Ta không biết. – Ngừng một chút, Lý Liên Hoa lại chậm rãi nói. – Nếu chuyện này càng tìm hiểu càng bế tắc thì chúng ta bỏ ngay từ đầu chúng ta đã nghĩ sai.

Phương Đa Bệnh hỏi lại:

- Ngay từ đầu?

Lý Liên Hoa nói:

- Từ đầu chúng ta giả thiết Đồng Linh và Kim Mãn Đường bị một thứ gì đó treo cổ và dọa cho sợ đến chết. Rồi sau đó Kim Nguyên Bảo lại thất cổ, chúng ta vẫn giả thiết rằng việc treo Kim Nguyên Bảo lên xà nhà và việc hại chết Đồng Linh và Kim Mãn Đường là cùng một đối tượng, dẫn đến kết luận nếu trong sơn trang Nguyên Bảo không có người nào làm được chuyện như vậy thì chỉ có thần thánh. Nói như vậy... không chừng... - Hắn lại nói tiếp thật chậm rãi. – Có lẽ nên suy xét sự việc theo hướng rộng hơn. Hại chết Đồng Linh và dọa Kim Mãn Đường sợ đến chết là hai “thứ” khác nhau. Và chuyện Kim Nguyên Bảo thất cổ hoàn toàn không liên quan gì tới chuyện đó. Nói không chừng lão lên cơn điên muốn tự sát thì sao?

Phương Đa Bệnh nhíu mày:

- Người muốn nói cái chết của ba người đó chỉ là sự trùng hợp? Vậy có khác gì nói là có quỷ đầu.

Lý Liên Hoa lắc đầu:

- Ta chỉ muốn nói là không chừng trong sơn trang không chỉ có một hung thủ mà có đến hai hoặc ba.

Phương Đa Bệnh giật nảy mình, Lý Liên Hoa lại nói:

- Ta đói bụng.

Phương Đa Bệnh đang chờ nghe hắn nói tiếp, nghe thấy câu “ta đói bụng” thì ngay người ra mất một lúc mới hỏi lại:

- Cái gì?

Lý Liên Hoa nói thản nhiên:

- Ta đói bụng rồi, muốn ăn cơm.

Phương Đa Bệnh trợn mắt há mồm, cả giận nói:

- Người bảo không chừng trong sơn trang có hai đến ba hung thủ rồi sau đó thì sao?

Lý Liên Hoa trả lời:

- Sau đó ta đói bụng.

Phương Đa Bệnh chửi thề, “Lý Liên Hoa là tên vô lại... Lý Liên Hoa là tên vô lại...” đến khi đủ ba mươi sáu lần đã bị Lý Liên Hoa kéo thẳng tới nhà bếp. Lúc này, nhà bếp đang chuẩn bị đồ ăn. Lý Liên Hoa thấy chưa có cơm, đành thờ dãi nhìn cây cổ thụ đằng sau bếp. Phương Đa Bệnh thấy vậy thì nảy sinh một cảm giác không hay. Quả nhiên y thấy Lý Liên Hoa từ từ đi tới rồi trèo lên chọn lựa mất một lúc rồi đi xuống với vẻ mặt thất vọng. Lúc này, trong tay hắn có một đoạn dây thép xuyên qua mấy con sâu. Hắn nói một cách áy náy:

- Trên cây có sâu...

Phương Đa Bệnh trợn mắt ngửa mặt lên trời rồi kéo hắn đi vào trong bếp. Khi bước vào bên trong, đầu bếp vẫn đang rửa đồ, có lẽ phải hơn nửa canh giờ nữa mới có cơm. Thấy vậy, Phương Đa Bệnh cười thầm khoái trá, còn có Lý Liên Hoa ngày càng không giấu nổi thất vọng. Đầu bếp giải thích do chỉ có một mình nên xoay xở không kịp, nếu các vị khách đói bụng, cứ tự mình làm chút mỳ ăn trước. Lý Liên Hoa nghe thấy vậy liền vui vẻ đồng ý. Phương Đa Bệnh không đói, hứng chí cầm một con dao xem nấu mỳ có cần thái rau cho vào không.

Lý Liên Hoa cúi xuống định gắp cho lửa cháy to hơn. Hắn nhắc nồi đun nước lên nhìn chăm chăm vào trong lò. Lúc này, lửa cũng không to lắm, hắn gắp gắp một lúc rồi đột nhiên rút thứ gì đó từ trong bếp lò ra. Phương Đa

Bệnh thấy vậy thì giật mình. Lúc sáng nay, y cũng nhìn thấy thứ đó nhưng không chú ý. Lúc này, trong gian bếp tro bắt đầu bay tán loạn.

- Người định làm cái quỷ gì... - Đột nhiên, y giơ tay chộp lấy miếng tro tàn. – A?

Lý Liên Hoa vừa kéo mấy thứ đồ gì đó thật dài từ trong lò ra ngoài vừa ngẩng đầu lên hỏi:

- Người chộp được cái gì?

Phương Đa Bệnh ngửa tay ra, ngay trong đám tro tàn đó có một nửa mặt chưa bị cháy hết, bên trên vẫn còn nửa chữ “Lam” viết nguệch ngoạc.

- Biên lại cầm đồ.

Thứ mà Lý Liên Hoa lôi từ trong bếp lò ra là mấy đoạn dây thừng. Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn đám dây thừng, hỏi:

- Người cho đây là hung khí treo cổ Đồng Linh?

Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Cái này hơi dài quá.

Bếp lò trong Nguyên Bảo sơn trang rất to, bên trên đặt được cả mấy cái nồi. Sợi dây thừng quấn lại chiếm gần như toàn bộ lò, có lẽ phải dài tới ba trượng và không biết bị đốt bao nhiêu. Nếu như dùng để treo cổ tự sát thì đúng là quá dài. Lý Liên Hoa nhìn quanh bếp thấy ở đây có hai cái cửa sổ, một trong hai khóa đã bị hỏng khóa. Ngoài một cái ống khói rất to, mấy cái sọt, mấy cái nồi và dăm ba cái thớt, hoàn toàn không có điểm nào đáng chú ý.

- Nếu như nói đây là hung khí treo cổ Đồng Linh thì bị cho vào trong bếp đốt cũng là hợp lý...

Lý Liên Hoa kéo kéo sợi dây thừng. Lúc này, sợi dây đã bị đốt thành mấy đoạn, có một chỗ được thắt nút thông lọng nên muốn nói nó dùng để treo cổ cũng được, mà nói dùng nó để kéo nước cũng có khả năng bởi trên sợi dây còn dính một vài vết rêu xanh.

Trong lúc hai người ngồi xôm quanh đoạn dây thừng bàn luận thì Tiểu sư phụ bước vào:

- Đó là sợi dây thừng dùng để mức nước ở giếng sau, do bị đứt không dùng được nữa ta mới cho vào bếp.

Lý Liên Hoa như từ trong mộng tỉnh lại “a” lên một tiếng.

- Người đã nhét nó vào lò?

Tiểu sư phụ ngạc nhiên nhìn hấn.

- Trang chủ là người tiết kiệm, không dùng được nhưng sợi dây thừng này vẫn có thể đốt, dùng để nhóm lửa rất tốt.

Lý Liên Hoa hỏi:

- Sợi dây này bị đứt lúc nào?

Tiểu sư phụ đáp:

- Năm ngày trước.

Phương Đa Bệnh cũng “a” lên một tiếng, liếc mắt nhìn Lý Liên Hoa thì thấy hấn cũng đang ngẩn người, phải mất một lúc lâu mới thốt ra được một tiếng “à!”. Sau đó Lý Liên Hoa lơ đãng đun một nồi nước sôi, trút vào một bát mì rồi tiện tay cho hành thái, muối ăn vào. Hấn cầm bát mì đang bốc khói nghi ngút để xuống bàn rồi đột nhiên mỉm cười.

- Người ăn đi.

- Hả?

Phương Đa Bệnh trợn mắt há mồm.

- Chẳng phải người bảo đang đói...? Ta không có đói... Ta quay lại đây...

Nhưng Lý Liên Hoa đã thản nhiên khoanh tay đi ra khỏi bếp, lưng thững bước về phòng của Quan Hà Mộng và Công Dương Vô Môn.

Cải Tử Hoàn Sinh

Quan Hà Mộng và Công Dương Vô Môn đang bàn tán về những chuyện kì bí xảy ra mấy ngày gần đây. Công Dương Vô Môn cho rằng Kim Mãn Đường mắc bệnh tim nên trong đêm thanh vắng đột nhiên phát bệnh mà chết. Còn Đồng Linh vì sao lại treo cổ chết? Vì sao thi thể bị chuyển đến hoa viên? Những điều này lão không hiểu nổi. Nhưng chắc chắn Kim Nguyên Bảo treo cổ khi lên cơn điên. Quan Hà Mộng cũng có rất nhiều thắc mắc. Về cái chết của Đồng Linh, cứ cho là bị ai đó giết đi, nhưng việc thi thể bị di dời đúng là một điều khó hiểu.

- Hai vị... đại hiệp..

Quan Hà Mộng khẽ giật mình. Từ ngoài cửa, có một người vừa mỉm cười vừa tiến vào, trên tay cầm một nhánh cỏ xanh. Ánh nắng ấm áp ôn hòa chiếu lên người hắt tạo ảo giác người bước vào là một thiếu niên tuấn tú vô song. Đợi đến khi người đó bước hẳn vào phòng, bọn họ mới nhận ra đó là Lý Liên Hoa. chú ý đến nhánh cỏ trên tay Lý Liên Hoa, lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lý Liên Hoa đáp:

- Hai vị đại hiệp chắc cũng biết Lý mỗ có thể cải tử hoàn sinh, đây là bí mật của việc cải tử hoàn sinh đấy.

Quan Hà Mộng và Công Dương Vô Môn đều giật mình nhìn nhánh cỏ. Quan Hà Mộng cau mày nói:

- Cái này... hình như cái này là cỏ câu vĩ thì phải?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt đáp:

- Loại cỏ này dễ nhầm lẫn với cỏ câu vĩ thông thường. Hai vị nhìn kĩ loại cỏ... ấy... thuốc quý hiếm này xem, nó có tổng cộng một trăm ba mươi lăm hạt, màu sắc trong xanh có vàng, gần ngọn chỉ có hai phiến lá, trên các hạt có lông mao dài khoảng nửa tấc. Điểm khác biệt lớn nhất của nó là khi bẻ gãy sẽ chảy ra một thứ chất lỏng đỏ tươi như máu.

Hai người nghe thấy thế thì bán tín bán nghi. Rồi bọn họ lại thấy Lý Liên Hoa bẻ nhánh “thảo dược” kia, quả nhiên bên trong chảy ra một thứ chất lỏng đỏ tươi như màu máu, trong lòng cũng tin tưởng hơn nhiều. Lý Liên Hoa lại nói tiếp:

- Đem cỏ này trộn lẫn với một số chất kịch độc như hạc đỉnh hồng, thạch tín, độc khiên ky, mật khổng tước... sau đó sắc lên đến khi còn khoảng nửa bát, nhân lúc thuốc còn nóng rót luôn vào trong cổ...

Hắn mới nói được một nửa, Công Dương Vô Môn đã lạnh lùng cắt ngang:

- Nói năng linh tinh. Mấy loại độc dược này dễ bốc hơi, đun trên lửa sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Lý Liên Hoa mặt không biến sắc.

- Điểm quan trọng ở đây là cho thêm dược thảo cải tử hoàn sinh. Bốn năm trước, lúc cứu Thi Văn Tuyết, ta đã phát hiện ra phương thức bí truyền này. Năm đó, ta sắc bốn loại độc dược kia vốn định lấy độc trị độc vì trong người Thi Văn Tuyết có độc, gần như đã vô phương cứu chữa. Thế nhưng, sau khi sắc bốn loại độc đó với nhau thì dược tính giảm đi rất nhiều, chỉ còn lại một chút hơi độc, dùng nó để kích thích kinh mạch. Cơ bắp huyết khí của người đã chết được độc dược kích thích, lại được loại dược quý hiếm hỗ trợ, chưa tới ba ngày, người đó có thể cải tử hoàn sinh... Ta đã thử nhiều lần rồi, có thể nói rất linh nghiệm.

Công Dương Vô Môn khê nhú mày. Quan Hà Mộng vốn muốn phản bác lại nhưng nghe mấy câu không phải dược lý, nên cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Cuối cùng, gã nhin không được mà buột miệng thốt ra một câu:

- Chỉ mới nghe qua “*độc dược kiến huyết phong hầu(*)*”, còn độc có thể kích thích khí huyết thì đây là lần đầu tiên ta nghe tới.

(*) **Độc gặp máu là chết.**

Lý Liên Hoa gật đầu liên tục:

- Đúng vậy. Ta thấy Kim tổng bị thương nặng, không bằng để ông ta uống thuốc này đi. Ông ta uống xong, bệnh tình sẽ nhanh khỏi thôi. Sau đó, chúng ta tra xem vì sao phải treo cổ tự vẫn...

Quan Hà Mộng kinh ngạc:

- Thuốc này... thuốc này...

Không phải gã không tin tưởng Lý Liên Hoa mà là loại thuốc này không đáng tin. Một cây cỏ cầu vĩ thêm bốn loại kịch độc làm sao có thể cải tử hoàn sinh được?

Công Dương Vô Môn từ tốn nói:

- Có thể thử một lần xem sao.

Lý Liên Hoa mỉm cười hỏi:

- Thật ả?

Công Dương Vô Môn lập tức nói:

- Lý thần ý nói là có thể, hà có gì chúng ta lại không tin?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt đáp:

- Thật sao? Vậy thì ta đã sắc một bát thuốc này để trong nhà bếp. Trước tiên, tiên bối tới phòng của Kim tổng quản rút ngân châm trên cổ ông ta ra đã.

Công Dương Vô Môn quay người bước đi. Bỗng... “Bốp!”, Lý Liên Hoa đánh một chưởng vào sau đầu Công Dương Vô Môn. Quan Hà Mộng không kịp phòng bị, kinh ngạc thốt lên:

- Người...

Lý Liên Hoa đưa tay lên, áy náy cười với Quan Hà Mộng. Quan Hà Mộng thấy vậy liền lùi hai bước đề phòng.

- Người... người... chẳng lẽ là người...

Lý Liên Hoa đưa ngón tay lên, “xuyt” một tiếng rồi nói:

- Người sợ ta a?

Quan Hà Mộng không biết nên trả lời thế nào. Đầu tiên, LÝ LIÊN HOA bước vào phòng nói một tràng về thảo dược quý hiếm có tác dụng cải tử hoàn sinh. Sau đó, hắn đột nhiên đánh Công Dương Vô Môn bất tỉnh. Hành động kỳ lạ như vậy, chẳng khác nào vạch mặt hắn từ trước đến nay chỉ luôn giả vờ hiền lành hồ đồ hay sao? Thấy bàn tay hắn hơi cử động, sắc mặt tươi cười phấn khởi, Quan Hà Mộng lại dựng tóc gáy, lạnh hết cả người. Nếu nói giờ phút này Quan Hà Mộng không sợ hãi là nói dối.

- Người muốn thế nào?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Ta không cần gì cả. Người mau đánh chuông gọi mọi người tới phòng bếp ăn cơm. Sau đó, gỡ mấy cái ngân châm trên cổ Kim Nguyên Bảo ra rồi đưa ông ta đến phòng bếp. Sau đó ta sẽ mời người uống trà.

Quan Hà Mộng ghen hòng, ngây người hồi lâu, nhìn Lý Liên Hoa thân nhiên dùng một tay nắm mắt cá chân trái của Công Dương Vô Môn , kéo lê lên trên mặt đất như kéo một bao gạo, thông thả về phòng bếp.

Phương Đa Bệnh bụng bát mỳ Lý Liên Hoa nấu, dẫn đo suy xét xem Phương đại công tử có nên ăn thứ mỳ này hay không, rót cuộc miễn cưỡng uống một chút nước. Đột nhiên, y trông thấy Lý Liên Hoa kéo chân trái của Công Dương Vô Môn về hướng nhà bếp, “phụt” một tiếng, số nước y vừa uống phun đầy đất.

- Lý Liên Hoa , người giết người sao?

- Số người ta đã giết nhiều hơn số mỳ người từng ăn đó.

Lý Liên Hoa nhíu mày nhìn mặt đất đầy nước dùng. Đột nhiên, hắn nắm chân trái của Công Dương Vô Môn kéo lên rồi ném về phía Phương Đa Bệnh, sau đó chạy đi tìm khăn lau sàn nhà. Phương Đa Bệnh bất đắc dĩ tóm lấy chân trái của Công Dương Vô Môn , thả cũng không được mà không thả cũng không xong. Y kêu lên oai oái:

- Lý Liên Hoa! Sao ngươi lại làm lão tiểu tử thành ra thế này?

Lý Liên Hoa lau nước mỳ trên mặt đất, vứt khăn lau đi rồi khẽ cười:

- Chờ một chút ngươi sẽ biết...

...

Không lâu sau, Quan Hà Mộng cũng đưa Kim Nguyên Bảo tới, lúc này, ngân châm vẫn chưa được rút ra khỏi cổ ông ta. Hoa Như Tuyết và mấy nha dịch của mình đều tới phòng bếp, thấy Phương Đa Bệnh nắm chân trái của Công Dương Vô Môn, mọi người đều cảm thấy khó hiểu. Lý Liên Hoa chậm chạp đi tới cửa sổ bên trái của phòng bếp, thò tay tháo móc khóa trên cửa. Sau đó, hắn quay đầu cười.

- Hoa bỏ đầu! Ngài có đầu mới gì về cái chết của Kim Mãn Đường không?

Hoa Như Tuyết lãnh đạm trả lời:

- Có

Phương Đa Bệnh bất ngờ ngó người ra. Quan Hà Mộng lại càng ngạc nhiên gấp bội. Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Tại hạ rất muốn nghe tình hình cụ thể.

Hoa Như Tuyết nói:

- Không có nhiều đầu mới cho lắm nên chưa thể kết luận được.

Phương Đa Bệnh nghe vậy thì phì cười, còn Lý Liên Hoa cung kính đáp lại:

- Khắp Nguyên Bảo sơn trang đâu đâu cũng có manh mối. Chỉ cần quan sát kỹ thì bất kỳ chỗ nào cũng thấy khả nghi. Cớ sao ngài lại chưa đưa ra được kết luận?

Hoa Như Tuyết phản bác:

- Nói nhảm.

Lý Liên Hoa vẫn thản nhiên mỉm cười, nói tiếp:

- ... Bởi vì mấy án mạng xảy ra tại Nguyên Bảo sơn trang không phải án mạng liên hoàn, mà là các vụ giết người khác nhau.

Hoa Như Tuyết biến sắc, Quan Hà Mộng thì kinh hãi, mấy nha dịch xôn xao bàn tán. Chỉ có Phương Đa Bệnh mới nghe thấy thế đã nhắc chân Công Dương Vô Môn lên chỉ chỉ:

- Một trong số những thủ phạm là lão tiểu tử này sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Lão có phải một trong những thủ phạm hay không ta còn chưa biết...

Phương Đa Bệnh tức giận nói:

- Không biết sao ngươi lại đánh lão bất tỉnh?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Ngươi nghe ta nói đã.

Sau đó, hắn quay sang Hoa Như Tuyết, thò tay vào trong ngực áo mình lấy ra hai mảnh biên lai cầm đồ Phương Đa Bệnh tìm được trong bếp lò.

- Đây là một tờ giấy Ôn Châu, nội dung trên đó hình như là về việc cầm đồ, vật đem cầm chính là *Bạc Lam Nhân Thủ*, hay nói cách khác, tờ giấy này chứng minh lai lịch của thứ bảo vật hiếm có Kim Mãn Đường sở hữu. Trên mảnh giấy còn có dấu của hiệu cầm đồ Nguyên Bảo.

Hoa Như Tuyết gật đầu, mảnh giấy này ông cũng đã từng thấy.

- Giấy Ôn Châu chỉ được sản xuất từ đất Ôn Châu. Hiệu cầm đồ Nguyên Bảo dùng nó để viết giấy cầm đồ chứng tỏ hiệu này nằm ở Ôn Châu. Kim Linh Kiếm Đồng Linh xuất thân từ Ôn Châu, vì thế chắc chắn y có liên quan tới biên lai cầm đồ này. – LÝ LIÊN HOA nói. – Giả sử *Bạc Lam Nhân Thủ* là bảo vật của Đồng gia ở Ôn Châu được đem cầm cho Kim Mãn Đường cách đây hai mươi năm. Hai mươi năm sau, Đồng gia trở nên thịnh

vượng, muốn chuộc lại bảo vật gia truyền. Vì thế họ mới đem biên lai cầm đồ tới Kim phủ. Suy đoán như vậy, có lẽ là hợp lý nhất.

Hoa Như Tuyết và Quan Hà Mộng nghe thấy thế đều gật đầu.

- Nhưng *Bạc Lam Nhân Thủ* là bảo vật Kim Mãn Đường yêu thích nhất, đòi nào lão chịu trả lại cho Đồng Linh. – Lý Liên Hoa tiếp tục nói. – Luận về võ công, lão không địch lại Đồng Linh, lại chẳng có lý do để không trả *Bạc Lam Nhân Thủ* vì cả thiên hạ đều biết Kim Mãn Đường giữ nó. Lão ta muốn có chồng chế cũng không được. Muốn giữ *Bạc Lam Nhân Thủ* lại, chỉ còn cách hại chết Đồng Linh, tốt nhất là làm cách nào đó mà không ai phát hiện.

Quan Hà Mộng trầm ngâm.

- Việc này tương đối khó đây.

Lý Liên Hoa nói:

- Không khó chút nào.

Phương Đa Bệnh ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ trong Nguyên Bảo sơn trang thực sự có một mật thất giết người sao?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Nói cũng đúng mà nói không có cũng chẳng sai.

Hoa Như Tuyết tiếp lời một cách thản nhiên:

- Ta đã từng nói rồi, cửa sổ của Nguyên Bảo sơn trang đều làm bằng thép, chỉ cần khóa cửa sổ lại thì phòng nào cũng là mật thất.

Lý Liên Hoa “ừm” một tiếng đồng tình. Quan Hà Mộng thấy thế bèn chen vào:

- Nhưng Đồng Linh cũng không chết một cách bí mật, mà bị treo ngoài cửa sổ, mọi người đều thấy.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Dĩ nhiên Đồng Linh không chết vì treo cổ. Mọi người quan sát thi thể Đồng Linh, có phát hiện ra điểm gì lạ không?

- Điểm gì?

Phương Đa Bệnh ngờ vực hỏi. Quan Hà Mộng và Hoa Như Tuyết đều gật nhẹ đầu. Quan Hà Mộng đáp:

- Sau khi thi triển *Thảo Thượng Phi*, ta cũng phát hiện ra điểm lạ. Quần áo Đồng Linh rất sạch sẽ, không có một hạt bụi, hình như có ai đó đã thay quần áo cho y. Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Đúng vậy. Bên ngoài cửa sổ Kim Mãn Đường đầy cỏ non, nhiều bùn đất. Đồng Linh ngã trên đất vì sao quần áo không hề bị bẩn, thậm chí còn rất sạch sẽ. Nhưng nếu Đồng Linh bị người khác thay quần áo, thì tại sao phải thay? Nếu không thay quần áo, vậy kẻ giết người làm thế nào đưa Đồng Linh đến hoa viên?

- Rốt cuộc Đồng Linh đã chết như thế nào? – Phương Đa Bệnh trừng mắt hỏi.

Lý Liên Hoa đáp không chút do dự:

- Đồng Linh bị treo cổ trong nhà bếp.

- Bị treo cổ trong bếp

Phương Đa Bệnh cứng họng, sau đó lại bật cười khì khì.

- Lý Liên Hoa ! Ngươi điên rồi sao? Làm gì có ai lại đi thắt cổ trong bếp chứ?

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Y bị người nào đó khóa chế trong bếp rồi treo cổ lên.

Hoa Như Tuyết trầm ngâm rồi lẩm bẩm:

- Nhà bếp? Nhà bếp...

Phương Đa Bệnh lại cười nhạo.

- Khóa cửa ở đây đều hỏng cả rồi, ngay cả cửa sổ cũng không đóng được, làm sao có thể...

Hoa Như Tuyết nghe vậy giật mình.

- Khóa cửa sổ?

Lý Liên Hoa khóa cửa sổ, vừa mỉm cười vừa gõ ổ khóa xuống bàn. Từ bên trong ổ khóa có hai thứ gì đó rơi xuống đất phát ra hai tiếng leng keng.

Răng lược phỉ thúy!

Răng lược phỉ thúy nằm trong ổ khóa cửa sổ!

- Cái đó... cái đó... - Phương Đa Bệnh trợn mắt. – Chuyện gì thế này?

Lý Liên Hoa xoay người nhặt hai cái răng lược, nhẹ nhàng đặt trên bàn.

- Những vật này chứng minh Đồng Linh đã từng dùng lược phỉ thúy để cố mở ổ khóa, vì sao lại như vậy?

Hoa Như Tuyết lạnh lùng đáp:

- Vì y bị nhốt trong bếp!

Lý Liên Hoa cười vui vẻ.

- Muốn lừa Đồng Linh đến nhà bếp rất dễ dàng. Chỉ cần nói với y *Bạc Lam Nhân Thủ* được giấu trong bếp, chắc chắn y sẽ ngoan ngoãn tới liền. Nhưng vì sao phải nhốt Đồng Linh trong nhà bếp? – Hắn quét mắt một vòng. – Phòng bếp này không lớn, chỉ có hai cửa sổ, lại có một bếp lò lớn, năm nồi hơi. Chỉ cần đóng chặt cửa sổ, gió rất khó lùa vào bếp. Bên trên tuy có ống thông khói nhưng dưới đất không có không khí. Ống thông khói ở quá xa nên không có nhiều tác dụng lắm. Nếu cửa sổ bị khóa chặt, bếp lò hoạt động trong vòng một, hai tiếng. Mọi người nghĩ xem sẽ xảy ra chuyện gì?

Quan Hà Mộng rùng mình, thốt ra tiếng:

- Không có không khí để thở...

Lý Liên Hoa mỉm cười. Sắc mặt Hoa Như Tuyết cực kì khó coi.

- Nhưng vì sao Đồng Linh lại chịu chui vào phòng bếp có cửa sổ đóng chặt? Y không biết mình bị gài bẫy sao? Chẳng lẽ y không thể thoát ra theo đường ống thông khói?

Lý Liên Hoa chậm rãi đáp:

- Trong đó có một chút thủ đoạn... Hoa bỏ đầu, nếu ngài là Đồng Linh, ta là Kim Mãn Đường nổi tiếng vắt cổ chày ra nước, vốn ta nên trả lại *Bạc Lam Nhân Thủ* cho ngài, rồi nhận lại ba mươi triệu lượng bạc, hai bên giải quyết xong nợ nần, đột nhiên, ta nói cho ngài biết, “Thật ra *Bạc Lam Nhân Thủ* được giấu trong phòng bếp, ngài tới đó mà tìm. Nếu tìm thấy ngài có thể đem đi”. Như vậy, ngài có tin không?

Hoa Như Tuyết ngập ngừng:

- Đương nhiên không tin!

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Nếu Kim Mãn Đường muốn dùng cách đó để gạt Đồng Linh, Đồng Linh đương nhiên sẽ không tin. Như vậy, Kim Mãn Đường sẽ không lấy được ba mươi triệu tiền chuộc. Do đó, người bảo Đồng Linh vào phòng bếp và đưa cho y một chiếc lược phỉ thúy chắc chắn không phải Kim Mãn Đường. Đó có thể là Trương Tam, Lý Tứ(*) hay là một đại nha đầu tiểu nha đầu nào đó, mà cũng có thể là Kim Nguyên Bảo

(*) Người Hoa nói Trương Tam, Lý Tứ cũng như người Việt bảo là thằng Giáp, thằng Ất, chỉ người không xác định bất kì nào đó.

Hoa Như Tuyết gật đầu đồng tình. Lý Liên Hoa lại nói tiếp:

- Kim Mãn Đường chỉ cần bày mưu để một ai đó ám chỉ điều ấy với Đồng Linh. Kim Mãn Đường không muốn trả lại *Bạc Lam Nhân Thủ* nên đã giấu nó đi, nhưng đó là bảo vật của Đồng gia, người hầu kia có tình cảm tốt với Đồng Linh hoặc vì một lý do nào đó đã nói cho y biết *Bạc Lam Nhân Thủ* được giấu trong phòng bếp, sau đó lại đưa cho Đồng Linh một

chiếc lược phỉ thúy có giá trị liên thành. Nếu Đồng Linh suy nghĩ không cẩn thận, chắc chắn sẽ tin lời người đó nói.

Phương Đa Bệnh nhú mày.

- Tin thì sao chứ?

Lý Liên Hoa nhìn y với ánh mắt bất đắc dĩ.

- Sau khi tin rồi, y sẽ tới phòng bếp để tìm cơ quan trong đêm tối, giống người lúc sáng sớm...

Phương Đa Bệnh hừ hừ.

- Như ta lúc sáng sớm thì sao hả?

Lý Liên Hoa lại nhìn y với ánh mắt dịu dàng thương cảm như đồ tể thấy heo con.

- Y muốn tìm đồ, trước tiên phải tắt đèn lên. Để tránh bị lộ, y sẽ đóng hết cửa sổ rồi mới châm đèn.

Quan Hà Mộng “a” một tiếng. Phương Đa Bệnh dường như cũng hiểu ra điều gì đó, y có chút hồ thẹn.

- Thì ra là thế...

Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Sau đó cái khóa này... lại là khóa chết. Một khi đóng cửa sổ là không thể mở ra nổi trừ phi có chìa khóa đặc chế của Nguyên Bảo sơn trang. Vì thế, chẳng ai khóa Đồng Linh ở trong cả. – Hắn nở nụ cười xán lạn nhìn Phương Đa Bệnh. – Cửa sổ là do y tự khóa.

- Sau đó, bếp lò cháy, hút hết không khí trong phòng. Đợi đến khi Đồng Linh phát hiện ra có sự khác thường thì đã muộn rồi. Cho dù y có dùng lược phỉ thúy này để cạy khóa thì cũng không thể nào thoát nổi.

Hoa Như Tuyết ngẩng đầu nhìn vị trí ống khói, cười lạnh:

- Ống khói này rất cao, không có khinh công số một thì không thể lên được.

Lý Liên Hoa cũng liếc mắt nhìn ông khói, rồi nói từ tốn:

- Theo kịch bản của Kim Mãn Đường, Đồng Linh sẽ bị ngạt khí mà hôn mê hoặc tử vong. Thế là xong. Nhưng... - Hắc liếc mắt, cười với Quan Hà Mộng. – Nhưng... còn có bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng... *Bạc Lam Nhân Thủ* được biết đến là một bảo vật vô giá có thể chữa bách bệnh. Đồng Linh và Kim Mãn Đường đều không muốn nhả ra thì đương nhiên sẽ có người để ý tới.

Quan Hà Mộng khẽ giật mình, gã lặn lội đường xa tới đây cũng chỉ vì muốn được nhìn thấy *Bạc Lam Nhân Thủ* một lần.

- Sau khi Đồng Linh hôn mê, để che giấu việc làm của mình, Kim Mãn Đường muốn xóa toàn bộ dấu vết. – Lý Liên Hoa tiếp tục nói. – Việc này cần giao cho người khác. Vì thế thì thể của Dị đã được giao cho Kim Nguyên Bảo xử lí.

- Kim Nguyên Bảo?

Mấy người thì thảo với nhau, nhất thời đều quay sang nhìn Kim Nguyên Bảo. Lý Liên Hoa lại nói:

- Kim Nguyên Bảo đã theo Kim Mãn Đường mấy chục năm rồi, đương nhiên có thể xem như tâm phúc. Nhưng Kim Mãn Đường quên một điều.

- Điều gì? – Phương Đa Bệnh kinh ngạc.

[Tải eBook: www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Lý Liên Hoa nhìn về phía Quan Hà Mộng.

- Chắc hẳn Quan đại hiệp đã rất rõ, Kim Nguyên Bảo mắc bệnh “bạch thôn”. Tuy đây không phải bệnh nan y nhưng khi “trùng” chạy vào đầu sẽ khiến người bệnh rất đau đớn.

Quan Hà Mộng gật đầu.

- Đúng vậy.

Lý Liên Hoa lại nói:

- Vì thế, Kim Nguyên Bảo cũng rất cần *Bạc Lam Nhân Thủ*. Có điều, Kim Mãn Đường lại cực kỳ coi trọng thứ bảo vật này.

Trong vòng hai mươi năm qua, lão ta chỉ cho vài người uống rượu đựng bằng cái đầu đó, đương nhiên không dễ gì mà cho Kim Nguyên Bảo sử dụng. Nghe nói, mỗi lần *Bạc Lam Nhân Thủ* thấm rượu, hiệu lực sẽ giảm đi đáng kể. Kim Mãn Đường rất quý báu vật này, lão ta muốn dùng nó để kéo dài tuổi thọ. Kim Nguyên Bảo là nô tài, chỉ mới được nhìn qua *Bạc Lam Nhân Thủ* nhưng ông ta vẫn biết *Bạc Lam Nhân Thủ* được giấu ở đâu. – Lý Liên Hoa chậm rãi nói. – Đây quả thật là một chuyện rất khổ sở, nhìn thấy lại không chiếm được. Vì thế, lúc Kim Mãn Đường căn dặn ông ta phải xử lý thi thể của Đồng Linh, có lẽ ông ta đã nảy ra một ý.

- Ý gì? – Hoa Như Tuyết lạnh lùng hỏi.

- Một ý tưởng giúp ông ta vừa trộm được *Bạc Lam Nhân Thủ* vừa có thể xóa hết mọi nghi ngờ. – Lý Liên Hoa thở dài. – Nếu ông lặng lẽ chờ thi thể Đồng Linh đi rồi nói với Kim Mãn Đường rằng Đồng Linh chỉ hôn mê chứ chưa hề chết, đột nhiên tỉnh lại, ẩn mình trong sơn trang, đánh cắp *Bạc Lam Nhân Thủ*. Chỉ cần ông ta sắp xếp ổn thỏa thì thời điểm Đồng Linh “biến mất” cũng là lúc ông ta đang ở cạnh Kim Mãn Đường ông ta vẫn có được lòng tin của chủ.

Phương Đa Bệnh càng nghe càng thấy thắc mắc:

- Ông ta và Kim Mãn Đường ở cạnh nhau, vậy làm cách nào để thi thể DI biến mất không dấu vết?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Đúng vậy! Ông ta sẽ làm cho Kim Mãn Đường tưởng rằng Đồng Linh chưa chết.

Hoa Như Tuyết ngẩng đầu nhìn ống khói, rồi chậm rãi phun ra từng từ:

- Ta hiểu rồi...

Quan Hà Mộng cũng nhìn ống khói.

- Ta hiểu nhưng vẫn chưa rõ mọi chuyện cho lắm.

Lý Liên Hoa liếc nhìn Phương Đa Bệnh với ánh mắt như có phần đáng tiếc:

- Muốn làm cho thi thể đột nhiên biến mất, chỉ có một cách duy nhất, đó chính là cái ống khói trên kia.

Phương Đa Bệnh lại cau mày.

- Ống khói?

Lý Liên Hoa thở dài, hắn cực kỳ thất vọng về Phương Đa Bệnh.

- Người nghĩ thử xem. Dù mắt kém đến đâu thì một vật thể sống sờ sờ ra đây... đừng nói là một người chết bị ném ra ngoài cửa sổ, ai mà chẳng biết cơ chứ. Nhưng nếu như người đó bị lôi ra qua ống khói phía trên kia thì lại khác. Người đừng quên, Đồng Linh bị treo cổ bằng dây thừng. Y bị ngạt khí dẫn đến hôn mê, dùng dao thái rau cũng giết được, vứt vào chum nước cũng chết đuối, vì sao phải dùng dây thừng treo cổ? – Hắn gằn từng chữ nói tiếp. – Phòng bếp có năm nồi hơi lớn, để tỏa khói ra ngoài, ống khói được làm rất to. Sơn trang Nguyên Bảo có nhiều cây cối, cảnh rất mềm. Kim Nguyên Bảo tìm được hai cái cây có độ cao tương đương nhau, liền căng dây thép trên hai cái cây này. Sau đó, ông ta dùng dây thừng thắt một nút thắt chết có thể di chuyển trên dây thép. Để treo cổ, ông ta giấu dây thừng bên trong ống khói thế là xong. Lúc chuẩn bị đi, Kim Nguyên Bảo sẽ kéo sợi dây thừng xuống trói vào cổ Đồng Linh. Chiều dài dây thừng có hạn nên dây thép cũng bị kéo xuống, hai nhánh cây sẽ uốn cong thành hình vòng cung tạo ra xung lực mạnh mẽ. Chỉ cần Kim Nguyên Bảo bỏ tay ra, nhánh cây bị kéo cong sẽ lôi cổ Đồng Linh ra ngoài qua ống khói, treo trong rừng cây. Trời tối, sơn trang Nguyên Bảo ít người, chắc chắn không dễ bị phát hiện.

Hoa Như Tuyết cau mày lắng nghe, nghĩ ngợi hồi lâu.

- Chuyện này có thể xảy ra... Như vậy cũng có thể giải thích, vì sao quần áo của Đồng Linh bị đổi. Chắc chắn, quần áo của y sẽ dính đầy dầu mỡ trong phòng bếp.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Phỏng đoán như vậy là vì trên cây trong nội viện còn để lại một số dấu vết. Kim Nguyên Bảo chỉ muốn làm cho Đồng Linh mất tích. Sau khi trộm được *Bạc Lam Nhân Thủ*, ông ta sẽ đổ hết tội lên đầu Đồng Linh. Nào ngờ, khi phát hiện ra Đồng Linh biến mất, Kim Mãn Đường lập tức trở về phòng canh giữ *Bạc Lam Nhân Thủ*. Kim Nguyên Bảo chưa có cơ hội ra tay, đúng lúc này bỗng xảy ra một chuyện mà Kim Nguyên Bảo không ngờ tới...

- Đồng Linh sống lại? – Phương Đa Bệnh nói đùa. – Thi thể cử động?

Lý Liên Hoa nghe rồi cười.

- Đúng.

Phương Đa Bệnh lại càng hoảng sợ.

- Thi thể cử động thật sao? Người đừng có làm ta sợ thế chứ.

Lý Liên Hoa chỉ về phía phòng ngủ của Kim Mãn Đường ở phía xa.

- Ống khói của phòng bếp này rất cao. Mà độ cao này đủ để đưa thi thể đi ra ngoài một cách thuận lợi ước chừng khoảng bốn trượng. Nhìn toàn cảnh sơn trang Nguyên Bảo, chỉ có hai cái cây duy nhất có độ cao tương đương. Một cây ở ngay phía sau phòng bếp, một cây khác ở trước phòng ngủ của Kim Mãn Đường. Dây thép Kim Nguyên Bảo kéo qua một tiểu viện vì thế ông ta không thể buộc dây thép ở độ cao giống nhau. Đầu dây buộc bên phía phòng ngủ của Kim Mãn Đường rõ ràng thấp hơn bên kia, nên dây thép không thể kéo căng và thẳng. Do đó thi thể Đồng Linh bị treo phía trên, dần dần sẽ trôi xuống phía thấp hơn...

Nói tới đây, mọi người đều “a” lên kinh ngạc. Tình cảnh lúc đó chắc hẳn rất kinh khủng. Lý Liên Hoa mỉm cười, tâm trạng của hắn hết sức khoan khoái dễ chịu.

- Sau đó, Kim Mãn Đường chạy vội về phòng canh gác giữ *Bạc Lam Nhân Thủ*. Đột nhiên, lão trông thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ ngoài

cửa sổ: Dì với gương mặt dữ tợn, lưỡi thè ra, trên người loang lổ bùn đất, lơ lửng trong không trung đang chậm chậm bay về phía lão...

Quan Hà Mộng giật mình.

- Lão ta vốn có bệnh, vì quá sợ nên đã đứng tim, đột tử. Đây đương nhiên là chuyện hết sức bình thường.

Lý Liên Hoa gật đầu đồng tình.

- Do đó, Kim Mãn Đường chết ngoài ý muốn. Đồng Linh bị treo trên dây, chân lướt qua bãi cỏ nên xuất hiện hai vết trượt khác thường kia.

Phương Đa Bệnh thở dài.

- Cho nên Kim Mãn Đường cũng chết... Thứ hù chết ông ta lại chính là Dì...

Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Kim Nguyên Bảo đang chờ đợi thời cơ trộm *Bạc Lam Nhân Thủ*, chứng kiến tình hình đó, có lẽ ông ta cũng rất kinh hoàng. Vì thế, ông ta vội vàng thả thi thể Đồng Linh xuống bãi cỏ, cắt đứt dây thép và dây thừng, sau đó đánh cắp *Bạc Lam Nhân Thủ*, đồng thời giả vờ phát điên vì quá hoảng sợ, chuẩn bị cho việc mình không hề hay biết gì. Kim Mãn Đường chết bất đắc kỳ tử nằm ngoài dữ liệu của Kim Nguyên Bảo. Nếu có người điều tra, không chừng sẽ tìm ra chuyện *Bạc Lam Nhân Thủ* biến mất. Hơn nữa, Kim phủ giàu có nổi danh thiên hạ, Kim Mãn Đường mà chết, Nguyên Bảo sợ trang tan đàn xẻ nghé, ông ta cần ít thời gian để chuẩn bị phương án đào tẩu nên truyền tin ra bên ngoài là Kim Mãn Đường chưa chết. Nhưng ông ta không thể giấu được thi thể của Đồng Linh, hương hồ mùi hôi từ xác của Kim Mãn Đường cũng cần Đồng Linh che giấu hộ. Vì thế ông ta đem thi thể Đồng Linh đặt bên cạnh Kim Mãn Đường.

- Nhưng ta không hề tìm thấy *Bạc Lam Nhân Thủ* trên người Kim Nguyên Bảo. – Hoa Như Tuyết lạnh lùng nói. – Chuyện này chưa rõ ràng lắm, tuy giải thích được nhiều điểm đáng ngờ nhưng lại không có bằng chứng.

Lý Liên Hoa từ tốn nói:

- Cho dù ta có suy đoán như thế nào về cái chết của Đồng Linh và Kim Mãn Đường, *Bạc Lam Nhân Thủ* cũng không hề bị đưa ra ngoài. Nó vẫn nằm trong sơn trang Nguyên Bảo, chỉ là “bỗng dưng biến mất” mà thôi... Phương Đa Bệnh...

Hắn đột nhiên gọi tên Phương Đa Bệnh, khiến y giật mình.

- Cái gì?

Lý Liên Hoa hỏi:

- Nếu như người đột nhiên có một thứ thuốc trường sinh bất lão, người sẽ đem nó giấu vào một nơi bí mật như dưới đất, dưới ván giường hay trong chậu hoa?

Phương Đa Bệnh trả lời không chút do dự:

- Không, trừ phi cả ngày ta ngồi trên đó hoặc ta nuốt chửng luôn.

Lý Liên Hoa cười hì hì.

- Thế đấy, đồ vật liền thân, trừ phi có chuyện gì bất đắc dĩ, nếu không Kim Nguyên Bảo sẽ không để nó rời khỏi người mình. Nhưng nó cũng không nằm trên người ông ta. Chẳng những thế, ông ta còn đi treo cổ tự vẫn, vì sao chứ?

Hoa Như Tuyết âm trầm hỏi:

- Chẳng lẽ ông ta đã nuốt chửng rồi?

Lý Liên Hoa giật mình, cười bất đắc dĩ.

- Nếu một mình ông ta ăn hết *Bạc Lam Nhân Thủ*, chắc chắn sẽ bị nghẹn chết mất. Ta đoán, có người đã trộm hoặc cướp nó đi mất.

- Người khác? – Phương Đa Bệnh nghi hoặc. – Còn có người khác sao?

Lý Liên Hoa giơ ngón trỏ chỉ mũi Phương Đa Bệnh, chỉ mũi Quan Hà Mộng, chỉ mũi Hoa Như Tuyết, chỉ mũi Công Dương Vô Môn, rồi lại chỉ

mũi mình, sau đó mỉm cười nói:

- Có.

Quan Hà Mộng giật mình, la lên thất thanh:

- Người nói trong số chúng ta có người...

Lý Liên Hoa nói thật ôn hòa:

- Trong số chúng ta có người đã khám phá ra màn kịch của Kim Nguyên Bảo, rồi cướp mất *Bạc Lam Nhân Thủ*.

Phương Đa Bệnh đá về phía Công Dương Vô Môn.

- Người nói là lão sao?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Ừm...

Hoa Như Tuyết đột nhiên nói:

- Ta cũng thấy Công Dương Vô Môn rất đáng nghi. – Lý Liên Hoa “ồ” một tiếng. Hoa Như Tuyết lạnh lùng nhìn Quan Hà Mộng. – Ta cũng thấy người rất đáng nghi.

Quan Hà Mộng lắp bắp:

- Ta... ta...

Hoa Như Tuyết coi như không thấy, nói nhàn nhạt:

- Người được mệnh danh là “Nhũ Yên Thân Châm” vậy mà lại không giỏi ý thuật...

Phương Đa Bệnh phì cười, thiếu chút nữa sặc nước bọt mà chết. Chẳng lẽ trên đời không chỉ có Lý Liên Hoa giả danh thần y? Ngay cả Quan Hà Mộng cũng giả danh thần y sao? Lý Liên Hoa vẫn bình thản, dường như cũng không hề cảm thấy bất ngờ. Sau đó, Hoa Như Tuyết lại nói tiếp:

- Thi thể Đồng Linh có sắc mặt hồng nhuận, hoàn toàn khác với những người chết do treo cổ. Rõ ràng, y đã chết do ngạt khí mà người lại không

thấy điểm gì nghi vấn

Mặt Quan Hà Mộng trắng bệch. Hoa Như Tuyết liếc nhìn Lý Liên Hoa . Lý Liên Hoa thì mỉm cười, giống như hắn đã biết sớm Đồng Linh chết do ngạt thở. Mặt mũi Phương Đa Bệnh tươi tắn hơn hở. Hoa Như Tuyết lại nói tiếp:

- Tuy ta không hiểu về y thuật nhưng phàm là những người biết cách điểm huyết, ai mà chẳng biết trên cổ của con người không có đến mười mấy huyết, nhưng Công Dương Vô Môn lại châm hơn mười mấy cây kim lên cổ Kim Nguyên Bảo, ta cũng thấy rất lạ. Nhưng vì sao người lại không phát hiện ra?

Quan Hà Mộng cắn môi.

- Ta...

Hoa Như Tuyết tiếp tục nói:

- Lúc Kim Nguyên Bảo treo cổ, người và Công Dương Vô Môn đều ở bên ngoài. Ta thật sự không hiểu, với võ công của Quan Hà Mộng, vì sao lại không nghe thấy trong phòng có động tĩnh.

Phương Đa Bệnh ngạc nhiên nhìn Quan Hà Mộng, mặt gã lúc đỏ lúc trắng. Sau đó, Quan Hà Mộng thở hắt ra, dậm chân, tức giận nói:

- Được rồi... ta... ta không phải Quan Hà Mộng, ta là...

Lý Liên Hoa tỏ ra ngạc nhiên, còn “Quan Hà Mộng” lại nhìn hắn chăm chăm.

- Rõ ràng người biết ta...

Lý Liên Hoa mỉm cười ôn hòa:

- Ta chẳng biết gì cả.

“Quan Hà Mộng” ngẩn người, chậm rãi cúi đầu:

- Ta họ Tô...

- Họ Tô?

Hoa Như Tuyết thâm lướt qua thật nhanh tất cả những người họ Tô trong võ lâm.

- Người là nghĩa muội của Nhũ Yên Thần Châm – “Song Phi” Tô Tiểu Dung.

“Quan Hà Mộng” khẽ gật đầu. Nàng chính là nghĩa muội của Quan Hà Mộng. Quan Hà Mộng căm ghét Kim Mãn Đường, không muốn chữa bệnh cho lão ta, nàng lại hiếu kỳ với cái thứ gọi là *Bạc Lam Nhân Thủ*, vì thế mới cải trang đến xem. Phương Đa Bệnh liền phì cười. Khinh công của Tô Tiểu Dung không tồi nhưng nội lực kém, nàng cũng không am hiểu về thuật điểm huyệt. Chẳng trách nàng không nghe thấy động tĩnh cách đó mấy trượng, cũng không biết nên cổ Kim Nguyên Bảo có quá nhiều ngân châm. Tô Tiểu Dung liếc trộm Lý Liên Hoa. Lúc cái người này va vào nàng ở cửa, rõ ràng hấn ta đã biết nàng là nữ, vì sao hấn... vì sao hấn tỏ ra như thế mình không biết gì như vậy? Trong lúc Tô Tiểu Dung đang đầu đầu suy nghĩ, Lý Liên Hoa lại hứng thú nhìn mông Công Dương Vô Môn.

- Nghĩa muội của Quan đại hiệp chắc hẳn không phải là kẻ ác ôn bức người khác tự tử. Thật ra, ngay từ đầu ta đã cảm thấy Công Dương... vị đại hiệp tiền bối này có chút gì hơi lạ.

- Lạ ở điểm nào?

Lúc này Phương Đa Bệnh cố ý trêu chọc. Lý Liên Hoa tỏ ra rất thỏa mãn, hòa nhã nói tiếp:

- Rõ ràng Kim Nguyên Bảo đang giả điên, lão lại giả vờ như không biết. Đồng Linh chết do ngạt khí, lão lại bảo do thắt cổ. Kỳ lạ nhất chính là...

Bỗng nhiên, Tô Tiểu Dung cắt ngang hấn:

- Làm sao ngươi biết Kim Nguyên Bảo đang giả điên? Rõ ràng ông ta có bệnh mà.

Lý Liên Hoa rất kiên nhẫn với nữ nhi, nên vẫn ôn hòa giải thích:

- Bên hông ông ta đeo một chuỗi bánh gạo và vỏ quýt khô, đó là những thứ dùng để chống độc từ thi thể người chết. Ông ta không bên cạnh thi thể Dị cả ngày, và nếu thật sự cho rằng Kim Mãn Đường còn sống, vì sao phải đeo những thứ ấy?

Mặt Tô Tiểu Dung đỏ bừng, nàng không nói thêm gì nữa. Lý Liên Hoa lại tiếp tục:

- Kỳ lạ nhất chính là lúc Kim Nguyên Bảo treo cổ tự tử, Công Dương Vô Môn và Tô cô nương ở bên ngoài. Tô cô nương ngẫu nhiên đi tới đó, Công Dương tiên bối lại tới sớm hơn Tô cô nương. Vậy trước khi gặp Tô cô nương, rốt cuộc lão ta đã làm gì? – Hắn nói trước từng từ một. – Chúng ta đã chia ra tìm kiếm mật thất, mỗi người đều mất rất nhiều thời gian để tìm kiếm. Trong khoảng thời gian này, Công Dương Vô Môn đã làm gì? Không ai biết cả.

Phương Đa Bệnh và Tô Tiểu Dung nhìn nhau, mỗi người đều có ý nghĩa riêng. Lý Liên Hoa lại nói chậm rãi:

- Chưa kể, về phía *Bạc Lam Nhân Thủ*, đáng ra nó nên ở trong phủ nhưng sau khi Hoa bỏ đầu tới Nguyên Bảo sơn trang lại không tìm ra. Hoa bỏ đầu đã lục soát mọi góc ngách trong phủ nhưng không tìm thấy thứ gì... Mà trước khi Hoa bỏ đầu tới đây, có một người khác đã tới sơn trang Nguyên Bảo, đó chính là Công Dương Vô Môn. – Hắn nhìn Hoa Như Tuyết. – Ngài đã lục soát người Công Dương Vô Môn chưa?

Hoa Như Tuyết âm trầm:

- Chưa!

Lý Liên Hoa thở phào nhẹ nhõm.

- Ta không biết Kim Nguyên Bảo tự sát hay bị Công Dương Vô Môn treo lên. Nhưng nếu như, vì Công Dương Vô Môn tới sớm hơn mà phát hiện ra Kim Nguyên Bảo lấy trộm *Bạc Lam Nhân Thủ*, cùng với y thuật cao siêu của mình, khẳng định lão đã biết Kim Nguyên Bảo giả điên. Do đó, lão mới có thể uy hiếp ông ta giao *Bạc Lam Nhân Thủ* rồi giấu trong người. Cũng

không có gì kỳ lạ, một khi Công Dương Vô Môn đã có *Bạc Lam Nhân Thủ* trong tay, Kim Nguyên Bảo không thể tiếp tục sống. Ông ta mà sống Công Dương Vô Môn không thể có được *Bạc Lam Nhân Thủ*.

Tô Tiểu Dung thở dài.

- Nếu như ngươi đã sớm biết, vì sao không nói cho Hoa bỏ đầu mà lại muốn dùng cở cải tử hoàn sinh để lừa lão ta?

LÝ LIÊN HOA đột nhiên mỉm cười.

- Phương Đa Bệnh!

Phương Đa Bệnh vung tay áo, phản khởi đáp:

- Đến ngay đây!

Lý Liên Hoa khẽ phát tay, đám cỏ cầu vĩ xanh vàng khô quắt xuất hiện trên tay. Hắn mỉm cười nói:

- Đây là kì dược cải tử hoàn sinh. Loại cỏ này dễ nhầm lẫn với cỏ cầu vĩ thông thường. Hai vị nhìn kĩ xem... loại dược quý hiếm này có tổng cộng một trăm ba mươi lăm hạt. Màu sắc trong xanh có vàng. Gân ngọn chỉ có hai phiến lá. Trên các hạt có lông mao dài khoảng nửa tấc. Điểm khác biệt lớn nhất của nó là khi bẻ gãy, bên trong sẽ chảy ra một thứ chất lỏng đỏ tươi như máu...

Tô Tiểu Dung cứng lưỡi nghe hắn nhắc lại những điều này. Đến khi Lý Liên Hoa hỏi Phương Đa Bệnh ngươi tin không thì Phương Đa Bệnh chửi ầm lên:

- Tin cái đồ đại đầu quỷ nhà ngươi! Đây rõ ràng là cỏ cầu vĩ, ngươi dám nói Phương đại công tử ta chưa từng thấy cỏ cầu vĩ sao?

Lý Liên Hoa nghiêm túc nói:

- Nó khác cỏ cầu vĩ thông thường, bên trong là chất lỏng màu đỏ tươi... a... màu đỏ thẫm...

Hắn trông thấy chỗ nhánh cỏ bị bẻ gãy, “chất lỏng” đột ngột biến thành màu đen nên phải đổi giọng. Sắc mặt Phương Đa Bệnh còn đen hơn nhánh cỏ kia, hàm hừ:

- Người cho rằng ta không biết lúc người bẻ gãy cỏ đã tự rạch tay mình sao?

Lý Liên Hoa lắc lắc nhánh cỏ cầu vỹ trong tay, quay sang nhìn Tô Tiểu Dung mỉm cười:

- Phương Đa Bệnh còn không tin điều này... - Công Dương Vô Môn sống tới tám mươi bảy tuổi, là một lão hồ ly đã thành tinh thì làm sao có thể tin được điều này được? Lão tin mới là chuyện lạ đấy. Ai mà chẳng biết bốn loại kịch độc mà rót vào cổ họng chắc chắn sẽ chết. Đã thế lại đổ vào lúc còn nóng, cứ xem như không bị độc chết thì cũng sẽ bị bỏng chết. Nhưng có lẽ lão cũng không dám chắc là ta có đang lừa lão hay không. Dù sao, ta nói rất hay, không chừng ta ngẫu nhiên có thể lấy độc trị độc cứu một hai người, liền tự cho rằng cải tử hoàn sinh? Nếu như thực sự muốn Kim Nguyên Bảo uống cái thuốc “cải tử hoàn sinh” này, có lẽ lão sẽ cười ta thối mũi. Còn nếu cho rằng ta gạt lão, trước tiên lão sẽ muốn tìm hiểu xem ta đang lừa cái gì, ngoài ra còn có thể lấy cơ châm cứu bốc thuốc giết chết Kim Nguyên Bảo. Chẳng qua, lão không ngờ loại “kỳ dược” này cũng chỉ để ta đánh một quyền vào gáy mà thôi. – Lý Liên Hoa nhìn Tô Tiểu Dung. – Ngược lại chỉ có Tô cô nương tốt bụng liên tục ngăn cản ta sử dụng thuốc “cải tử hoàn sinh”.

Mặt Tô Tiểu Dung đỏ bừng:

- Ta nào biết người... lắm mưu nhiều kế... suy nghĩ quái đản như vậy?

Lý Liên Hoa hòa nhã đáp:

- Cô là một tiểu cô nương, không nên học theo ta.

Tô Tiểu Dung lại nói:

- Giống người cũng không có gì là không tốt cả. Chẳng qua ta không đủ thông minh mà thôi.

Lý Liên Hoa mỉm cười không nói thêm gì. Phương Đa Bệnh thì như mở cờ trong bụng, y xem tiểu cô nương này đã thích Lý Liên Hoa rồi.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Hoa Như Tuyết lục soát khắp người Công Dương Vô Môn. Quả nhiên, ông ta tìm thấy một đồ vật hình cầu trong túi quần của lão hồ ly này. Mắt Tô Tiểu Dung sáng lên.

- Mở ra xem xem!

Phương Đa Bệnh cũng rất hiếu kì.

- *Bạc Lam Nhân Thủ* nổi danh thiên hạ không biết rốt cuộc là vật gì?

Hoa Như Tuyết mở bao gấm ra xem, cả ba người bọn họ đều giật mình.

Đó là một khối đá trong suốt màu lam, tỏa ra ánh sáng rất đẹp. Quả thật trên đó cũng có hai con mắt, một cái mũi... được vàng bịt lại thành hình cái ly, nhưng ba người vô cùng thất vọng. Phương Đa Bệnh nhìn không được bật ra một câu:

- Cái này... giống một cái đầu lâu giả làm bằng ngọc bích thì đúng hơn... chẳng qua là một loại châu báu.

Tô Tiểu Dung nhú má.

- Cái này... cái này tuy đẹp nhưng...

Nhưng khác hoàn toàn so với *Bạc Lam Nhân Thủ* quý dị đáng sợ mà nàng tưởng tượng. Hoa Như Tuyết không tỏ thái độ gì, chỉ thản nhiên sai nha dịch dán giấy xác nhận, xếp vào danh sách.

- Cái gọi là *Bạc Lam Nhân Thủ* thật ra là một vật dùng đá Bạc Lam mà khắc thành hình đầu người. – Lý Liên Hoa đứng ở một bên vui vẻ nói. – Đá Bạc Lam là một loại ngọc bích. Thế nhưng dưới ánh sáng nó không chỉ có màu xanh mà ngẫu nhiên còn có thể thấy hào quang màu xanh nhạt như hồ nước nên được gọi là “Bạc Lam”. Uống rượu bằng cái ly này cũng không thể kéo dài tuổi thọ, hay là “có thể giải bách độc”, “có thể chữa bách bệnh”... Nó chẳng qua chỉ là một khối bảo thạch cực lớn, điêu khắc kỳ lạ theo truyền thuyết từ đời xưa mà thôi. Năm đó Lý Tương Di cũng từng

uống rượu bằng cái ly này, nếu như rượu có thể giải bách độc, thì tại sao Lý Trương Di lại...

Hắn không nói gì thêm mà chỉ nhếch miệng cười. Tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi. Hóa ra, món đồ vật gây ra những tranh đấu gay gắt, dẫn đến cái chết của ba người cũng chỉ là một đồ vật hư cấu... Phương Đa Bệnh ngạc nhiên hỏi:

- Hắn làm sao?

Lý Liên Hoa hỏi lại:

- Chứ không vì sao hắn rơi xuống biển chết?

Phương Đa Bệnh càng ngạc nhiên:

- Sao người biết hắn trúng độc rồi rơi xuống biển chết?

Lý Liên Hoa ngượng ngùng nói:

- Ta nghĩ hắn lợi hại như vậy, nếu cả trăm loại độc cũng không sợ chẳng phải sẽ càng lợi hại hơn sao? Người lợi hại như vậy thì tại sao lại rơi xuống biển mà chết đuối? Như vậy chẳng phải là có vấn đề hay sao?

Phương Đa Bệnh bán tín bán nghi, một lúc sau mới nói:

- Tên Lý Liên Hoa chết giẫm, người thật là lạ...

- Lý Liên Hoa. – Rất nhanh, Tô Tiểu Dung mất hết hứng thú với *Bạc Lam Nhân Thủ*, đột nhiên quay sang nói với Lý Liên Hoa. – Tháng sau trong võ lâm có chuyện trọng đại, người có biết không?

Lý Liên Hoa chớp chớp mắt.

- Chuyện trọng đại gì vậy?

Tô Tiểu Dung cười, phô hàm răng trắng tinh một cách duyên dáng.

- Mồng tám tháng sau, “Tứ Bảo Tuyên Thiên” Tiểu Tử Khâm sẽ cưới Kiều Uyển Văn. Nghĩa huynh của ta sẽ tới chúc mừng, ta cũng đi theo. Người có đi không?

Lý Liên Hoa nghe thấy vậy thì ngây ra.

- Tiểu Tử Khâm cười Kiều Uyển Văn sao?

Tô Tiểu Dung gật đầu, tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ.

- Tiểu đại hiệp theo đuổi giai nhân suốt mười năm, cuối cùng cũng giành được trái tim nàng. Kết quả đó thật là mỹ mãn. Nghe nói năm xưa Kiều đại tỷ là hồng nhan tri kỷ của Trương Di Thần Kiếm Lý Trương Di. Sau khi Trương Di rơi xuống biển mất tích, mấy lần Kiều đại tỷ trảm mình tự vẫn đều được Tiểu đại hiệp cứu lên. Sau đó, hai người cùng hành tẩu giang hồ. Trải qua mười năm ròng, Kiều đại tỷ mới chấp thuận Tiểu đại hiệp, ngay cả đám hậu sinh văn bối như ta mà cũng thấy nó như một câu chuyện thần tiên.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Vậy... vậy sao? – Rồi hần mỉm cười. – Đúng là như chuyện thần tiên, nếu không có Tiểu đại hiệp sớm hôm làm bạn, Kiều cô nương đã chết rồi.

Tô Tiểu Dung kêu lên:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Ta ghét nhất những người nói tỷ ấy thay lòng đổi dạ, một nữ lấy hai chồng. Lý đại ca có đi chúc mừng không?

Lý Liên Hoa nghĩ một lát rồi thốt lên:

- Ta...

- Đương nhiên là cũng đi rồi. Nếu Tô cô nương đã đi, thì có lý gì Lý đại ca lại không đi? – Phương Đa Bệnh cười hì hì nhìn Tô Tiểu Dung, rồi vỗ mạnh vào vai nàng. – Yên tâm đi, cho dù tên Liên Hoa chết giẫm này không đi, ta cũng sẽ buộc hần phải đi.

Tô Tiểu Dung nghe thấy vậy vô cùng vui mừng, che miệng cười trộm. Lý Liên Hoa thở dài rồi lẩm bẩm:

- Ta thấy tháng sau phải sửa lại nhà cửa, mua chăn mới, may quần áo ấm. Mùa đông sắp đến rồi...

Hoa Như Tuyết sai người làm cho Công Dương Vô Môn tỉnh dậy, buộc lão phải rút những cây châm trên cổ Kim Nguyên Bảo ra, cứu ông ta từ Quỷ môn quan trở về.

Mấy ngày sau, khi vết thương trên cổ Kim Nguyên Bảo đã lành quá nửa, ông ta liền khai ra chân tướng sự việc ở Nguyên Bảo sơn trang. Quả nhiên Đồng Linh đã mang biên lai tới đòi *Bạc Lam Nhân Thủ*, nhưng là vì dung mạo nữ nhân của y bị độc dược hủy hoại. Những chuyện sau đó cũng không khác nhiều so với suy đoán của Lý Liên Hoa. Chỉ có điều Kim Nguyên Bảo không phải treo cổ tự tử, mà do Công Dương Vô Môn định bóp cổ giết chết, đúng lúc đó nghe thấy tiếng bước chân của Tô Tiểu Dung nên vội lấy thất lung treo ông ta lên. Vốn lão nghĩ rằng chắc chắn ông ta sẽ chết, nào ngờ lại được người hầu phát hiện ra sớm, nên coi như là đã gặp may. Kim Nguyên Bảo và Công Dương Vô Môn đều bị giam vào đại lao. Hoa Như Tuyết tra hỏi Công Dương Vô Môn lý do tại sao lại muốn chiếm đoạt *Bạc Lam Nhân Thủ*. Cuối cùng Công Dương Vô Môn cũng khai ra, lão muốn có vật này từ lâu rồi, mục đích là để nghiên cứu bí mật giải bách độc, trừ bách bệnh của nó. Hoa Như Tuyết lạnh lùng hỏi một câu:

- Thì ra ngươi giết người rồi lại đi cứu người?

Công Dương Vô Môn không biết trả lời thế nào, đột nhiên gào khóc thảm thiết, vô cùng hối hận. Có lẽ lão ta phải đợi đến chín chục tuổi mới có thể ra khỏi ngục cứu người. Nếu lão có thể sống đến lúc đó, sau khi ra ngục hẳn sẽ là một người tốt.

Còn Kim Nguyên Bảo do mắc chứng bệnh bạch thốn nên không lâu sau phát điên mà chết. Chẳng ai biết được tại sao ông ta lại mắc phải thứ bệnh này, chỉ biết đám ngục tốt canh giữ vẫn thăm lưu truyền ông ta rất thích ăn thịt thối.

Lớp lớp non xanh, lớp lớp lầu

Chỉ trong mấy ngày, chuyện hôn sự của Tử Bào Tuyên Thiên Tiểu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn đã trở thành đề tài được quan tâm nhất trong giang hồ. Tiểu Tử Khâm vốn là Tam môn chủ của Tứ Cổ Môn năm xưa,

cũng là huynh đệ kết nghĩa của Lý Tương Di. Còn Kiều Uyển Văn là hồng nhan tri kỉ của Lý Tương Di, năm xưa đã cùng hấn tung hoành khắp giang hồ, cho đến nay lại trở thành nương tử của huynh đệ hấn. Nếu Lý Tương Di còn sống không biết sẽ có cảm giác như thế nào?

Còn Lý Liên Hoa thì lại rầu rĩ. Mùa đông sắp tới, tòa nhà gỗ của hấn đột nát khắp nơi, cần phải tu sửa lại.

HẾT

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers